KOLO

KEN FOLLETT

ŠTĚSTĚNY

IKAR

Ken Follet

A Dangerous Fortune

Copyright © 1993 by Ken Follett
All rights reserved
Translation © 1996 by Vladimír Marek
Jacket design © 1996 by Viera Fabianová
Czech edition © 1996 by Ikar

ISBN 80-85944-67-7

PROLOG
1866

I.

V den toho neštěstí měli chlapci z Windfieldské školy zakázáno vycházet ze svých místností.

Byla horká květnová sobota a za normálních okolností by odpoledne trávili na jižním hřišti, někteří by hráli kriket a jiní by je pozorovali ze stinného okraje Biskupského lesa. Ale někdo spáchal zločin. Ze stolu latináře dr. Offertona vzal zloděj šest zlatých sovereignů a v podezření byla celá škola. Všichni hoši museli zůstat pod střechou, dokud pachatel nebude dopaden.

Micky Miranda seděl u stolu porýpaného iniciálami celých generací otrávených školáků. V rukou měl učebnici s titulem Pěchotní zbraně. Rytiny šavlí, mušket a pušek ho obyčejně okouzlovaly, ale dnes mu bylo příliš horko, než aby se soustředil. Na druhé straně stolu vzhlédl od učebnice latiny jeho spolubydlící z pokoje, Edward Pilaster. Opisoval Mickyho překlad jedné stránky z Plutarcha a teď ukázal do textu prstem od inkoustu a řekl: „Tohle slovo nemůžu přečíst."

Micky se podíval. „Dekapitovaný," řekl. „To je stejné jako v latině, decapitare." Mickymu latina připadala lehká, snad proto, že má hodně slov podobných španělštině, a to byla Mickyho mateřština.

Edwardovo pero skřípalo dál. Micky nervózně vstal a šel k otevřenému oknu. Vzduch se ani nepohnul. Toužebně pohlédl přes hospodářský dvůr k lesu. Na severním kraji Biskupského lesa bylo ve stinném opuštěném lomu jezírko, kde se dalo koupat. Voda tam byla studená a hluboká.

„Pojďme si zaplavat," řekl najednou.

„To nemůžeme," řekl Edward.

„Mohli bychom se dostat ven synagogou."

„Synagoga" byla vedlejší místnost, kde bydleli tři židovští chlapci. Windfieldská škola byla v náboženských věcech velkorysá a tolerovala rozdíly ve víře, takže vyhovovala

rodičům židovského vyznání, Edwardově metodistické rodině i Mickyho otci katolíkovi. Ale přes oficiální stanovisko školy museli židovští kluci strpět trochu ústrků. Micky mluvil dál: „Můžeme vylézt jejich oknem a seskočit na střechu prádelny, sešplhat dolů po zadní straně stáje a nenápadně zmizet do lesa."

Edward vypadal ustrašeně. „To znamená práskačku, když nás chytí."

Práskačka byla jasanová hůl, kterou vládl ředitel, dr. Poleson. Za porušení zákazu vycházení bylo dvanáct krutých ran. Micky už jednou dostal od dr. Polesona výprask za hazardní hru a ještě teď mu při vzpomínce přeběhl mráz po zádech. Ale možnost, že ho chytí, byla někde ve hvězdách, kdežto představa, že se svlékne a nahý vklouzne do jezírka, byla tak živá, že už skoro cítil chlad vody na zpocené kůži.

Podíval se na spolubydlícího. Edward nebyl ve škole dvakrát oblíbený: Na dobrého studenta byl příliš líný, na úspěch ve sportu příliš neohrabaný a na to, aby si získal dost přátel, příliš sobecký. Neměl jiného kamaráda než Mickyho a nezamlouvalo se mu, když se Micky bavil s jinými chlapci. „Zeptám se Pilkingtona, jestli by nešel," řekl Micky a zamířil ke dveřím.

„To ne, nedělej to," řekl Edward úzkostlivě.

„Nevím, proč bych neměl," opáčil Micky. „Ty jsi bábovka."

„Nejsem," řekl Edward nejistě. „Musím dopsat tu latinu."

„Tak si ji dopiš a já si jdu s Pilkingtonem zaplavat."

Edward hleděl chvíli zarytě, pak se poddal. „Tak dobře, já jdu," zabručel zdráhavě.

Micky otevřel dveře. Po domě se rozléhalo tlumené rámusení, ale učitele na chodbě vidět nebylo. Vklouzl do vedlejší místnosti. Edward za ním.

„Ahoj, Hebrejci," řekl Micky.

Dva hoši hráli u stolu karty. Podívali se na něj a beze slova pokračovali ve hře. Třetí, Fatty Greenbourne, jedl koláč. Matka mu věčně posílala jídlo. „Ahoj, vy dva," řekl přátelsky. „Nechcete kousek koláče?"

„Panebože, Greenbourne, ty se cpeš jako čuně," řekl Micky.

Fatty pokrčil rameny a hleděl si koláče. Užil si hodně pošklebků jako Žid a ještě k tomu tlustý, ale zřejmě mu to nevadilo. O jeho otci se říkalo, že je nejbohatší člověk na světě, a snad proto je mu úplně jedno, že si z něho střílejí, pomyslel si Micky.

Micky šel k oknu, otevřel je a rozhlížel se na všechny strany.

Na hospodářském dvoře nikdo nebyl. Fatty řekl: „Co to děláte, kluci?“

„Jdeme se koupat,“ řekl Micky.

„Budete biti.“

Edward řekl provinile: „Já vím.“

Micky seděl v okně, otočil se na břicho, zavrtěl se a opatrně se spustil na šikmou střechu prádelny. Zdálo se mu, že slyšel prasknout jednu tašku, ale střecha ho udržela. Pohlédl nahoru a viděl, jak Edward ustaraně vykukuje. „Tak polez!“ pobídl ho Micky. Slezl po střeše a po okapové rouře sklouzl na zem. Za minutu přistál vedle něho Edward.

Micky se podíval za roh prádelny. Nikdo v dohledu. Bez dalšího rozmýšlení vyrazil přes dvůr a k lesu. Pádil mezi stromy tak dlouho, až usoudil, že je z dohledu školních budov, a pak si odpočinul. Edward ho doběhl. „Dokázali jsme to!“ řekl Micky. „Nikdo nás nezmerčil.“

„Podle všeho nás chytnou, až se budeme vracet,“ poznamenal Edward mrzutě.

Micky se na něho usmál. Edward vypadal velice anglicky, měl jemné vlasy a modré oči a velký nos jako širokou čepel nože. Byl vysoký, široký v ramenou a silný, ale pohyboval se nespořádaně. Neměl vkus a šaty mu nepadly. Byli s Mickym stejně staří, šestnáct let, ale jinak se hodně lišili: Micky měl tmavé, vlnité vlasy a tmavé oči a pečlivě dbal o to, jak vypadá; nesnášel pomyšlení, že by byl neupravený nebo ušpiněný. „Věř mi, Pilastře,“ řekl Micky. „Copak se o tebe vždycky dobře nepostarám?“

Edward se smířlivě zašklebil. „No jo, tak jdeme.“

Vydali se stěží rozeznatelnou pěšinou lesem. Pod korunami buků a jilmů bylo trochu chladněji a Micky se začal cítit líp. „Co budeš dělat letos v létě?“ zeptal se Edwarda.

„My jezdíme obyčejně v srpnu do Skotska.“

„Mají tam vaši loveckou chajdu?“ Micky kopíroval žargon vyšších anglických vrstev a věděl, že „lovecká chajda“ je správný výraz, i když takový dům byl třeba velký zámek o padesáti pokojích.

„Naši něco pronajímají,“ odpověděl Edward. „Ale nestřílíme tam. Otec si na sport nepotrpí, rozumíš.“

Micky vycítil v Edwardově hlase obranný tón a uvažoval, co to znamená. Věděl, že angličtí aristokraté v srpnu s oblibou střílejí pernatou zvěř a celou zimu loví lišky. Věděl také, že

šlechta do téhle školy své syny neposílá. Otcové windfieldských kluků byli spíš obchodníci a podnikatelé než lordi a biskupové a takoví lidé neplýtvají časem na lov a střílení. Pilastrové byli bankéři, a když Edward řekl: „Otec si na sport nepotrpí," uznával tím, že jeho rodina nepatří do nejvyšších společenských kruhů. Mickymu připadalo k smíchu, že Angličané si váží víc lidí zahálčivých než těch, kteří pracují. V jeho vlasti neměli respekt ani aristokratičtí trubci, ani tvrdě pracující obchodníci. Mickyho krajané nechovali v úctě nic jiného než sílu. Pokud měl muž dost síly, aby ovládl jiné – aby jim dal najíst nebo je vyhladověl, aby je posadil do vězení nebo je osvobodil, aby je zabil nebo nechal žít – nepotřeboval už nic jiného.

„A co ty?" zeptal se Edward. „Co ty budeš v létě dělat?"

Micky chtěl, aby se ho na to zeptal. „Budu tady," řekl. „Ve škole."

„Nezůstaneš přece zas celé prázdniny ve škole?"

„Musím. Domů jet nemůžu. Jedna cesta trvá šest týdnů, musel bych se vracet dřív, než bych tam dojel."

„Kruci, to je otrava."

Ve skutečnosti Micky domů ani nechtěl. Od té doby, co mu zemřela matka, domov nenáviděl. Byli tam teď jen muži – jeho otec, starší bratr Paulo, pár strýců a bratranců a čtyři stovky honáků. Táta byl pro své lidi hrdina a pro Mickyho cizinec, chladný, nepřístupný, netrpělivý. Ale nejhorší to bylo s Mickyho bratrem. Paulo byl hloupý, ale silný. Nevražil na Mickyho, že je čipernější, a s chutí mladšího bratra ponižoval. Nepropásl jedinou příležitost, aby kdekomu předvedl, že Micky neumí chytit dobytče do lasa, zkrotit koně nebo prostřelit hadovi hlavu. Jeho oblíbený kousek byl, že polekal Mickyho koně, až začal vyhazovat, a Micky musel zavřít oči a držet se zuby nehty, vyděšený k smrti, zatímco kůň pádil po pampě, dokud se neunavil. Ne, Micky domů na prázdniny nechtěl. Ale nechtěl ani zůstat ve škole. O co skutečně stál, bylo pozvání, aby léto strávil s rodinou Pilasterových.

Edward mu to ale v tuto chvíli nenabídl a Micky už o tom dál nemluvil. Byl si jistý, že se k tomu ještě dostanou.

Přelezli rozpadající se plaňkový plot a stoupali do nevelkého kopce. Nahoře ve svahu bylo jejich přírodní koupaliště. Hladké stěny lomu byly strmé, ale pro obratné kluky nebyl problém dostat se dolů. Na dně lomu bylo hluboké jezírko s tmavě zelenou vodou, v níž se našly ropuchy, žáby a tu a tam užovka.

K Mickyho překvapení v ní byli také tři chlapci.

Zamhouřil oči před odrazem slunce na hladině a pozoroval ty tři malé postavičky. Všichni tři chodili do čtvrté nižší ve Windfieldu.

Mrkvově červená kštice patřila Antoniu Silvovi, což byl přes tuhle barvu Mickyho krajan. Toniův otec neměl tolik půdy jako Mickyho, ale Silvové žili v hlavním městě a měli vlivné přátele. Stejně jako Micky nemohl ani Tonio na prázdniny domů, měl však to štěstí, že díky přátelům na kordovském vyslanectví v Londýně nemusel zůstávat přes léto ve škole.

Druhý chlapec byl Hugh Pilaster, Edwardův bratranec. Nepodobali se jeden druhému ani dost málo. Hugh byl černovlasý, měl jemné, úhledné rysy a často se uličnicky šklíbil. Edwardovi se Hugh protivil, protože byl dobrý žák a Edward vedle něho vypadal jako rodinný blbeček.

Další byl Petr Middleton, dosti bojácný kluk, který se držel sebejistějšího Hugha. Všichni tři měli bílá, hladká, třináctiletá těla, samá hubená ruka a noha.

Pak si Micky všiml čtvrtého chlapce. Plaval si sám pro sebe na vzdáleném konci jezírka. Byl starší než ti tři a zřejmě tu nebyl s nimi. Micky mu neviděl do tváře natolik, aby ho poznal.

Edward se zlomyslně uculoval. Viděl příležitost provést lumpárnu. Významně si položil prst na ústa a pak začal slézat po stěně lomu. Micky za ním.

Dostali se k výstupku, kde si menší kluci uložili šaty a boty. Tonio a Hugh se dole potápěli, něco tam prozkoumávali, a Petr si klidně plaval sem a tam. On si také první všiml nově příchozích.

„No ne," řekl.

„Helemese," řekl Edward. „Mně se zdá, že jste porušili zákaz, co?"

Hugh Pilaster si teď také všiml bratrance a zavolal na něj: „Vy taky!"

„Měli byste se radši vrátit, než vás chytnou," řekl Edward. Sebral se země jedny kalhoty. „Ale nenamočte si šaty, nebo každý pozná, kde jste byli." Pak hodil kalhoty daleko do jezírka a zakuckal se smíchy.

„Ty hajzle!" zavřískl Petr a vrhl se po plujících kalhotách.

Micky se pobaveně usmál.

Edward sebral jednu botu a hodil ji do vody.

Malí hoši začali propadat panice. Edward sebral další kalhoty a mrskl jimi do vody. Bylo to k popukání, jak ti tři nešťastníci křičeli a potápěli se za svými svršky, a Micky se rozřehtal.

Zatímco se Edward vyžíval v házení bot a šatů do jezírka, Hugh Pilaster se vydrápal ven. Micky čekal, že se dá na útěk, ale on kupodivu běžel rovnou k Edwardovi. Než se Edward stačil otočit, Hugh do něho pořádně strčil. Třebaže byl Edward mnohem větší, ztratil rovnováhu. Zapotácel se na výstupku, pak z něho sletěl a v gejzíru vody dopadl do jezírka.

Všechno se to stalo v mžiku a Hugh se svými svršky v náručí šplhal po stěně lomu jako veverka. Peter a Tonio se zajíkali škodolibým smíchem.

Micky se snažil zkratkou Hugha dohonit, ale uvědomil si, že proti menšímu mrštnému klukovi nemá naději. Obrátil se zpátky, aby se podíval, jestli je Edward v pořádku. Nemusel si dělat starosti. Edward se už vynořil na hladinu. Chytil Petra Middletona a začal chlapci znova a znova strkat hlavu pod vodu, za trest, že se mu vysmíval.

Tonio odplaval k okraji jezírka, třímaje své promočené věci. Otočil se zpátky. „Nech ho být, ty opičáku!“ křikl na Edwarda. Tonio byl odjakživa poděs a Micky byl zvědav, co provede teď. Tonio udělal pár kroků podél stěny, a pak se znova otočil, tentokrát s kamenem v ruce. Micky na Edwarda varovně křikl, ale bylo pozdě. Tonio kámen hodil s obdivuhodnou přesností a zasáhl Edwarda do hlavy. Na čele mu vytryskl pramínek krve.

Edward zařval bolestí, pustil Petra a vyrazil přes jezírko za Toniem.

II.

Hugh pádil nahý lesem ke škole, křečovitě svíral, co mu zbylo ze svršků, a snažil se nevnímat, jak ho bosé nohy bolí na drsném terénu. Když dorazil na místo, kde jeho stezku křižovala jiná, uhnul doleva, běžel ještě kousek dál, pak skočil do křoví a schoval se.

Čekal, snažil se ovládnout svůj sípavý dech a naslouchal. Jeho bratranec Edward a Edwardův kámoš Micky Miranda byli největší prevíti z celé školy: flákači, mizerní ve sportu a

surovci. Jediná možnost byla se jim vyhnout. Ale byl si jistý, že Edward po něm půjde. Edward odjakživa Hugha nenáviděl.

Ani jejich otcové se nesnášeli. Hughův tatínek Tobias si vyzdvihl svůj kapitál z rodinné firmy a pustil se do podnikání na vlastní pěst; obchodoval s barvivy pro textilní průmysl. I když bylo Hughovi teprve třináct, věděl, že v rodině Pilasterových se nemohlo spáchat nic horšího než si vyzdvihnout svůj kapitál z jejich banky. Edwardův otec Josef svému bratrovi Tobymu nikdy neodpustil.

Hugh uvažoval, co se asi stalo jeho přátelům. Než se objevili Micky a Edward, byli v jezírku čtyři: Tonio, Petr a Hugh se šplíchali na jedné straně jezírka a jeden starší kluk, Albert Cammel, plaval sám na vzdálenějším konci.

Tonio býval obvykle nebojácný až moc, ale z Mickyho Mirandy měl strach. Pocházeli oba z jedné země, jmenovala se Kordova a Tonio říkal, že Mickyho rodina je bohatá a krutá. Hugh pořádně nechápal, co to má znamenat, ale účinkovalo to nápadně: Tonio dovedl být drzý k jiným páťákům, ale vůči Mickymu se choval vždycky zdvořile, až podlézavě.

Petr se asi vyděsil až k smrti; ten se bál všeho na světě.

Hugh doufal, že těm neurvalcům uklouzl.

Albert Cammel, přezdívali mu Hump, nepřišel s Hughem a jeho kamarády a měl šaty na jiném místě, tak se mu asi podařilo zmizet.

Hugh zmizel také, ale vyhráno ještě neměl. Ztratil spodní prádlo, ponožky a boty. Bude se muset do školy vplížit v promočené košili a kalhotách a doufat, že ho neuvidí některý učitel nebo někdo ze starších žáků. Už při pouhém pomyšlení na to nahlas zaúpěl. Proč takovéhle věci musejí potkat vždycky mne, pomyslel si sklíčeně. Od té doby, co před osmnácti měsíci do Windfieldu nastoupil, šel z jednoho maléru do druhého. S učením žádné potíže neměl, byl pilný a ve třídě po všech stránkách vynikal. Co nesnášel, byla malicherná kázeňská pravidla. Když mu nařizovali, že má být každý večer ve tři čtvrti na deset v posteli, vždycky si našel nějaký pádný důvod, aby byl vzhůru do čtvrt na jedenáct. Zakázaná místa ho přímo mučivě přitahovala, takže prostě musel prozkoumat farní zahradu, ředitelův ovocný sad, sklad na uhlí a pivní sklípek. Utíkal, když měl jít spořádaně, četl, když byla doba na spaní, a mluvil při modlitbách. A vždycky to skončilo jako dnes, měl

pocit viny a strachu a ptal se sám sebe, proč si působí takové trápení.

V lese bylo ticho těch několik minut, co truchlivě rozjímal o svém osudu a říkal si, jestli skončí jako vyděděnec společnosti nebo přímo zločinec ve vězení, na cestě v železech do Austrálie nebo na šibenici.

Nakonec usoudil, že ho Edward nepronásleduje. Vstal a natáhl si mokré kalhoty a košili. Pak uslyšel něčí pláč.

Opatrně vyhlédl – a uviděl Toniovu mrkvově červenou kštici. Jeho přítel se vlekl pomalu po stezce, nahý, mokrý, šaty v náručí a vzlykal.

„Co se stalo?“ zeptal se Hugh. „Kde je Petr?“

Tonio se najednou zatvářil urputně. „To ti nikdy neřeknu, nikdy!“ řekl. „Oni by mě zabili.“

„Dobře, tak si to nech,“ řekl Hugh. Tonio měl vždycky hrůzu z Mickyho. Ať se stalo, co chtělo, bude o tom mlčet. „Radši se obleč,“ řekl Hugh rozumně.

Tonio se nepřítomně podíval na kupku promočeného šatstva ve své náruči. Byl zřejmě příliš vyvedený z míry, než aby si s ním poradil. Hugh mu vzal věci z rukou. Měl boty a kalhoty a jednu ponožku, ale košili ne. Hugh mu pomohl si navléci, co měl, a vydali se ke škole. Tonio přestal plakat, i když pořád vypadal velmi otřeseně. Hugh doufal, že ti grázlové neprovedli Petrovi něco skutečně zlého. Ale teď musel myslet na to, jak si zachrání kůži sám.

„Jestli se dostaneme do ložnice, můžeme si vzít čisté šaty a druhé boty,“ plánoval dopředu. „Jakmile zruší zákaz vycházení, půjdeme do města a na úvěr si u Baxtedů koupíme nové oblečení.“

Tonio kývl. „No dobře,“ pravil poslušně.

V zákrutách cesty mezi stromy Hugh znovu uvažoval, proč je Tonio tak rozčilený. Trápení slabších nebylo přece ve Windfieldu nic nového. Co se asi stalo u jezírka, když Hugh utekl? Ale Tonio už celou cestu zpátky ani nemukl.

Škola se skládala ze šesti budov, dříve jádra velké zemědělské usedlosti, a dům se žákovskými ložnicemi byla někdejší mlékárna poblíž kaple. Aby se tam dostali, museli přelézt zeď a přeběhnout dvůr s hřištěm. Vysoukali se na zeď a dívali se přes ni. Dvůr byl prázdný, jak Hugh čekal, ale on přece jen váhal. Při pomyšlení na to, jak mu práskačka tancuje po

zadku, se už předem krčil. Ale jinou volbu neměl. Musí se dostat zpátky do školy a vzít si suché šaty.

„Vzduch je čistý," sykl. „Jdeme!"

Společně přeskočili zeď a uháněli přes dvůr do chladného stínu kamenné kaple. Zatím to bylo dobré. Pak se plížili kolem východního nároží budovy, těsně podél zdi. Čekal je krátký trysk volným prostranstvím do jejich budovy. A potom, když byli u dveří, přišla pohroma. Zazněl známý velitelský hlas: „Pilastře mladší! Jste to vy?" a Hugh věděl, že už má dohráno.

Celý zplihl. Zastavil se a otočil. Dr. Offerton vyšel z kaple v pravou chvíli a teď stál ve stínu krytého vchodu, vysoký, zasmušilý muž v kolejním hábitu a klobouku se čtverhrannou stříškou. Hugh zasténal. Dr. Offerton, oběť krádeže těch peněz, byl jistě ze všech učitelů nejméně nakloněn milosrdenství. Práskačka si přijde na své. Svaly jeho hýždi se bezděčně napjaly.

„Pojďte sem, Pilastře," pravil dr. Offerton.

Hugh se k němu přišoural a Tonio ho následoval. Proč já jenom tak riskuju, myslel si Hugh zoufale.

„Do ředitelny, okamžitě," řekl dr. Offerton.

„Ano, pane," řekl Hugh zkroušeně. Bylo to čím dál horší. Až říďa uvidí, co má na sobě, asi ho vyhodí ze školy. A jak to vysvětlí matce?

„Tak rychle!" naléhal učitel netrpělivě.

Oba hoši se otočili, ale dr. Offerton řekl: „Vy ne, Silvo." Hugh a Tonio na sebe nechápavě mrkli. Proč má být potrestán Hugh a Tonio ne? Ale byl to příkaz, a tak Tonio vklouzl do budovy ložnic, kdežto Hugh se vydal za ředitelem.

Už jako by práskačku cítil. Věděl, že bude brečet, a to bylo ještě horší než bolest, protože ve třinácti už sám tušil, že je na brekot velký.

Ředitelův dům byl na odlehlé straně školního areálu a Hugh šel hodně pomalu, ale přesto se dostal na místo příliš brzy; služebná otevřela dveře, sotva zazvonil.

Potkal dr. Polesona v hale. Ředitel byl holohlavý muž buldočí tváře, ale teď z nějakého důvodu nevypadal tak rozkaceně, jak by měl. Místo aby ho vyslýchal, proč je mimo svůj pokoj a ještě k tomu mokrý, otevřel prostě dveře do pracovny a řekl tiše: „Jděte, mladý Pilastře." Zřejmě si šetří zlost až na výprask. Hugh vešel s bušícím srdcem.

Ke svému úžasu uviděl, že tam sedí jeho matka. A co horšího, že pláče.

„Vždyť já se byl jen koupat!“ zakoktal Hugh. Dveře se za ním zavřely a on si uvědomil, že ředitel dovnitř nevešel.

Potom začal chápat, že tohle nemá nic společného s tím, že porušil zákaz vycházení, že šel plavat, ztratil část oblečení a dal se chytit napůl nahý.

Měl děsivý pocit, že tu jde o něco mnohem horšího.

„Mami, co se stalo?“ řekl. „Proč jsi přijela?“

„Ach bože, Hughu,“ vzlykala, „tatínek zemřel.“

III.

Sobota byla podle Maisie Robinsonové nejlepší den v týdnu. V sobotu dostával tatínek výplatu. Dnes bude k večeři maso a čerstvý chleba.

Seděla na schůdcích před domem a čekala s bratrem Dannym, až se taťka vrátí z práce. Dannymu bylo třináct, o dva roky víc než Maisii, a ona se v něm viděla, i když se k ní nechoval vždycky pěkně.

Domek, kde bydleli, stál v řadě dalších vlhkých, zatuchlých baráků na přístavní periferii malého města na severovýchodním pobřeží Anglie. Patřil paní MacNeilové, vdově. Ta bydlela v přední místnosti dole. Robinsonovi obývali zadní místnost a jiná rodina měla hořejšek. Když měl taťka přijít domů, stávala paní MacNeilová na schůdcích přede dveřmi a čekala na své peníze za činži.

Maisie měla hlad. Včera si u řezníka vyprosila pár rozsekaných kostí a taťka přinesl vodnici; udělali si ji dušenou a to bylo její poslední jídlo. Ale dnes byla sobota!

Snažila se nemyslet na večeři, protože jí potom kručelo v žaludku ještě víc. Aby vypudila jídlo z mysli, řekla Dannymu: „Taťka dnes ráno mluvil sprostě.“

„Co říkal?“

„Řekl, že paní MacNeilová je paskudniak.“

Danny se zahihňal. To slovo znamenalo něco jako hajzl. Obě děti žily ve své nové vlasti rok a mluvily anglicky plynně, ale jidiš nezapomněly.

Ve skutečnosti se nejmenovali Robinsonovi, ale Rabinowiczovi. Paní MacNeilová je nemohla ani cítit od chvíle, kdy se dozvěděla, že jsou Židé. Nikdy předtím se s žádným Židem nesetkala, a když jim byt pronajímala, myslela si, že jsou Francouzi. V tomhle městě žádní jiní Židé nebyli. Robinsonovi sem vlastně vůbec nechtěli; zaplatili si přeplavbu do místa, které se jmenovalo Manchester a kde bylo Židů plno, a lodní kapitán jim řekl, že Manchester je tady, ale to je podvedl. Když zjistili, že nejsou na správném místě, řekl tatínek, že si našetří peníze, aby se mohli do Manchesteru přestěhovat, ale pak maminka onemocněla. Byla nemocná pořád a oni byli pořád tady.

Taťka pracoval ve velikém skladišti na nábřeží, kde stálo nad vraty velkými písmeny „Tobias Pilaster a spol“. Maisie si často říkala, kdo asi je ten „spol“. Tatínek pracoval jako skladník, zapisoval sudy barviv, které se přivážely dovnitř a odvážely ven. Byl pečlivý člověk, potrpěl si na záznamy a seznamy. Maminka byla úplně jiná. Vždycky byla z nich dvou podnikavější. Právě ona chtěla, aby se vydali do Anglie. Maminka ráda pořádala společnosti, chodila na výlety, setkávala se s novými lidmi, hezky se oblékala a hrála společenské hry. Proto ji měl taťka tolik rád, myslela si Maisie; takový jako ona být neuměl.

Teď už tu jiskru neměla. Ležela na staré žíněnce celý den, upadala do spánku a zas se probouzela, bledou tvář orosenou potem, měla horký dech a bylo jí cítit z úst. Doktor říkal, že potřebuje dobrou stravu, hodně čerstvých vajec a smetany a každý den hovězí; pak mu taťka zaplatil penězi, které měl na večeři. Ale teď se Maisie cítila provinile při každém jídle, protože věděla, že ujídá to, co by mamce mohlo zachránit život.

Maisie a Danny se naučili krást. Když byl trh, chodili do města a z hromad na náměstí vždycky štípli pár brambor a jablek. Trhovci měli oči na stopkách, ale občas něco odvedlo jejich pozornost – hádka kvůli drobným, psí rvačka, opilec – a děti hleděly popadnout, co se dalo. Když měly štěstí, potkaly nějaké stejně staré zazobané dítě; to se do něj pustily a obraly ho. Měly u sebe často pomeranč nebo pytlík se sladkostmi a třeba i pár penny. Maisie se bála, že je chytnou, protože věděla, že maminka by se strašně styděla, jenže měla taky hlad.

Vzhlédla a viděla, že po ulici jde hlouček mužů. Podivila se, kdo to může být. Na to, aby šli domů dělníci z doků, bylo ještě

moc brzy. Mluvili rozzlobeně, mávali rukama a zatínali pěsti. Když přišli blíž, poznala pana Rosse, který bydlel nahoře a pracoval s tatínkem u Pilasterových. Proč není v práci? Vyhodili ho? Vypadal dost naštvaně. Byl rudý ve tváři a klel, mluvil o blbých parchantech, všivých vydřiduších a prolhaných bastardech. Když se skupina přiblížila k domu, pan Ross se od ní odtrhl a vřítil se dovnitř, takže Maisie a Danny se před jeho okovanýma botama museli rychle uklidit.

Když se Maisie rozhlédla znovu, viděla tatínka. Hubený, s černým plnovousem a měkkýma hnědýma očima, držel se opodál za ostatními a šel se skloněnou hlavou; vypadal tak sklesle a beznadějně, že Maisii bylo do pláče. „Tati, co se stalo," zeptala se. „Proč jdeš tak brzy?"

„Pojďte dovnitř," řekl tak tiše, že ho Maisie sotva uslyšela.

Obě děti šly za ním do jejich pokoje vzadu. Klekl si u žíněnky a políbil maminku na ústa. „Firma zkrachovala," řekl jí v jidiš. „Toby Pilaster je bankrot."

Maisie nevěděla, co to znamená, ale tatínek to říkal takovým tónem, že to znělo jako neštěstí. Rychle koukla po Dannym; pokrčil rameny. Ani on nerozuměl.

„Ale proč?" řekla mamka.

„Byl to finanční krach," odpověděl tatínek. „Položila se jedna banka v Londýně."

Maminka se v usilovném soustředění zamračila. „Ale tohle není Londýn," namítla. „Co je nám po Londýně?"

„Podrobnosti já neznám."

„Takže nemáš práci?"

„Práci ani peníze."

„Ale dnes vám přece zaplatili."

Taťka sklopil hlavu. „Ne, nezaplatili."

Maisie znovu mrkla po Dannym. Tomuhle rozuměli. Žádné peníze, to znamenalo žádné jídlo pro nikoho. Danny vypadal vyděšeně. Maisii bylo do pláče.

„Oni ti musejí zaplatit," šeptala maminka. „Pracoval jsi celý týden, tak ti zaplatit musejí."

„Nemají peníze," řekl tatínek. „To je právě bankrot, když dlužíš lidem peníze a nemůžeš jim zaplatit."

„Ale pan Pilaster je hodný člověk, vždycky jsi to říkal."

„Toby Pilaster je po smrti. Oběsil se včera v noci ve své kanceláři v Londýně. Má syna v Dannyho věku."

„Ale jak uživíme děti?"

„To nevím," řekl tatínek a k Maisiinu ustrnutí se rozplakal. „Mně je to tak líto, Sáro," naříkal a slzy se mu koulely do vousů. „Já tě přivedl do tohohle strašného místa, kde nejsou žádní Židé a nikdo nám nepomůže. Nemůžu zaplatit doktora, nemůžu koupit léky, nemůžu dát dětem najíst. Zklamal jsem tě. Mně je to tak líto, tak líto." Sklonil se a schoval si mokrou tvář na maminčiných prsou. Hladila mu roztřesenou rukou vlasy.

Maisie byla zděšená. Tatínek nikdy neplakal. To vypadalo, že nemají vůbec žádnou naději. Možná teď všichni umřou.

Danny vstal, podíval se na Maisii a hlavou jí ukázal ke dveřím. Vstala také a po špičkách vyšli z místnosti. Maisie si sedla na schůdek přede dveřmi a pustila se do pláče. „Co budeme dělat?" řekla.

„Budeme muset utéct," navrhl Danny.

Z těch slov ji zamrazilo u srdce. „To nemůžeme."

„Musíme. Nemáme co jíst. Když tu zůstaneme, umřeme."

Maisii nezáleželo na tom, jestli umře, ale napadlo ji něco jiného. Maminka by radši sama hladověla, jen aby se najedly děti. Když tady zůstanou, umře ona. Musejí odejít, aby ji zachránili. „Máš pravdu," řekla Maisie Dannymu. „Když odejdeme, snad taťka sežene dost jídla pro maminku. Musíme jít, kvůli ní." Poslouchala se, co říká, a trnula nad tím, co se s jejich rodinou děje. Bylo to ještě horší než ten den, kdy opouštěli Viskis a vesnické domky za nimi ještě hořely a oni nasedli do studeného vlaku, se vším, co měli, uloženým do dvou vaků z plachtoviny. Tenkrát věděla, že tatínek se o ni vždycky postará, ať se stane, co chce. Teď se musí o sebe postarat sama.

„Kam půjdeme?" zašeptala.

„Já jdu do Ameriky."

„Do Ameriky! A jak?"

„V přístavu je loď, která ráno za odlivu odpluje do Bostonu – v noci se tam vyšplhám po laně a schovám se na palubě do některého člunu."

„Pojedeš jako černý pasažér," řekla Maisie se strachem a obdivem v hlase.

„Správně."

Zadívala se na bratra a poprvé si všimla stínového knírku na jeho horním rtu. Stával se z něho mužský a jednou bude mít černý plnovous jako tatínek. „Jak dlouho to trvá do Ameriky?" zeptala se.

Zaváhal, a pak s trochu přihlouplým výrazem řekl: „To nevím.“

Uvědomila si, že s ní ve svých plánech nepočítá, zkormoutila se a dostala strach. „Takže spolu nepůjdeme,“ podotkla smutně.

Vypadal provinile, ale nevyvracel, co řekla. „Já ti povím, co bys měla udělat,“ řekl. „Jdi do Newcastlu. Dojdeš tam za čtyři dny. To je veliké město, větší než Gdaňsk, a nikdo si tě tam nevšimne. Ostříháš si vlasy, ukradneš nějaké kalhoty a budeš dělat kluka. Půjdeš do velkých stájí a budeš pomáhat u koní – s těmi jsi to vždycky uměla. Když si tě tam oblíbí, budeš dostávat spropitné a za nějakou dobu můžeš dostat zaměstnání.“

Maisie si nedovedla představit, že by měla být úplně sama.

„Já bych radši jela s tebou,“ pípla nesměle.

„To nemůžeš. Už tak to budu mít dost těžké, abych se na lodi schoval a ukradl si něco k jídlu a tak. Nemohl bych se starat ještě o tebe.“

„Nemusel bys se o mě starat. Byla bych jako myška.“

„Bál bych se o tebe.“

„A když mě necháš samotnou, to se o mě bát nebudeš?“

„Musíme se postarat každý o sebe,“ řekl zlobně.

Viděla, že už se pevně rozhodl. Nikdy ho nedokázala přemluvit, když se na něčem ustanovil. Bojácně se ho zeptala: „Kdy bychom měli jít? Ráno?“

Zavrtěl hlavou. „Hned. Já se potřebuju dostat na loď, jakmile se setmí.“

„Myslíš to doopravdy?“

„Ano.“ Vstal, jako by to chtěl dokázat.

Vstala také. „Máme si vzít něco s sebou?“

„Co?“

Pokrčila rameny. Neměla žádné šaty na převlečení, žádné památeční věci, vůbec nic, co by jí patřilo. Neměla nic k jídlu ani žádné peníze, které by si mohla vzít s sebou. „Chci dát mamince pusu na rozloučenou,“ řekla.

„Nedělej to,“ řekl Dariny drsně. „Když to uděláš, zůstaneš tady.“

To byla pravda. Kdyby se teď šla na maminku podívat, nevydržela by to a všechno by jí pověděla. Těžce polkla. „Tak dobře,“ řekla potlačujíc slzy. „Můžeme jít.“

Odcházeli jeden vedle druhého.

Když došli na konec ulice, měla chuť se obrátit a naposled se na jejich dům podívat, ale bála se, že když to udělá, ztratí sílu; tak šla dál a zpátky se už neohlédla.

IV.

Z *The Times:*

CHARAKTER ANGLICKÉHO ŠKOLÁKA – Náměstek koronera pro Ashton, pan H. S. Wasbrough, provedl včera ve windfieldském Nádražním hotelu ohledání mrtvoly třináctiletého školáka Petra Jamese Stjohn Middletona. Chlapec plaval v jezírku v opuštěném lomu poblíž Windfieldské školy, když si podle sdělení učiněného soudní instanci dva starší chlapci povšimli, že je zřejmě v nesnázích. Jeden ze starších hochů, Miguel Miranda, rodák z Kordovy, dosvědčil, že jeho druh Edward Pilaster, patnáctiletý, shodil svůj svrchní oděv a vrhl se do vody, aby mladšího chlapce zachránil, avšak marně. Windfieldský ředitel dr. Herbert Poleson potvrdil, že lom je mimo pozemek, kam mají žáci přístup, ale je si vědom, že nařízení se vždycky nedbá. Porota se usnesla na výroku, že jde o nešťastnou smrt utonutím. Náměstek koronera poté upozornil na srdnatost Edwarda Pilastera, který se snažil zachránit příteli život, a prohlásil, že charakter anglického školáka, utvářený školami, jako je Windfieldská, je vlastnost, na niž můžeme být právem hrdi.

V.

Mickymu Mirandovi Edwardova matka učarovala. Augusta Pilasterová byla vysoká žena ztepilé postavy, něco přes třicet. Měla černé vlasy a černé řasy a hrdou tvář s vysoko posazenými lícními kostmi, rovný ostrý nos a energickou bradu. Nebyla vlastně krásná a určitě ne milá, ale v tom pyšném obličeji se zračilo jakési mocné kouzlo. Měla na sobě černý kabát a černý klobouk, jak se to hodilo k vyšetřování, a působila o to dramatičtěji. A přesto tím nejpůsobivějším bylo pro Mickyho neklamné tušení, že ty strohé šaty obepínají smyslné

tělo a že pod arogantním, panovačným chováním se tají vášnivá povaha. Nemohl z ní spustit oči.

Vedle ní seděl její manžel Josef, Edwardův otec, nehezký muž s kyselou tváří, asi čtyřicátník. Měl stejný nos ve tvaru široké čepele nože jako Edward a stejně světlou pleť, ale jeho plavé vlasy řídly a obličej mu lemovaly bujné licousy, jakoby náhradou za počínající pleš. Mickymu bylo divné, že si ho tak nádherná žena vzala. Musel být velmi bohatý – v tom to asi bude.

Vraceli se do školy ve voze najatém v Nádražním hotelu: pán a paní Pilasterovi, Edward s Mickym a ředitel dr. Poleson. Micky s pobavením konstatoval, že ředitel byl také celý pryč z Augusty Pilasterové. Starý Poleson se vyptával, jestli ji vyšetřování neunavilo, zkoumal, jestli se jí v kočáře sedí pohodlně, nařídil kočímu, aby jel pomaleji, a když dorazili na místo, vyskočil z vozu, aby si dopřál potěšení vzít ji za ruku, když sestupovala. Nikdy neviděli v jeho buldočí tváři takové oživení.

Vyšetřování dopadlo dobře. Micky nasadil svůj nejotevřenější a nejpoctivější výraz, když líčil verzi, kterou si s Edwardem vymysleli, ale v duchu měl nahnáno. Britové dovedli být náramní pedanti, co se pravdivé výpovědi týče, a kdyby ho odhalili, byl by v pořádné bryndě. Ale soud byl tak unesen historkou o školákově hrdinství, že do ní nikdo nerýpal. Edward byl nervózní a při výpovědi koktal, ale koroner to omlouval jeho rozpaky, že se mu nepodařilo zachránit Petrovi život, a přesvědčoval ho, aby si nedělal výčitky.

Nikdo z ostatních hochů k výslechu povolán nebyl. Hugha vzali kvůli otcově smrti ze školy ten den, kdy k utonutí došlo. Tonio nebyl o svědectví požádán, protože nikdo nevěděl, že byl tragédii přítomen. Micky mu pohrozil, aby mlčel. Další svědek, neznámý kluk ze vzdáleného konce jezírka, se nepřihlásil.

Rodiče Petra Middletona byli příliš zdrceni žalem, než aby se dostavili. Poslali svého právníka, ospale mžourajícího pána, kterému šlo jen o to, aby se celá věc sprovodila ze světa s co nejmenším rozruchem. Přítomen byl Petrův starší bratr David a dost se rozčilil, když právník odmítal položit Mickymu nebo Edwardovi jakoukoli otázku, ale k Mickyho úlevě ten starý muž jeho šepotavý protest odbyl mávnutím ruky. Micky mu byl za tu pohodlnost vděčný – Edward se mohl při skeptickém výslechu položit.

V ředitelově zatuchlé pracovně paní Pilasterová Edwarda objala a políbila mu ranku na čele, způsobenou Toniovým kamenem. „Moje ubohé dítě," řekla. Micky a Edward nikomu neřekli, že Tonio hodil po Edwardovi kámen, protože by museli vysvětlit, proč to udělal. Místo toho řekli, že se Edward uhodil do hlavy, když se vrhal Petrovi na pomoc.

Když popíjeli čaj, viděl Micky Edwarda v podobě, v jaké ho neznal. Matka seděla vedle něho na pohovce, stále se ho dotýkala a říkala mu Teddy. On místo aby byl na rozpacích, což by byla reakce většiny kluků, to zřejmě vychutnával a pořád měl pro ni andělský úsměv, jaký u něho Micky nikdy neviděl. Ona je do něho blázen a on to zbožňuje, uvažoval Micky.

Po pár minutách společenských zdvořilostí se paní Pilasterová náhle zvedla, k překvapení mužů, kteří také vstali. „Vy si určitě chcete zakouřit, dr. Polesone," řekla. Aniž čekala na odpověď, pokračovala: „Pan Pilaster se s vámi projde po zahradě a dá si doutník. Ty jdi s tatínkem, drahý Teddy. Já bych si ráda pobyla pár tichých minut v kapli. Snad by mě tam mohl dovést Micky."

„Rozhodně, rozhodně, rozhodně," breptal ředitel a div se nepřetrhl snahou vyhovět celé té řadě povelů. „Mirando, honem!"

Na Mickyho to udělalo dojem. Jak lehounce je všechny přiměla dělat, co chce! Otevřel jí dveře a vyšel za ní.

V hale řekl zdvořile: „Nepřála byste si slunečník, paní Pilasterová? Slunce je dost palčivé."

„Ne, děkuji."

Vyšli ven. Před ředitelovým domem postávalo plno chlapců. Micky si uvědomil, že se zpráva o Pilasterově oslňující matce roznesla a že se všichni přišli na ni podívat. Cítil se dobře jako její doprovod a vedl ji řadou dvorků a prostranství ke školní kapli. „Mám na vás počkat venku?" nabídl se.

„Pojď dovnitř. Chci s tebou mluvit."

Zneklidněl. Potěšení z toho, že provází vnadnou zralou ženu školním areálem, se vytrácelo a bylo mu divné, nač se ho chce o samotě ptát.

V kapli nikdo nebyl. Sedla si do zadní lavice a ukázala mu na místo vedle sebe. Pohlédla mu přímo do očí a prohlásila: „Teď mi pověz pravdu."

Augusta postřehla v chlapcově výrazu záblesk překvapení a obav a věděla, že se nemýlila.

On se ale ve chvilce vzpamatoval: „Už jsem vám pravdu řekl.“

Zavrtěla hlavou. „Neřekl.“

Usmál se.

Ten úsměv ji překvapil. Dostala se mu na kobylku; věděla, že se ten kluk musí bránit, a on se na ni přesto dokázal usmát. Málokterý muž odolal její silné vůli, ale tenhle zřejmě patří k těm výjimečným, přestože je tak mladý. „Kolik je ti let?“ zeptala se.

„Šestnáct.“

Prohlížela si ho. Vypadal až provokativně dobře se svými vlnitými, tmavě kaštanovými vlasy a hladkou pletí, i když v jeho očích s těžkými víčky a v plných rtech už byl náznak neblahé poživačnosti. Trochu jí připomínal bohorovného a uhlazeného hraběte Stranga… S bolestně provinilým pocitem tu myšlenku zapudila. „Petr Middleton neměl žádné potíže, když jste k tomu jezírku přišli,“ řekla. „Docela klidně si plaval sem a tam.“

„Jak to můžete tvrdit?“ zeptal se chladně.

Cítila, že má strach, ale zůstával klidný. Byl opravdu mimořádně vyspělý. Zjistila, že mimoděk odkrývá karty. „Zapomínáš, že tam byl Hugh Pilaster,“ řekla. „To je můj synovec. Jeho otec si vzal minulý týden život, jak asi víš, a proto tu taky není. Ale vyprávěl o tom své matce, což je moje švagrová.“

„Co jí řekl?“

Augusta se zamračila. „Řekl, že Edward hodil Petrovi šaty do vody.“ Skutečně nechápala, proč Teddy něco takového dělal.

„A potom?“

Augusta se usmála. Ten chlapec začal usměrňovat hovor po svém. Předpokládala, že ho bude vyslýchat, a on zatím vyzvídá na ní. „Ty mi prostě pověz, co se skutečně stalo,“ řekla.

Přikývl. „Tak dobře.“

Po těch slovech se Augustě ulevilo i přitížilo. Chtěla znát pravdu, ale zároveň se jí i bála. Chudáček Teddy – jako nemluvně málem umřel, protože s Augustiným mlékem nebylo něco v pořádku a on se jí přímo ztrácel před očima, než lékaři zjistili, oč jde, a doporučili kojnou. Od té doby byl přecitlivělý, potřeboval nutně její ochranu. Kdyby bylo po jejím, nebyl by šel do internátní školy, ale jeho otec si nedal říci… Věnovala zase pozornost Mickymu.

„Edward nemyslel nic zlého," začal Micky. „On jen tak trochu trojčil. Hodil klukům šaty do vody, aby byla legrace."

Augusta přikývla. To jí připadalo normální; kluci si dělali naschvály. Chudáček Teddy si takových věcí asi také musel hodně užít.

„Potom Hugh shodil Edwarda do vody."

„S malým Hughem byly vždycky potíže," řekla Augusta. „Je úplně stejný jako jeho nezdárný otec." A stejně jako jeho otec patrně špatně skončí, pomyslela si pro sebe.

„Všichni ostatní kluci se smáli a Edward strčil Petrovi hlavu pod vodu, aby si to pamatoval. Hugh utekl. Potom Tonio hodil na Edwarda kámen."

Augusta se zděsila: „Ale vždyť ho mohl omráčit a on se mohl utopit!"

„No, nic takového se nestalo a on začal Tonia honit. Já se díval na ně a Petra Middletona si nikdo nevšímal. Tonio nakonec Edwardovi utekl. Teprve potom jsme zpozorovali, že se Petr nehýbe. Nevěděli jsme, co se mu vlastně stalo, snad ho to Edwardovo potápění tak vyčerpalo, že neměl dost síly nebo dechu, aby vylezl z jezírka. Teď ležel na vodě obličejem dolů. Hned jsme ho vytáhli, ale byl mrtvý."

Vlastně to nebyla Edwardova vina, uvažovala Augusta. Kluci se vždycky chovají k sobě surově. Ale stejně byla velmi ráda, že tahle verze nevyšla při vyšetřování najevo. Díky bohu, že Micky Edwarda kryl. „Co druzí hoši?" zeptala se. „Ti musí vědět, jak to bylo."

„Bylo štěstí, že Hugh ještě ten den odešel ze školy."

„A ten druhý – říkal jsi, že se jmenuje Tony?"

„Antonio Silva. Prostě Tonio. S ním si nedělejte starosti. Je to můj krajan. Ten udělá, co mu řeknu."

„Jak si můžeš být tak jistý?"

„On ví, že kdyby mě dostal do nesnází, jeho rodina doma to zaplatí."

Ten chlapec měl při těch slovech v hlase něco mrazivého a Augusta se zachvěla.

„Nemám vám přinést šálu?" zeptal se Micky pozorně.

Augusta potřásla hlavou. „Žádný z těch ostatních chlapců neviděl, co se stalo?"

Micky se zamračil. „V jezírku plaval ještě jeden kluk, když jsme tam přišli."

Potřásl hlavou. „Neviděl jsem mu do obličeje a nevěděl jsem, že to bude důležité.“

„Viděl, co se stalo?“

„Nevím. Nejsem si jistý, kdy zmizel.“

„Ale byl už pryč, když jste mrtvého vytahovali z vody?“

„Ano.“

„Kéž bychom věděli, kdo to byl,“ řekla Augusta starostlivě.

„Nemusel to být ani kluk ze školy,“ podotkl Micky. „Mohl být z města. Ostatně se nepřihlásil jako svědek, a je jedno proč, takže myslím, že nám není nebezpečný.“

Není nám nebezpečný. Augusta si v tu chvíli uvědomila, že je s Mickym namočena do něčeho nepočestného, možná protizákonného. Ta situace se jí nelíbila. Dostala se do ní nevědomky a teď byla v pasti. Podívala se na něho tvrdě a řekla: „Co chceš?“

Poprvé ho zastihla nepřipraveného. S užaslým výrazem vyhrkl: „Jak to myslíte?“

„Kryl jsi mého syna. Dnes jsi křivě přísahal.“ Viděla, že ho její přímočarost vyvedla z míry. To ji potěšilo, teď měla zase vrch. „Nevěřím, že jsi takové riziko podstoupil jen z dobrého srdce. Myslím, že za to něco chceš. Proč mi rovnou neřekneš co?“

Viděla, že v tu chvíli zabloudil pohledem na její ňadra a vteřinu s úlekem čekala nějaký nemravný návrh. On pak řekl: „Chtěl bych u vás strávit léto.“

To tedy nečekala: „Proč?“

„Mně trvá cesta domů šest týdnů. Musím zůstávat přes prázdniny ve škole, strašně nerad jsem tam sám a je to děsná otrava. Byl bych rád, kdybyste mě pozvali, abych byl přes léto s Edwardem.“

Najednou to byl zase školák. Myslela, že bude chtít peníze nebo zaměstnání v bance Pilasterových. Ale tohle se zdálo jako žádost nepatrná, skoro dětinská. Ale pro něj to zřejmě nic nepatrného nebylo. Vždyť je mu teprve šestnáct, pomyslela si.

„Vezmeme tě na léto k sobě, a rádi,“ řekla, Nebylo jí to vůbec proti mysli. Byl to po některých stránkách dost hrozný mladík, ale chovat se uměl dokonale a dobře vypadal; jako host nemohl působit žádné nesnáze. A mohl mít dobrý vliv na Edwarda. Pokud by Teddy měl nějakou chybu, pak tu, že není dost cílevědomý. Micky je pravý opak. Třeba se něco z jeho pevné vůle přenese na jejího Teddyho.

Micky v úsměvu zasvítil bílými zuby. „Děkuji vám," řekl. Zdálo se, že má upřímnou radost.

Pocítila potřebu být na chvíli sama a uvažovat o tom, co slyšela. „Teď už běž," nařídila mu. „K ředitelovu domu trefím sama."

Vstal z lavice, kde seděl. „Jsem vám velmi vděčný," řekl a podával jí ruku.

Stiskla ji. „Já jsem vděčná tobě, že chráníš Teddyho."

Sehnul se, jako by jí chtěl políbit ruku, a pak ji, k jejímu ustrnutí, políbil na rty. Stalo se to tak rychle, že neměla čas uhnout. Hledala slova protestu, zatímco se napřimoval, ale nic ji nenapadlo. Příští okamžik už byl pryč.

To byla opovážlivost! Neměl si dovolit žádný polibek, natož na ústa. Co si o sobě myslí? První, co ji napadlo, bylo odvolat pozvání na léto. Ale to rozhodně nejde.

Proč vlastně ne? ptala se sama sebe. Proč by nemohla zrušit pozvání, které se týkalo obyčejného školáka? Počínal si drze, takže nemá u nich co dělat.

Ale pomyšlení, že by měla zrušit svůj slib, ji rozlaďovalo. Nešlo jen o to, že Micky zachránil Teddyho před hanbou, to si uvědomovala. Bylo to horší. Dala se s ním do spolku proti zákonu. Tím se vůči němu stávala nepříjemně zranitelnou.

Dlouho seděla v chladu kaple a přemítala se zřetelným pocitem znepokojení, jak ten pohledný, chytrý chlapec své síly využije.

ČÁST PRVNÍ
1873

KAPITOLA PRVNÍ
Květen

I.

Když bylo Mickymu Mirandovi třiadvacet, přijel jeho otec do Londýna kupovat pušky.

Seňor Carlos Raul Xavier Miranda, zvaný odjakživa „papá“, byl malý muž, široký v ramenou. Z jeho osmahlé tváře čišela útočnost a bezohlednost. V kožených nohavicích a se širokým kloboukem v sedle kaštanového hřebce se asi vyjímal vznešeně a velitelsky, ale tady v Hyde Parku, když měl na sobě fráček a cylindr, vypadal legračně a měl proto nebezpečně špatnou náladu.

Nepodobali se jeden druhému. Micky byl vysoký a štíhlý, měl pravidelné rysy a prosazoval se spíš úsměvem než hněvivými vráskami. Velice si potrpěl na zjemnělosti londýnského života: na krásné šaty, vybrané způsoby, lněné ložní prádlo a vodovod v domě. Děsil se toho, že ho papá bude chtít odvézt s sebou do Kordovy. Nedovedl se smířit s představou, že by měl zase trávit dny v sedle a noci na tvrdé zemi. Ještě horší byly vyhlídky, že by podléhal poručnictví staršího bratra Paula, který jako by otci z oka vypadl. Micky by se možná jednou domů vrátil, ale jen jako významný muž, jemuž by nikdo neměl co poroučet, ne jako mladší syn papá

Mirandy. Zatím musel otce přesvědčit, že mu je užitečnější tady v Londýně než doma v Kordově.

Kráčeli po třídě South Carriage a bylo slunné sobotní odpoledne. Park se jen hemžil fešně oblečenými Londýňany, ať se procházeli pěšky, nebo projížděli na koních či v otevřených kočárech; vesměs užívali teplé pohody. Kdo si neužíval, byl papá. „Já ty pušky musím mít!“ mumlal si pro sebe španělsky. Opakoval to dvakrát.

Micky promluvil týmž jazykem. „Mohl bys je koupit doma,“ pokusil se o repliku.

„Dva tisíce pušek?“ řekl papá. „Možná bych mohl. Ale o takové velké koupi by se dozvěděl kdekdo.“

Takže to chtěl udržet v tajnosti. Micky neměl tušení, co papá chystá. Peníze za dva tisíce pušek a střelivo do nich by patrně vyčerpaly rodinnou pokladnu až na dno. Nač papá zčista jasna potřebuje takový arzenál? V Kordově se nevedla žádná válka od legendárního tažení honáků dobytka, když papá vedl své lidi přes Andy, aby osvobodil provincii Santamaria od španělské nadvlády. K čemu by ty zbraně měly sloužit? Když sečetl otcovy honáky, příbuzné a lidi na něm nějak závislé, nedalo to dohromady ani tisíc mužů. Papá musí plánovat verbování dalších. Proti komu by bojovali? Papá sám o tom mlčel a Micky se ho bál zeptat.

Místo toho řekl: „Kromě toho bys asi doma nesehnal zbraně tak kvalitní.“

„To je pravda,“ připustil papá. „Westley-Richards je nejlepší puška, jakou jsem kdy viděl.“

Micky dovedl otci s výběrem pušek pomoci. Vždycky ho fascinovaly zbraně všeho druhu a sledoval poslední technické vymoženosti. Papá potřeboval pušky s krátkou hlavní, s nimiž by se dobře zacházelo na koních. Micky ho vzal do továrny v Birminghamu a ukázal mu karabinu Westley-Richards s nabíjením zezadu, které se přezdívalo „opičí ocas“, protože měla prohnutou natahovací páku závěru.

„A vyrábějí je tak rychle,“ řekl Micky.

„Čekal jsem, že to bude trvat šest měsíců. A oni jsou schopni je dodat za pár dní!“

„To dělají ty jejich americké stroje.“ Za starých časů, kdy pušky vyráběli zbrojíři sestavující jejich součástky nespolehlivou ruční prací, by skutečně trvalo šest měsíců, než by byly hotové dva tisíce pušek; ale díky přesnosti moderních

strojů se součástka kterékoli pušky hodila do kterékoli jiné pušky téže značky a dobře vybavená továrna mohla vychrlit stovky stejných zbraní denně, jako by to byly špendlíky.

„A ten stroj, který vyrábí 200 000 patron denně!“ potřásal papá v obdivu hlavou. Pak zase upadl do špatné nálady a zasmušile bručel: „Ale jak můžou chtít peníze dřív, než dodají pušky?“

Papá nevěděl nic o mezinárodním obchodě a předpokládal, že výrobce dodá pušky do Kordovy a tam dostane peníze. Jenže to bylo naopak: Zaplatit se muselo dřív, než zbraně opustily birminghamskou továrnu.

Ale papá nehodlal posílat bedničky se stříbrnými mincemi přes Atlantik. A co horšího, nemohl dát z rukou celý rodinný majetek, dokud bezpečně nepřevzal zbraně.

„My ten problém vyřešíme, papá,“ chlácholil ho Micky. „Od toho jsou tady obchodní banky.“

„Vyložmi to celé ještě jednou,“ řekl papá. „Chci si být jistý, že tomu rozumím.“

Mickymu dělalo dobře, že může otci něco vysvětlovat. „Banka zaplatí výrobci v Birminghamu. Postará se o přepravu zbraní do Kordovy a na cestu je pojistí. Když se dostanou na místo, přijme od vás banka platbu ve své kordovské filiálce.“

„Ale budou muset to stříbro převézt do Anglie.“

„To není nutné. Mohou jím zaplatit náklad soleného hovězího, který půjde z Kordovy do Londýna.“

„Odkud berou zisk?“

„Na všem si něco přirazí. Výrobci zaplatí o něco méně, mají svou provizi z dopravného a pojistného a vám za ty pušky něco připočtou.“

Papá kývl. Nechtěl to dát najevo, ale Micky vzbudil jeho respekt a byl tím nadmíru potěšen.

Vyšli z parku a kráčeli po Kensington Gore k domu Josefa a Augusty Pilasterových.

Během sedmi let od utonutí Petra Middletona trávil Micky každé prázdniny s Pilasterovými. Po škole cestoval s Edwardem rok po Evropě a bydleli spolu celá tři léta na Oxfordské univerzitě, kdy se věnovali pití, kartám a různým radovánkám, aniž valně předstírali, že studují.

Micky už nikdy Augustu nepolíbil. Byl by to udělal rád. Byl by rád zašel dál než k polibkům. A cítil, že ona by možná nebyla proti. Pod slupkou chladné arogance se skrývalo horké

srdce vášnivé a smyslné ženy, tím si byl jistý. Ale rozum mu kázal, aby se držel zpátky. Dosáhl čehosi nesmírně cenného, když byl u jedné z nejbohatších anglických rodin přijímán téměř jako syn, a bylo by bláznovství ohrožovat tak skvělé postavení tím, že by Josefovi svedl ženu. Přesto si nedovedl odepřít alespoň živé představy na toto téma.

Edwardovi rodiče se nedávno přestěhovali do nového domu. Kensington Gore, ještě nedávno venkovská silnice vedoucí poli do vesnice Kensington, byla nyní na jižní straně vroubena honosnými panskými sídly. Na severní straně se prostíral Hyde Park a zahrady Kensingtonského paláce. Dokonalé místo pro obydlí rodiny bohatého obchodníka. Co se týče architektonického provedení, tím si Micky už tak jistý nebyl. Dům byl postaven z červených cihel a bílého kamene, nad prvním poschodím měl obrovský štít, jehož trojúhelník uzavíral tři řady oken – šest, potom čtyři a nahoře dvě. Štít se zvedal stupňovitě a na každém stupni stály kamenné sochy zvířat – lvů, draků a opic. Na samém vrcholu trůnila loď s rozvinutými plachtami. Snad měla představovat otrokářskou loď, která podle rodinné legendy založila pilasterovské jmění.

„Dal bych krk na to, že druhý takovýhle dům v Londýně není," poznamenal Micky, když s otcem stáli před ním a prohlíželi si jej.

Papá odpověděl španělsky: „Nepochybuji, že právě to si ta dáma přála."

Micky přikývl. Papá ještě Augustu neviděl, ale už ji dovedl odhadnout.

Dům měl také prostorná sklepení. Nad jejich úrovní se klenul můstek vedoucí ke krytým domovním dveřím. Ty byly otevřené a oba muži vešli.

Augusta pořádala odpolední čajovou společnost, aby předvedla své sídlo. V hale s dubovým obložením bylo plno lidí a služebnictva. Micky s otcem dali sluhovi klobouky a proklestili si tlačenicí cestu do velkého přijímacího salonu v zadní části domu. Francouzská okna byla otevřena a společnost se rozptýlila po terase vyzdobené vlaječkami a po dlouhém pruhu zahrady.

Micky si k otcovu představení úmyslně vybral rušnou společenskou záležitost, protože papá neměl vždycky způsoby na londýnské úrovni a bylo lepší, aby se s ním Pilasterovi seznamovali postupně. Ani v kordovských poměrech si na

společenské jemnůstky nepotrpěl a provázet ho Londýnem bylo jako vodit na řemínku lva. Trval na tom, že bude vždycky nosit pod kabátem pistoli.

Papá nepotřeboval, aby mu Micky Augustu ukázal.

Stála uprostřed místnosti v hedvábné róbě vznešeně modré barvy s hlubokým čtvercovým výstřihem, který odhaloval kyprost jejího poprsí. Když jí papá potřásal rukou, upřela na něj hypnotický pohled svých temných očí a řekla hlubokým, sametovým hlasem: „Seňore Mirando, jsem potěšena, že vás konečně poznávám."

Papá byl rázem unesen. Sklonil se nad její rukou. „Nikdy se vám nebudu moci odvděčit za vaši laskavost k Miguelovi," pravil kostrbatou angličtinou.

Micky pozorně sledoval, jak Augusta uplatňuje na otci své kouzlo. Změnila se jen velmi málo od té doby, co ji ve windfieldské kapli políbil. Jedna nebo dvě vrásky navíc kolem očí jen zdůrazňovaly jejich krásu. Čerň jejích vlasů ještě zvýrazňovala občasná stříbrná nitka, a pokud maličko přibrala, byla její postava o to svůdnější.

„Micky mi často vyprávěl o vašem nádherném ranči," říkala otci.

Papá ztlumil hlas. „Musíte nás někdy navštívit."

Bůh uchovej, pomyslel si Micky. Augusta by se do Kordovy hodila asi jako plameňák do uhelné šachty.

„Možná, že to udělám," řekla Augusta. „Jak je to daleko?"

„Na těch nových lodích to trvá jen měsíc."

Stále ještě ji držel za ruku, povšiml si Micky. A jeho hlas přímo předl. Už ho měla v moci. Mickyho bodl osten žárlivosti. Pokud má někdo s Augustou flirtovat, pak by to měl být Micky, ne papá.

„Slyšela jsem, že Kordova je krásná země," horlila Augusta.

Micky se modlil, aby papá neřekl něco nevhodného. Ale on dovedl být šarmantní, když mu to vyhovovalo, a teď právě hrál pro Augustu romantického jihoamerického granda. „Mohu vám slíbit, že bychom vás přivítali jako královnu, kterou jste," řekl tiše. Bylo zřejmé, že o ni usiluje.

Ale na Augustu si nepřišel. „To je ovšem mimořádně lákavá vyhlídka," řekla s bezostyšnou neupřímností někam do vzduchu nad jeho hlavu. Zároveň vyprostila ruku z jeho sevření, podívala se mu přes rameno a zvolala: „Ale kapitáne Tilotsone,

to je milé, že jste přišel!“ A odvrátila se, aby přivítala nového hosta.

Papá zůstal bez dechu. Chvíli trvalo, než se vzpamatoval, pak řekl stroze: „Zaveď mne k šéfovi té banky.“

„Jistě,“ řekl Micky nervózně. Ohlížel se po starém panu Sethovi. Shromáždil se tu celý pilasterovský klan, včetně staropanenských tet, synovců a neteří, sešvagřenců a vzdálenějších příbuzných. Postřehl pár poslanců s hrstkou nižší šlechty. Většina ostatních hostů byli obchodní partneři, usuzoval Micky, a také konkurenti, pomyslel si, když spatřil hubenou, vzpřímenou postavu Bena Greenbourna, šéfa Greenbournovy banky, o němž se říkalo, že je nejbohatší člověk na světě. Ben byl otec Solomona, chlapce, kterého Micky znal jako Fattyho Greenbourna. Po škole se přestali stýkat. Fatty nestudoval na univerzitě, ani nepodnikal cesty po Evropě, ale nastoupil rovnou do otcova podniku.

Šlechta šmahem pokládala za vulgární mluvit o penězích, ale v této společnosti žádné takové zábrany neplatily a Micky slyšel znova a znova slovo „krach“. Ten výraz se často objevoval i v novinách, psán po německu, protože se poprvé objevil v Rakousku. Ceny akcií klesaly a diskontní sazba stoupala, jak ho informoval Edward, který nedávno začal pracovat v rodinné bance. Někteří lidé se strachovali, ale Pilasterovi byli přesvědčeni, že Londýn se nedá Vídní strhnout.

Micky zavedl otce francouzským oknem na dlážděnou terasu, kde byly pod pruhovanými přístřešky dřevěné lavičky. Tam našli starého pana Setha, který si hověl s plédem na kolenou, přestože bylo vlahé jarní povětří. Sužovala ho nějaká neurčitá choroba a vypadal velmi křehce, ale honosil se pilasterovským nosem, tou širokou zahnutou čepelí, jenž mu dodával hrozivé vzezření.

Nad starým mužem se nakláněla jedna z pozvaných dam a říkala: „Jaká škoda, že se necítíte dost dobře, abyste mohl navštívit levée u dvora, pane Pilastere!“

Micky by byl mohl tu dámu upozornit, že těmito slovy se Pilasterovi nezavděčí.

„Naopak, já jsem rád, že se mohu vymluvit,“ zaskuhral Seth. „Nevidím důvod, proč poklekat před lidmi, kteří si v životě nevydělali ani penny.“

„Ale princ Waleský – taková čest!“

Seth neměl náladu na to, aby snášel něčí odpor – v takové náladě býval ostatně zřídka –, a teď pronesl: „Mladá dámo, jméno Pilaster platí jako záruka počestného jednání i v takových koutech světa, kde o princovi Waleském nikdy neslyšeli.“

„Ale pane Pilastere, to zní, skoro jako byste měl výhrady ke královské rodině!“ trvala na svém žena, násilně se pokoušejíc o rozverný tón.

Seth si nepočínal rozverně dobrých sedmdesát let. „Já neschvaluji zahálku,“ řekl. „Bible praví: ‚Kdo nechce pracovat, ať nejí.‘ Svatý Pavel to napsal ve druhém listě Thesaloničanům, kapitola třetí, verš desátý, a nápadně se vyhnul tomu, aby lidi královského rodu z toho pravidla vyňal.“

Dáma se ve zmatku vzdálila. Micky potlačil úšklebek a řekl: „Pane Pilastere, dovoluji si vám představit svého otce, seňora Carlose Mirandu, který sem přijel z Kordovy na návštěvu.“

Pánové si potřásli rukama. „Kordova, říkáte? Moje banka má pobočku ve vašem hlavním městě, v Palmě.“

„Já se do hlavního města dostanu velmi zřídka,“ odpověděl papá. „Mám ranč v provincii Santamaria.“

„Takže chováte hovězí dobytek.“

„Ano.“

„Zajímejte se o chladírenskou techniku.“

Papá nerozuměl. Micky se ujal vysvětlení: „Někdo vymyslel přístroj, kterým se dá maso udržet v chladu. Pokud to zařízení dokážou instalovat na lodích, budeme moci posílat čerstvé maso po celém světě bez nasolování.“

Papá se zamračil. „To by mohlo být pro nás zlé. Mám závod k nasolování masa.“

„Zbourejte ho,“ řekl Seth. „Dejte se na chladírenství.“

Papá neměl rád, když mu lidé říkali, co má dělat, a Micky trochu znervózněl. Koutkem oka zahlédl Edwarda. „Papá, chci tě seznámit se svým nejlepším přítelem,“ zvolal. Podařilo se mu otce odlákat od Setha. „Dovol, abych ti představil Edwarda Pilastera.“

Papá zkoumal Edwarda chladným, pronikavým pohledem. Edward nebyl žádný krasavec – podobal se otci, ne matce –, ale vypadal jako zdravý selský synek, svalnatý a s čistou pletí. Ponocování a spousta vypitého vína na něm nebyly znát – alespoň zatím. Papá mu potřásl rukou a řekl: „Vy se přátelíte už hodně let.“

„Jedna duše, jedno tělo," opáčil Edward.

Papá se zamračil, nerozuměl tomu.

Micky se zeptal: „Mohli bychom si promluvit na chvíli obchodně?"

Sešli z terasy na nedávno položený trávník. Po okrajích byly v čerstvě zryté půdě vysazeny malé keříky. „Papá tady uzavírá velkou koupi a potřebuje zařídit lodní přepravu a financování," pokračoval Micky. „Mohl by to být první obchůdek, kterým bys přispěl do rodinné banky."

Edward nasadil dychtivý výraz. „Velmi rád to pro vás zařídím," řekl panu Mirandovi. „Byl byste tak laskav a přišel zítra ráno za mnou do banky, abychom se mohli dohodnout na všem, co je potřeba?"

„Přijdu," souhlasil papá.

Micky řekl: „Pověz mi něco. Dejme tomu, že se loď potopí. Kdo tu ztrátu odnese – my, nebo banka?"

„Ani jeden, ani druhý," řekl Edward samolibě. „Náklad bude pojištěn u Lloydů. My prostě dostaneme pojistné a pošleme vám novou zásilku. Vy nezaplatíte, dokud nedostanete zboží. O jaký náklad ostatně půjde?"

„Pušky."

Edward protáhl obličej. „Ó jé, to vám nemohu pomoci."

Micky nevěřil svým uším. „Proč?"

„Kvůli starému panu Sethovi. On je metodista, rozumíš. To je koneckonců celá rodina, ale on je o hodně zbožnější než většina ostatních. V žádném případě nebude financovat nákup zbraní, a protože je hlavní společník, řídí se tím politika banky."

„Kčertu," zaklel Micky. Se strachem mrkl po otci. Papá naštěstí jejich rozhovoru nerozuměl. Mickymu se sevřel žaludek. Přece jeho plán neztroskotá na něčem tak pitomém, jako je Sethovo náboženství? „Ten zatracený starý pokrytec je prakticky po smrti, tak proč má do toho mluvit?"

„Chystá se jít na odpočinek," připustil Edward. „Ale po něm myslím nastoupí strýc Samuel a ten má stejné názory."

Jedno horší než druhé. Samuel byl Sethův syn, starý mládenec, třiapadesátník zdravý jako řípa. „Budeme zkrátka muset jít do jiné banky," pokrčil rameny Micky.

Edward řekl: „To by mohlo jít hladce, pokud se ovšem můžete vykázat několika dobrými obchodními referencemi."

„Referencemi? Proč?"

„Podívej, bance vždycky hrozí riziko, že kupec odstoupí od smlouvy a nechá jí na krku náklad zboží, které nikdo nechce, někde na druhém konci světa. Potřebuje prostě nějakou záruku, že jedná se seriózním obchodníkem.“

Edward si ovšem neuvědomoval, že pojem seriózní obchodník v Jižní Americe zatím neexistuje. Papá byl caudillo, provinční velkostatkář, disponující 40 000 hektary pampy a pracovní silou honáků, kteří byli zároveň jeho soukromou armádou. Vládl mocí, jakou Britové nepoznali od středověku. Stejně byste mohli chtít reference po Vilému Dobyvateli.

Micky předstíral, že není vyveden z míry. „Samozřejmě že něco seženeme.“ Ve skutečnosti si nevěděl rady. Ale pokud má zůstat v Londýně, musí tuhle věc dovést ke zdárnému konci. Otočili se a zamířili zpátky k terase plné lidí. Micky skrýval své znepokojení. Papá ještě nepochopil, že narazili na vážné potíže, ale později mu to bude muset vysvětlit – a to bude zlé. Papá nezdar nepromíjí a z jeho hněvu jde hrůza.

Na terase se objevila Augusta a mluvila s Edwardem. „Najdi mi Hasteada, Tedoušku,“ řekla. Hastead byl její oddaný velšský majordom. „Došel nám cordial a ten nešťastník někam zmizel.“ Edward odešel. Poctila Mirandu staršího vřelým, důvěrným úsměvem. „Cítíte se dobře v naší malé společnosti, seňore?“

„Velmi dobře, děkuji vám,“ řekl papá.

„Musíte vypít trochu čaje nebo sklenku cordialu.“

Papá by si dal raději tequilu, to Micky věděl, ale alkoholické nápoje se na metodistických čajových dýcháncích nepodávaly.

Augusta pohlédla na Mickyho. Uměla rychle postřehnout náladu druhých lidí a teď řekla: „Vidím, že se v téhle společnosti nebavíš. Co se děje?“

Bez váhání se jí svěřil. „Doufal jsem, že papá pomůže Edwardovi obstarat nový obchod pro banku, ale jde přitom o zbraně a střelivo a Edward mi právě vysvětlil, že strýček Seth obchody se zbraněmi nefinancuje.“

„Seth už dlouho hlavním společníkem nebude,“ podotkla Augusta.

„Jenže Samuel zřejmě smýšlí stejně jako jeho otec.“

„Opravdu?“ řekla Augusta a znělo to zchytrale. „A kdo tvrdí, že příštím hlavním společníkem bude Samuel?“

II.

Hugh Pilaster si uvázal novou, blankytně modrou kravatu ascotovského stylu, u krku mírně vzedmutou a upevněnou jehlicí. Bylo by záhodno, aby si pořídil i nový kabát, ale vydělával jen 68 liber ročně, a tak mu nezbylo než starý oblek oživit novou kravatou. Ascot byl poslední výkřik módy a blankytná modř působila odvážně, ale když se zhlížel ve velkém zrcadle nad krbem v přijímacím pokoji tety Augusty, viděl, že modrá kravata a černý oblek jdou dobře dohromady s jeho modrýma očima a černými vlasy, a doufal, že ta askotka mu dodá vzezření přitažlivého světáka. Snad alespoň v očích Florence Stalworthyové. Od té doby, co se s ní seznámil, začal pečovat o své oblékání.

Bylo dost trapné bydlet u tety Augusty a být tak chudý; ale banka Pilasterových ctila tradici, že lidem se platí tolik, kolik si zaslouží, bez ohledu na to, patří-li k rodině či ne. Další tradicí bylo, že každý začíná od píky. Hugh ve škole vynikal a nebýt jeho malérů, byl by primus; ale banka si jeho vzdělání příliš necenila a svěřila mu práci pomocného úředníka – s odpovídajícím platem. Teta a strýc mu nikdy nenabídli finanční pomoc, takže se museli smířit s jeho poněkud ošuntělým zevnějškem.

On ovšem příliš nedbal na to, co si o jeho vzezření myslí oni. Starosti si dělal kvůli Florence Stalworthyové. Nejpřednější vlastností téhle hezké bledé dcery hraběte Stalworthyho bylo to, že se zajímala o Hugha Pilastera. Po pravdě řečeno Hugha přitahovala každá dívka, která s ním ztratila slovo. Zlobilo ho to, protože to jistě znamenalo, že je citově povrchní, ale nemohl si pomoci. Stačilo, aby se ho nějaká mladá dáma mimoděk dotkla, už mu vyschlo v ústech. Dráždila ho zvědavost, jaké asi mají pod všemi těmi vrstvami sukní a prádla nohy. Někdy ho žádostivost přímo fyzicky mučila. Bylo mu dvacet let, tyhle pocity měl od patnácti a za těch pět let nepolíbil kromě matky nikoho.

Při společenských událostech, jako byl Augustin čajový dýchánek, si připadal jako na skřipci. Protože to byla party, každý se překonával v roztomilostech, hledal témata k rozhovoru a jevil zájem o druhé. Děvčata vypadala rozkošně, hýřila úsměvy a občas si decentně zakoketovala. V domě bylo

tolik lidí, že se tu a tam některá o něho musela otřít, šťouchnout do něho, když se otáčela, nebo se dokonce o něho opřela ňadry, když se dostali do tlačenice. To pro něho znamenalo týden neklidných nocí.

Mnozí z přítomných byli samozřejmě jeho příbuzní. Jeho otec Tobias a Edwardův otec Josef byli bratři. Ale Hughův otec si vyzvedl svůj kapitál z rodinné banky a začal podnikat na vlastní pěst, zbankrotoval a zabil se. Proto Hugh odešel z nákladné Windfieldské internátní školy a stal se žákem školy denní, Folkestonské akademie pro syny gentlemanů; proto začal pracovat v devatenácti letech, místo aby cestoval po Evropě a promrhal pár let na univerzitě; proto bydlel u tety a nemohl si vzít do společnosti nové šaty. Byl příbuzný, ale chudý, na obtíž rodině, jejíž hrdost, sebedůvěra a společenské postavení se zakládaly na jejím bohatství.

Žádného z příbuzných ani nenapadlo, aby problém vyřešil tím, že by mu nějaké peníze dal. Chudoba byla trest za to, že člověk podnikal špatně, a kdyby se začalo z potrestání slevovat, nebyl by přece žádný podnět k tomu, aby si člověk vedl dobře. „To byste mohli stejně dobře dávat trestancům péřové matrace," říkávali, když někdo navrhoval pomoci lidem, kterým se v životě nedařilo.

Jeho otec padl za oběť finanční krizi, ale to nehrálo roli. Položil se 11. května 1866, v den, který si bankéři pamatují jako Černý pátek. Tehdy udělala makléřská firma Overend a Gurney Ltd. bankrot ve výši pěti milionů liber a strhla s sebou mnoho firem dalších, včetně London Joint Stock Bank a stavební společnosti sira Samuela Peta, stejně jako podnik Tobiase Pilastera a spol. Avšak pilasterovská filozofie neuznávala v obchodě žádné ohledy. Teď právě zase panovala finanční krize a nebylo pochyb, že jedna nebo dvě firmy na ni doplatí; ale Pilasterovi se energicky bránili, zbavovali se slabších klientů, zpřísňovali úvěrové podmínky a nemilosrdně odmítali každou obchodní transakci, pokud nebyla spolehlivě bezpečná. Sebezáchova je první povinnost bankéře, takové bylo jejich přesvědčení.

Budiž, já jsem také Pilaster, myslel si Hugh. Pilasterovský nos sice nemám, ale v sebezáchově se vyznám. Hněv, který ho někdy popadal při pomyšlení na otcův osud, ho stále neodbytněji nutkal stát se nejbohatším a nejuznávanějším z celé té čeládky. Jeho levná škola mu dala mnoho užitečných

matematických a přírodovědných znalostí, zatímco zámožný bratranec Edward zápasil s latinou a řečtinou. A vzhledem k tomu, že nechodil na univerzitu, začal brzy pracovat v obchodě. Nikdy necítil pokušení dát se na jinou životní dráhu, stát se malířem nebo duchovním. Finančnictví měl v krvi. Současnou diskontní sazbu dovedl uvést rychleji než si uvědomit, jestli prší nebo ne. Nikdy nehodlal být tak blazeovaný a pokrytecký jako jeho starší příbuzní, ale bankéřem bude, děj se co děj.

Mnoho však o tom nepřemýšlel. Většinu času myslel na děvčata.

Vyšel z přijímacího salonu na terasu a spatřil Augustu, jak k němu vleče jistou dívku.

„Milý Hughu," řekla, „tady máš svou přítelkyni, slečnu Bodwinovou."

Hugh v duchu zaúpěl. Rachel Bodwinová byla vysoká, intelektuálně založená dívka radikálních názorů. Hezká nebyla – měla matně hnědé vlasy a světlé oči posazené dost blízko k sobě –, ale byla duchaplná a zajímavá, překypovala podvratnými myšlenkami a Hughovi se v první době, kdy přišel do Londýna za prací v bance, velmi zamlouvala. Jenže Augusta se rozhodla, že si má Rachel vzít, a to jejich vztah rozbilo. Předtím se urputně a nenuceně přeli o rozvodu, náboženství, chudobě a volebním právu žen. Od té doby, co Augusta zahájila kampaň za jejich sblížení, stávali prostě vedle sebe a tlachali o ničem.

„Úžasně vám to sluší, slečno Bodwinová," řekl mechanicky.

„Jste velice laskav," odvětila otráveně.

Augusta se již odvracela, když jí pohled padl na Hughovu kravatu. „Panebože!" vykřikla. „Co to je? Vypadáš jako hostinský!"

Hugh zrudl. Kdyby ho napadla nějaká peprná námitka, byl by ji řekl, ale hledal ji marně, a tak jen zamumlal: „To je prostě nová kravata. Říká se jí askotka."

„Zítra ji dáš podomkovi," řekla a odšuměla.

Hugha zaplavil vztek na osud, který ho nutí žít s tak panovačnou tetou. „Ženy by se neměly vyjadřovat k oblečení mužů," řekl zarputile. „Pro dámu se to nehodí."

Rachel prohlásila: „Já myslím, že ženy mají právo se vyjadřovat k čemukoli, co je zajímá, takže já vám oznamuji, že se mi vaše kravata líbí a že se vám hodí k očím."

Hugh se na ni usmál a cítil se líp. Byla přes všechno hrozně milá. Ale Augusta si nepřála, aby si ji vzal proto, že je milá. Rachel byla dcerou právníka specializovaného na obchodní smlouvy. Její rodina neměla kromě otcových příjmů z jeho činnosti žádný jiný majetek a Bodwinovi stáli na společenském žebříčku o několik stupínků níže než Pilasterovi; vlastně neměli na tomhle dýchánku vůbec co pohledávat, nebýt toho, že pan Bodwin konal pro banku užitečnou práci. Rachel byla dívka v poměrně nízkém postavení a sňatkem s ní by se potvrdilo, že Hugh se nemůže ostatním Pilasterovým rovnat. Právě to si Augusta přála.

On nebyl tak úplně proti myšlence požádat Rachel o ruku. Augusta mu naznačila, že by nešetřila na svatebním daru pro něj, kdyby uzavřel sňatek podle její volby. Ale jeho nepokoušel svatební dar, nýbrž představa, že by mohl každý den uléhat do postele s ženou a vyhrnovat jí noční košilku, nad kotníky, nad kolena, nad stehna…

„Nedívejte se tak na mne," poznamenala Rachel příkře. „Já jsem jen konstatovala, že se mi líbí vaše kravata."

Hugh se zase začervenal. Vždyť: přece nemohla tušit, nač myslí? Jeho úvahy o děvčatech byly tak hrubě tělesné, že se za to vždycky dlouho styděl. „Promiňte," zamumlal.

„Tady je ale pohromadě Pilasterů!" zvolala vesele, rozhlížejíc se kolem. „Jak s nimi se všemi vycházíte?"

Hugh se také podíval dokola a uviděl, že vchází Florence Stalworthyová. Byla hezká jako obrázek, světlé lokny jí spadaly na útlá ramena, měla růžové šaty pošité krajkami a hedvábnými stužkami a na klobouku pštrosí péra. Všimla si Hughova pohledu a usmála se na něho.

„Tak vidím, že jsem přišla o vaši pozornost," ušklíbla se Rachel se svou příznačnou neomaleností.

„Prosím snažně o prominutí," řekl Hugh.

Rachel se dotkla jeho paže. „Milý Hughu, poslouchejte mě chvilku. Jste mi sympatický. Jste jeden z mála lidí v londýnské společnosti, kdo není nevýslovně nudný. Ale zamilovaná do vás nejsem a nikdy si vás nevezmu, ať si nás vaše teta sezdává, jak chce."

Hugha to zaskočila. „Totiž…," začal.

Ale ona ještě neskončila. „A já vím, že vaše city ke mně jsou v podstatě stejné, tak prosím nepředstírejte, že vám to láme srdce."

Hugh se po chviličce vzpamatoval a zazubil se. Právě tahle přímost se mu na ní líbila. A kromě toho měla pravdu – cítit k někomu sympatie neznamená mít ho rád. Nevěděl jistě, co láska je, ale Rachel patrně ano. „Znamená to, že se zas můžeme hašteřit o ženském volebním právu?“ zeptal se vesele.

„Ano, ale ne dnes. Já si jdu promluvit s vaším přítelem ze školy, seňorem Mirandou.“

Hugh se zamračil. „Micky nemá ponětí, ani jak se píše ‚sufražetka’, natož aby věděl, co to je.“

„A přesto o něm horuje polovina mladých londýnských dam.“

„To bych rád věděl proč.“

„On je mužská obdoba Florence Stalworthyové,“ pravila Rachel a s tím ho opustila.

Hugh o tom zamračeně přemýšlel. Micky věděl, že Hugh je chudý příbuzný, a podle toho se k němu choval, takže Hugh o něm těžko mohl soudit objektivně. Byl velmi pohledný a vždycky bezvadně oblečený. Připomínal Hughovi kočku, ulízanou a smyslnou, s lesklou srstí. Nebylo tak úplně v pořádku, že o sebe tolik dbá, a mezi pány se tvrdilo, že není dost mužný, ale dámám to zřejmě nevadilo.

Hugh sledoval očima Rachel, jak přešla sálem k místu, kde stál Micky se svým otcem a rozmlouval s Edwardem, jeho sestrou Clementine, s tetou Madeleine a s mladou tetou Beatricí. Teď se Micky otočil k Rachel a s veškerou pozorností k její osobě jí potřásl rukou a řekl něco, čím ji rozesmál. Hugh si uvědomil, že Micky mluví vždycky se třemi nebo čtyřmi ženami současně.

Stejně ho ale rozladila narážka, že Florence je v něčem jako Micky. Přitažlivostí a oblíbeností ano, ale v Mickym bylo něco přisprostlého, soudil Hugh.

Proklestil si cestu k Florence s pocitem vzrušení, ale i nervozity. „Lady Florence, jak se máte?“

Zářivě se usmála. „To je ale úžasný dům!“

„Líbí se vám?“

„Nejsem si jistá.“

„To říká většina lidí.“

Zasmála se, jako by udělal kdovíjak vtipnou poznámku, a on zakoušel nezřízené potěšení.

Pokračoval: „Je ohromně moderní, abyste věděla. Je tu pět koupelen! A z velkého kotle v suterénu se trubkami s horkou vodou vytápí celá budova.“

„Snad jenom ta kamenná loď nahoře na lomenici je trochu přehnaná.“

Hugh přitlumil hlas. „Já si to myslím také. Připomíná mi to volskou hlavu nad řeznickým krámem.“

Opět se zachichotala. Hughovi dělalo dobře, že se mu daří ji rozesmát. Usoudil, že by bylo skvělé, kdyby si ji odvedl stranou. „Pojďte se podívat do zahrady,“ řekl.

„Ta je krásná!“

Krásná nebyla, vždyť ji sotva založili, ale to vůbec nevadilo. Vyvedl ji z přijímacího salonu na terasu, ale tam se mu postavila do cesty Augusta a s vyčítavým pohledem pravila: „Lady Florence, jste laskavá, že jste přišla. Zahradu vám ukáže Edward.“ Popadla syna, který okouněl vedle, a vystrčila oba ven, než mohl Hugh ze sebe vypravit slovo. Zaťal bezmocně zuby, ale přísahal si, že jí to neodpustí. „Milý Hughu, já vím, že si chceš popovídat s Rachel.“ Vzala ho pod paží a tlačila dovnitř, aniž jí mohl odporovat, pokud se nechtěl vytrhnout a ztropit scénu. Rachel stála s Mickym Mirandou a jeho otcem. „Micky, chtěla bych vašeho otce seznámit se svým švagrem, panem Samuelem Pilasterem.“ Zmocnila se obou Mirandů a odvedla je, takže Hugh a Rachel zůstali zase spolu.

Rachel se smála. „S ní se nedá mluvit.“

„To by bylo jako diskutovat s rozjetým vlakem,“ soptil Hugh. Oknem viděl, jak se Florencina róba vznáší zahradou po Edwardově boku.

Rachel sledovala jeho pohled a řekla: „Jděte za ní.“

Ušklíbl se. „Díky.“

Spěchal do zahrady. Cestou dostal zlomyslný nápad. Proč by to neprovedl jako teta a neodtrhl Edwarda od Florence? Augusta pukne zlostí, až se to dozví – ale za těch pár minut, které bude v zahradě s Florence sám, to stojí. Vzal to čert, pomyslel si. „Edwarde,“ oslovil ho, „tvoje máti mne prosila, abych tě za ní poslal. Je v hale.“

Edward nic nenamítal, byl zvyklý na nenadálé vrtochy své matky. Omluvil se Florence a odkvačil do domu.

Florence řekla: „Opravdu pro něj poslala?“

„Ne.“

„Vy jste ale rošťák,“ pokárala ho, ale smála se.

Zahleděl se jí do očí a vyhříval se na výsluní jejího souhlasu. Bude za to muset draho zaplatit, ale pro takový úsměv by vytrpěl daleko více. „Pojďte se podívat do sadu," řekl.

III.

Papá Miranda Augustu bavil. Takový exemplář podsaditého rančera! Úplně jiný než jeho svižný, elegantní syn. V Mickym Mirandovi měla Augusta velké zalíbení. S ním se vždycky cítila víc ženou, přestože byl tak mladý. Dovedl se na ni dívat, jako by byla pro něj nejžádoucnější na světě. Stávalo se, že se přistihla při přání, aby nezůstával jen u dívání. Bylo to samozřejmě přání pošetilé, ale přece mu tu a tam nedovedla odolat.

Jejich rozhovor o Sethovi ji poplašil. Micky předpokládá, že kdyby starý Seth zemřel nebo šel na odpočinek, stane se hlavním společníkem banky Pilasterových jeho syn Samuel. Micky k takovému předpokladu nemohl dojít sám, musel mu to napovědět někdo z rodiny. Augusta si nepřála, aby se vedení ujal Samuel. Chtěla to postavení pro svého muže Josefa, který byl Sethovým synovcem.

Pohlédla oknem přijímacího salonu a spatřila na terase v hloučku všechny čtyři společníky banky Pilasterových. Tři byli Pilasterové: Seth, Samuel a Josef – metodisté zpočátku devatenáctého století měli v oblibě biblická jména. Starý pan Seth, usazený s plédem na kolenou, byl hotová troska. Vedle něho jeho syn. Samuel nebyl tak výrazný zjev jako jeho otec. Zobákovitý nos podědil, ale pod ním měl spíš měkká ústa se špatnými zuby. Tradice by mluvila v jeho prospěch, protože byl po Sethovi ze společníků nejstarší. Augustin manžel měl právě slovo a zdůrazňoval něco strýci a bratrancovi krátkými, trhavými pohyby ruky, typicky netrpělivými gesty. Měl také pilasterovský nos, ale ostatní rysy obličeje dost nepravidelné, a krom toho plešatěl. Čtvrtý společník stál trochu opodál a naslouchal se založenýma rukama. To byl major George Hartshorn, manžel Josefovy sestry Madeleine. Čelo tohoto bývalého armádního důstojníka brázdila nápadná jizva po zranění, které utrpěl před dvaceti lety v krymské válce. Žádný hrdina však nebyl. Tehdy mu splašila koně parní lokomobila,

major spadl a hlavou se udeřil o kolo polní kuchyně. Z armády odešel, a když si vzal Madeleine, nastoupil do banky. Byl to milý člověk, který se dovedl přizpůsobit vedení jiných, ale na to, aby stál v čele banky, neměl dost schopností, a ostatně hlavní společník se až dosud vždycky jmenoval Pilaster. Vážnými uchazeči byli jedině Samuel a Josef.

Po technické stránce rozhodovalo hlasování společníků. Tradice byla taková, že k dohodě dospívala celá rodina. Teď se ovšem Augusta rozhodla, že prosadí svou vůli. Ale snadné to nebude.

Hlavní společník banky Pilasterových byl jedním z nejvýznamnějších lidí na světě. Jeho rozhodnutí poskytnout půjčku mohlo monarchovi zachránit trůn, když nepůjčil, mohlo to rozpoutat revoluci. Spolu s hrstkou dalších – ať to byl J. P. Morgan, Rothschildové, nebo Ben Greenbourne – třímal v rukou bohatství národů. Nadbíhaly mu hlavy států, radili se s ním ministerští předsedové a obletovali ho diplomaté; a všichni dohromady se kořili jeho manželce.

Josef o tu funkci stál, ale neměl v sobě za mák mazanosti. Augusta se děsila toho, že si nechá příležitost proklouznout mezi prsty. Kdyby to nechala na něm, byl schopen říci na rovinu, že by byl rád, kdyby o něm uvažovali, a pak by prostě nechal rodinu rozhodnout. Vůbec by ho nenapadlo, že by měl pro své vítězství podniknout ještě něco jiného. Nikdy by například neudělal nic, čím by svého soka znemožnil.

Augusta bude muset přijít na způsob, jakým to udělá za něj.

Nebylo jí zatěžko vystihnout Samuelovu slabou stránku. Ve svých třiapadesáti letech byl starý mládenec a měl u sebe mladého muže, o němž se šprýmovalo, že je jeho „tajemník“. Až dosud nevěnovala rodina Samuelovým domácím poměrům pozornost, ale Augusta si říkala, že by to mohla změnit.

Se Samuelem se muselo jednat opatrně, byl přepjatý pedant, typ člověka, který se převleče od hlavy k patě, když mu na kalhoty ukápne troška vína, ale slaboch nebyl a pro strach měl uděláno. Celním útokem se na něho jít nedalo.

A ani v nejmenším by jí nevadilo ho zranit. Nikdy ho neměla ráda. Občas si počínal tak, jako by mu byla pro smích, a jeho způsob dávat najevo, že ji nebere vážně, pokládala za nesnesitelný.

Když se teď proplétala mezi hosty, zaplašovala z mysli pobuřující zdráhavost synovce Hugha dvořit se dívce, která se k

němu dokonale hodí. S touhle rodinnou větví byly potíže vždycky, a ona se tím nedá odvrátit od důležitějšího problému, před nímž ji varoval Micky, od hrozby ze strany Samuela.

V hale postřehla svou švagrovou Madeleine Hartshornovou. Chudinka Madeleine nemohla popřít, že je Josefovou sestrou, s tím svým pilasterovským nosem. Ten u některých mužů vypadal vznešeně, ale žena s takovým zobanem nemohla působit jinak než děsně.

Madeleine a Augusta bývaly sokyně. Před léty, když se Augusta vdala, jako první, za Josefa, bylo Madeleine proti mysli, že se rodina začala točit kolem Augusty – nedovedla si přiznat, že zdaleka nemá přitažlivost a energii, s nimiž Augusta pořádala svatby a pohřby, s nimiž dovedla rozdmýchávat půtky a hašteření nebo organizovat podporu nemocným, těhotným ženám a lidem v nouzi. Madeleinin postoj málem vyvolal v rodině roztržku. Potom ale sama dala Augustě do ruky zbraň. Jednoho odpoledne vstoupila Augusta do luxusního obchodu se stříbrem na Bond Street právě včas, aby spatřila Madeleine vklouznout kamsi do zákulisí obchodu. Augusta chvíli předstírala, že váhá nad opékačem topinek, až se dočkala toho, že jakýsi pohledný mladý muž zamířil týmž směrem. Slýchala, že v pokojích nad takovými krámy se někdy odbývají romantická dostaveníčka, a teď si byla jista, že Madeleine má tajnou lásku. Pětilibrová bankovka přiměla majitelku obchodu, paní Baxterovou, aby jí prozradila jméno toho mladého muže: vikomt Tremain.

Augusta byla upřímně pobouřena, ale hned ji napadlo, že to, co provádí Madeleine s vikomtem Tremainem, by si mohla užívat s Mickym Mirandou. Jenže to samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Ostatně když se prozradila Madeleine, mohla Augusta dopadnout stejně.

Tohle hrozilo Madeleine společensky zničit. Muž, který měl milostný poměr, si počínal sice nemravně, ale romanticky. Když se téhož dopustila žena, byla prostě děvka. Pokud se její tajemství provalilo, společnost jí opovrhla a rodina se za ni musela stydět. Augustinou první myšlenkou bylo tímto tajemstvím Madeleine ovládnout, držet ji v šachu hrozbou odhalení. Ale tím by Madeleine navždy popudila proti sobě. Nemělo smysl dělat si zbytečně nepřátele. Musel se najít způsob, jak ji odzbrojit a zároveň si z ní udělat spojence. Nakonec si promyslela tuto strategii: Místo aby Madeleine

zastrašovala tím, co ví, předstírala, že je na její straně. „Ráda bych ti něco poradila, drahá Madeleine," pošeptala jí: „Paní Baxterové se nedá věřit. Vikomt by vám měl najít ke schůzkám nějaké diskrétnější místo." Madeleine ji zapřísahala, aby tajemství zachovala, a přímo dojemně Augustě děkovala, když slíbila mlčet až za hrob. Od té doby nebylo po rivalitě ani stopy.

Teď vzala Augusta Madeleine pod paží a řekla: „Pojď se podívat na můj pokoj, myslím, že se ti bude líbit."

V prvním poschodí domu měla ložnici a šatnu, Josef tytéž místnosti a pracovnu. Zavedla Madeleine k sobě do ložnice, zavřela dveře a čekala na účinek.

Místnost zařídila v módním japonském slohu, židle byly zdobené řezbami, tapety měly vzor pávího peří, na krbové římse hotová výstava porcelánu. Obrovský šatník byl malován japoneriemi a sedátko u okna napůl zastíraly záclony s vázkami.

„Augusto, to je úžasné!" vydechla Madeleine.

„Díky." Augustu takové uznání celkem uspokojilo. „Na záclony jsem chtěla lepší materiál, ale v Liberty's už ho neměli. Pojď se ještě podívat na Josefův pokoj."

Vstoupila s Madeleine spojovacími dveřmi. Josefova ložnice byla zařízena ve stejném slohu, trochu střízlivějším, na stěnách s tmavou koženkou a brokátovými záclonami. Augusta byla zvlášť pyšná na lakovanou vitrínu s policemi, kde její manžel uchovával svou sbírku drahocenných tabatěrek.

„Josef je tak výstřední," poznamenala Madeleine při pohledu na tabatěrky.

Augusta se usmála. Její choť nebyl ve skutečnosti výstřední ani za mák, ovšem u podnikatele zapřísáhle metodistického vyznání bylo neobvyklé, že sbírá něco tak frivolního a výjimečného, a celá rodina se tím bavila. „On tvrdí, že to je investice," podotkla. Diamantový náhrdelník pro ni by byl stejně dobrá investice, ale on jí takové věci nekupoval nikdy, protože klenoty považovali metodisté za zbytečnou extravaganci.

„Muž by měl mít koníčka," řekla Madeleine. „Aspoň se vyvaruje malérů."

Nevěstinců, měla na mysli. Narážka na mužské nepravosti připomněla Augustě její plán. Jen opatrně, opatrně, říkala si. „Madeleine, drahoušku, co jen podnikneme s bratránkem Samuelem a tím jeho ‚tajemníkem'?"

Madeleine se zatvářila zmateně: „Máme něco podnikat?"

„Budeme muset, pokud se má Samuel stát hlavním společníkem.“

„Proč?“

„Ale miláčku, hlavní společník Pilasterových se setkává s vyslanci, hlavami států, dokonce s monarchy – ten musí mít soukromý život naprosto, naprosto bez poskvrny.“

Madeleine začalo svítat a polil ji ruměnec. „Jistě nechceš naznačit, že by Samuel byl nějak… úchylný?“

Přesně to Augusta naznačovala, ale nehodlala to říci rovnou, aby Madeleine nevyprovokovala k bratrancově obraně. „Jsem přesvědčena, že se nikdy nic takového nedozvím,“ řekla vyhýbavě. „Důležité ovšem je, co si lidé myslí.“

Madeleine pravila nevěřícně: „Ty opravdu předpokládáš, že si lidé myslí… tamto?“

Augusta se nutila k trpělivosti s Madeleinińym jemnocitem. „Drahoušku, my jsme obě vdané ženy a víme, co jsou muži zač. Jejich choutky jsou živočišné. Svět má za to, že třiapadesátiletý svobodný muž, který žije s hezkým chlapcem, je zkažený a bůhví, že ve většině případů má svět pravdu.“

Madeleine se zamračila a vypadala ustaraně. Než mohla cokoli vyslovit, ozvalo se zaklepání a vešel Edward. „Co je, máti?“ zeptal se.

Augustě přišlo to vytržení nevhod a neměla tušení, o čem ten hoch mluví. „Co by mělo být?“

„Přece jsi pro mne poslala.“

„To tedy rozhodně ne. Já jsem ti řekla, abys lady Florence ukázal zahradu.“

Edward se tvářil uraženě. „Hugh mi říkal, že chceš se mnou mluvit!“

Augusta pochopila. „Ano? A předpokládám, že teď ukazuje lady Florence zahradu on.“

Edwardovi došlo, nač naráží. „Podle všeho ano,“ řekl ublíženě. „Tak se nehněvej, máti.“

Augusta ihned roztála. „Nic si z toho nedělej, Tedoušku,“ řekla. „Hugh je už takový mazaný kluk.“ Ale pokud si myslí, že vyzraje na svou tetu, tak je i kluk hloupý.

To vyrušení ji rozmrzelo, ale pak si pomyslela, že toho Madeleine řekla o bratránku Samuelovi dost. Prozatím chtěla jen zasít semínko pochyb; cokoli dalšího mohlo být příliš násilné. Rozhodla se nechat věcem volný průchod. Vyprovodila švagrovou a syna z pokoje: „Musím zase mezi hosty.“

Šli dolů. Zábava probíhala dobře, soudě alespoň podle kakofonie zvuků, smíchu a cinkání stovky stříbrných lžiček o porcelánové šálky. Augusta krátce zkontrolovala jídelnu, kde sloužící podávali ústřicový salát, ovocný koláč a nápoje s ledem. Kráčela halou a promluvila slůvko nebo dvě s každým hostem, který zaujal její pozornost, ale hledala jednu určitou osobu, Florencinu matku, lady Stalworthyovou.

Mrzela ji představa, že by se snad Hugh mohl s Florence oženit. Ten hoch se už teď až příliš dobře činí v bance. Má bystrý komerční mozek obchodního příručího a vemlouvavé způsoby falešného hráče. I Josef o něm mluví pochvalně a vůbec si neuvědomuje, jaké nebezpečí to znamená pro jejich vlastního syna. Sňatek s hraběcí dcerou by přidal k Hughovu přirozenému nadání ještě společenské postavení, takže by byl Edwardovi opravdu vážným sokem. Její drahý Teddy nemá Hughův povrchní šarm ani jeho hlavu na čísla a potřebuje veškerou pomoc, kterou mu Augusta může poskytnout.

Našla lady Stalworthyovou u arkýřového okna v přijímacím salonu. Byla to příjemná žena středního věku v růžových šatech a malém slaměném kloboučku posázeném hedvábnými květinkami. Augusta dychtila vědět, jak smýšlí o Hughovi a Florence. Hugh nebyl valná partie, ale z hlediska lady Stalworthyové nebyl ani žádná pohroma. Florence byla nejmladší ze tří dcer a ostatní dvě se už výhodně provdaly, takže lady Stalworthyová by mohla být svolná. Tomu Augusta musí zabránit. Ale jak?

Zastavila se po boku lady Stalworthyové a viděla, že pozoruje Hugha a Florence v zahradě. Hugh něco vykládal a Florenciny oči jiskřily potěšením, když se na něho dívala a poslouchala ho. „Bezstarostné, šťastné mládí," podotkla Augusta.

„Hugh vypadá jako milý hoch," řekla lady Stalworthyová.

Augusta se na ni chvilku pozorně zadívala. Lady se snivě usmívala. Byla kdysi stejně půvabná jako její dcera, odhadovala Augusta. Teď si připomíná svou dívčí minulost. Je potřeba ji rázně strhnout na zem. „Ty bezstarostné dny uplynou jako voda."

„Ale jak jsou idylické, dokud trvají."

Byl pravý čas na kapku jedu. „Hughův otec zemřel, jak víte." začala Augusta. „A jeho matka žije velmi poklidně ve Folkestonu, takže jsme s Josefem pokládali za svou povinnost

převzít část rodičovské péče.“ Udělala přestávku. „Nemusím snad ani říkat, že spojení s vaší rodinou by byl pro Hugha vynikající úspěch.“

„To je laskavé od vás, že to říkáte,“ mínila lady Stalworthyová, jako by vyslechla milou poklonu. „Pilasterovi sami jsou vážená rodina.“

„Děkuji. Když bude Hugh tvrdě pracovat, domůže se jednou pohodlného živobytí.“

Lady Stalworthyová vypadala trochu zaraženě. „Po jeho otci tedy nezůstalo nic?“

„Ne.“

Augusta jí ještě musela dát na srozuměnou, že ani od svých strýců nemůže Hugh čekat žádné peníze, až se ožení. „Bude se muset v bance vypracovat a zatím žít ze svého platu.“

„Ach ano,“ pravila lady Stalworthyová a bylo na ní znát jisté zklamání. „Florence má naštěstí svůj malý kapitál.“

Augusta klesla na mysli. Tak Florence má vlastní peníze. To není dobrá zpráva. Kolik to asi může být? Stalworthyovi nebyli tak bohatí jako Pilasterovi – to byl málokdo –, ale špatně na tom nebudou. V každém případě Hughova chudoba ho nestačila lady Stalworthyové zošklivit. Chce to něco silnějšího. „Drahá Florence by byla Hughovi velkou oporou… měla by na něho kladný vliv, tím jsem si jistá.“

„Ano,“ řekla lady Stalworthyová matně, a pak se zasmušila. „Kladný vliv?“

Augusta zaváhala. Pouští se na tenký led, ale bez rizika to nepůjde. „Já nikdy nedbám na klepy a nepochybuji, že vy také ne. Tobias byl bezpochyby nešťastný člověk, ale na Hughovi je stěží znát, že by podědil tu slabost.“

„To je dobře,“ pravila lady Stalworthyová, ale bylo vidět, že je nemálo znepokojena.

„Přesto bychom byli, Josef a já, velmi šťastni, kdyby si vzal tak rozumnou dívku, jako je Florence. Člověk má pocit, že by vůči němu byla energická, kdyby…“ |

„Kdyby…,“ lady Stalworthyová polkla. „Nemohu si nějak vybavit, v čem byla slabost jeho otce.“

„Ono to snad tak ani ve skutečnosti nebylo.“

„Zůstane to ovšem jen mezi námi.“

„Snad jsem se o tom neměla vůbec zmiňovat.“

„Ale já musím vědět všechno, vždyť jde o mou dceru. Jistě to chápete.“

„Hazardní hry," pronesla Augusta tlumeně. Nechtěla, aby ji někdo slyšel; byli tu lidé, kteří by věděli, že lže. „To bylo to, kvůli čemu si sáhl na život. Ta hanba, chápete." Kéž Bůh dá a Stalworthyovi si nebudou chtít ověřovat pravdu, přála si toužebně.

„Myslela jsem, že zkrachoval v podnikání."

„To také."

„To je tedy tragédie."

„Abych řekla pravdu, Josef musel jednou či dvakrát za Hugha zaplatit dluhy, ale velmi *vážné* s ním promluvil, a já pevně věřím, že už se to nestane."

„To zní povzbudivě," mínila lady Stalworthyová, ale její tvář mluvila jinak.

Augusta měla pocit, že řekla dost. Její předstírání, že je téhle známosti nakloněna, bylo dost podezřele chabé. Vyhlédla znovu oknem. Florence se smála něčemu, co Hugh říkal, zvrátila přitom hlavu dozadu a ukazovala zoubky způsobem až… nepatřičným. On ji přímo hltal očima. Každý ve společnosti si musel všimnout, že ti dva se k sobě mají. „Ještě asi uteče hodně vody, než to bude opravdu vážné," řekla Augusta.

„Snad už si pro dnešek popovídali dost," pronesla lady Stalworthyová starostlivě. „Bude líp, když k nim zajdu. Promiňte laskavě."

„Ovšem."

Lady si pospíšila do zahrady.

Augustě se ulevilo. Měla za sebou další ošemetnou konverzaci. Lady Stalworthyová teď má Hugha v podezření, a jakmile jednou začne matka o nápadníkovi pochybovat, sotva mu bude nakonec nakloněna.

Rozhlédla se kolem a povšimla si Beatrice Pilasterové, další švagrové. Josef měl dva bratry: Jedním byl Hughův otec Tobias, druhým William, všeobecně zvaný mladý William, protože se narodil třiadvacet let po Josefovi. Williamovi teď bylo pětadvacet a nebyl ještě v bance společníkem. Beatrice byla jeho žena. Připomínala velké štěně, šťastné, neohrabané a dychtivé se s každým přátelit. Augusta se rozhodla, že si s ní promluví o Samuelovi a jeho tajemníkovi. Šla k ní a oslovila ji: „Beatrice, drahoušku, nechceš se podívat na moji ložnici?"

IV.

Micky a jeho otec se z dýchánku vydali pěšky do Camberwellu, kde bydleli. Jejich cesta vedla samými parky – byl to nejprve Hyde Park, potom Green Park a nakonec St James' Park –, až se dostali k řece. Zastavili se uprostřed Westminsterského mostu, aby se pokochali kouzelnou vyhlídkou. Na severním břehu řeky leželo největší město na světě. Proti proudu se rýsovaly budovy parlamentu, postavené jako moderní replika sousedního Westminsterského opatství ze 13. století. Po proudu se jim nabízel pohled na zahrady Whitehallu, palác vévody z Buccleuchu a rozlehlý cihlový objekt nové železniční stanice Charing Cross.

Doky vidět nebylo a velké lodi tak daleko proti proudu řeky nepluly, ale její hladina se hemžila malými plavidly, čluny a výletními parníčky, takže ve večerním slunku bylo nač se dívat.

Jižní břeh jako by patřil do jiného světa. Tam se rozkládala hrnčířská oblast Lambethu a na rozbahněných polnostech posetých ubohými dílnami legiony sinalých mužů a žen v cárech vyvářely kosti, přebíraly odpadky, pálily cihly a z hnětené hlíny vyráběly drenážní trubky a komínové nástavce, nezbytné v rozrůstajícím se městě. Zápach z těch míst silně zaváněl až sem na most, pěkných pár set metrů daleko. Přičaplé chatrče, kde tito nuzáci žili, se tísnily podél zdí Lambethského paláce, londýnského sídla arcibiskupa z Canterbury, jako sedlina, kterou zanechává příliv na blátivém mořském břehu. Ani blízkost arcibiskupova paláce nezabránila tomu, aby se pro jeho okolí neujal název Ďáblův lán, bezpochyby proto, že planoucí ohně a dým, úporně pracující lidé a odpudivý zápach vyvolávaly představu pekla.

Micky bydlel v Camberwellu, slušném předměstí za hrnčířskou oblastí; on i otec však prodlévali na mostě, protože se jim do Ďáblova lánu dvakrát nechtělo… Micky stále ještě žehral na úzkostlivé metodistické svědomí starého Setha Pilastera, mařící jeho plány. „My ten problém s puškami vyřešíme, papá," řekl. „Nedělej si starosti."

Papá pokrčil rameny. „Kdo nám stojí v cestě?" zeptal se.

Byla to prostá otázka, ale v rodině Mirandových měla hluboký význam. Když měli potíže, s nimiž se nedalo pohnout, ptali se: Kdo nám stojí v cestě? Ve skutečnosti to znamenalo: Koho musíme zabít, abychom se dostali kupředu? Mickymu se

přitom vybavilo veškeré barbarství života v provincii Santamaria, všechny ty strašlivé legendy, na něž by rád zapomněl: Jak papá potrestal svou milenku za nevěru tím, že o ni opřel pušku a stiskl kohoutek; jak si jedna židovská rodina otevřela v hlavním městě krám vedle jejich krámu a otec v něm dal zaživa upálit toho muže, ženu a jejich děti; jak se jeden trpaslík ustrojil do karnevalového průvodu jako papá a všecky obveseloval tím, že dokonale napodoboval jeho hrdou chůzi – až k němu papá klidně přišel, vytáhl pistoli a střelil ho do hlavy.

Ani v Kordově tohle nebylo normální, ale tam si papá svou bezohlednou surovostí zjednal pověst člověka, z něhož jde hrůza. Tady v Anglii by ho zavřeli. „Já nemyslím, že by to chtělo nějaké drastické kroky," snažil se Micky zakrýt svou nervozitu bezstarostností.

„Prozatím není spěch," řekl papá. „U nás doma začíná zima. Do léta se bojovat nebude." Podíval se tvrdě na Mickyho. „Ale koncem října ty pušky mít musím."

Při otcově pohledu se Mickymu roztřásla kolena. Opřel se o kamenné zábradlí, aby získal rovnováhu. „Já se to postarám, neboj se."

Papá kývl, jako by se to rozumělo samo sebou. Pak zčista jasna řekl: „Chci, abys zůstal v Londýně."

Mickyho zalil pocit nekonečné úlevy. V tohle vždycky doufal. Takže si tedy přece musel počínat v podstatě správně. „Myslím, že to je dobrý nápad, papá," snažil se potlačit své radostné vzrušení.

Potom papá hodil bombu. „Ale apanáž ti zastavuji."

„Cože?"

„Rodina si nemůže dovolit tě vydržovat. Musíš si peníze opatřit sám."

Micky byl zděšen. Papá proslul skrblictvím stejně jako násilnickou povahou, ale tohle od něho přece nečekal. Mirandové jsou bohatí. Papá má stáda dobytka o tisících kusech a monopol na obchod s koňmi na obrovském území, pronajímá půdu malým rolníkům a vlastní většinu obchodů v provincii Santamaria.

Za jejich peníze se toho v Anglii moc koupit nedalo, to je fakt. U nich doma stačil stříbrný kordovský dolar na to, aby se člověk dosyta najedl a ještě si koupil láhev rumu a holku na celou noc; tady by za něj pořídil sotva levný oběd a sklenici slabého piva. Pro Mickyho to byla rána, už když nastoupil do

Windfieldu. Trochu si k apanáži přilepšoval v kartách, ale než se spřátelil s Edwardem, těžko s penězi vycházel. I teď platil Edward za všechny nákladné zábavy, jimž se společně věnovali: za operu, koňské dostihy, honitbu a nevěstky. Micky ovšem přesto potřeboval určitý základní příjem na činži, účty u krejčího, zápisné do pánských klubů, které k londýnskému životu nezbytně patřily, a na spropitné služebnictvu. Jak si papá představuje, že má přijít k penězům? Má přijmout nějaké zaměstnání? Hrůza pomyslet. Nikdo z Mirandových nepracoval za plat.

Už měl na jazyku otázku, jak má bez peněz žít, když papá rázně změnil téma rozhovoru: „Teď ti povím, nač ty pušky budou. My si zabereme poušť."

Micky nechápal. Mirandovým patřila velká část provincie Santamaria. Na okraji jejich pozemků ležely nevelké nemovitosti rodiny Delabarkových. Severně od obou se prostírala půda tak vyprahlá, že ani papá, ani jeho soused nikdy nestáli o to, aby si na ni dělali nárok. „Nač potřebujeme poušť?" otázal se Micky.

„Pod tím prachem je nerost, kterému se říká ledek. Používá se jako hnojivo, je mnohem lepší než dobytčí hnůj. Dá se posílat po lodích do celého světa a draho prodávat. Chci tě mít v Londýně proto, abys ten prodej řídil."

„Jak víš, že tam ten nerost je?"

„Delabarca ho začal těžit. Jeho rodina na tom zbohatla."

Mickyho se zmocnilo vzrušení. Tímhle se mohla změnit celá budoucnost jeho rodiny. Ne hned, samozřejmě; ne tak brzy, aby to vyřešilo jeho problém, jak se obejít bez apanáže. Ale ty vyhlídky…

„Musíme jednat rychle," řekl papá. „Bohatství je moc a rodina Delabarkových bude brzo silnější než my. Než se to stane, musíme je zničit."

KAPITOLA DRUHÁ
Červen

I.

Whitehaven House
Kensington Gore
Londýn, S.W.
2. června 1873

Moje drahá Florence,
kde jste? Doufal jsem, že Vás uvidím na plese u paní Bridewellové, pak v Richmondu, pak v sobotu u Muncasterových… ale vy jste nebyla nikde! Napište mi řádeček, abych věděl, že ještě žijete.

Váš oddaný Hugh Pilaster

Park Lane 23
Londýn, W.
3. června 1873

Vážený pan Hugh Pilaster
Pane,
prokážete mi laskavost, když od této chvíle přerušíte veškeré styky s mou dcerou.

Stalworthy

Whitehaven House
Kensington Gore
Londýn, S.W.
6. června 1873

Nejdražší Florence,
konečně jsem nalezl spolehlivou prostřednici, která Vám propašuje můj lístek. Proč Vás přede mnou skrývají? Urazil jsem nějak Vaše rodiče? Nebo – Bůh uchovej – snad Vás? Vaše sestřenice Jane mi přinese Vaši odpověď. Pište rychle!

S vřelými city Hugh

Stalworthy Manor
Stalworthy
Buckinghamshire
7. června 1873

Drahý Hughu,
mám zakázáno se s vámi vidět, protože jste hazardní hráč jako Váš otec. Je mi to skutečně líto, ale musím věřit svým rodičům, že vědí, co je pro mne nejlepší.

S politováním Florence

Whitehaven House
Kensington Gore
Londýn, S.W.
8. června 1873

Milá matko,
jedna mladá dáma se právě se mnou rozešla, protože můj otec byl prý hazardní hráč. Je to pravda? Odpověz, prosím Tě, obratem. Musím to vědět.

Tvůj milující syn Hugh

2. Willington
Villas
Folkestone
Kent
9. června 1873

Můj milý synu,
není mi v nejmenším známo, že by Tvůj otec hazardně hrál. Neumím si představit, kdo o něm může roztrušovat něco tak ničemného. Přišel o peníze při obchodním bankrotu, jak jsme Ti vždycky říkali. Žádný jiný důvod tu nebyl. Doufám, že se Ti daří dobře a že se Tvoje milovaná s Tebou smíří. Se mnou je všechno jako dosud. Tvoje sestra Dorothy Ti posílá srdečné pozdravy stejně jako

Tvoje matka

Whitehaven House
Kensington Gore
Londýn, S.W.
10. června 1873

Drahá Florence,
někdo vám asi řekl nepravdivé věci o mém otci. Jeho podnik zbankrotoval, to pravda je. Nebyla to jeho vina; bankrot udělala velká firma Overend a Gurney, ve výši pěti milionů liber, a mnoho jejích věřitelů to zničilo. On v týž den spáchal sebevraždu. Ale nikdy hazardně nehrál a nehraji ani já.

Vysvětlíte-li to Vašemu urozenému panu otci, věřím, že všechno bude zase v pořádku.

Váš hluboce oddaný Hugh

Stalworthy Manor
Stalworthy
Buckinghamshire
11. června 1873

Hughu,
nemá cenu, abyste mi psal výmysly. Vím už docela jistě, že mi rodiče radili správně, a musím na Vás zapomenout.

Florence

Whitehaven House
Kensington Gore
Londýn, S.W.
12. června 1873

Drahá Florence,
musíte mi věřit! Je možné, že mi nebyla řečena pravda o mém otci – i když ve vší upřímnosti nedokáži pochybovat o matčiných slovech –, ale co se týče mne, tady pravdu vím! Když mi bylo čtrnáct, vsadil jsem šilink na dostizích a prohrál; od té doby v hazardování s penězi nevidím žádný smysl. Až se setkáme, odpřisáhnu Vám to.

Nepřestávám doufat…

Hugh

FOLJAMBE A MERRIWEATHER,
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
GRAY'S INN
LONDÝN, W.C.
13. června 1873

Vážený pan Hugh Pilaster
Pane,
náš klient hrabě Stalworthy nás pověřil obrátit se na Vás se žádostí, abyste přestal komunikovat s jeho dcerou. Dovolte, abychom vás informovali, že pan hrabě podnikne veškeré potřebné kroky, včetně stížnosti u soudu, aby v této věci

prosadil svou vůli, pokud okamžitě neustanete ve svém počínání.

Za kancelář Foljambe a Merriweather
Albert C. Merriweather

Hughu,
ona Váš poslední dopis ukázala matce, mojí tetě. Vzali ji na zbytek londýnské sezóny do Paříže a pak pojedou do Yorkshiru. Nemá to cenu – ona už o Vás nestojí. Je mi líto…

Jane

II.

Argyll Rooms platily za nejoblíbenější zábavní podnik v Londýně, ale Hugh tam ještě nikdy nebyl. Nikdy ho ani nenapadlo taková místa navštívit. Nebyl to sice zrovna hambinec, ale pověst měly Argyll Rooms hodně špatnou. Nicméně, když ho několik dní poté, co mu Florence Stalworthyová dala definitivně košem, Edward pozval mezi řečí, aby tam s ním a s Mickym zašel na večerní flám, Hugh to přijal.

Jinak mnoho času se svým bratrancem netrávil. Edward byl odjakživa zkažené kvítko, neurvalec a násilník, který ke svým kouskům zneužíval jiných. Hughovi byla už dávno přisouzena úloha černé ovce rodiny, kráčející v otcových stopách. Měli málo společného. Přesto se Hugh rozhodl, že se pokusí rozptýlit radovánkami. Nevázané kratochvíle a ženy pochybných mravů patřily k životnímu stylu tisícovek Angličanů z horních vrstev. Snad mají oni ten správný recept, snad tudy vede lepší cesta ke štěstí než skrze upřímnou lásku.

Po pravdě řečeno si nebyl jistý, zda byl do Florence skutečně zamilovaný. Zlobilo ho, že ji rodiče navedli proti němu, tím spíš, že jako záminka posloužila sprostá pomluva o jeho otci. Ale k jakémusi vlastnímu zahanbení shledal, že zlomené srdce nemá. Často na Florence myslel, ale přitom dobře spal, chutnalo

mu jíst a bez obtíží se soustřeďoval na svou práci. Znamenalo to, že ji vlastně neměl rád? Děvče, které se mu ze všech zamlouvalo nejvíc, když vynechal svou šestiletou sestru Dotty, byla Rachel Bodwinová a nemohl popřít, že občas pomýšlí na sňatek s ní. Byla tohle láska? To nevěděl. Snad je ještě příliš mladý na to, aby se v lásce vyznal. Anebo ho zatím prostě nepotkala.

Argyll Rooms byly hned vedle kostela v Great Windmill Street, kousíček za Piccadily Circus. Edward zaplatil za každého šilink vstupného a šli dovnitř. Všichni tři byli oblečeni do večerního: frakové kabáty s hedvábnými klopami, černé kalhoty s hedvábnými lampasy, hluboko vystřižené bílé vesty, bílé košile a bílé motýlky. Edwardův oblek byl nový a drahý, Mickyho podstatně levnější, ale pěkně ušitý, a Hugh měl oblečení po tatínkovi.

Taneční sál byl velký prostor s jasným plynovým osvětlením, jehož záři ještě násobila velká zrcadla v pozlacených rámech. Parket byl přeplněný dvojicemi a orchestr, napůl schovaný za umnou zástěnou z pozlaceného mřížoví, hrál svižnou polku. Někteří muži měli na sobě večerní obleky, což znamenalo, že jde o lidi z vyšších kruhů, kteří si vyšli mezi lid. Ale většina byla ve slušných černých šatech, jaké se nosily přes den – to byli úředníci a malí podnikatelé.

Galerie nad parketem tonula v pološeru. Edward tam Hughovi ukázal a řekl: „Když si namluvíš nějakou kočičku, můžeš zaplatit šilink a vzít ji tam nahoru, rozumíš – plyšová křesla, málo světla a číšníci, kteří nic nevidí.“

Hugh zamrkal, oslněn nejen světly, ale i možnostmi. Všude kolem byla děvčata, která si sem přišla jen a jen zaflirtovat! Některé dívky měly s sebou své mládence, ale jiné přišly samy a chystaly se tančit s úplně neznámými muži. A všechny byly oblečeny jak se patří, ve večerních róbách se šněrovačkami, hodně jich mělo hluboký výstřih a fantastické klobouky Ale všiml si, že na parketu mají vesměs způsobně přehozené pláštěnky. A Micky i Edward ho ujišťovali, že to nejsou prostitutky, ale slušná děvčata, prodavačky, pokojské a švadleny

„Jak se s nimi seznamujete?“ zeptal se Hugh. „Přece k nim jen tak jednoduše nepřijdete?“

Edward mu ukázal vysokého, úctyhodně vyhlížejícího pána v bílém šosatém kabátě a kravatě; měl jakýsi odznak a zdálo se,

že řídí taneční zábavu. „Tohle je ceremoniář. Když mu dáš spropitné, tak tě představí.“

Hugh měl dojem, že tu vládne zvláštní, ale vzrušující atmosféra, něco mezi slušnými a uvolněnými mravy.

Polka skončila a někteří tanečníci se vraceli ke svým stolům. Edward na kohosi ukázal a zvolal: „Ať visím, jestli tamhleto není Fatty Greenbourne!“

Hugh se podíval tím směrem a opravdu spatřil jejich bývalého spolužáka, objemnějšího než kdy dřív, naditého do bílé vesty na prasknutí. Byla do něho zavěšena obdivuhodně hezká dívka. Fatty se s ní posadil ke stolu a Micky řekl tiše: „Pojďme se k nim na chvilku přidat.“

Hugh by se rád na dívku podíval blíž a hned souhlasil. Tři mladí pánové si proklestili cestu mezi stoly. „Dobrý večer, Fatty!“ zahlaholil Edward.

„Ahoj, bando,“ odpověděl. „Dneska mi lidi říkají Solly,“ dodal přívětivě.

Hugh Sollyho občas vídal v City, v londýnské finanční čtvrti. Solly už několik let pracoval ve vedení rodinné banky, která stála velmi blízko banky Pilasterových. Na rozdíl od Hugha se Edward v City pohyboval teprve pár týdnů a se Sollym se zatím nesetkal.

„Říkali jsme si, že bychom se k vám mohli přidat,“ utrousil Edward ledabyle a podíval se tázavě na dívku.

Solly se obrátil ke své společnici. „Slečno Robinsonová, dovolte, abych vám představil své přátele ze školy: Edward Pilaster, Hugh Pilaster a Micky Miranda.“

Slečna Robinsonová se zachovala překvapivě. I přes nalíčení zbledla: „Pilasterovi? Snad ne ze stejné rodiny jako Tobias Pilaster?“

„Tobias Pilaster byl můj otec,“ řekl Hugh. „Jak to jméno znáte?“

Rychle se ovládla. „Můj otec pracoval pro firmu Tobias Pilaster a spol. Jako dítě jsem si často říkala, kdo to je ten spol.“ Zasmáli se a napětí pominulo. Dodala: „Posaďte se k nám, pánové!“

Na stole stála láhev šampaňského. Solly nalil slečně Robinsonové a dal přinést další sklenky. „To je tedy správná slezina kámošů z Windfieldu,“ řekl. „Hádejte, kdo je tu ještě: Tonio Silva.“

„Kde je?“ zeptal se Micky rychle. Zdálo se, že ho zpráva o Toniově přítomnosti rozladila, a Hugh se tomu v duchu podivil. Pamatoval si, že ve škole míval Tonio z Mickyho vždycky nahnáno.

„Je na parketu,“ řekl Solly. „Tančí s přítelkyní slečny Robinsonové, se slečnou April Tilsleyovou.“

Slečna Robinsonová řekla: „Můžete mi říkat Maisie. Já si na formality nepotrpím,“ a rozpustile mrkla na Sollyho.

Číšník přinesl talíř ústřic a postavil jej před Sollyho; ten si zastrčil ubrousek za límec a dal se do jídla.

„Já myslel, že vy kluci židovský měkkýše nejíte,“ prohodil Micky s lenivou neomaleností.

Se Sollym jako kdysi taková poznámka ani nehnula. „Já jím košer jen doma,“ řekl.

Maisie Robinsonová zpražila Mickyho nevraživým pohledem.

„My holky židovský jíme, na co máme chuť,“ prohlásila a zobla si ze Sollyho talíře.

Hugha překvapilo, že je Židovka; vždycky si myslel, že Židé mají snědou pleť. Zadíval se na ni pozorně. Byla dost malá, ale přidala si na výšce dobrých třicet čísel tím, že si své světle hnědé vlasy vyčesala do drdolu, na jehož vršku trůnil velký klobouk s umělými lístky a ovocem. Zpod klobouku vykukovala drobná, nebojácná tvářička s rozvernými jiskřičkami v zelených očích. Výstřih její kaštanové róby odhaloval odvážný díl pihovatého poprsí. Pihy se sice nepokládaly za něco zvlášť přitažlivého, ale Hugh od nich nemohl odtrhnout oči. Maisie si po chvilce všimla, jak na ni civí, a oplatila mu stejně upřeným pohledem. Omluvně se usmál a odvrátil oči.

Aby přestal myslet na její ňadra, rozhlédl se po svých společnících a uvědomil si, jak se za posledních sedm let změnili. Solly Greenbourne dospěl. I když byl pořád tlustý a měl stále svou spokojenou grimasu, bylo na něm znát, že už kolem svých pětadvaceti má určitou autoritu. Snad to dělal jeho majetek – ale Edward byl také bohatý a nic takového z něho nevyzařovalo. Sollyho už v City respektovali, a i když pro dědice banky Greenbournových nebylo těžké si respekt získat, neschopný mladý muž mohl být i v takovém postavení snadno pro smích.

Edwardovi přibyla léta, ale na rozdíl od Sollyho nedospěl. Hra byla pro něj všechno, jako pro dítě. Nebyl hloupý, ale těžko se soustřeďoval na práci v bance, protože kdeco jiného mu bylo milejší: tancovat, popíjet, hrát karty.

Z Mickyho se stal typ ďábelského krasavce, tmavookého s černým obočím a s vlnitými vlasy, trochu delšími, než se nosily. Jeho večerní oblek byl úpravný, ale trochu okázalý; sako mělo sametový límec a manžety, košile byla nabíraná. Už sklidil obdivné a povzbudivé pohledy několika dívek od sousedních stolů, jak si Hugh povšiml. Ale Maisii Robinsonové se znelíbil a Hugh usoudil, že to nebylo jen kvůli té poznámce o židovských klucích. Na Mickym bylo něco zlověstného. Choval se tak klidně, bděle a rezervovaně, jako by neměl nervy. Nebyl otevřený, zřídka dal na sobě znát zaváhání, nejistotu nebo zranitelnost a nikdy nic neodkrýval ze své duše – pokud nějakou měl. Hugh mu nevěřil.

Skončil další tanec a ke stolu přišel Tonio Silva se slečnou April Tilsleyovou. Hugh se s Toniem po škole několikrát sešel, ale i kdyby ho neviděl léta, poznal by ho hned podle jeho neuvěřitelné mrkvově zbarvené kštice. Byli nejlepší přátelé až do toho hrozného dne roku 1866, kdy mu matka přijela říci, že je otec po smrti, a vzala ho ze školy. Oba byli postrachem nižší čtvrté třídy a měli jeden průšvih za druhým, ale přes všechny výprasky se radovali ze života.

Hugh si během těch let často kladl otázku, jak to tehdy při tom koupání bylo. Nikdy nevěřil novinové historce o tom, že se Edward pokoušel Petra Middletona zachránit. Edward by byl na nic takového vůbec nepřipadl. Ale Tonio o tom ani později mluvit nechtěl, a jediný další svědek, Albert „Hump“ Cammel, se odstěhoval do jižní Afriky.

Hugh se díval Toniovi pozorně do tváře, když si s Mickym potřásali rukama. „Jak se máš, Mirando?“ řekl normálním hlasem, ale bylo na něm znát nejistotu a obdiv. Měl výraz muže, který má před sebou rohovnického mistra proslulého divokým temperamentem.

Toniova společnice April se Hughovi zdála o něco starší než Maisie a nepůsobila tak příjemným dojmem, vypadala jaksi strojená a vykutálená. Ale Tonio se s ní výborně bavil, dotýkal se její paže a šeptal jí do ucha něco zřejmě zábavného.

Hugh se otočil zpátky k Maisii. To děvče bylo výřečné a živé a v jeho zpěvavém hlase trochu zaznával přízvuk

severovýchodní Anglie, kde bývaly sklady Tobiase Pilastera. Měla úžasně okouzlující mimiku obličeje, ať se smála, mračila, špulila rty, krčila svůj nahoru obrácený nosík, nebo koulela očima. Všiml si, že má hezké řasy a na nose spršku pih. Nebyla to krása podle kodexu, ale nikdo by si netroufal popřít, že je nejpůvabnější žena v dohledu.

Hugh se nemohl zbavit pomyšlení na to, že když přišla sem, do Argyll Rooms, neměla zřejmě nic proti tomu se líbat, mazlit a možná „si to dnes večer všechno odbýt“ s některým mužem u jejich stolu. Hugh si představoval sexuální styk téměř s každou dívkou, kterou potkal – bylo mu hanba, jak mnoho a jak často se těmi věcmi zabývá –, ale k tomu normálně mohlo dojít až po námluvách, zasnoubení a svatbě. Kdežto s Maisii by to bylo možné ještě dnes večer!

Zase zachytila jeho pohled a on se dostal do stejných rozpaků jako někdy s Rachel Bodwinovou, když měl dojem, že ví, nač myslí. Zoufale přemýšlel, co by řekl, a nakonec zabreptal: „Vy jste žila vždycky v Londýně, slečno Robinsonová?“

„Jsem tu teprve tři dny,“ odpověděla.

Jsou to sice třesky plesky, ale aspoň spolu o něčem mluví. „Tak krátkou dobu!“ podivil se. „Kdepak jste byla předtím?“

„Cestovala jsem,“ řekla a obrátila se s něčím na Sollyho. „Aha,“ řekl Hugh. To vypadalo na konec konverzace a on byl zklamán. Maisie se chovala, jako by něco proti němu měla.

Ale April se nad ním slitovala a vysvětlila to sama. „Maisie byla tři roky u cirkusu.“

„Propána? A co tam dělala?“

Maisie se zas k němu otočila. „Jezdila jsem na koních bez sedla,“ pravila. „Stála jsem na nich, přeskakovala z jednoho na druhého a takové ty věci.“

April dodala: „V přiléhavém trikotu, to se rozumí.“

Představa Maisie v trikotu byla neuvěřitelně mučivá. Hugh si dal nohu přes nohu a řekl: „Jak jste se k té práci dostala?“

Chvíli váhala, a pak jako by se k něčemu rozhodla. Obrátila se na židli tak, aby hleděla Hughovi přímo do tváře, a v očích se jí objevil nebezpečný svit. „To bylo takhle,“ začala. „Můj otec pracoval pro Tobiase Pilastera a spol. Váš otec okradl mého otce o týdenní plat. Moje matka byla tenkrát nemocná. Bez těch peněz bych buď umřela hlady já, nebo ona. Tak jsem utekla z domu. To mi bylo jedenáct let.“

Hugh cítil, jak rudne. „Nevěřím, že by byl můj otec kohokoli okradl," vyhrkl. „A když vám bylo jedenáct, asi jste sotva chápala, oč jde."

„Hlad a zimu jsem chápala!"

„Možná tím byl vinen váš otec," trval Hugh na svém, i když věděl, že to není moudré. „Neměl mít děti, když je nedovedl uživit."

„On je uživit mohl!" vzplála Maisie. „Dřel jako mezek – jenže vy jste mu jeho peníze ukradli!"

„Můj otec zbankrotoval, ale nikdy nekradl."

„To vyjde nastejno, když jste ten, kdo o ty peníze přišel."

„To nevyjde nastejno a od vás je hloupost a drzost něco takového tvrdit."

Ostatním bylo jasné, že spor zašel příliš daleko, a několik lidí začalo mluvit najednou. Tonio řekl: „Nehádejte se kvůli něčemu, co se stalo tak dávno."

Hugh si byl vědom, že by měl přestat, ale pořád se v něm všechno vařilo zlostí. „Od svých třinácti let musím poslouchat, jak Pilasterovi odsuzují mého otce, ale od cirkusačky si to líbit nenechám."

Maisie vstala a z očí jí sršely blesky. Okamžik Hugh čekal, že ho uhodí. Potom řekla: „Pojď si zatančit, Solly. Třeba až hudba dohraje, bude už tvůj hrubý kamarád pryč."

III.

Hughova hádka s Maisii rozbila společnost. Solly a Maisie šli po svých a ostatní se rozhodli, že půjdou na krysí zápasy. Byly sice zakázány, ale pět minut chůze od Piccadily Circus bylo půl tuctu takových arén a Micky Miranda je znal všecky.

Byla už tma, když vyšli z Argyll Rooms do londýnské čtvrti, které se říkalo Babylon. Tady, mimo dohled z paláců na Mayfair, ale v pohodlné blízkosti pánských klubů v noblesní čtvrti St James, se vinula spleť úzkých uliček, kde se provozovaly hazardní hry, krvavé sporty, kouření opia, oplzlá představení a hlavně prostituce. Byla horká, dusná noc a ve vzduchu se vznášely pachy z vaření, piva a kanálů. Micky a jeho přátelé šli pomalu prostředkem ulice plné lidí. Během

jediné minuty se mu starý muž v omšelém cylindru pokoušel prodat sbírku nemravných veršů, mrkal na něho mladík s ruměncem líčidla na tvářích, pěkně oblečená žena jeho věku před ním rychle rozevřela kabátek a ukázala mu pár krásných nahých prsů a stará otrhaná žena ho ponoukala k sexu s děvčátkem asi desetiletým, s andělským obličejíkem.

Budovy, vesměs hospody, tančírny, nevěstince a levné noclehárny, měly ponuré zdi a malá špinavá okna, jimiž bylo někdy možné zahlédnout v plynovém osvětlení bujarou společnost. Na ulici potkávali hejsky Mickyho typu v bílých vestičkách, úředníky a prodavače v tvrďácích, sedláky s vykulenými očima, vojáky s rozepnutými uniformami, námořníky s kapsami na nějakou dobu plnými peněz a překvapivě mnoho středostavovských manželských párů úctyhodného zevnějšku, zavěšených do sebe. Micky se bavil. Po mnoha týdnech to bylo poprvé, co setřásl na jeden večer otcovu společnost. Čekali na smrt Setha Pilastera, aby mohli uzavřít koupi pušek, ale ten starý muž se držel života jako přílepka na skále. Chodit po tančírnách a veřejných domech s vlastním otcem nebyla žádná zábava, nemluvě ani o tom, že papá se k němu choval jako ke sloužícímu; někdy mu dokonce nařídil, aby počkal venku, zatímco šel na pokoj s prostitutkou. Dnes to byla přímo požehnaná úleva.

Byl velice rád, že narazil na Sollyho Greenbourna. Tahle rodina byla ještě bohatší než Pilasterovi a Solly se jednou mohl hodit.

Nebyl rád, že zase potkal Tonia Silvu. Tonio věděl příliš mnoho o smrti Petra Middletona před sedmi lety. Tehdy měl Tonio z Mickyho strach. Na pozoru se měl před ním pořád a choval k Mickymu respekt, ale strach to už nebyl. Micky si kvůli němu dělal starosti, ale v tuhle chvíli nevěděl, co s tím počít.

Zabočil z Windmill Street do úzké uličky. Mezi popelnicemi svítily kočičí oči. Když si zjistil, že ostatní jsou za ním v těsném závěsu, vstoupil do špinavé krčmy, prošel nálevnou a zadními dveřmi zase ven, přes dvůr, kde v měsíčním světle klečela před svým zákazníkem prostitutka, a otevřel dveře jakéhosi zvetšelého dřevěného stavení, připomínajícího stáj.

Chlap s umouněnou tváří a v dlouhém, zamaštěném kabátě požadoval čtyřpenci jako vstupné. Edward zaplatil a šli dál.

Velká místnost byla jasně osvětlená, plná tabákového kouře a čpavého zápachu krve a výkalů. Čtyřicet nebo padesát mužů a několik žen stálo kolem kruhového zápasiště. Muži patřili k různým vrstvám, někteří měli na sobě těžké vlněné šaty a kolem krku puntíkované šátky dobře situovaných dělníků, jiní redingoty nebo večerní obleky; ženy byly vesměs více méně pochybného typu, jako April. Několik mužů mělo s sebou psy, drželi je v náručí nebo je měli uvázané k noze židle.

Micky jim ukázal vousatého muže v tvídové čepici, který držel na těžkém řetěze psa s náhubkem. Někteří diváci si psa bedlivě prohlíželi. Bylo to podsadité, svalnaté zvíře s velkou hlavou a silnými čelistmi a vypadalo zuřivě a neklidně. „Ten teď přijde na řadu," podotkl Micky.

Edward šel koupit pití k ženě s podnosem. Micky se obrátil k Toniovi a promluvil na něj španělsky. Bylo to nezdvořilé vůči Hughovi a April, kteří nerozuměli, ale Hugh nebyl nikdo a April ani to, takže na ně nemusel brát ohled. „Co teď děláš?" zeptal se.

„Jsem ataše na kordovském vyslanectví v Londýně," odpověděl Tonio.

„Opravdu?" Mickyho to zaujalo. Většina jihoamerických států nepokládala za nutné mít v Londýně vyslance, ale Kordova tu měla svého zmocněnce už deset let. Tonio dostal místo atašé bezpochyby proto, že rodina Silvů měla dobré styky v kordovském hlavním městě Palmě. Naproti tomu Mickyho papá byl provinční feudál bez takových konexí. „Co máš na práci?"

„Odpovídám na dopisy britských firem, které chtějí obchodovat s Kordovou. Vyptávají se na podnebí, měnu, vnitrozemskou dopravu, hotely, na všechno možné."

„Pracuješ celý den?"

„Málokdy." Tonio přitlumil hlas. „Nikomu to neříkej, ale většinou napíšu za den tak dva tři dopisy."

„Dostáváš plat?" Mnoho diplomatů bylo dostatečně zaopatřených, takže žádné peníze nepobírali.

„Ne. Ale mám ve vyslancově rezidenci svůj pokoj a také se tam stravuji; k tomu mám ještě příspěvek na oblékání. Také mi platí za vstup do klubů."

Micky žasl. To byl přesně ten typ práce, jaký by se mu hodil. Zahryzla se do něho závist. Zadarmo bydlení a strava a úhrada základních potřeb mladého muže ve městě za pouhou hodinu

práce dopoledne. Mickyho napadlo, že by nebylo špatné Tonia z místa vypíchnout.

Edward se vrátil s pěti stopkami brandy a rozdal je všem. Micky vypil svoji dávku naráz. Bylo to levné a silné pití.

Pes najednou začal vrčet a jako posedlý obíhat v kruzích, napínal řetěz a srst na krku se mu ježila. Micky se ohlédl a viděl dva muže, jak nesou dovnitř klec s velkými krysami. Ty si počínaly ještě zběsileji než pes, běhaly jedna přes druhou a pištěly strachy. Všichni psi v místnosti se rozštěkali a k té příšerné kakofonii se přidali majitelé zvířat svým okřikováním.

Vstup byl uzamčen a zatarasen zevnitř a muž v zamaštěném kabátě začal přijímat sázky. Hugh Pilaster řekl: „Panebože, tak velké krysy jsem v životě neviděl. Kde je berou?“

Edward mu odpověděl: „Ty se pro tohle zvlášť chovají,“ a obrátil se na jednoho krysaře: „Kolik na tenhle zápas?“

„Šest tuctů,“ odpověděl muž.

„To znamená, že dají do zápasiště dvaasedmdesát krys.“ Tonio se zeptal: „Jak se sází?“

„Můžeš sázet na psa nebo na krysy. A když si myslíš, že vyhrajou krysy, můžeš vsadit na to, kolik jich zůstane, až bude po psovi.“

Špinavec vyvolával kurs a inkasoval peníze, za něž vydával útržky papíru s čísly naškrábanými tlustou tužkou.

Edward vsadil sovereign na psa a Micky šilink na to, že přežije šest krys, v kursu pět ku jedné. Hugh sázet odmítl, jako správný držgrešle.

Zápasiště bylo asi 120 cm hluboké a bylo obehnáno dřevěným hrazením dalších 120 cm vysokým. Petrolejové lampy rozestavěné po obvodu hrazení vrhaly do jámy jasné světlo. Psovi sundali náhubek, pustili ho brankou do arény a pevně ji za ním zavřeli. Stál s nohama rozkročenýma, srst zježenou, díval se vzhůru a čekal na krysy. Krysaři zvedli klec. Nastala chvíle očekávání.

Najednou Tonio řekl: „Deset guineí na psa.“

Micky nevěřil svým uším. Tonio mluvil o svém zaměstnání a o požitcích s ním spojených, jako by musel být na peníze opatrný. Byly to jen řeči? Nebo sázel víc, než si mohl dovolit?

Sázkař váhal. Byla to pro něj také velká suma. Přesto po chvíli načmáral stvrzenku, podal ji Toniovi a vzal si od něho peníze.

Krysaři naklonili klec dozadu, pak dopředu, jako by ji chtěli hodit do zápasiště se vším všudy; potom se na poslední chvíli otevřela záklopka na jednom konci a krysy z klece vypadly, pištíce ve vzduchu hrůzou. April leknutím zavřískla, Micky se zasmál.

Pes se dal do práce se soustředěním zabíječe. Jeho čelisti rytmicky chňapaly v dešti krys. Popadl jednu, energickým potřesením velké hlavy jí zlomil vaz a popadl další.

Pach krve začínal být odporný. Všichni psi v místnosti štěkali jako zběsilí a diváci rámus ještě zvyšovali: Ženy ječely při pohledu na ta jatka, muži povzbuzovali psa nebo krysy. Micky se smál a smál.

Krysám chvíli trvalo, než si uvědomily, že aréna je pro ně past. Některé běhaly po obvodu a hledaly únik, jiné vyskakovaly v marné snaze zachytit se na srázných stěnách, jiné se shlukly dohromady. Několik vteřin si pes dělal, co chtěl, a zabil tucet krys nebo ještě víc.

Potom se krysy jako na povel všechny otočily a vrhly se na psa, kousaly ho do nohou, do boků a do krátkého ocasu. Některé se mu dostaly na záda a hryzaly ho do krku a uší a jedna mu zaťala drobné ostré zoubky do dolního pysku, držela se ho jako klíště, houpajíc se před jeho smrtícími čelistmi, až zavyl vzteky a uhodil jí o zem, takže se konečně pustila jeho krvácející tlamy.

Pes stále opisoval kruhy, chytal krysu za krysou a pobíjel je, ale v patách mu byly další a další. Polovina krys byla mrtvá, když začal jevit únavu. Lidé, kteří sázeli na šestatřicet a byli vyřazeni, trhali své sázenky. Naproti tomu ti, kteří vsadili na menší počet zbylých krys, napínali hlasivky k prasknutí.

Pes krvácel z dvaceti nebo třiceti kousnutí a podlaha byla kluzká jeho krví a vlhkými těly mrtvých krys. Stále potřásal velikou hlavou, stále drtil ve strašlivé tlamě jejich křehké páteře, ale pohyboval se o poznání pomaleji a nohy neměl na slizké půdě tak pevné. Teď to začíná být zajímavé, pomyslel si Micky.

Krysy vycítily, že je pes unavený, a dostávaly kuráž. Když měl jednu v tlamě, druhá mu skočila po krku. Probíhaly mu mezi nohama a napadaly ho na měkkých částech podbřišku. Jedna zvlášť velká mu zaryla zuby do zadní nohy a nepouštěla se. Otáčel se, aby ji zakousl, ale jiná mu skočila po čenichu. Pak

se zdálo, že noha podklesá – krysa mu musela potrhat šlachu, usoudil Micky – pes najednou začal kulhat.

Teď se otáčel mnohem pomaleji. Jako by to věděly, zaútočily na něj všechny zbylé krysy, mohl jich být tucet, zezadu. Unaveně je chytal čelistmi, unaveně jim lámal vazy, unaveně je pouštěl na zem zbrocenou krví. Ale břicho měl hluboko rozervané a dlouho už nemohl vydržet. Micky uvažoval, že snad vsadil správně a že až pes pojde, zbude šest krys. Vtom najednou pes vyvinul poryv energie. Přestože se belhal po třech, zabil čtyři krysy ve čtyřech vteřinách. Ale to bylo jeho poslední vzepětí. Upustil krysu a nohy pod ním poklesly. Ještě jednou otočil hlavu a chňapl po protivnících, jenže tentokrát nechytil nic a hlava mu klesla.

Krysy ho začaly požírat.

Micky počítal: Zbylo jich šest.

Podíval se po svých společnících. Hughovi bylo zřejmě nanic. Edward mu řekl: „Nemáš na to žaludek, co?“

„Ten pes a ty krysy se prostě chovají, jak jim příroda poroučí,“ řekl Hugh. „Spatně se mi dělá z lidí.“

Edward si odfrkl a šel koupit další pití.

April jiskřily oči, když se dívala na Tonia – viděla v něm muže, pro kterého prohrát deset guineí nic neznamená. Micky se podíval na Tonia pozorněji a postřehl v jeho tváři náznak paniky. Ne, ten si nemůže dovolit vyhodit deset guineí, usoudil Micky.

Micky si vybral od sázkaře svou výhru: pět šilinků. Na tomhle večeru vydělal. Ale měl pocit, že co se dozvěděl o Toniovi, bude mít nakonec větší cenu.

IV.

Z Mickyho se dělalo Hughovi špatně nejvíc. Po celý zápas se Micky hystericky smál. Zpočátku si Hugh nedovedl uvědomit, proč mu ten smích připadá tak děsivě povědomý. Pak si vzpomněl, že přesně tak se Micky smál, když Edward házel Petru Middletonovi šaty do jezírka v lomu. Bylo to nepříjemné připomenutí zlé události.

Edward se vrátil s pálenkou a navrhl: „Pojďme k Nellii.“

Vyzunkli své sklenky brandy a šli. Na ulici se Tonio s April rozloučili a vklouzli do domu, který vypadal jako laciný hotel. Hugh předpokládal, že si zaplatí pokoj na hodinu nebo možná na noc. Uvažoval, jestli má pokračovat ve flámu s Edwardem a Mickym. Zatím se nijak zvlášť nepobavil, ale byl zvědavý, jaké to může být u Nellie. Rozhodl se přece, že zkusí hýřit, tak by snad měl dotáhnout večer do konce, a ne toho nechat v polovině, rozhodl se nakonec.

Nelliin podnik byl v Prince's Street, vedle Leicester Square. U dveří stáli dva zřízenci v livrejích. Když tři mladí muži dorazili, zřízenci právě odmítali vpustit muže středního věku v buřince. „Tady je povinný večerní oblek," odbyl mužovy protesty jeden zřízenec.

Edwarda a Mickyho patrně znali, protože jeden z nich se dotkl klobouku a druhý otevřel dveře. Sešli dlouhou chodbou dolů k dalším dveřím. Někdo si je prohlížel kukátkem a pak se dveře otevřely.

Trochu to připomínalo vstup do nějakého prostorného přijímacího salonu ve velkém londýnském domě. Ve dvou mohutných krbech plápolal oheň, všude samé pohovky, křesla a stolky a plno mužů a žen ve večerních šatech.

Velmi záhy si ovšem člověk uvědomil, že v žádném normálním salonu není. Většina mužů si ponechala na hlavě klobouk. Dobrá polovina jich kouřila – což by si ve slušném saloně nemohli dovolit – a někteří si sundali kabáty a kravaty. Většina žen byla řádně oblečena, ale některé působily dojmem, že jsou v nedbalkách. Některé seděly mužům na klíně, jiné je líbaly a jedna nebo dvě se nechaly důvěrně laskat.

Hugh se poprvé v životě ocitl v nevěstinci.

Bylo tady hlučno, muži vykřikovali vtipy, ženy se smály a houslista někde vskrytu hudl valčík. Hugh prošel za Mickym a Edwardem celou místností. Na stěnách visely obrazy nahých žen a souložících dvojic a Hugh začal pociťovat vzrušení. Na samém konci salonu, pod velkou olejomalbou znázorňující milostné orgie ve volné přírodě, seděla nejtlustší osoba, jakou kdy Hugh viděl: Žena s ohromným poprsím, silně nalíčená, v hedvábné róbě, která připomínala purpurový stan. Seděla v křesle jako na trůně, obklopena děvčaty. Za ní se otevíralo široké schodiště potažené červeným běhounem, jež patrně vedlo k ložnicím.

Edward a Micky přistoupili k trůnu a poklonili se, Hugh je následoval.

Edward řekl: „Moje roztomilá Nell, dovolte, abych vám představil svého bratrance Hugha Pilastera.“

„Vítám vás, chlapci,“ odpověděla Nell. „Věnujte se těmhle překrásným dívkám.“

„Za chviličku, Nell. Hraje se dnes?“

„U Nell se hraje vždycky,“ pravila a pokynula ke dveřím na jedné straně místnosti.

Edward se znova uklonil a řekl: „My se vrátíme.“

„Ne abyste mne zklamali, hoši!“

Odporoučeli se. „Ta dělá, jako by byla z královského rodu,“ zamumlal Hugh.

Edward se zasmál. „Tohle je špička všech bordelů v Londýně. Někteří z těch, co se dnes večer klaní jí, se zítra ráno budou klanět královně.“

Šli do vedlejší místnosti, kde kolem dvou bakaratových stolů sedělo dvanáct nebo patnáct mužů. Na každém stole byla křídou nakreslena čára asi třicet centimetrů od okraje a hráči přes ni posouvali barevné žetony svých sázek. Většina z nich měla vedle sebe sklenky s pitím a vzduch se modral kouřem z doutníků. U jednoho stolu bylo několik volných židlí a Edward s Mickym se hned posadili. Číšník jim přinesl několik žetonů a každý podepsal stvrzenku. Hugh se tiše zeptal Edwarda: „Jak vysoké jsou sázky?“

„Nejmíň libra.“

Hugha napadlo, že kdyby vsadil a vyhrál, mohl by si dovolit některou z těch žen ve vedlejší místnosti. Vlastně by po kapsách ani celou libru nenašel, ale Edward tu měl zřejmě dobrý kredit. Pak si připomněl, jak Tonio prohrál deset guineí na krysích zápasech. „Já hrát nebudu,“ řekl.

Micky líně ucedil: „To nás taky ani ve snu nenapadlo.“

Hughovi bylo trapně. Přemítal, jestli má chtít po číšníkovi drink, ale pak si řekl, že by ho to asi stálo jeho týdenní plat. Muž, který držel bank, rozdával karty a Edward s Mickym si vsadili. Hugh se rozhodl nenápadně zmizet.

Vrátil se do hlavního salonu. Když si podrobněji prohlédl jeho zařízení, zjistil, že je pořádně zvetšelé. Sametové čalounění bylo samá skvrna, lakované dřevo popálené, koberce prošlapané a potrhané. Vedle něho jakýsi opilec vkleče prozpěvoval jedné prostitutce, zatímco dva jeho přátelé se hlučně smáli. Na

vedlejší pohovce se muž a žena líbali s otevřenými ústy. Hugh slýchal, že se to dělá, ale nikdy to ještě neviděl. Přihlížel jako hypnotizovaný, jak muž ženě rozepíná šaty na prsou a začíná jí laskat ňadra. Byla bílá a povislá, s velkými, tmavorudými bradavkami. Ta podívaná Hugha vzrušovala a odpuzovala zároveň. Přestože byl znechucen, úd se mu ztopořil. Muž na pohovce sklonil hlavu ke hrudi ženy a začal jí prsy líbat. Hugh nevěřil svým očím. Žena hleděla muži přes hlavu, zachytila Hughův pohled a mrkla na něj.

Nějaký hlas zašeptal Hughovi do ucha: „Můžeš mi to dělat taky, jestli máš chuť."

Provinile sebou trhl, jako by ho samotného přistihli při něčem nemravném. Vedle něho stála tmavovlasá dívka asi jeho věku, se silným nánosem líčidla. Nemohl si pomoci a pohlédl jí na ňadra. Rychle zas v rozpacích odvrátil oči.

„Nestyď se," řekla. „Dívej se, jak dlouho chceš. Ty jsou tu pro tvoje potěšení." S hrůzou cítil, že mu sahá do rozkroku. Nahmatala jeho přirození a stiskla je. „Kruci, tobě ale stojí!" sykla. Hugh trpěl báječnou trýzní. Měl pocit, že vybuchne. Dívka zvrátila hlavu vzhůru, políbila ho na ústa a zároveň mu třela pyj.

To už bylo příliš. Hugh se prostě neovládl a vystříkl semeno do kalhot.

Holka to ucítila. Chviličku zůstala překvapená, ale potom vyprskla smíchy. „Panebože, ty jsi ale cucák!" řekla nahlas. Hugh se cítil hrozně. Rozhlédla se kolem a řekla nejbližší kamarádce: „Jen jsem na něj sáhla a už se udělal." Pár lidí se zasmálo.

Hugh se odvrátil a zamířil k východu. Zdálo se mu, že ho smích pronásleduje celou místností. Konečně došel ke dveřím. Za chvíli byl na ulici.

Noc se už trochu ochladila a on se zhluboka nadechl; zastavil se, aby se uklidnil. Jestli tohle má být povyražení, pro něj to nebylo ono. Kočka Maisie mluvila sprostě o jeho otci, krysí zápasy byly hnusné, kurvy se mu vysmály. Ať jdou všichni kčertu. Livrejovaný uvaděč se na něho podíval se sympatií. „Rozhodl jste se jít dřív na kutě, pane?"

„Velmi správně," zahučel Hugh a vykročil.

Micky prohrával. Byl by mohl při bakaratu podvádět, kdyby držel bank, ale tenhle večer se k němu nedostal. V hloubi duše si oddechl, když Edward řekl: „Pojďme si vzít dvě holky.“

„Jdi sám,“ odbýval ho s předstíranou lhostejností. „Já hraju dál.“

Edwardovi zakmitala v očích panika. „Už je pozdě.“

„Snažím se dostat zpátky svoje peníze,“ trval Micky tvrdohlavě na svém.

Edward přitlumil hlas: „Já to za tebe zatáhnu.“

Micky sehrál váhání, pak se jako vzdal. „No dobrá.“

Edward se usmál.

Zaplatil a šli do hlavního sálu. Téměř ihned se k Edwardovi přihrnula blondýna s velkými prsy. Objal ji kolem nahých ramen a ona se mu přitiskla ňadry na hruď.

Micky si děvčata zkoumavě prohlížel. Zaujala ho trošku starší žena příjemně prostopášného vzhledu. Usmál se na ni a ona k němu přistoupila. Položila mu ruku na náprsenku, zaryla do ní nehty a postavila se na špičky; něžně ho kousla do dolního rtu.

Viděl, jak ho Edward pozoruje, rozpálený vzrušením. Micky začínal dostávat chuť. Podíval se na ženu, kterou si vybral. „Jak se jmenuješ?“

„Alice.“

„Pojďme nahoru, Alice.“

Šli všichni společně. Na odpočívadle stála mramorová socha kentaura s obrovským vztyčeným penisem, o nějž se Alice otřela, když šli kolem. Vedle sochy souložila dvojice vestoje, aniž dbala na opilého muže, který seděl na zemi a díval se na ně.

Ženy směřovaly každá do jiného pokoje, ale Edward je vstrčil do jednoho. „Dneska všichni pohromadě, hoši?“ zeptala se Alice.

„Šetříme peníze,“ řekl Micky a Edward se zasmál.

„Chodili jste do jedné školy, co?“ podotkla s pochopením, když zavírala dveře. „Jste zvyklí ho jeden druhému honit?“

„Dej pokoj,“ řekl Micky a objal ji.

Zatímco Micky líbal Alici, Edward k ní přistoupil zezadu, obejmul ji a vzal do rukou její prsy. Vypadala mírně překvapeně, ale nenamítala nic. Micky cítil, jak se mezi jeho a ženiným tělem pohybují Edwardovy ruce, a věděl, že se jí Edward dobývá do zadku.

Druhá holka po chvíli řekla: „Co mám dělat já? Připadám si trochu zanedbaná.“

„Připrav si šuplátka,“ poradil jí Edward. „Hned přijdeš na řadu.“

KAPITOLA TŘETÍ
Červenec

I.

Jako malý chlapec si Hugh myslel, že banka Pilasterových patří pochůzkářům. Byli to ovšem jen obyčejní poslíčci, ale vesměs dost při těle a nosili bezvadné obleky na dopoledne, se stříbrnými řetízky od hodinek přes nadmuté vesty a pohybovali se bankou s tak velebnou důstojností, že dítěti připadali jako lidé v tomto prostředí nejvýznamnější.

Když bylo Hughovi deset, přivedl ho sem dědeček, bratr starého pana Setha. Bankovní hala, obložená v přízemí mramorem, vypadala jako chrám: velký, vznešený, tichý prostor, kde vyvolená hrstka duchovních ve službách boha jménem Peníze prováděla nepochopitelné obřady. Dědeček mu ukázal všechno – první poschodí s koberci tlumícími zvuk, kde sídlili společníci a jejich korespondenti a kde malý Hugh dostal v místnosti společníků sklenku sherry a sušenky; vyšší úředníky u jejich stolů v druhém poschodí, obrýlené a ustarané, obložené stohy listin, převázaných stužkami jako dárky; a nižší úředníky v poschodí nejvyšším, kteří seděli u svých vysokých stolů v řadách jako Hughovi cínoví vojáčci a škrábali pokaňkanými prsty záznamy do registrů. Ale Hughovi připadal nejlepší suterén, kde byly v trezorech uchovávány smlouvy ještě starší než dědeček, tisíce poštovních známek čekaly na olíznutí a jedna místnost byla plná inkoustu v ohromných skleněných džbánech. Udivoval ho právě ten koloběh. Inkoust přijde do banky, úředníci jej rozprostřou po papíře a papíry se pak vrátí

do sklepení, aby tam zůstaly navždy; a tím se nějak dělaly peníze.

Teď tajemství vyprchalo. Věděl, že mohutné fascikly vázané v kůži nejsou žádné tajemné texty, ale pouhé seznamy finančních transakcí, pracně pořízené a úzkostlivě doplňované, a do vlastních pokaňkaných prstů ho chytaly křeče, jak v těchto fasciklech celé dny zapisoval. Směnka už nebyla kouzelné zaříkávadlo, ale jenom slib zaplatit peníze v určitý budoucí den, zapsaný na papíře a garantovaný bankou. Z diskontní praxe, o níž si jako dítě myslel, že to musí být počítání zpátky od sta do jedné, se vyklubalo kupování směnek o něco levněji, než na kolik zněly, takže v den splatnosti z nich byl malý zisk.

Hugh byl k ruce Jonasovi Mulberrymu, hlavnímu účetnímu. Plešatý, asi čtyřicetiletý Mulberry měl dobré srdce, ale byl trochu kyselé povahy. Dal si vždycky práci, aby Hughovi všechno pořádně vysvětlil, ovšem velmi rychle přišel na prohřešek, když se Hugh sebeméně ukvapil nebo byl nedbalý. Hugh pod ním pracoval už rok a včera udělal vážnou chybu. Ztratil nákladový list zásilky bradfordského sukna pro New York. Bradfordský podnikatel žádal dole v bankovní hale své peníze, ale Mulberry si před platbou potřeboval list ověřit a Hugh ten dokument nemohl najít. Museli toho pána požádat, aby přišel na druhý den.

Hugh nakonec list našel, ale valnou část noci si kvůli němu dělal starosti a dnes ráno vymyslel nový systém práce s papíry pro Mulberryho.

Na stole před sebou měl dva laciné dřevěné podnosy, dvě podlouhlé čtvrtky papíru, redisové pero a kalamář. Na jednu čtvrtku pomalu a úhledně napsal:

Hlavnímu účetnímu ke zpracování

Na druhou čtvrtku napsal:

Hlavní účetní zpracoval

Pečlivě nápisy vysál pijákem a spínátky připevnil ke každému podnosu jednu čtvrtku. Položil podnosy na stůl Jamese Mulberryho a poodstoupil, aby si svůj výtvor prohlédl. V tu chvíli vešel Mulberry. „Dobré jitro, pane Hughu," řekl. V bance se říkalo všem členům rodiny křestními jmény, protože jinak by byl mezi tolika Pilastery zmatek.

„Dobré jitro, pane Mulberry."

„Copak je tohle za vymyšlenost?" vyjádřil se Mulberry nevrle o podnosech.

„Totiž," začal Hugh, „našel jsem ten nákladový list."

„Kde byl?"

„Mezi nějakými dopisy, které jste podepsal."

Mulberry přimhouřil oči. „Tím chcete říci, že to byla moje chyba?"

„Ne," namítl Hugh rychle. „Je moje povinnost udržovat vaše papíry v pořádku. Právě proto jsem vymyslel tenhle podnosový systém, abych oddělil listiny, kterými jste se už zabýval, od těch, ke kterým jste se ještě nedostal."

Mulberry nezávazně zamručel. Pověsil si buřinku na věšák za dveřmi a posadil se ke stolu. Nakonec řekl: „Vyzkoušíme to, mohlo by se to osvědčit. Ale příště buďte tak laskav a uvědomte mne předem, než začnete uskutečňovat své důmyslné podněty. Tohle je koneckonců moje kancelář a já jsem hlavní účetní."

„Samozřejmě," souhlasil Hugh. „Promiňte." Věděl, že měl požádat Mulberryho o svolení, ale byl na svůj nápad tak hrdý, že neměl trpělivost čekat.

„Včera skončilo upisování ruské půjčky," pokračoval Mulberry. „Zajděte dolů do spisovny a postarejte se o spočítání přihlášek."

„Jistě." Banka shromažďovala pro ruskou vládu půjčku ve výši dvou milionů liber. Vydala stolibrové obligace, z nichž se platilo ročně pět liber úroků; prodávala však tyto obligace za 93 libry, takže skutečná úroková míra přesahovala pět a tři osminy libry. Většinu obligací odkoupily jiné banky v Londýně a v Paříži, ale část jich byla nabídnuta veřejnosti a její účast teď bylo třeba zjistit.

„Doufejme, že přišlo více přihlášek, než kolik budeme moci uspokojit," řekl Mulberry.

„Proč?"

„V takovém případě se budou neuspokojení zájemci zítra snažit koupit úpisy na volném trhu a to vyžene cenu možná až na 95 liber – a všichni naši zákazníci se budou cítit na koni."

Hugh přikývl. „A když budeme mít přihlášek málo?"

„Pak bude muset banka jako vypisovatel přebytek vykoupit – za 93 libry. A zítra cena klesne na 92, možná 91 liber a my utrpíme ztrátu."

„Rozumím."

„Tak běžte."

Hugh vyšel z Mulberryho kanceláře ve druhém poschodí a utíkal po schodech dolů. Těšilo ho, že Mulberry přijal jeho

podnosový nápad, a ulevilo se mu, že neměl horší potíže s tím nákladovým listem. V prvním poschodí, kde byla pracovna společníků, potkal Samuela Pilastera v elegantním stříbřitě šedém redingotu a hedvábné kravatě barvy námořnické modři. „Dobré jitro, strýčku Samueli," řekl Hugh.

„Nazdar, Hughu. Kam pospícháš?" Zajímal se o Hugha víc než ostatní společníci.

„Jdu počítat přihlášky na ruskou půjčku."

Samuel ukázal v úsměvu svůj nepravidelný chrup. „Jak můžeš být tak veselý, když tě čeká takový den, to tedy nechápu."

V rodině se začalo šuškat o strýci Samuelovi a jeho tajemníkovi. Hugh neviděl nic hrozného na tom, že Samuel byl zženštilý, jak se tomu říkalo. Ženy a vikáři mohli vykládat, že sex mezi muži je zvrácený, ale ve školách jako Windfield byl vždycky běžný a nikomu to neublížilo.

Došel do přízemí a vkročil do velké bankovní haly. Bylo teprve půl desáté a tucty úředníků, kteří u Pilasterových pracovali, ještě proudily velkými předními dveřmi a vnášely dovnitř závany snídaní se slaninou a odéru podzemní dráhy. Hugh se uklonil slečně Greengrassové, jediné zdejší úřednici. Když byla před rokem přijata, horlivě se v bance debatovalo, zda žena může takovou práci zastat. Nakonec ona sama věc vyřešila tím, že prokázala vynikající schopnosti. Hugh odhadoval, že v budoucnu úřednic přibude.

Sešel zadním schodištěm do suterénu a zamířil ke spisovně. Dva poslíčkové třídili poštu a přihlášek k ruské půjčce byl už jeden plný pytel. Hugh se rozhodl, že si vezme k ruce dva mladší úředníky a sám bude jejich práci kontrolovat.

Zabralo jim to většinu dne. Pár minut před čtvrtou ověřil poslední svazek a sečetl poslední sloupec čísel. Subskripcí byl nedostatek; obligace za něco málo přes sto tisíc zůstaly neprodány. Nebyl to velký propad ve srovnání s dvoumilionovým úhrnem celé akce, ale mezi přebytkem a nedostatkem subskripcí byl velký psychologický rozdíl a společníci budou zklamáni.

Napsal výslednou sumu na čistý arch papíru a šel vyhledat Mulberryho. Bankovní hala teď byla poklidná. Před dlouhou, leštěnou přepážkou stálo pár klientů. Za přepážkou úředníci ukládali velké fascikly do regálů nebo si je brali ven. Pilasterovi neměli mnoho soukromých kont. Jejich banka byla komerční,

půjčovali peníze obchodníkům a financovali tak jejich podnikání. Jak by řekl starý pan Seth, Pilasterovi neměli zájem o upocené halíře hokynářů nebo o bankovky, které si nahrabal nějaký krejčí, protože z nich nekyne dostatečný zisk. Ale všichni členové rodiny svá konta v bance měli a téže služby se dostávalo i malému počtu velmi bohatých klientů. Jednoho z nich teď Hugh postřehl: sira Johna Cammela. Hugh se znal s jeho synem ve Windfieldu. Sir John, hubený holohlavý muž, měl ohromné příjmy z uhelných dolů a doků na svých pozemcích v Yorskhiru. Teď si vykračoval po mramorové podlaze a vypadal netrpělivě a rozmrzele. Hugh ho pozdravil: „Dobré odpoledne, sire Johne, doufám, že se vám někdo věnuje?“

„Ne, nevěnuje, mládenče. Pracuje tady vůbec někdo?“

Hugh se rychle rozhlédl kolem. Žádný společník ani starší úředník nebyl nablízku. Rozhodl se vzít iniciativu do vlastních rukou. „Šel byste se mnou nahoru do kanceláře společníků, pane? Jistě vás rádi uvidí.“

„No dobrá.“

Hugh ho vedl nahoru. Všichni společníci pracovali v jedné místnosti, aby se měli vzájemně na očích, podle tradice. Místnost byla zařízena jako čítárna v pánském klubu, s koženými pohovkami, knihovnami a ústředním stolem s novinami. Z portrétů v rámech shlíželi se zdí na své potomky nosatí Pilasterové dřívějších generací.

Kancelář byla prázdná. „Někdo se co nevidět určitě vrátí,“ řekl Hugh. „Mohu vám nabídnout sklenku madeiry?“ Šel k barové skříňce a nalil dobrou míru, zatímco sir John se usadil v kožené pohovce. „Mimochodem, já jsem Hugh Pilaster.“

„Opravdu?“ Sira Johna poněkud obměkčilo, že má co činit s Pilasterem, a ne s nějakým obyčejným praktikantem. „Chodil jste do Windfieldu?“

„Ano, pane. Byl jsem tam s vaším synem Albertem. Říkali jsme mu Hump.“

„Všem Cammelům se říká Hump.“

„Neviděl jsem ho od… od té doby.“

„Odjel do Kapské kolonie a tak se mu tam zalíbilo, že tam zůstal. Teď chová koně.“

Albert Cammel byl toho osudného dne roku 1866 na druhé straně jezírka. Hugh nikdy neslyšel jeho verzi toho, jak utonul Petr Middleton. „Rád bych mu napsal,“ řekl Hugh.

„Určitě bude mít radost, když dostane psaní od bývalého spolužáka. Dám vám jeho adresu.“ Sir John šel ke stolu, namočil pero a psal na list papíru. „Prosím.“

„Díky.“ Hugh s uspokojením zjistil, že sir John je už v dobré náladě. „Mohu pro vás ještě něco udělat, než se dočkáte?“

„No, snad byste si poradil s tímhle.“ Vytáhl z kapsy šek. Hugh si jej prohlédl. Zněl na sto deset tisíc liber, nejvyšší osobní šek, s jakým měl kdy co dělat. „Právě jsem prodal jeden uhelný důl svému sousedovi,“ vysvětloval sir John.

„Samozřejmě jej mohu pro vás deponovat.“

„Jaký úrok dostanu?“

„Momentálně čtyři procenta.“

„To bude myslím stačit.“

Hugh váhal. Napadlo ho, že kdyby se mu podařilo sira Johna přimět, aby si koupil ruské obligace, měla by akce s touto půjčkou místo mírného nedostatku subskripcí mírný přebytek. Má se o tom zmínit? Překročil svou pravomoc už tím, že přivedl hosta do kanceláře společníků. Rozhodl se, že šanci využije. „Mohl byste dostat pět a tři osminy, kdybyste si koupil ruské obligace.“

Sir John přimhouřil oči. „Skutečně?“

„Ano. Upisování bylo sice včera uzavřeno, ale ve vašem případě…“

„Jsou jisté?“

„Tak jisté jako ruská vláda.“

„Budu o tom uvažovat.“

Hugh teď byl plný nadšení a dychtil koupi uzavřít. „Zítra už takový kurz být nemusí, to víte. Jakmile přijdou úpisy na volný trh, mohou jít ceny nahoru nebo dolů.“ Pak usoudil, že mluví příliš horlivě, a couvl. „Tenhle šek pro vás hned uložím, a pokud si budete přát, můžete si o těch obligacích promluvit s některým z mých strýců.“

„Dobrá, mladý Pilastere, tak běžte.“ Hugh odešel a v hale potkal strýce Samuela. „Nahoře je sir John Cammel, strýčku,“ oznámil mu. „Viděl jsem ho tady v hale a vypadal nerudně, tak jsem mu nabídl sklenku madeiry – snad jsem udělal dobře.“

„To určitě,“ řekl Samuel. „Já už se mu budu věnovat.“

„Přinesl šek na sto deset tisíc liber. Zmínil jsem se mu o té ruské půjčce – chybí nám úpisy za sto tisíc.“

Samuel zvedl obočí. „To ses ukvapil.“

„Jenom jsem mu řekl, že si může promluvit s někým ze společníků, kdyby měl zájem o vyšší úroky.“

„No dobře. Špatný nápad to není.“

Hugh se vrátil do bankovní haly, vytáhl fascikl sira Johna, provedl zápis o depozitu a potom šek zanesl úředníkovi ke zúčtování. Nato se vrátil do Mulberryho kanceláře ve druhém poschodí. Odevzdal zprávu o ruských obligacích, zmínil se o možnosti, že sir John koupí zbytek, a posadil se ke svému stolu.

Pochůzkář přinesl na podnosu čaj a chléb s máslem. Takové malé občerstvení dostávali všichni úředníci, kteří zůstávali v práci po půl páté. Když práce nebylo mnoho, odcházela většina zaměstnanců ve čtyři. Bankovní úředníci byli elita v úřednické vrstvě; nemálo jim záviděli jejich kolegové z obchodních nebo lodních společností, kteří často pracovali pozdě do večera, nebo dokonce přes noc.

Za chvíli přišel Samuel a dal Mulberrymu nějaké listiny. „Sir John ty úpisy koupil,“ řekl Hughovi. „Dobrá práce, šikovně jsi využil příležitosti.“

„Díky.“

Samuel si povšiml označených podnosů na Mulberryho stole. „Co to je?“ zeptal se pobaveně. „Hlavnímu účetnímu ke zpracování… Hlavní účetní zpracoval.“

Mulberry mu odpověděl. „To má za účel oddělit od sebe papíry, které jdou ke mně a ode mne. Předejde se tak zmatkům.“

„To je dobrý systém. Myslím, že si to zavedu také.“

„Abych pravdu řekl, pane Samueli, přišel na to mladý pan Hugh.“

Samuel se s úsměvem obrátil k Hughovi. „Inu, inu, ty jsi čipera, chlapče.“

Hughovi někdy vyčítali, že se příliš naparuje, tak teď předstíral skromnost. „Já vím, že se musím ještě hrozně moc učit.“

„No, no, jen to nepřeháněj! Radši mi řekni, jaká práce by se ti líbila, kdybychom tě propustili ze služeb pana Mulberryho?“

Hugh nemusel o odpovědi uvažovat. Nejžádoucnější byla práce korespondenta. Většina úředníků sledovala jen část každé transakce – tu část, kterou zaregistrovávali –, ale úředník pověřený korespondencí koncipoval dopisy klientům a měl přehled o celé operaci. Bylo to místo, kde se mohl nejvíc naučit

a odkud kynula největší naděje na postup. A korespondent strýce Samuela, Bill Rose, měl jít na odpočinek.

Hugh bez váhání řekl: „Chtěl bych být vaším korespondentem.“

„To že bys chtěl? Po jednom roce v bance?“

„Až pan Rose půjde do penze, budu tady osmnáct měsíců.“

„To je pravda.“ Samuel pořád ještě vypadal pobaveně, ale neřekl ne. „Uvidíme, uvidíme,“ prohodil na odchodu.

Mulberry řekl Hughovi: „Vy jste poradil siru Johnu Cammelovi, aby koupil ty zbylé ruské obligace?“

„Jenom jsem se mu o nich zmínil,“ odpověděl Hugh.

„Ehm, ehm,“ pravil Mulberry. „Ehm, ehm.“ A ještě několik minut na Hugha zadumaně zíral.

II.

Bylo slunné nedělní odpoledne a celý Londýn si vyšel na procházku v nejlepší sváteční parádě. Na Piccadilly nebyl žádný dopravní ruch, protože o víkendu by jezdil po městě leda blázen. Maisie Robinsonová a April Tilsleyová si vykračovaly širokou třídou, prohlížely si paláce boháčů a pokoušely se upoutat pozornost mužů.

Bydlely v Soho, měly společný pokoj v laciném činžáku na Carnaby Street, poblíž chudobince sv. Jakuba. Vstávaly kolem poledne, pečlivě se oblékly a vyrazily do ulic. K večeru obyčejně splašily dva muže, kteří jim zaplatili večeři. Když se to nepovedlo, šly spát o hladu. Peníze neměly skoro žádné, ale potřebovaly jich málo. Když byla splatná činže, požádala April některého přítele o „půjčku“. Maisie nosila pořád jedny šaty a prádlo si prala každý večer. Snad jí už brzy někdo koupí nový plášť. Doufala, že některý z těch mužů, kteří za ni platili večeři, si ji dřív nebo později vezme za ženu nebo za milenku.

April pořád ještě bájila o Jihoameričanovi, se kterým se seznámila, o Toniu Silvovi. „Jen si pomysli, on si může dovolit prohrát v sázce deset guineí!“ vzdychla. „A mně se vždycky líbily zrzavé vlasy.“

„Kdo se mně nelíbil, to byl ten druhý Jihoameričan, ten snědý,“ prohlásila Maisie.

„Micky? Vždyť byl kouzelný.“

„Ano, ale zdálo se mi, že je na něm něco prohnaného.“

April ukázala na velký palác. „Tohle je dům Sollyho otce.“

Stál trochu stranou ulice a měl kruhový vjezd. Připomínal řecký chrám s řadou sloupů v průčelí, sahajících až po střechu. Na předních dveřích se třpytila mosaz a v oknech byly červené sametové záclony.

„Představ si,“ řekla April, „že bys tady jednoho krásného dne mohla bydlet.“

Maisie zavrtěla hlavou: „Já asi sotva.“

„Takové věci se už staly,“ pokračovala April. „Potřebuješ být jen laškovnější než holky z vyšších vrstev, a to není těžké. Jakmile budeš vdaná, naučíš se mluvit po jejich a všecko to ostatní. Ty už ostatně mluvíš hezky, pokud se nenaštveš. A Solly je milý kluk.“

„Milý, tlustý kluk,“ ušklíbla se Maisie.

„Ale šíleně bohatý! Lidi říkají, že jeho otec si v domě na venkově drží celý orchestr pro případ, že by si chtěl po večeři poslechnout trochu hudby!“

Maisie si vzdychla. Nechtělo se jí myslet na Sollyho. „Kam jste šli, když jsem se rozkřikla na toho Hugha?“

„Na krysí zápasy. Já a Tonio jsme pak šli do hotelu Batt.“

„Rozdala sis to s ním?“

„No bodejť! Proč jsme asi do toho Battu šli?“

„Třeba si zahrát whist?“

Zahihňaly se.

„Ty ses snad se Sollym taky vyspala, ne?“

„Obšťastnila jsem ho,“ řekla Maisie.

„Co to má být?“

Maisie naznačila pohyby rukou a obě se znovu zahihňaly.

April řekla: „Proč jsi mu to udělala jenom rukou?“

Maisie pokrčila rameny.

„No, možná máš pravdu,“ uvažovala April. „Někdy je lepší nepovolit jim všechno hned napoprvé. Když je chvilku vodíš za nos, můžou pak mít větší chutě.“

Maisie změnila téma. „Potkat se s Pilasterovými, to jsou pro mne špatné vzpomínky.“

April přikývla. „Pracháči zkurvený, já je nemůžu ani cejtit,“ řekla s náhlou nenávistí. April se někdy vyjadřovala ještě nevázaněji, než slýchala Maisie v cirkuse. „Já pro žádnýho nikdy makat nebudu. Proto dělám todleto. Stanovím si svou cenu a chci prachy předem.“

„Já jsem s bratrem odešla z domu ten den, co Tobias Pilaster zbankrotoval," řekla Maisie. Smutně se usmála. „Dalo by se říct, že jsem tady kvůli Pilasterovým."

„Co jsi dělala, když jste utekli? Šla jsi rovnou k cirkusu?"

„Ne." Maisii bodlo u srdce, když si vzpomněla, jak vyděšená a osamělá tenkrát byla. „Bratr odjel načerno lodí do Bostonu. Od té doby jsem ho neviděla, ani o něm neslyšela. Týden jsem přespávala na jednom smetišti. Díky bohu bylo slušné počasí, bylo to v květnu. Jenom jednu noc pršelo. Přikryla jsem se hadry a léta jsem se pak nemohla zbavit blech… Vzpomínám si na ten pohřeb."

„Čí pohřeb?"

„Tobiase Pilastera. Průvod šel po ulicích. On byl v tom místě někdo. Vzpomínám si na malého kluka, nemohlo mu být o moc víc než mně, měl černý kabát a cylindřík, držel se maminky za ruku. To musel být Hugh."

„To je divný," řekla April.

„Pak jsem šla do Newcastlu. Oblíkla jsem se jako kluk a vypomáhala jsem ve stájích. Nechávali mě spát u koní na slámě. Tam jsem zůstala tři roky."

„Proč jsi šla pryč?"

„Narostlo mi tohleto," řekla Maisie a zahoupala ňadry. Kolemjdoucí vašnosta středního věku si toho všiml a oči mu div nevypadly z důlků. „Když stájmistr poznal, že jsem holka, pokusil se mě znásilnit. Přetáhla jsem ho přes obličej jezdeckým bičíkem a s prací byl amen."

„Doufám, že jsi mu ten ksicht rozsekla," podotkla April.

„Rozhodně mu přešla chuť."

„Měla jsi ho praštit do koulí."

„Třeba by se mu to ještě líbilo."

„Co jsi dělala potom?"

„To jsem se právě dala k cirkusu. Začala jsem jako podkoní a nakonec jsem jezdila." Povzdechla si steskem. „Cirkus jsem měla ráda. Lidi jsou tam srdeční."

„Řekla bych až moc srdeční."

Maisie pokývla. „S vedoucím manéže jsem nikdy dobře nevycházela, a když mi řekl, abych mu ho vykouřila, bylo načase zmizet. Řekla jsem si, že pokud mám být živa z cucání ptáků, budu za to chtít aspoň víc peněz. No a tak jsem tady." Měla vždycky sklon napodobovat vyjadřování druhých a teď přejímala Aprilin nevymáchaný slovník.

April se na ni poťouchle podívala. „A kolikpak ptáků jsi od té doby vycucala?“

„Ani jednoho, abych byla upřímná.“ Maisie upadla do rozpaků. „Tobě nedokážu lhát, April – já nevím, jestli se na tohle řemeslo hodím.“

„Perfektně se na něj hodíš!“ horlila April. „Máš v očích něco, čemu chlapi neodolají. Poslechni mě. Zůstaň u Sollyho Greenbourna. Popusť mu pokaždé o trochu víc. Jednou mu dovol, aby ti sáhl na kočičku, podruhé se mu ukaž nahá… Za takový tři tejdny bude po tobě šílet. A až mu jednou večer stáhneš kalhoty a budeš si dávat jeho nádobíčko do pusy, řekneš: Kdybys mi koupil domeček v Chelsea, mohli bychom todle dělat, kdy si vzpomeneš. Přísahám ti, Maisie, že esli todle Solly odmítne, půjdu do kláštera.“

Maisie věděla, že má pravdu, ale jí se to protivilo. Nevěděla pořádně proč. Zčásti asi proto, že ji Solly nijak nepřitahoval. A druhý důvod, paradoxní, byl v tom, že byl tak hodný. Nemohla se přimět k tomu, aby s ním tak bezcitně manipulovala. Ale nejhorší byl pocit, že by se vzdávala veškeré naděje na opravdovou lásku – na opravdové manželství s mužem, ke kterému by zahořela. Na druhé straně se musí nějak protlouci a za žádnou cenu nechce žít jako její rodiče, Čekat celý týden na pár grošů v den výplaty a věčně mít strach z nezaměstnanosti, kterou způsobí nějaký finančník bůhvíjak daleko.

April řekla: „Co některej z těch druhejch? Mohla sis mezi nima vybrat.“

„Líbil se mi Hugh, ale toho jsem urazila.“

„A ten stejně nemá žádný prachy.“

„Edward je prase, Mickyho se bojím a Tonio je tvůj.“

„Takže ten pravej pro tebe je Solly.“

„Já nevím.“

„Já jo. Jestli si ho necháš uklouznout, budeš celej život šlapat Piccadilly a myslet si: V tomhle domě jsem teď mohla sedět.“

„Ano, to asi budu.“

„A když ne Solly, tak kdo? Nakonec možná popadneš nějakýho mizernýho hokynáře v letech, kterej ti nedá ani vindru a bude chtít, aby sis prala první poslední.“

Maisie dumala o těch smutných vyhlídkách, když docházely k západnímu konci Piccadilly a zahýbaly k severu na Mayfair. Pravděpodobně by se jí podařilo přimět Sollyho, aby si ji vzal,

kdyby se na to upnula. A dovedla by hrát roli velké dámy bez velkých potíží. Umět vybraně mluvit znamenalo mít napůl vyhráno a ona vždycky odposlouchávala výborně. Ale při pomyšlení, že by toho laskavého Sollyho měla chytat do pasti, se jí dělalo nanic.

Cestou kolem řady stájí míjely jednu, kde se půjčovali koně. Maisii se zastesklo po cirkusu a zastavila se, aby pohladila vysokého kaštanového hřebce. Kůň jí dal hned čenich do dlaně. Nějaký mužský hlas se ozval: „Redboy obyčejně na sebe nedá od cizího šáhnout."

Maisie se otočila a viděla muže středních let v černém kabátě se žlutou vestou. Jeho úpravné oblečení neladilo s tváří ošlehanou povětřím a s tím, jak lidově mluvil, takže Maisie usoudila, že to je bývalý štolba, který se udělal pro sebe a slušně se mu vede. Usmála se a řekla: „Proti mně nic nemá, viď, Redboyi?"

„Jezdit byste na něm asi uměla sotva, co?"

„Jezdit na něm? Ano, to bych tedy dovedla, bez sedla, a třeba bych mu mohla stát na hřbetě. Je váš?"

Muž se mírně uklonil a řekl: „George Sammles, váš služebník, dámy, a majitel, jak támhle stojí psáno." Ukázal na nápis nade dveřmi hlásající jeho jméno.

Maisie řekla: „Neměla bych se chlubit, pane Sammles, ale já mám za sebou čtyři roky u cirkusu a umím asi jezdit se vším, co v těch vašich stájích máte."

„Je to fakt?" zeptal se zamyšleně. „Inu, inu."

April do toho vpadla: „Máte něco za lubem, pane Sammles?"

Muž váhal. „Možná že na to jdu trochu kách, ale napadlo mi, jestli by tahle dáma neměla zájem o obchodní nabídku."

Maisie byla zvědavá, co se z toho vyklube. Do této chvíle si myslela, že povídají docela nezávazně. „Tak ven s tím."

April řekla ponoukavě: „My máme vždycky zájem o obchodní nabídky." Ale Maisie měla dojem, že Sammlesovi jde o něco jiného, než co naznačuje April.

„Podívejte se, Redboy je na prodej," začal muž. „Jenže koně těžko prodáte, když ho držíte doma. Ale kdybyste na něm hodinku nebo tak jezdila po parku, vy, dáma jako obrázek, jestli můžu bejt tak smělej, lidi by si vás všímali a dřív nebo později by se vás někdo zeptal, kolik byste za toho koně chtěla."

Koukají z toho nějaké peníze? napadlo Maisii. Nabízí se jí možnost vydělat si na činži, aniž by musela zaprodat své tělo nebo duši? Ale tuhle otázku si nechala pro sebe. Místo toho řekla: „A já bych tomu dotyčnému oznámila: Račte za panem Sammlesem do Curzon Mews, protože ten koník je jeho. Tak si to představujete?“

„Nachlup, až na to, že byste Redboyovi neříkala koník, ale spíš ‚toto nádherné zvíře’ nebo ‚tento znamenitý oř’ nebo tak nějak.“

„Dejme tomu,“ připustila Maisie a usoudila, že bude mluvit po svém. „Ale teď k té obchodní stránce.“ Nemohla už předstírat, že jí na penězích nezáleží. „Kolik byste platil?“

„Na kolik si to ceníte vy?“

Maisie se rozhodla pro bláznivou cifru. „Libru denně.“

„To je moc,“ řekl rychle. „Dám vám polovinu.“

Ani nevěřila svému štěstí. Deset šilinků denně, to byl ohromný plat. Služebná děvčata jejího věku mohla mluvit o štěstí, když dostávala šilink denně. Srdce se jí rozbušilo. „Platí,“ vyhrkla chvatně, aby si to ještě nerozmyslel. „Kdy začnu?“

„Přijďte zítra o půl jedenácté.“

„Přijdu.“

Potřásli si rukama a dívky šly. Sammles za ní ještě zavolal: „Vemte si ty samý šaty, co máte dneska – jsou náramný.“

„Spolehněte se,“ zavolala Maisie. Vždyť ani jiné nemá. Ale to Sammlesovi nebude povídat.

III.
PROVOZ V PARKU
Šéfredaktorovi listu Times

Pane! V Hyde Parku bylo v posledních dnech kolem půl jedenácté dopoledne možno pravidelně zaznamenat tak značné nahromadění kočárů, že až hodinu se povozy nehnuly kupředu. Vysvětlení bylo předkládáno více: Že do města přichází v sezoně příliš mnoho osob sídlících na venkově nebo že v Londýně nyní vládne taková prosperita, že i manželky obchodníků si drží kočáry a projíždějí se v parku; o skutečné příčině však nikde nepadla zmínka. Uvedenou poruchu má na svědomí dáma, jejíž jméno není známo, ale kterou muži titulují

„Lvice“, narážejíce bezpochyby na popelavě plavou hřívu jejích vlasů. Toto okouzlující stvoření, půvabně oděné, ovládá hravě a směle koně, s nimiž by nejeden muž měl co dělat, a stejně snadno řídí kočár, tažený skvěle sladěným dvojspřežím. Pověst o její kráse a jezdeckém umění je taková, že celý Londýn spěje do parku v hodinu, kdy je očekávána. A když se obecenstvo dostaví, shledává, že v parku není k hnutí. Nemohl byste vy, pane, jehož posláním je vědět vše a znát každého a jenž proto možná máte i povědomí o pravé totožnosti Lvice, ji přimět, aby upustila od svého počínání, načež by se park mohl navrátit ke svému obvyklému stavu klidného dekoru a nerušené průjezdnosti?
Jsem, pane, váš oddaný služebník. POZOROVATEL

Ten dopis musel někdo napsat z legrace, usoudil Hugh, když skládal noviny. Lvice existovala doopravdy – slyšel o ní vyprávět bankovní úředníky –, ale ona za dopravní zácpu nemůže. Přesto ho to zaujalo. Díval se okenními tabulkami zalitými olovem z Whitehaven House do parku. Dnes byl svátek. Slunce svítilo a venku se už plno lidí procházelo, jezdilo na koních a v kočárech. Hugh si řekl, že nebude špatné prostě do parku zajít a pokusit se zjistit, oč vlastně běží.

Teta Augusta měla také v plánu vyjet si do parku. Její bryčka už stála před domem. Kočí si nasadil paruku a livrejovaný sluha byl připraven naskočit dozadu. Vyjížděla v tuhle dobu do parku téměř každý den, jako většina dam z vyšších kruhů a pánů, kteří neměli co na práci. Tvrdili, že to dělají kvůli čerstvému vzduchu a troše pohybu, ale důležitější bylo potkávat lidi a ukázat se jim. Skutečnou příčinou dopravní kalamity bylo to, že lidé zastavovali kočáry, aby mohli rozprávět, a tím tarasili cestu.

Hugh slyšel tetin hlas. Vstal od snídaně a šel do haly. Teta Augusta byla jako obvykle vyšňořená. Dnes měla purpurové denní šaty s těsně upjatým živůtkem a metry volánů pod ním. Zato klobouk se jí nevyvedl. Byla to miniaturní slaměná lodička, nanejvýš deset centimetrů dlouhá, připevněná vpředu na vršku tetina účesu. Byla to poslední móda a mladým děvčatům roztomile slušela, ale na tetě Augustě, ani dost málo roztomilé, vypadala směšně. Takové přehmaty se jí nestávaly často, a pokud ano, bylo to zpravidla tím, že se řídila módou příliš věrně.

Mluvila se strýcem Josefem. Ten vypadal popuzeně, což bývalo často, když s ním Augusta mluvila. Stál před ní pootočený a netrpělivě si hladil bujné licousy. Hugh uvažoval, jestli je mezi nimi nějaký citový vztah. Předpokládal, že někdy být musel, když zplodili Edwarda a Clementine. Zřídka dávali k sobě najevo něhu, ale občas, to musel Hugh přiznat, prokázala Augusta Josefovi nějakou pozornost. Ano, asi se pořád mají rádi.

Augusta hovořila po svém obvyklém způsobu dál, aniž brala Hugha na vědomí. „Celá rodina je znepokojena," říkala naléhavě, jako by strýc Josef byl proti. „Mohl by z toho být skandál."

„Ale vždyť to takhle trvá – ať už je to cokoli – celá léta a nikdo v tom nic skandálního neviděl."

„Protože Samuel není hlavní společník. Běžná osoba může dělat leccos, aniž si toho kdo všimne. Ale hlavní společník banky Pilasterových je veřejný činitel."

„Prosím, ale ta věc nespěchá. Strýc Seth je pořád ještě naživu a podle všeho tu ještě může být hodně dlouho."

„To vím," pravila Augusta a v jejím hlase zřetelně zaznívalo zoufalý tón. „Někdy bych si přála…" Raději větu nedokončila, aby neřekla příliš mnoho. „Dřív nebo později ale bude muset otěže předat. To se může stát třeba zítra. Bratranec Samuel nemůže předstírat, že není kvůli čemu si dělat starosti."

„Snad," řekl Josef. „Ale když to předstírá, nevím dost dobře, co by se dalo podniknout."

„Dalo by se o tom povědět Sethovi."

Hugha by zajímalo, kolik toho starý pan Seth o synově životě ví. V hloubi duše možná pravdu znal, ale snad si ji nechtěl připustit.

Josef se ošíval. „Bůh uchovej."

„Jistěže by to bylo neblahé," řekla Augusta s průhledným pokrytectvím. „Ale ty musíš dát Samuelovi na srozuměnou, že pokud s tím nepřestane, bude uvědomen jeho otec a v takovém případě je nutné říci Sethovi všechno."

Hugh chtě nechtě obdivoval její mazanost a bezohlednost. Dávala Samuelovi vědět tohle: Vzdej se svého tajemníka, nebo donutíme tvého otce, aby vzal na vědomí, že jeho syn se prakticky oženil s mužem.

Ve skutečnosti jí ovšem za mák nezáleželo na Samuelovi a jeho tajemníkovi. Chtěla mu prostě znemožnit, aby se stal

hlavním společníkem – a aby to postavení připadlo jejímu manželovi. Byla to pěkná podlost a Hugh by rád věděl, jestli Josef v plné míře chápe, co Augusta sleduje.

Josef promluvil zdráhavě: „Rád bych tu věc vyřešil bez takových drastických kroků."

Augusta ztišila hlas do důvěrného tónu. Pokaždé, když to udělala, měl Hugh dojem, že je až průzračně neupřímná, asi jako kdyby se drak pokoušel přist jako kočka. „Já vím určitě, že nějaký takový způsob najdeš," řekla. Usmála se žadonivě. „Vyjedeš si dnes se mnou? Tak ráda bych tě měla u sebe."

Zavrtěl hlavou. „Musím do banky."

„To je hřích se zavírat v dusné kanceláři, když je tak krásný den."

„V Boloni měli paniku."

Hugh zavětřil. Od vídeňského krachu se v různých koutech Evropy položilo několik bank a pár společností udělalo bankrot, ale tohle byla první „panika". Londýn zatím škodám unikal. V červnu stoupla diskontní sazba, tento teploměr finančního světa, na sedm procent – to ještě nebyla horečka – a už zase klesla na šest procent. Dnes ale mohlo přijít něco vzrušujícího.

Augusta řekla: „Doufám, že nás ta panika nepostihne."

„Pokud si dáme pozor, tak ne," opáčil Josef.

„Ale dnes je svátek a v bance nebude nikdo, aby ti udělal čaj!"

„Snad to půl dne bez čaje vydržím."

„Pošlu ti za hodinku Sáru. Upekla třešňový koláč, tvůj zamilovaný – pár kousků ti vezme a udělá ti čaj."

Hugh chtěl využít příležitosti: „Nemám jít s vámi, strýčku? Mohl by se vám hodit někdo k ruce."

Josef potřásl hlavou. „Nebudu tě potřebovat."

Augusta řekla: „Mohl by ti dělat poslíčka, drahoušku."

Hugh se ušklíbl: „Nebo bych mohl něco poradit."

Josef ten žert neocenil: „Jen si přečtu telegramy a rozhodnu se, co bude potřeba dělat, až se zítra ráno zase otevře trh."

Hugh pošetile naléhal: „Já bych přesto rád šel, zajímá mě to."

Dráždit Josefa se nikdy nevyplácelo. „Říkám ti, že tě nepotřebuji," řekl nazlobeně. „Jeď do parku s tetou, musí mít doprovod." Nasadil si klobouk a šel.

Augusta vyjela: „Ty umíš zbytečně otravovat lidi, Hughu. Vezmi si klobouk, já jsem hotová."

Hughovi se s tetou jet nechtělo, ale strýc mu to nařídil, a on se chtěl podívat na Lvici, takže nic nenamítal.

Objevila se Augustina dcera Clementine, ustrojená k projížďce. Hugh si se svou sestřenkou hrával, když byli malí, a mohl se spolehnout, že na něj donese kdeco. Když jí bylo sedm, požádala Hugha, aby jí ukázal pindíka, a potom řekla matce, co provedl. Hugh dostal výprask. Dnes se Clementine ve svých dvaceti letech podobala matce, až na to, že Augusta byla pánovitá, kdežto Clementine úskočná.

Všichni vyšli před dům. Sloužící jim pomohl do kočáru. Byl to nový povoz jasně modré barvy, tažený párem překrásných šedých valachů – ekvipáž hodná manželky významného bankéře. Augusta a Clementine si sedly po směru jízdy, Hugh proti nim. Střecha byla za jasného slunka stažená, ale dámy si rozevřely slunečníky. Kočí práskl bičem a vyrazili.

Za chvíli byli na South Carriage Drive. Byla přeplněná, jak to tvrdil autor dopisu redakci Times. Stovky pánů v cylindrech a dam sedících bokem se projížděly na koních; tucty kočárů nejrůznějšího typu – otevřených, uzavřených, dvoukolých a čtyřkolých; k tomu děti na ponících, pěší páry, chůvy s dětmi v kočárcích a lidé venčící psy. Kočáry se třpytily novým nátěrem, koně byli učesaní a vyhřebelcovaní, muži se nosili v bezvadných dopoledních úborech a ženy předváděly všechny tóny duhy, které nová chemická barviva dovedla vykouzlit. Každý se pohyboval pomalu, aby mohl lépe posuzovat koně a kočáry, šaty a klobouky. Augusta mluvila se svou dcerou a Hugh nemusel ke konverzaci přispívat ničím, leda občasným náznakem souhlasu.

„Tamhle je lady St Ann v klobouku od Dolly Vardenové!“ vykřikla Clementine.

„Ty vyšly z módy před rokem,“ podotkla Augusta.

„Ba, ba,“ dodal Hugh.

Míjel je jiný kočár a Hugh spatřil svou tetu Madeleine Hartshornovou. Kdyby měla licousy, vypadala by přesně jako její bratr Josef, pomyslel si. Madeleine byla nejbližší Augustinou spojenkyní. Obě držely v rukou společenský život rodiny. Augusta byla hnací silou, ale Madeleine ji věrně podporovala.

Oba kočáry zastavily a dámy si vyměnily pozdravy. Tarasily cestu a dva nebo tři kočáry za nimi zastavily. „Vrať se s námi,

Madeleine, potřebuji s tebou mluvit.“ Sluha pomohl Madeleine přestoupit do Augustina kočáru a odjely společně.

„Oni vyhrožují, že povědí starému panu Sethovi o Samuelově tajemníkovi,“ řekla Augusta.

„Ale ne!“ polekala se Madeleine. „To nesmějí!“

„Mluvila jsem s Josefem, ale nechtějí si dát říci,“ pokračovala Augusta. Upřímné znepokojení v jejím hlase bralo Hughovi dech. Jak to dokázala? Patrně přesvědčila samu sebe, že pravda je právě to, co se jí v ten který okamžik hodí.

„Já promluvím s Georgem,“ řekla Madeleine. „Takový otřes by mohl drahého strýčka Setha zabít.“

Hugh si pohrával s myšlenkou, že by o tomhle rozhovoru referoval strýčku Josefovi. Říkal si, že Josef by se jistě zhrozil, kdyby věděl, jak jím a ostatními společníky jejich ženy manipulují. Jenže Hughovi by nevěřila živá duše. Vždyť nebyl nikdo – proto také Augusta nedbala na to, co před ním říká.

Jejich kočár zpomalil až téměř k zastavení. Před nimi se vytvořil shluk koní a kočárů. Augusta pronesla pohněvaně: „Co se to tam děje?“

„To bude asi Lvice,“ vyjekla Clementine vzrušeně.

Hugh dychtivě pátral v tlačenici, ale nemohl rozeznat, co zádrhel působí. Stálo tam několik různých kočárů, devět či deset koní a několik chodců.

Augusta řekla: „Co máš s tou lvicí?“

„Ale mami, to je strašně známá žena!“

Právě když se Augustin kočár přiblížil, vynořil se ze zatáčky elegantní lehký čtyřkolový kočár tažený párem vysoko našlapujících poníků a řízený ženou.

„Je to Lvice!“ zavřískla Clementine.

Hugh se podíval na ženu kočírující povoz a s úžasem si uvědomil, že ji zná.

Byla to Maisie Robinsonová.

Práskala bičem a poníci přidali. Měla na sobě hnědý vlněný kostýmek s hedvábnými kanýry a světležlutou a šedou vázanku s uzlem na krku. Na hlavě koketní malý cylindr s prohnutým okrajem.

Hugh k ní zase pocítil všechen hněv kvůli tomu, jak napadla jeho otce. O financích toho nevěděla, ani co by se za nehet vešlo, a neměla právo vinit tak lehkovážně druhé z nepoctivosti. Ale zároveň musel uznat, že jí to fantasticky sluší. Bylo něco neodolatelně kouzelného v tom, jak se ta malá, pěkná osůbka

vyjímala na kozlíku, jak si nasadila klobouk, dokonce i jak držela bič a potřásala otěžemi.

Tak Lvice je Maisie Robinsonová! Ale kde vzala koně a kočáry? Dostala se nějak k penězům? Co tím sleduje?

Zatímco dumal, stala se nehoda. Nervózního plnokrevníka, který klusal kolem Augustina kočáru, vyděsil hlučný malý teriér. Kůň vyhodil zadníma a jezdec spadl na zem – přímo před Maisiin povoz.

Dívka rychle změnila směr a předvedla, jak úctyhodně spřežení ovládá. Bleskurychle je strhla napříč vozovky. Tímto úhybným manévrem se ocitla před Augustinými koňmi, což donutilo kočího prudce přitáhnout otěže a zaklít.

Zastavila svůj kočárek vedle jejich. Všichni se dívali po spadlém jezdci. Zdálo se, že je v pořádku. Bez pomoci se postavil na nohy, oprášil se a se zlořečením se vydal za svým koněm.

Maisie poznala Hugha. „Tohle je přece Hugh Pilaster!“ zvolala.

Hugh se začervenal. „Dobré jitro,“ řekl a neměl potuchy, co dělat dál.

Hned si uvědomil, že se dopustil vážné chyby proti etiketě. Ve společnosti svých tet se neměl k Maisii hlásit, protože bylo vyloučeno, aby jim takovou dívku představil. Měl ji prostě ignorovat.

Maisie se však vůbec nepokoušela dámy oslovit. „Jak se vám líbí tihle poníci?“ řekla. Zdálo se, že na jejich hádku zapomněla.

Hugh byl úplně překonán tímhle krásným, překvapivým ženským zjevením, jejím uměním řídit spřežení a bohorovným chováním. „Jsou velice pěkní,“ řekl, aniž se na ně podíval.

„Jsou na prodej.“

Teta Augusta pronesla ledově: „Řekni, Hughu, laskavě té osobě, aby nás nechala projet.“

Maisie se poprvé podívala na Augustu: „Ty drž klapačku, škatule stará,“ řekla ledabyle.

Clementine polkla a teta Madeleine hrůzou trochu zakvílela. Hughovi poklesla brada. Při pohledu na Maisiiny přepychové šaty a drahý kočárek člověk snadno zapomněl, že to je uličnice z nejchudšího prostředí. Její slova zazněla v tu chvíli s tak nádhernou vulgárností, že Augusta se ohromením nezmohla na

odpověď. Takhle se na ni ještě nikdy nikdo neopovážil promluvit.

Maisie jí nedala čas, aby se vzpamatovala. Obrátila se zas k Hughovi a řekla: „Vyřiďte vašemu bratranci Edwardovi, že by si měl moje poníky koupit!“ Zapráskala bičem a odfrčela.

Augusta vybuchla: „Jak ses mohl opovážit vystavit mě takovému individuu!“ zuřila. „Jak sis mohl dovolit před ní smekat!“

Hugh hleděl za Maisií, pozoroval, jak její sličné pozadí a veselý klobouček pomalu mizí.

Ozvala se teta Madeleine. „Jak je vůbec možné, že ji znáš, Hughu? Žádný slušně vychovaný mladý muž by se s takovým typem nemohl stýkat! A vypadá to dokonce, žes ji představil Edwardovi!“

S Maisií dal vlastně Hugha dohromady Edward, ale Hugh nehodlal svalovat vinu na druhého. Ostatně by mu nevěřili tak jako tak. „Já ji vlastně ani pořádně neznám,“ zamumlal.

Clementine byla jako na trní. „Kde ses s ní propána setkal?“

„V podniku, který se jmenuje Argyll Rooms.“

Augusta se na Clementine zaškaredila a zavrčela: „O takových věcech nechci slyšet. Hughu, řekni Baxterovi, ať jede domů.“

Hugh oznámil: „Já se půjdu chvíli projít.“ Otevřel dvířka kočáru.

„Ty jdeš za tou ženskou!“ soptila Augusta. „To zakazuji!“

„Jeďte, Baxtere,“ zavolal Hugh ještě s nohou na stupátku. Kočí trhl otěžemi, kola se roztočila a Hugh zdvořile nadzdvihl klobouk na pozdrav vzdalujícím se rozkaceným tetám.

Tím to pro něj neskončilo. Přijdou další nepříjemnosti. Dozví se to strýc Josef a brzo budou všichni společníci vědět, že Hugh má pletky s nepočestnými ženštinami.

Ale byl sváteční den, slunce svítilo a park byl plný rozjařených lidí. Hugh se nemohl přimět k tomu, aby se trápil dnešním tetiným běsněním.

Bylo mu lehko u srdce, jak si vykračoval po cestě. Vydal se opačným směrem, než kterým jela Maisie. Jezdilo se v kruzích, takže na ni mohl narazit znovu.

Byl by si s ní rád ještě pohovořil. Chtěl jí vysvětlit všechno o svém otci. Bylo to zvláštní, ale už ho nezlobilo, co řekla. Prostě se pletla, a kdyby jí to vysvětlil, porozuměla by tomu. Ostatně už jen mluvit s ní bylo vzrušující.

Došel k Hyde Park Corner a zabočil k severu po Park Lane. Pozvedl klobouk před mnoha příbuznými a známými: mladý pan William a Beatrice v uzavřeném čtyřkolovém kočáře, strýc Samuel na kaštanové klisně, pan Mulberry se ženou a dětmi. Maisie možná zůstala stát někde na opačné straně nebo odjela. Začínal mít dojem, že už ji neuvidí.

Ale uviděl.

Právě odjížděla a přetínala Park Lane. Byla to určitě ona s tím světležlutým a šedým hedvábným šátkem kolem krku. Neviděla ho.

Bez dlouhého uvažování se pustil za ní do Mayfairu a podél řady stájí, v poklusu, aby jí stačil. Zajela se svým kočárkem k jedné ze stájí a seskočila. Vyšel štolba a začal jí pomáhat s koňmi.

Hugh přišel až k ní, celý udýchaný. Sám se podivoval, proč to dělá. „Dobrý den, slečno Robinsonová," řekl.

„Dobrý den, dneska podruhé!"

„Já šel za vámi," podotkl zbytečně.

Podívala se na něj zpříma. „Proč?"

Vyhrkl bez rozmýšlení: „Říkal jsem si, jestli byste si se mnou někdy večer nevyšla."

Naklonila hlavu ke straně a trochu se zamračila, jak o jeho návrhu uvažovala. Tvářila se přátelsky, jako by jí nebyl proti mysli, a jemu se zdálo, že bude souhlasit. Ale zároveň to vypadalo, že s její svolností se potýká nějaká střízlivá úvaha. Poodhlédla zachmuřeně stranou a potom se zřejmě rozhodla. „Pro vás jsem moc drahá," řekla energicky, obrátila se k němu zády a vešla do stáje.

IV.

Cammelova farm
Kapská kolonie
Jižní Afrika
14. července 1873

Milý Hughu,
to je prima, že ses ozval! Člověk je tady dost opuštěný a ani si neumíš představit, jak je milé, když dostaneme z domova dlouhý dopis plný novinek. Paní Cammelovou, čili za svobodna

slečnu Amelii Claphamovou, zvlášť pobavilo Tvoje vyprávění o Lvici…

Já vím, že to říkám hodně pozdě, ale strašně mne šokovala smrt tvého otce. Školáci si ovšem nepíší kondolenční dopisy. A Tvoji tragédii poněkud zastínilo to, že se týž den utopil Petr Middleton. Ale věř mi, že mnozí z nás na Tebe mysleli a mluvili o Tobě, když Tě tak náhle vzali ze školy…

Jsem rád, že ses mne zeptal na Petra. Mám od toho dne pořád pocit viny. Neviděl jsem sice toho chudáka kluka umírat, ale viděl jsem dost, abych mohl uhodnout, jak to bylo.

Tvůj bratránek Edward byl, jak správně říkáš, prevít, že se druhý hned tak nenajde. Ty jsi stačil vytáhnout z vody většinu svých svršků a zdrhnout, ale Petr a Tonio tak rychlí nebyli.

Já byl na druhé straně a řekl bych, že Edward a Micky si mne ani nevšimli. Nebo mě nepoznali. V každém případě se mnou nikdy o té události nemluvili.

Když jsi zmizel, Edward trápil Petra ještě víc, strkal mu hlavu pod vodu a stříkal mu do obličeje, když se chudák snažil vylovit svoje šaty.

Viděl jsem, že to začíná být zlé, ale musím se přiznat, že jsem se zachoval jako zbabělec. Měl jsem jít Petrovi na pomoc, ale nebyl jsem o mnoho větší než on, a na Edwarda a Mickyho bych určitě nestačil a pak jsem si nechtěl taky namočit šaty. Pamatuješ se, jaký byl trest za svévolné opuštění areálu školy? Dvanáct ran práskačkou, a řeknu Ti bez mučení, že jsem se toho bál víc než čeho jiného. Zkrátka jsem popadl šaty a odkradl se, abych na sebe neupozorňoval.

Od kraje lomu jsem se ještě jednou ohlédl zpátky. Nevím, co se stalo mezitím, ale Tonio se škrábal nahoru, nahý a s mokrými šaty v náručí. Edward plaval přes jezírko za ním; Petra nechal polykat andělíčky uprostřed.

Myslel jsem, že se z toho Petr dostane, ale neměl jsem pravdu, jak se ukázalo. Musel už mlít z posledního. Edward honil Tonia, Micky se po nich díval a Petr se utopil, aniž si toho někdo všiml.

To jsem se samozřejmě dozvěděl až později. Došel jsem zpátky do školy a vklouzl do ložnice. Když učitelé začali vyslýchat, přísahal jsem, že jsem tam byl celé odpoledne. Pak celá ta hrozná věc začala vycházet najevo, a já neměl kuráž přiznat, že jsem viděl, co se stalo.

Není to nic, nač bych mohl být hrdý, Hughu. Ale ať je to jak chce, trochu se mi ulevilo, že jsem konečně pověděl pravdu…“

Hugh odložil dopis Alberta Cammela a zahleděl se z okna své ložnice. To psaní vysvětlovalo jak více, tak méně, než si Cammel představoval.

Vysvětlovalo, jak se Micky Miranda vetřel do rodiny Pilasterových natolik, že trávil každé prázdniny s Edwardem a že Edwardovi rodiče platili všechny jeho výdaje. Micky zaručeně řekl Augustě, že Edward prakticky Petra zabil. Ale při soudním vyšetřování Micky uvedl, že se Edward snažil tonoucího chlapce zachránit. A tou lží zachránil Pilasterovy před veřejnou potupou. Augusta dovedla být štědře vděčná – a možná měla i strach, že by se jednou Micky mohl obrátit proti nim a vyklopit pravdu. Hugh z toho měl jakýsi chladný, tísnivý pocit kolem osrdí. Albert Cammel netušil, že odhaluje hlubokou, temnou a vypočítavou povahu Augustina vztahu k Mickymu.

Jedno však zůstávalo hádankou. Hugh totiž věděl o Petru Middletonovi něco, čeho si téměř nikdo nevšiml. Petr byl trochu slabší chlapec a všichni spolužáci v něm viděli pápěru. Jeho to trápilo, a tak se pustil do posilovacích cvičení; soustředil se hlavně na plavání. Křižoval jezírko sem a tam celé hodiny, aby získal atletickou postavu. Nevedlo se mu to. Z třináctiletého výrostka se nestane chlap se širokými rameny a mohutným hrudníkem jinak, než že dospěje, a to se urychlit nedalo.

Jediným výsledkem jeho snažení bylo, že plaval jako ryba. Dokázal se potopit až na dno, zadržet dech několik minut, plavat naznak a mít oči pod vodou otevřené. Takový Edward Pilaster by ho utopit prostě nedokázal.

Proč tedy zemřel?

Albert Cammel řekl tolik pravdy, kolik jí znal, tím si byl Hugh jistý. Ale za tím muselo být něco víc. To horké odpoledne se v Biskupském lese odehrálo ještě něco jiného. Spatný plavec by mohl zahynout nešťastnou náhodou, mohl by doplatit na Edwardovo hrubé nakládání. Ale Petra obyčejné pasáky zabít nemohly. A jestliže jeho smrt nebyla nešťastná náhoda, tak to byl čin úmyslný.

A to byla vražda.

Hugh se otřásl.

Byli tam jen tři lidé: Edward, Micky a Petr. Petra musel zavraždit Edward nebo Micky.

Nebo oba.

V.

Augustě se už její japonské dekorace znelíbily. Přijímací salon byl plný orientálních zástěn, hranatého nábytku na točitých nožkách, japonských vějířů a váz v černých lakovaných skříňkách. Všechno to bylo náramně drahé, ale v krámech na Oxford Street se už začaly objevovat levné kopie a tento styl přestával být vyhrazen těm nejpřednějším domům. Josef byl bohužel proti tomu, aby se nová výzdoba pořizovala tak brzy, a tak se Augusta musela se svým stále ordinérnějším zařízením smířit na několik let.

V přijímacím saloně pořádala Augusta jednou týdně při odpoledním čaji zasedání svého dvora. Ženy přicházely obvykle první: její švagrové Madeleine a Beatrice a dcera Clementine. Společníci se dostavili z banky kolem páté: Josef, starý pan Seth, Madeleinin manžel George Hartshorn a někdy Samuel. Když byl v podniku klid, přicházeli i mladíci: Edward, Hugh a mladý William. Kromě rodiny býval jediným pravidelným hostem na čaji Micky Miranda, ale občas se dostavil některý metodistický duchovní, například misionář shromažďující finance k tomu, aby obrátil na víru pohany z jižních moří, z Malajska nebo Japonska, nedávno otevřeného světu.

Augusta si dávala záležet na tom, aby si hosty udržela. Všichni Pilasterovi si potrpěli na sladkosti a ona podávala vynikající žemličky a koláče, jakož i ten nejlepší čaj z Ásámu a Cejlonu. Na těchto sedánkách se plánovaly velké události, jako různé rodinné oslavy a svatby, takže pokud by někdo přestal chodit, rychle by ztratil přehled, co se děje.

Přesto se často stávalo, že toho či onoho posedla touha po nezávislosti. Poslední takový případ se vyskytl asi před rokem, když se Augusta dost nepěkně vyjádřila o látce, kterou si choť mladého Williama Beatrice vybrala na šaty a která jí neslušela. Když se něco takového přihodilo, Augusta nechala vzpurníky chvíli být, a pak si je získala zpět nějakým zvlášť šlechetným gestem. Co se týkalo Beatrice, byla to mimořádná oslava

narozenin staré Beatriciny matky, krajně senilní dámy, která už se stěží mohla ukázat ve společnosti. Beatrice byla tak vděčná, že úplně zapomněla na nešťastnou látku, přesně jak si Augusta přála.

Na těchto čajových dýcháncích Augusta zjišťovala, co je v rodině a v bance nového. Právě teď jí velice šlo o starého pana Setha. Pečlivě rodinu zpracovávala pro myšlenku, že příštím hlavním společníkem nemůže být Samuel. Ale Seth nedával najevo úmysl odejít na odpočinek, přestože jeho zdraví bylo chatrné. Připadalo jí k zbláznění, že její promyšlené plány hatí starcova úporná houževnatost.

Byl konec července a Londýn se zklidňoval. Šlechta se v tuto roční dobu stěhovala z města k jachtám v Cowesu nebo k loveckým „chajdám“ ve Skotsku. Na venkově se věnovala vraždění ptactva, prohánění lišek a lovu vysoké až přes Vánoce. Mezi únorem a Velikonocemi se začala trousit zpět a v květnu byla londýnská sezóna zase v plném proudu.

Pilasterovi se touhle rutinou neřídili. I když byli bohatší než většina šlechty, byli podnikatelé a ani je nenapadlo věnovat polovinu roku neplodnému pronásledování němých tváří po venkově. Přesto se obyčejně podařilo přimět společníky k tomu, aby aspoň většinu srpna drželi prázdniny, pokud v bankovním světě nenastal nějaký nepatřičný rozruch.

Letos byly prázdniny celé léto na vážkách, protože ve finančních metropolích Evropy hrozivě hřímala vzdálená bouře; ale zdálo se, že to nejhorší už přešlo, diskontní sazba klesla na tři procenta a Augusta pronajala ve Skotsku malý zámek. Plánovaly s Madeleine, že odjedou během týdne a muži se za nimi vypraví o den dva později.

Pár minut před čtvrtou postávala v přijímacím salonu, mrzutá nad jeho zařízením a nad zatvrzelostí starého Setha, když vešel Samuel.

Všichni Pilasterové byli oškliví, ale Samuel nejošklivější, soudila Augusta. Měl velký nos, ale také slabošská, ženská ústa a nepravidelné zuby. Byl puntičkář, vybraně se oblékal, vybíral si v jídle, měl rád kočky a nesnášel psy.

Augustě však byl proti srsti tím, že ze všech mužů v rodině se dal nejhůř zvládnout. Na starého Setha dovedla zapůsobit svým šarmem, poněvadž měl i v požehnaném věku slabost pro svůdné ženy; Josefa obyčejně uondala tak, že ztratil trpělivost jí vzdorovat; George Hartshorna měla pod pantoflem Madeleine,

takže jím mohla manipulovat nepřímo; a ostatní se dali při svém mládí zastrašit, i když s Hughem jí to někdy dělalo problémy.

Na Samuela nezabíralo nic – nejméně ze všeho její ženské půvaby. Přiváděl ji k zuřivosti, že se jí smál, právě když si myslela, že si počíná rafinovaně a chytře. Budilo to dojem, že ji nikdo nemá brát *vážně* – a to ji k smrti uráželo. Samuelův klidný posměch ji dráždil mnohem víc, než když ji nějaká dorota v parku prohlásila za starou škatuli.

Dnes však neměl Samuel ve tváři ten svůj pobavený, skeptický úsměv. Vypadal rozzlobeně, tak rozzlobeně, že Augusta dostala na chvíli strach. Přišel zřejmě tak brzy proto, aby ji zastihl samotnou. Uvědomila si, že už dva měsíce kuje pikle, aby ho zničila, a že lidé přišli o život kvůli menším příčinám. Nepodal jí ruku, ale postavil se přímo před ni; měl na sobě perlově šedý dopolední oblek, tmavě vínovou kravatu a jemně voněl kolínskou. Augusta vztáhla ruce jako k obraně.

Samuel se kysele usmál a poodstoupil. „Já tě neuhodím, Augusto," řekl. „I když Bůh ví, že bys spráskat zasloužila."

Ovšem že se jí nedotkne. Je to přece jemná dušička, odmítající financovat vývoz pušek. Augustě se rázem vrátilo sebevědomí a opovržlivě odsekla: „Jakým právem mě kritizuješ?"

„Kritizuji?" opáčil a v očích mu znovu zableskla zuřivost. „K tomu se nesnížím, abych tě kritizoval." Odmlčel se a pak pokračoval, už ovládaje svůj hněv. „Já tebou pohrdám."

Podruhé se už Augusta zastrašit nedala. „Přišel jsi mi říci, že jsi ochoten se vzdát svých ohavných mravů?" deklamovala zvučně.

„Mých ohavných mravů!" opakoval po ní. „Ty se chystáš zničit štěstí mého otce a mně rozbít život, všechno jen pro svou ctižádost, a ještě máš tu drzost mluvit o mých mravech! Myslím, že jsi ve zlu tak hluboko, že už ani nevíš, co to je!"

Mluvil s takovou vehemencí, že Augustě prolétlo hlavou, jestli od ní skutečně nebylo ničemné, že mu vyhrožovala. Pak si uvědomila, že se jen snaží obměkčit její rozhodnost. „Mně jde o banku," prohlásila chladně.

„To má být tvoje omluva? To je všechno, co řekneš Všemohoucímu v den Posledního soudu, až se tě zeptá, proč jsi mne vydírala?"

„Konám jen svou povinnost." Teď, kdy se už zase ovládala, ji začalo zajímat, proč vlastně přišel. Přiznává porážku, nebo se

s ní chce utkat? Pokud se vzdává, může si být jista, že bude brzy manželkou hlavního společníka. Ale ta druhá možnost ji mučila. Pokud jí bude vzdorovat, čeká ji dlouhý a těžký boj s nejistým výsledkem.

Samuel přešel k oknu a zadíval se do zahrady. „Pamatuji si tě jako hezké malé děvčátko," řekl zadumaně. Augusta netrpělivě zavrčela. „Chodívala jsi do kostela v bílých šatičkách s bílou stužkou ve vlasech," pokračoval. „Ta stužka nikoho neošálila. Tys byla tyran už tenkrát. Po bohoslužbách chodili všichni na procházku do parku a druhé děti se tě bály, ale hrály si s tebou, protože jsi měla při hrách vždycky hlavní slovo. Terorizovala jsi i vlastní rodiče. Když jsi nedostala, co jsi chtěla, spustila jsi takový kravál, že lidé zastavovali kočáry, aby zjistili, co se děje. Tvůj otec, dej mu Pánbůh věčnou slávu, vypadal jako štvanec, který nechápe, jak mohl takového raracha přivést na svět."

Na jeho slovech bylo mnoho pravdy a jí se neposlouchala příjemně. „To už je všechno dávno," řekla s pohledem stranou.

Pokračoval, jako by ji neslyšel. „Kvůli sobě si starosti nedělám. Byl bych hlavním společníkem rád, ale obejdu se bez toho. Dělal bych tu práci dobře – možná ne tak dynamicky jako můj otec; spoléhal bych víc na týmovou souhru. Ale Josef se k tomu nehodí. Je náladový a impulzivní a některá jeho rozhodnutí nejsou dobrá. A ty to ještě zhoršuješ tím, že popichuješ jeho ctižádost a bráníš mu vidět věci ve správném světle. On se uplatní ve skupině, kde ho ostatní usměrňují a drží na uzdě. Ale vůdcem být nemůže, nemá na to dost dobrý úsudek. V delší perspektivě banku poškodí. Tobě na tom snad nezáleží?"

Na okamžik Augusta zaváhala, jedná-li správně. Co když zabíjí slepici, která snáší zlatá vejce? Ale v bance je přece tolik peněz, že je nemohou utratit, ani kdyby žádný z nich už nepracoval ani den. A říkat, že Josef bance ublíží, je prostě směšné. Na tom, co společníci dělají, není nic tak těžkého. Jdou do banky, přečtou si finanční zprávy v novinách, půjčují lidem peníze a pobírají úroky. To zvládne Josef stejně dobře jako ostatní. „Vy muži děláte, jako kdyby bankovnictví bylo kdovíjak složité a záhadné," řekla. „Ale na mne si nepřijdete." Uvědomila si, že je v defenzivě. „Účty budu skládat Bohu, tobě ne," zakončila.

„Šla bys opravdu za mým otcem, jak jsi vyhrožovala?“ zeptal se Samuel. „Vždyť víš, že by ho to mohlo zabít.“

Váhala jen okamžik. „Jiná možnost není,“ řekla pevně.

Dlouho se na ni díval. „Jsi ďábel a já ti věřím,“ řekl nakonec.

Augusta zadržela dech. Vzdá se? Cítila, že má vítězství na dosah, a už v duchu slyšela uctivý hlas, který říká: Dovolte, abych vám představil manželku pana Josefa Pilastera, hlavního společníka banky Pilasterových…

Váhal a pak se zřejmou nechutí promluvil: „Tak dobrá. Řeknu ostatním, že se nehodlám stát hlavním společníkem, až můj otec půjde na odpočinek.“

Augusta potlačila vítězoslavný úsměv. Vyhrála. Odvrátila se, aby skryla svou povznesenou náladu.

„Vychutnej si ten triumf,“ řekl Samuel hořce. „Ale pamatuj si, Augusto, že svá tajemství máme všichni – i ty. Jednoho dne někdo využije tvých tajemství proti tobě stejným způsobem a ty si připomeneš, jak ses zachovala ke mně.“

Augusta nevěděla, na čem je. Co to plácá? Bůhví proč jí přišel na mysl Micky Miranda, ale myšlenku zaplašila. „Nemám žádná tajemství, za která bych se musela stydět,“ odtušila.

„Opravdu?“

„Ne,“ řekla, ale jeho pevný tón ji znepokojoval.

Podíval se na ni nějak podivně. „Včera mě navštívil mladý právník, který se jmenuje David Middleton.“

Chvíli nerozuměla. „Měla bych ho znát?“ To jméno jí připadalo nepříjemně povědomé.

„Jednou ses s ním setkala, při soudním vyšetřování.“

Rázem Augustu zamrazilo. Middleton! Tak se jmenoval ten utonulý chlapec.

Samuel řekl: „David Middleton je přesvědčen, že jeho bratr Petr byl zabit – a že ho zabil Edward.“

Augusta zoufale zatoužila si sednout, ale nechtěla Samuelovi dopřát, aby ji viděl otřesenou. „Proč se proboha pokouší dělat nepříjemnosti teď, po sedmi letech?“

„Řekl mi, že nikdy nepokládal vyšetřování za uspokojivé, ale že mlčel, aby netrápil své rodiče ještě víc. Jeho matka ale zemřela za rok po Petrovi a otec letos.“

„Proč přišel za tebou a ne za mnou?“

„Je členem mého klubu. V každém případě si přečetl znovu protokoly z vyšetřování a říká, že několik očitých svědků nebylo nikdy požádáno o výpověď.“

To tedy nebylo, pomyslela si Augusta s úzkostí. Byl to ten nezdárný Hugh Pilaster; kluk z Jižní Ameriky, Tony nebo tak nějak; a třetí svědek, který nikdy nebyl identifikován. Kdyby se David Middleton dostal k některému z nich, celá ta historie by se mohla provalit.

Samuel se tvářil zamyšleně. „Z tvého hlediska bylo neblahé, že se koroner rozpovídal o Edwardově hrdinství. To vzbudilo v lidech podezření. Věřili by tomu, že stál na břehu a hihňal se, zatímco ten chlapec tonul. Ale každý, kdo ho zná, dobře ví, že by ani nepřešel ulici, aby někomu pomohl, natož aby skočil do vody a zachraňoval tonoucího.“

Takovéhle řeči neměly žádný smysl a ještě byly urážlivé. „Co si to dovoluješ,“ ozvala se Augusta, ale nepodařilo se jí nasadit obvyklý autoritativní tón.

Samuel na ni nedbal. „Hoši ze školy tomu nevěřili nikdy. David chodil do Windfieldu také, jen o několik let dříve, a mnohé ze starších chlapců znal. Mluvil s nimi a jeho podezření ještě zesílilo.“

„To je absurdní.“

„Middleton je svárlivý člověk, jako všichni právníci,“ ignoroval Samuel její protesty. „On tu věc nenechá spát.“

„Nemám z něho strach ani za nehet.“

„To je dobře, protože on za tebou určitě brzo přijde.“ Šel ke dveřím. „Na čaj nezůstanu. Dobré odpoledne, Augusto.“

Augusta se ztěžka posadila na pohovku. S tímhle tedy nepočítala – a jak by také mohla? Její triumf nad Samuelem pohasl. Ta stará záležitost zase vyplula na povrch, po sedmi letech, kdy už měla být naprosto zapomenuta! Strašně se bála o Edwarda. Nesnesla pomyšlení, že by se mu mohlo něco stát. Musela si podržet hlavu, jak jí třeštila. Co má dělat?

Její majordom Hastead a dvě pokojské přinesly podnosy s čajem a pečivo. „Dovolíte, madam,“ řekl Hastead s velšským přízvukem. Jeho oči působily dojmem, že se každé dívá jinam, a lidé si nikdy nebyli jisti, na které se mají soustředit. Zpočátku to Augustě vadilo, ale zvykla si na něj. Kývla. „Děkuji, madam,“ řekl a začal se svými pomocnicemi rozmísťovat porcelán. Augustu někdy uklidňovalo Hasteadovo uctivé chování a pohled na služebnictvo plnící každý její pokyn. Ale

dnes to nefungovalo. Vstala a šla k otevřenému francouzskému oknu. Prosluněná zahrada jí také nic neříkala. Jak má odzbrojit Davida Middletona?

Trápila se tím, ještě když přišel Micky Miranda.

Měla radost, že ho vidí. Byl okouzlující, jako vždycky, ve svém černém dopoledním kabátě a proužkovaných kalhotách, se sněhobílým límečkem a uzlem černé saténové vázanky u krku. Viděl, že je ve špatné náladě, a hned jí projevil sympatie. Prošel pokojem s rychlou elegancí kočkovité šelmy a jeho hlas zněl jako polaskání: „Paní Pilasterová, co vás proboha rozrušilo?“

Byla mu vděčná, že přišel jako první. Uchopila ho za paže. „Stalo se něco zlého.“

Jeho ruce jí spočinuly v pase, jako by tančili, a ze stisku jeho prstů na bocích vycházelo mrazení rozkoše.

„Nebuďte smutná,“ řekl konejšivě. „Povězte mi o tom.“

Začala se uklidňovat. V podobných okamžicích cítila k Mickymu velikou náklonnost. Bylo to něco jako její dívčí city k mladému hraběti Strangovi. Micky jí Stranga připomínal nesmírně. Měl jeho nenucenou vznešenost, jeho pozornost, krásné oblečení a především jeho pohyby, vláčnost a pružnost údů a celého těla. Strang byl plavovlasý Angličan, kdežto Micky brunet latinského typu, ale oba měli schopnost v ní probouzet všechno ženské. Toužila přitáhnout si ho k sobě a zabořit mu tvář do ramene…

Viděla, že služebné na ni civí a že je mírně neslušné, aby ji Micky držel za boky. Odtáhla se od něj, vzala ho za ruku a vedla francouzským oknem do zahrady, kde by je služebnictvo neslyšelo. Vzduch by vlahý a vonný. Posadili se těsně vedle sebe na dřevěnou lavičku ve stínu a Augusta se pootočila, aby se na něj mohla dívat. Tak ráda by ho vzala za ruku, ale to se nehodilo.

Řekl: „Viděl jsem odcházet Samuela – má s tím on něco společného?“

Augusta mluvila tiše a Micky se k ní naklonil velmi blízko, aby ji slyšel; byla by ho mohla políbit, aniž se pohnula. „Přišel mi říci, že se nebude ucházet o postavení hlavního společníka.“

„To je výborná zpráva!“

„Ano. Znamená to, že hlavním společníkem se určitě stane můj manžel.“

„A papá dostane ty pušky.“

„Jakmile odstoupí starý Seth.“

„To je k zbláznění, jak se ten člověk drží," zvolal Micky. „Papá se mě věčně vyptává, kdy už to bude."

Augusta věděla, z čeho má Micky starost: Bál se, že ho otec pošle zpátky do Kordovy. „Seth už má určitě namále," utěšovala ho.

Podíval se jí do očí. „Ale tohle vás nerozrušilo."

„Ne. To je kvůli tomu zatracenému klukovi, co se ve vaší škole utopil – kvůli Petrovi Middletonovi. Samuel mi řekl, že jeho bratr, právník, se začíná vyptávat."

Mickyho jemná tvář se zasmušila. „Po tolika letech?"

„Prý se držel zpátky kvůli rodičům, ale ti jsou teď mrtví."

Micky se mračil. „Je to velký problém?"

„To snad víš ty líp než já." Augusta zaváhala. Musí se ho na to zeptat, i když se odpovědi bojí. „Micky… myslíš, že ten chlapec umřel Edwardovou vinou?"

„Tedy…"

„Řekni ano, nebo ne!" poručila mu.

Micky se odmlčel a pak řekl: „Ano."

Augusta zavřela oči. Tedoušku, říkala v duchu, proč jsi to udělal?

Micky seděl nehnutě: „Petr byl špatný plavec. Edward ho neutopil, ale vyčerpal ho. Petr byl naživu, když ho Edward nechal být a pustil se za Toniem. Ale myslím, že měl příliš málo sil, aby doplaval ke břehu, a utopil se, když si ho nikdo z nás nevšímal."

„Teddy ho přece nechtěl zabít."

„Samozřejmě že ne."

„Bylo to prostě uličnictví."

„Edward nic zlého na mysli neměl."

„Takže to není vražda."

„Bojím se, že ano," řekl Micky vážně a Augustě se zastavilo srdce. „Pokud zloděj někoho srazí na zem jen proto, aby ho okradl, ale ten člověk dostane srdeční záchvat a zemře, zloděj se vraždy dopustil, i když neměl v úmyslu zabít."

„Jak to víš?"

„Už před léty jsem si to ověřoval u právníka."

„Proč?"

„Chtěl jsem vědět, v jakém postavení Edward je."

Augusta si přikryla tvář dlaněmi. Bylo to horší, než si představovala.

Micky jí odtáhl ruce s obličeje a obě jí políbil. Bylo to gesto tak něžné, že se rozplakala. Držel stále její ruce ve svých a říkal: „Žádný soudný člověk nebude Edwarda pronásledovat kvůli něčemu, co se stalo, když byl ještě dítě.“

„Ale je David Middleton soudný člověk?“ vzlykala Augusta.

„Možná není. Vypadá to, že je tou věcí celá ta léta posedlý. Bůh uchovej, aby se dopracoval k pravdě.“

Augusta se otřásla při pomyšlení na důsledky, jaké by to mělo. Propukl by skandál; bulvární tisk by psal pod titulky HANEBNÉ TAJEMSTVÍ DĚDICE BANKY; zasáhla by policie; ubohý Teddy by asi musel k soudu, a kdyby ho shledali vinným…

„Micky, to je tak strašné, že na to ani nemohu pomyslet!“ zašeptala.

„Tak musíme něco podniknout.“

Augusta mu stiskla ruce, pak je pustila a vzchopila se. Byla si teď vědoma, o jak vážný problém jde. Viděla svého jediného syna ve stínu šibenice. Je načase přestat panikařit a začít jednat. Díky Bohu, že má tak věrného přítele v Mickym. „Musíme se postarat, aby pátrání Davida Middletona nikam nevedlo. Kolik lidí ví, jak to opravdu bylo?“

„Šest,“ řekl Micky okamžitě. „Edward, vy a já jsme tři, ale z nás nic nedostane. Pak je tady Hugh.“

„Ten tam nebyl, když ten hoch zemřel.“

„Ne, ale viděl dost, aby věděl, že jsme koronerovi neřekli pravdu. A to, že jsme lhali, nás usvědčuje z viny.“

„Hugh je tedy problém. A ostatní?“

„Tonio Silva viděl všecko.“

„Tenkrát ale nic neřekl.“

„Tenkrát se mne příliš bál. Jestli to platí ještě dnes, tím si nejsem jistý.“

„A ten šestý?“

„Nikdy jsme nezjistili, kdo to byl. Neviděl jsem mu do tváře a on se nikdy nepřihlásil. S tím bohužel nic nenaděláme. Ale když jeho totožnost nikdo nezná, řekl bych, že nám není nebezpečný.“

Augustu rozechvěly nové obavy, nezdálo se jí, že by to byla tak docela pravda. Neznámý svědek mohl být nebezpečný kdykoli. Ale Micky říká správně, že tady se nedá nic dělat. „Takže máme dva lidi: Hugha a Tonia.“

Tiše přemýšleli.

Hugha už nebylo možné pokládat za někoho zanedbatelného. V bance se průbojně prosazoval a Teddy vedle něho vypadal uboze. Augusta sice zmařila románek mezi Hughem a Florence Stalworthyovou. Ale teď Hugh ohrožoval Teddyho mnohem nebezpečněji. S tím se musí něco stát. Jenže co? On je Pilaster, třebaže z té horší sorty. Ať přemýšlela, jak chtěla, nemohla na nic přijít.

Micky řekl zahloubaně: „Tonio má jednu slabost."

„Jakou?"

„Je mizerný hráč. Sází víc, než si může dovolit, a prohrává."

„Mohl bys nějakou takovou hru na něho nastražit?"

„Snad."

Augustu napadlo, že Micky možná umí podvádět v kartách. Ale zeptat se ho na to samozřejmě nemohla, gentlemana by tím smrtelně urazila.

Micky řekl: „Mohlo by to stát dost peněz. Založila byste mne?"

„Kolik bys potřeboval?"

„Obávám se, že takových sto liber."

Augusta neváhala, v sázce byla Teddyho budoucnost. „V pořádku." V domě bylo slyšet hlasy, přicházeli další hosté. Vstala. „Nevím určitě, co s Hughem," řekla starostlivě. „Musím si to promyslet. Pojďme dovnitř."

Tam byla její švagrová Madeleine a začala mluvit, sotva vešli do dveří: „Já se z toho krejčího snad dám na pití, dvě hodiny mu trvá, než zašpendlí lemování, nemohu se dočkat šálku čaje, ale božínku, vy máte zas ten báječný mandlový koláč a co prosím vás říkáte tomu vedru?"

Augusta spiklenecky stiskla Mickymu ruku a posadila se, aby nalila čaj.

KAPITOLA ČTVRTÁ
Srpen

I.

V Londýně bylo horko a dusno, lidé prahli po čerstvém vzduchu a širých polích. První den v srpnu šel kdekdo na dostihy v Goodwoodu.

Jezdilo se zvláštními vlaky z Viktoriina nádraží v jižním Londýně. Uspořádání této dopravy věrně odráželo rozvrstvení britské společnosti – vyšší kruhy si hověly v čalouněném přepychu vagonů první třídy, obchodníčci a učitelé cestovali sice stísněně, ale pohodlně ve druhé třídě, tovární dělníci a služebnictvo se mačkali na tvrdých dřevěných lavicích třídy třetí. Z vlaku přesedla honorace do kočárů, střední vrstvy se směstnaly v koňských omnibusech a pracující lid šel pěšky. Bohatí si poslali potřeby na piknik dřívějšími vlaky: Spousty košů, s nimiž se pachtili mladí sloužící, obsahovaly porcelánové nádobí a prostírání, pečená kuřata a okurky, šampaňské a skleníkové broskve. Méně majetným posloužily stánky, kde se prodávaly párky, ústřice a pivo. Chudí si nesli chleba a sýr v kapesnících.

Maisie Robinsonová a April Tilsleyová jely se Sollym Greenbournem a Toniem Silvou. Jejich postavení ve společenské hierarchii bylo sporné. Solly a Tonio jasně patřili do první třídy, ale Maisie a April by byly měly jet třídou třetí. Solly udělal kompromis tím, že koupil jízdenky do druhé třídy a z nádraží jeli přes Downs k závodišti koňským omnibusem.

Ale na své jídlo Solly příliš žárlil, než aby se spokojil s něčím ze stánku, a poslal napřed čtyři své muže s obrovskou várkou pikniku v podobě studeného lososa a bílého vína v ledu. Rozprostřeli na zemi sněhobílý ubrus a rozesadili se kolem na pažitu. Maisie krmila Sollyho vybranými kousky. Byl jí čím dál milejší. Ke každému se choval laskavě, byl stále veselý a zajímavý společník. Nezřízená chuť k jídlu byla jeho jediná vážná nectnost. Ještě stále se mu nevzdala a zdálo se, že čím víc ho odmítá, tím víc on na ní lpí.

Dostihy začaly odpoledne. Nedaleko stál na bedně sázkař a vyvolával kurzy. Měl na sobě křiklavý kostkovaný oblek, vlající hedvábnou kravatu, velkou kytici květin v knoflíkové dírce a

bílý klobouk. Přes rameno mu visela kožená brašna plná peněz a transparent nad ním hlásal: „William Tucker, King's Head, Chichester".

Tonio a Solly sázeli na každý závod. Maisii to nudilo: Pokud člověk nesázel, byl jeden závod jako druhý. April se nechtěla od Tonia hnout, tak se Maisie rozhodla, že se poohlédne kolem sama.

Koně tu nebyli jedinou atrakcí. Louky Downsu kolem závodiště byly poseté stany, stánky a povozy. Byly tu sázkařské boudy, předváděly se různé zrůdy, snědé cikánky v pestrobarevných stáncích předpovídaly budoucnost. Prodával se gin, jablečný mošt, masové paštiky, pomeranče a bible. Flašinety a kapely se snažily přehlušit navzájem a davy se proplétali eskamotéři, žongléři a akrobaté, žadonící o nějaký grošík. Tancovali tu psi, předváděli se trpaslíci, obři a muži na chůdách. Bujná karnevalová atmosféra Maisii hodně připomínala cirkus a budila v ní stesk po životě, který měla za sebou. Všichni ti kejklíři obírali veřejnost o peníze, každý jak uměl, a Maisii hřálo u srdce, když viděla, že se jim to daří.

Ona sama věděla, že by si od Sollyho měla brát víc. Byl naprostý nesmysl chodit s jedním z nejbohatších mužů na světě a žít v jedné místnosti v Soho. Teď už měla být ověšená diamanty a kožešinami a dělat si zálusk na předměstský domek v St John's Wood nebo v Claphamu. Její zaměstnání kolem Sammlesových koní už dlouho nepotrvá. Londýnská sezona končí a lidé, kteří si mohli dovolit koně kupovat, odjíždějí na venkov. Ale ona Sollymu nedovolila, aby jí kupoval něco víc než květiny. April se z toho mohla zbláznit.

Maisie šla kolem velkého stanu. Před ním postávaly dvě dívky, oblečené jako sázkařky, a jakýsi muž v černém vykřikoval: „Jediná dostihová jistota v Goodwoodu dnes je nadcházející Soudný den! Vsaďte svou víru na Ježíše Krista a vyhrajete život věčný!" Uvnitř stanu se zdál být chládek a Maisie bezděky vešla. Většina lidí na lavicích působila dojmem, že už je ve víře zpracována.

Dovedla pochopit, proč lidé chodí i na dostizích do náboženských shromáždění a modlí se. Dávalo jim to pocit, že někam patří. Pocit přináležitosti byl tím skutečným pokušením, které ji vábilo k Sollymu: Nebyly to tak diamanty a kožešiny, ale vyhlídka, že jako milenka Sollyho Greenbourna by měla kde bydlet, pobírala by pravidelně peníze a měla své postavení v

řádu věcí. Nebylo by to postavení úctyhodné ani trvalé – skončilo by ve chvíli, kdy by jí měl Solly dost –, ale bylo by to mnohem víc, než má teď.

Shromáždění povstalo ke zpěvu. Celá píseň se týkala omývání v krvi beránčí a Maisii se udělalo nevolno. Šla ven.

Míjela loutkové divadlo právě v okamžiku, kdy představení vrcholilo a zlostného pana Punche prohánělа jeho manželka holí z jedné strany jevišťátka na druhou. Na hrách s Punchem a Judy se nedalo mnoho vydělat, pokud se provozovaly poctivě; většina publika neplatila a zbytek nedal víc než půlpenny. Jenže diváky bylo možné oškubávat i jinak. Netrvalo dlouho a všimla si vzadu kluka, který právě okrádal pána v cylindru. Každý kromě Maisie se díval na hru a nikdo nezpozoroval špinavou ručku slídící v mužově kapse u vesty.

Maisie s tím nehodlala nic dělat. Bohatým a nedbalým mladým pánům jen patří, když přijdou o hodinky, a nebojácní zloději mají podle jejího soudu na lup nárok. Ale potom si oběti všimla blíže a poznala černé vlasy a modré oči Hugha Pilastera. Připomněla si Aprilino konstatování, že Hugh nemá peníze. Ten si nemůže dovolit přijít o hodinky. Impulzivně se rozhodla jeho nepozornost napravit.

Rychle obešla zástup diváků. Kapesní zloděj byl otrhaný blonďáček, asi jedenáctiletý, asi v tom věku, kdy Maisie utekla z domova. Opatrně potahoval za řetízek vedoucí do Hughovy kapsy u vesty. Publikum propuklo v bouřlivý smích a právě v tu chvíli zlodějíček mizel s hodinkami v ruce.

Maisie ho chňapla za zápěstí.

Leknutím zakvikl a pokoušel se vytrhnout, ale byla na něho příliš silná. „Dej mi to a nic neřeknu," sykla.

Pár vteřin váhal. Maisie viděla, jak na jeho ušmudlané tváři bojuje strach s chtivostí. Pak převládla unavená rezignace a kluk upustil hodinky na zem.

„Zmiz a koukej šlohnout hodinky někomu jinému," pobídla ho. Pustila mu ruku a kluk byl v mžiku pryč.

Zvedla hodinky. Byly zlaté, se sklápěcím víčkem. Otevřela přední plášť a podívala se, kolik ukazují: tři hodiny a deset minut. Na zadní straně pláště bylo vyryto: Tobiasi Pilasterovi milující manželka Lydie. 23. května 1851.

Hodinky dala Hughova matka jeho otci. Maisie byla šťastná, že je zachránila. Zavřela víčko a poklepala Hughovi na rameno.

Obrátil se, rozmrzelý, že ho někdo vyrušuje ze zábavy, ale pak se jeho modré oči rozšířily překvapením. „Slečno Robinsonová!“

„Kolikpak je hodin?“ zeptala se ho.

Automaticky sáhl po hodinkách a zjistil, že kapsička je prázdná. „To je divné…,“ rozhlédl se kolem, jako by je mohl vytrousit. „Doufám, že mi…“

Podala mu je.

„Propána!“ vydechl. „Kde jste je našla?“

„Viděla jsem, jak vám je kradou, a zachránila jsem je.“

„Kde máte zloděje?“

„Toho jsem nechala běžet. Byl to takový utřinos.“

„Ale…“ Byl zmatený.

„Byla bych ho nechala ty hodinky ukrást, kdybych věděla, že máte na jiné.“

„To nemyslíte vážně.“

„Ale myslím. Také jsem jako dítě kradla, kdykoli mi to mohlo projít.“

„To je hrozné.“

Maisie musela konstatovat, že už ji zase rozčiluje. Podle jejího nazírání bylo v jeho způsobu myšlení něco pokryteckého. Řekla: „Pamatuji si na pohřeb vašeho tatínka. Bylo zima a pršelo. Váš tatínek dlužil mému tatínkovi peníze – a přece vy jste měl ten den kabát a já ne. Bylo to spravedlivé?“

„Já nevím,“ řekl v náhlém hněvu. „Mně bylo třináct let, když můj otec udělal úpadek. Znamená to, že mám celý život zavírat oči před každou lumpárnou?“

Maisii to zarazilo. Nestávalo se jí často, že by na ni muži vyštěkli, a Hugh to teď udělal už podruhé. Ale nechtěla se s ním znovu pohádat. Dotkla se jeho paže. „Mně to je líto,“ řekla. „Nerada jsem o vašem tatínkovi mluvila špatně. Chtěla jsem jenom, abyste pochopil, proč dítě může krást.“

Rázem zvlídněl. „A já vám ani nepoděkoval, že jste mi zachránila hodinky. Maminka je darovala otci při svatbě, takže pro mě mají větší cenu než ve skutečnosti.“

„A ten kluk si najde k okradení nějakého jiného trumberu.“

Zasmál se. „V životě jsem nepotkal někoho, jako jste vy! Nechtěla byste sklenici piva? Mně je strašné horko.“

To bylo přesně ono, nač měla chuť. „Ano, dala bych si.“

Hned vedle stál povoz s ohromnými sudy. Koupil dva hliněné džbánky piva. Maisie si zdlouha zavdala, měla opravdu

žízeň. Chutnalo to líp než Sollyho francouzské víno. Na voze bylo křídou psané varování: ZKUSTE PLÁCHNOUT SE ŽBÁNEM A MY VÁM HO ROZBIJEM O MAKOVYCY.

Na Hughově obvykle živé tváři se usadil přemítavý výraz. Po chvíli řekl: „Uvědomujete si, že jsme oběti stejné katastrofy?“

Zavrtěla hlavou. „Jak to myslíte?“

„Roku 1866 byla finanční krize. Když se něco takového stane, udělá úpadek řada počestných firem… jako když jeden kůň v závodním poli upadne a strhne na zem další. Podnik mého otce se zhroutil, protože mu lidé dlužili peníze a neplatili. Byl z toho tak zdrcený, že si vzal život, moje matka ovdověla a já ve třinácti letech přišel o otce. Váš otec vás nemohl uživit, protože mu dlužili peníze, a vy jste v jedenácti letech utekla.“

Maisie chápala logiku toho, co říká, ale srdcem se s tím smířit neuměla; nenáviděla Tobiase Pilastera příliš dlouho. „To není to samé,“ protestovala. „Dělníci nemají na tyhle věci vliv – oni prostě dělají, co se jim řekne. Moc mají v rukou šéfové. Je to jejich vina, když se pak všechno zvrtne.“

Hugh přemýšlel. „Nevím, možná máte pravdu. Šéfové rozhodně shrábnou ohromnou většinu zisku. Ale jistý jsem si aspoň v jednom: Ať jde o šéfy, nebo o dělníky, jejich děti jsou v tom nevinně.“

Maisie se zasmála: „Ani se mi nechce věřit, že jsme se na něčem shodli.“

Dopili, vrátili džbánky a šli dalších pár kroků ke kolotoči s dřevěnými koníky. „Chcete se svézt?“ řekl Hugh.

Maisie se usmála. „Ne.“

„Jste tu sama?“

„Ne. Jsem tu… s přáteli.“ Bůhví, proč nechtěla, aby věděl, že ji přivezl Solly. „A vy? Máte tady svou příšernou tetu?“

Ušklíbl se. „Kdepak. Metodisté dostihy neschvalují – byla by celá bez sebe, kdyby věděla, že jsem tady.“

„Má vás ráda?“

„Ani dost málo.“

„Tak proč vás nechává u sebe bydlet?“

„Má ráda lidi na očích, aby je mohla ovládat.“

„Vás ovládá?“

„Snaží se o to.“ Zazubil se. „Někdy se jí vymknu.“

„Musí s ní být těžký život.“

„Já si nemohu dovolit vlastní domácnost. Musím být trpělivý a tvrdě pracovat v bance. Nakonec dostanu lepší místo a pak budu nezávislý.“ Znovu se ušklíbl. „A potom jí řeknu, aby zavřela klapačku, jak jste to udělala vy.“

„Doufám, že jste z toho neměl malér.“

„Měl, ale za ten její obličej to stálo. Tenkrát jste se mi začala líbit.“

„Proto jste mne požádal, abych s vámi šla na večeři?“

„Ano. Proč jste odmítla?“

„Protože mi April řekla, že jste na tom špatně s penězi.“

„Na kotletu a švestkový pudink ještě mám.“

„Jak by něčemu takovému mohla dívka odolat?“ prohodila škádlivě.

Zasmál se. „Tak já vás na dnes večer zvu. Mohli bychom jít do Cremornských zahrad a zatančit si.“

Lákalo ji to, ale myslela na Sollyho a cítila se provinile. „Ne, děkuji.“

„Proč ne?“

Ptala se sama sebe stejně. Sollyho nemiluje a nebere od něho žádné peníze. Proč se tedy pro něho uchovává? Je mi osmnáct, uvažovala, a jestli si nemůžu jít zatancovat s chlapcem, který se mi líbí, zač potom život stojí? „Tak dobře.“

„Půjdete?“

„Půjdu.“

Zašklíbil se. Udělala mu velkou radost. „Mám pro vás zajít?“

Maisie nechtěla, aby viděl tu barabiznu v Soho, kde se dělila s April o jednu místnost. „Ne, někde si dáme schůzku.“

„Tak dobře – sejdeme se na Westminsterském nábřeží a pojedeme parníkem do Chelsea.“

„Prima.“ Tak se už měsíce na nic netěšila. „Kdy?“

„V osm hodin?“

Rychle počítala. Solly a Tonio budou chtít zůstat až do posledního závodu. Rozloučí se se Sollym na Viktoriině nádraží a vyrazí na nábřeží. Zdálo se jí, že to stihne. „Ale když se opozdím, počkáte na mě?“

„Třeba celou noc.“

Když si připomněla Sollyho, cítila se zase provinile. „Teď se raději vrátím k přátelům.“

„Půjdu s vámi,“ nabídl se horlivě.

To nechtěla. „Raději ne.“

„Jak chcete.“

Podala mu ruku. Vypadalo to jako nějaká divná formalita. „Na shledanou večer,“ řekla.

„Budu na vás čekat.“

Otočila se a šla pryč s pocitem, že se za ní dívá. Tak proč jsem to vlastně udělala? přemýšlela. Chci s ním jít do společnosti? Vážně se mi líbí? Při našem prvním setkání jsme se pohádali tak, že to rozbilo partu, a dnes mnoho nechybělo, abychom se poštěkali zas, kdybych to nebyla urovnala. My se fakticky nesnášíme. Při tancování nám to nepůjde dohromady. Já možná ani nikam nepůjdu.

Ale když on má tak krásné modré oči.

Rozhodla se, že už na to nebude myslet. Slíbila, že se s ním sejde, a taky to udělá. Třeba se jí to bude líbit, třeba ne, ale trápit se tím předem nemá smysl.

Bude si muset najít nějaký důvod, proč se rozloučí se Sollym. Chtěl ji vzít na večeři. Ale on se jí nikdy nevyptává – přijme každou výmluvu, třeba sebenepravděpodobnější. Přesto bude hledět, aby si vymyslela něco přesvědčivého, protože jí vadí, že má zneužívat jeho dobrotivou náturu.

Našla ostatní tam, kde je opustila. Strávili odpoledne přebíháním mezi závodní dráhou a sázkařem v kostkovaném obleku. April a Toniovi zářily oči nadšením. Jakmile April uviděla Maisii, zvolala: „Vyhráli jsme sto deset liber – není to senzační?“

Maisie to April přála. Dostat takovou hromadu peněz za nic! Právě když jim blahopřála, objevil se Micky Miranda s prsty zastrčenými za průramky vesty v barvě holubičí šedi. Nijak ji nepřekvapilo, že ho vidí, do Goodwoodu měl namířeno kdekdo.

I když to Mickymu přímo nápadně slušelo, Maisii byl protivný. Připomínal jí toho principála cirkusové manéže, který si myslel, že všechny ženy musejí být u vytržení, když se o ně uchází, a krutě se urazil, když ho jedna odmítla. Micky měl ve vleku Edwarda Pilastera, jako vždycky. Maisii vrtalo hlavou, co ti dva spolu mají. Jsou přece tak odlišní – Micky štíhlý, bez poskvrnky, sebevědomý; Edward velký, nemotorný žrout. Proč jsou tak nerozluční? Ale většina lidí měla oči jen pro Mickyho. Tonio se k němu choval s jakýmsi nervózním obdivem, jako štěně ke krutému pánovi.

Za nimi stál nějaký starší muž a mladá žena. Micky muže představil jako svého otce. Maisie si ho se zájmem prohlížela.

Vůbec se Mickymu nepodobal. Byl malý, měl nohy do O a ošlehanou tvář. Na rozdíl od syna se zřejmě necítil dobře v tuhém límečku a cylindru. Žena se k němu vinula jako milenka, ale musela být mladší o dobrých třicet let. Micky ji představil jako slečnu Coxovou.

Všichni mluvili o výhrách. Edwardovi a Toniovi přinesl spoustu peněz kůň jménem Princ Charlie. Solly něco vyhrál, pak to zase prohrál a zdálo se, že má z obojího stejnou radost. Micky se nesvěřil, jak se mu dařilo, ale Maisie odhadovala, že nesázel tak vysoko jako druzí. Připadal jí příliš opatrný a vypočítavý, než aby mohl být náruživý hráč.

Ale sotva si to pomyslela, překvapil ji. Řekl Sollymu: „Greenbourne, dnes večer si chceme pořádně zahrát – nejmenší sázka jedna libra. Přidáš se k nám?“

Blesklo jí hlavou, že Micky zdánlivou ledabylostí zakrývá nějaké velké napětí.

Solly neměl námitky. „Zahraju si,“ řekl.

Micky se obrátil k Toniovi. „Tobě by se také chtělo?“ Maisie zase cítila, že jeho lhostejný tón je falešný.

„Rozhodně se mnou počítej,“ řekl Tonio vzrušeně. „Já přijdu!“

April se zatvářila zkroušeně a řekla: „Dnes večer ne, Tonio – vždyť jsi mi něco slíbil.“ Maisie měla podezření, že Tonio si nemůže dovolit hrát ve společnosti, kde nejmenší sázkou je libra.

„Co jsem ti slíbil?“ řekl a zamrkal na přátele.

Něco mu zašeptala a všichni muži se dali do smíchu.

Micky řekl: „Je to poslední velká partie sezony. Bude tě mrzet, když ji propaseš.“

Maisii to bylo divné. V Argyll Rooms měla dojem, že Micky Tonia nesnáší. Proč se teď tak snaží ho přemluvit ke kartám?

Tonio řekl: „Dnes mi přeje štěstí – podívejte, kolik jsem vyhrál na koníčkách! To si večer karty hodím.“

Micky pohlédl na Edwarda a Maisie si všimla, že se oběma jaksi ulevilo. Edward řekl: „Navečeříme se všichni společně v klubu?“

Solly se podíval na Maisii a ona si uvědomila, že se jí nabízí příležitost, aby s ním nemusela strávit večer. „Jen si jdi s přáteli, Solly,“ řekla. „Mně to nevadí.“

„Vážně?“

„Opravdu. Byl to hezký den. Ty si večer pobuď v klubu.“

„Tak jsme domluveni," řekl Micky.

On a jeho otec, slečna Coxová a Edward se rozloučili.

Tonio a April si šli vsadit na další závod. Solly nabídl Maisii rámě a řekl: „Půjdeme se trochu projít?"

Šli podle bíle natřeného zábradlí kolem závodní dráhy. Slunce hřálo a venkovský vzduch voněl. Po chvilce Solly řekl: „Máš mě ráda, Maisie?"

Zastavila se, stoupla si na špičky a políbila ho na tvář. „Mám tě moc ráda."

Podíval se jí do očí a jí se zdálo, že za skly brýlí vidí slzy. „Solly, drahoušku, copak je?"

„Já tě mám taky rád," řekl. „Nikoho jsem neměl raději než tebe."

„Děkuju ti." Dojalo ji to. Solly neměl ve zvyku dávat najevo silnější city než mírné nadšení.

Pak se zeptal: „Vezmeš si mě?"

Zůstala jako zkoprnělá. Čekala by všechno, jenom to ne. Muži ze Sollyho vrstev nežádali o ruku dívky, jako je ona. Sváděli je, dávali jim peníze, vydržovali si je jako milenky a měli od nich děti, ale za manželky si je nebrali. Byla příliš ohromená, než aby něco řekla.

Solly pokračoval: „Dal bych ti, nač by sis vzpomněla. Řekni ano, prosím tě."

Vzít si Sollyho! Maisie si uvědomovala, že by byla fantasticky bohatá jednou provždy. Měkká postel každou noc, v každém pokoji sálající krb a másla tolik, kolik by se do ní vešlo. Vstávala by podle chuti, ne tak, jak musí. Už nikdy by jí nebylo zima, nikdy by neměla hlad, nikdy by se neoblékala chudě, nikdy by nebyla unavená.

To slůvko „ano" měla na jazyku.

Pomyslela na Aprilin pokojík v Soho, kde si ve stěně udělaly myši hnízdo; pomyslela, jak tam o teplých dnech páchnou záchody; pomyslela na noci, když šly spát bez večeře, pomyslela, jak ji bolely nohy, když celý den chodila po ulici.

Podívala se na Sollyho. Jak těžké to mohlo být provdat se za takového člověka?

Řekl: „Já tě tolik miluju, toužím po tobě jako blázen."

Má ji skutečně rád, to je jisté.

A v tom je ta potíž.

Ona ho nemiluje.

On si zaslouží něco lepšího. Zaslouží si ženu, která by mu věnovala opravdovou lásku, ne bezcitnou vypočítavou potvoru. Kdyby si ho vzala, byl by to podvod. A on je příliš dobrý, než aby ho oklamala.

Cítila, že má slzy na krajíčku. Řekla: „Ty jsi ten nejlaskavější, nejšlechetnější člověk, jakého jsem kdy potkala…“

„Prosím tě, neříkej ne,“ přerušil ji. „Jestli nemůžeš říct ano, neříkej nic. Přemýšlej o tom, aspoň den, nebo radši déle.“

Maisie vzdychla. Věděla, že ho odmítne, a bylo by lehčí to udělat hned. Ale vždyť ji prosí. „Budu o tom přemýšlet,“ přikývla.

Zazářil. „Děkuju ti.“

Potřásla lítostivě hlavou. „Ať se stane, co chce, Solly, jedno vím určitě, už mě nikdy nepožádá o ruku lepší mužský.“

II.

Hugh a Maisie si dopřáli levnou jízdu na zábavním parníku od Westminsterského nábřeží do Chelsea. Byl vlahý večer a tmavá hladina řeky se hemžila čluny, bárkami a převozními pramicemi. Pluli proti proudu, pod novým železničním mostem vedoucím k Viktoriinu nádraží, míjeli chelseaskou Nemocnici Christophera Wrena na severním břehu a záplavu květin v Battersea Fields, místě, kde se v Londýně tradičně konaly souboje. Batterseaský most byla omšelá dřevěná konstrukce, která vypadala na spadnutí. Na jeho jižním předmostí stály chemické továrny, ale na druhé straně, kolem starého kostela v Chelsea, se shlukly hezounké domky a v mělké vodě se šplíchaly nahé děti. Tak půldruhého kilometru za mostem vyšli na břeh a po navigaci se dostali k nádherné zlacené bráně do Cremornských zahrad. Tyhle zahrady, to bylo skoro pět hektarů lesíků a umělých jeskyněk, květinových záhonů a trávníků, kapraďových porostů a křovin mezi řekou a Královskou cestou. Přišli už za soumraku a v korunách stromů svítily čínské lampiony a podél klikatých cest plynové lampy. Byla tu hlava na hlavě: Mnoho mladých lidí, kteří byli na dostizích, končilo den tady. Všichni byli úpravně oblečení a bezstarostně korzovali po zahradách, smáli se a flirtovali,

děvčata po dvojicích, mladí muži ve větších skupinách, párky do sebe zavěšené.

Celý den bylo hezké počasí, slunné a teplé, ale teď začínala dusná noc, jež hrozila bouřkou. Hugh měl náladu povznesenou i stísněnou zároveň. Vzrušovalo ho, že si vede Maisii, ale nebyl si jistý, zda zná pravidla hry, kterou hraje. Co Maisie od něj čeká? Dá se políbit? Nechá ho dělat, co bude chtít? Toužil dotýkat se jejího těla, ale nevěděl, kde začít. Počítá ona s tím, že mu dovolí úplně všechno? Byl by si to přál, ale ještě nikdy se tak daleko nedostal, a bál se, že bude vypadat směšně. Ostatní úředníci u Pilasterů hodně vykládali o buchtičkách, co se s nimi dá a nedá provádět, ale Hugh měl podezření, že se hodně vytahují. Ostatně s Maisií nemohl jednat jako s nějakou buchtičkou. Byla mnohem složitější člověk.

Dělal si také trochu starostí kvůli tomu, že by ho tu mohl vidět někdo známý. Jeho rodina by to rozhodně neschvalovala. Cremornské zahrady nejen že byly prostředím pro nižší vrstvy; metodisté soudili, že podněcují k nemravnosti. Kdyby mu na to přišla Augusta, určitě by toho využila proti němu. Jedna věc byla, když Edward vodil lehké ženy do pochybných podniků, on byl syn a dědic. Hugh neměl ani vindru, jeho školní vzdělání bylo nevalné a čekalo se, že ztroskotá stejně jako jeho otec. Řekli by, že zahrady s nevázanou zábavou jsou přesně takové prostředí, jaké mu vyhovuje, a že patří k úředníkům a řemeslníkům a k holkám, jako je Maisie.

Hugh teď byl v kritickém bodě své kariéry. Právě měl být jmenován korespondentem – s platem sto padesát liber ročně, více než dvakrát větším jako dosud –, a kdyby vyšlo najevo, že se chová nepřístojně, mohlo z toho sejít.

Pokukoval bojácně po ostatních mužích na cestičkách mezi květinovými záhony ve strachu, že někoho pozná. Objevovali se tu občas pánové z vyšších kruhů, někteří s děvčaty pod paží, ale ti se vesměs vyhýbali Hughovým očím, a on si uvědomil, že také netouží být viděni. Řekl si, že kdyby narazil na někoho známého, ten bude hledět stejně jako on, aby se to nerozkřiklo. A hned se cítil líp.

Na Maisii byl pyšný. Měla na sobě modrozelené šaty u krku vystřižené, vzadu s honzíkem a námořnický klobouček, vesele posazený na vysokém účesu. Sklízela hodně obdivných pohledů.

Šli kolem baletního divadla, orientálního cirkusu, americké kuželny a několika střelnic a potom se zastavili v restauraci na večeři. To bylo pro Hugha něco nového. Restaurace byly sice už běžnější než dřív, ale navštěvovaly je většinou střední vrstvy; lidé z vyšších kruhů se ještě pořád neradi stravovali na veřejnosti. Mladí pánové jako Edward a Micky dost často jídali venku, ale ti v tom viděli jakési výpady do světa chudých a podnikali je pouze tehdy, když si hledali buchtičky nebo už je našli.

Po celou večeři se Hugh snažil nemyslet na Maisiina ňadra. Vypínala se jí bohatě z výstřihu a byla úžasně bílá, pokropená pihami. Viděl nahé ženské prsy jen jednou, před pár týdny u Nellie. Ale nikdy se ještě žádného nedotkl. Jsou pevné jako sval, nebo měkké? Když si žena svlékne šněrovačku, pohybují se při chůzi, nebo se ani nehnou? Když na ně člověk sáhne, poddávají se tomu doteku, nebo jsou tvrdé jako třeba koleno? Dovolila by mu, aby jí na ně sáhl? Někdy ho napadalo, že by je mohl líbat jako ten muž v nevěstinci prostitutce, ale za tohle tajné přání se styděl. Vlastně se více méně styděl za všechny tyhle úvahy. Připadalo mu sprosté sedět se ženou a po celou tu dobu myslet na její nahé tělo, jako kdyby mu nešlo o ni samu, ale jen o její využití. Přesto si nemohl pomoci, zvlášť když šlo o Maisii, tak svůdnou.

Zatímco jedli, v jiné části zahrad se pořádal ohňostroj. Rány a záblesky rozčilily lvy a tygry v zoologické zahradě, odkud se ozýval jejich nesouhlasný řev. Hugh si vzpomněl, že Maisie pracovala v cirkusu, a zeptal se jí, jaké to bylo.

„Poznáte moc dobře lidi, když s nimi žijete v tak těsné blízkosti," řekla zamyšleně. „V něčem je to dobré, v něčem špatné. Lidi si pořád pomáhají. Máte tam milostné aféry, spousty hádek, někdy rvačky – a za ty tři roky jsem zažila dvě vraždy."

„Panebože!"

„A s penězi je to tam nejisté."

„Proč?"

„Když obecenstvo musí šetřit, škrtá nejdřív zábavu."

„To mě nikdy nenapadlo. Musím si to pamatovat, abych neinvestoval peníze banky do žádného zábavného podnikání."

Usmála se. „Vy pořád myslíte na finanční věci?"

Ne, říkal si Hugh, pořád myslím na tvoje prsa. Řekl: „Nezapomínejte, že jsem černá ovce rodiny," prohlásil. „Vím

toho o bankovnictví víc než ostatní mladí Pilasteři, ale musím pracovat dvakrát tolik co oni, abych dokázal, zač stojím.“

„Proč je tak důležité to dokazovat?“

Dobrá otázka, uvažoval Hugh. Přemýšlel o ní. Po hodné chvíli řekl: „Já jsem byl asi vždycky takový. Ve škole jsem prostě musel být první ze třídy. A neštěstím mého otce se to ještě zhoršilo: Každý si myslí, že dopadnu stejně, a já jim musím ukázat, že nemají pravdu.“

„Já mám dost podobné pocity. Nikdy nebudu žít jako maminka, pořád jednou nohou v bídě. Já budu mít peníze a je mi jedno, jak se k nim dostanu.“

Hugh pronesl tak šetrně, jak jen uměl: „Proto se stýkáte se Sollym?“

Zamračila se a on měl na okamžik dojem, že se rozkatí, ale přešlo to a ona se ironicky usmála. „Asi máte právo se na to zeptat. Jestli chcete vědět pravdu, tak já nejsem na svou známost se Sollym nijak hrdá. Zklamala jsem určitá jeho… očekávání.“

Hugh byl překvapený. Znamená to, že ještě nedošla se Sollym až do konce? „Zdá se mi, že mu na vás záleží.“

„Mně na něm taky. Ale přátelství on nechce a já to vždycky věděla.“

„Rozumím vám.“ Hugh dospěl k závěru, že se Sollym až do konce nedošla, a to znamená, že k tomu asi nebude svolná ani s ním. Cítil na jedné straně zklamání, na druhé úlevu; zklamání proto, že po ní tak dychtil, úlevu proto, že z toho měl strach.

„Mně se zdá, že jste něčím potěšený,“ podotkla Maisie.

„Patrně rád slyším, že vy a Solly jste jenom přátelé.“

Trochu posmutněla a Hugh uvažoval, jestli neřekl něco špatně.

Zaplatil za večeři. Byla dost drahá, ale on si vzal s sebou peníze, které šetřil na nové šaty, devatenáct šilinků, takže měl peněženku plnou. Když odcházeli z restaurace, připadalo jim, že lidé v zahradách jsou bujnější než dřív, bezpochyby proto, že do sebe za tu dobu nalili řádné množství piva a ginu.

Přišli k tanečnímu parketu. Tanec byl Hughova silná stránka; byl to jediný předmět, který na Folkestonské akademii pro syny gentlemanů vyučovali pořádně.

Zavedl Maisii na parket a poprvé ji vzal do náruče. Ve špičkách prstů mu zatrnulo, když položil pravou ruku do úžlabiny jejích zad, hned nad honzíka. Cítil přes šaty teplo

jejího těla. Do levé ruky vzal její pravačku a ona mu ji stiskla; byl u vytržení.

Když skončil první tanec, smál se na ni, protože mu bylo hezky, a ona k jeho překvapení natáhla ruku a špičkou prstu mu sáhla na ústa. „Líbí se mi, když se šklíbíte. Vypadáte jako kluk."

Neměl sice zrovna v úmyslu vypadat jako kluk, ale v tuhle chvíli mu bylo milé všechno, co jí působilo potěšení.

Tančili dál. Dobře se přitom shodovali. Maisie sice byla malá, ale on nebyl o mnoho větší a oba byli mrštní. On už tančil s tucty, ne-li se stovkami dívek, ale nikdy se mu to nelíbilo tolik. Jako by teprve teď objevoval ten rozkošný pocit, že drží ženu v těsném objetí, pohybuje se a otáčí v rytmu hudby a spolu s ní provádí všecky ty složité kroky.

„Jste unavená?" zeptal se jí, když hudba dohrála.

„Vůbec ne!"

Tančili dál.

Na společenských plesech se nepokládalo za slušné tančit s jednou dívkou víc než dvakrát. Pak jste ji museli odvést z parketu a nabídnout, že jí přinesete šampaňské nebo limonádu. Hugh vždycky žehral na tyhle regule a na veřejné tancovačce pociťoval radostné oživení anonymního prostopášníka.

Zůstali na parketu až do půlnoci, kdy orchestr končil.

Všechny páry se vydaly z tančírny po cestičkách parku. Hugh si všiml, že mnozí muži objímali své partnerky, i když už netančili; dodal si odvahy a udělal totéž. Maisii to patrně nevadilo.

Sváteční nálada začínala být nepokojná. Podél cestiček byly tu a tam besídky podobné lóžím v opeře, kde si lidé mohli sednout a jíst a pozorovat davy promenující kolem. Některé besídky obsadily skupiny studentů, teď už opilých. Pánovi, který šel před Hughem, někdo z legrace srazil cylindr a Hugh sám se musel přikrčit před letícím krajícem chleba. Přitáhl si Maisii blíž k sobě, aby ji chránil, a ona mu k jeho potěšení ovinula paži kolem pasu a přitiskla se k němu.

Poblíž hlavní cesty bylo množství hájků a loubí a v jejich temném stínu Hugh postřehl párky na dřevěných lavičkách; nebyl si jistý, jestli se objímají nebo jen tak vysedávají. Zarazilo ho, když se dvojice jdoucí před nimi zastavila a začala se uprostřed cesty vášnivě líbat. Vedl Maisii kolem nich a byl na rozpacích. Ale po chvíli ho stud přešel a zmocnilo se ho

vzrušení. Po pár minutách míjeli další objímající se pár. Hugh zachytil Maisiin úsměv a pohled, o němž si musel myslet, že je povzbudivý. Ale nějak se nemohl vzchopit k tomu, aby ji také políbil.

V zahradách začalo být bojovné ovzduší. Museli obejít potyčku šesti či sedmi mladíků, opile povykujících a dorážejících na sebe pěstmi. Hugh si povšiml množství žen bez doprovodu a uvažoval, jsou-li to prostitutky. Měl pocit, že V téhle hrozivé atmosféře musí Maisii chránit.

Pak se objevila skupina třiceti až čtyřiceti chasníků, kteří na svém pochodu shazovali mužům klobouky, odstrkávali ženy stranou a muže sráželi na zem. Utéct se jim nedalo, roztáhli se i na trávník po obou stranách cesty. Hugh si pospíšil. Postavil se před Maisii zády k násilníkům, sundal si klobouk a přitáhl si ji oběma rukama k sobě. Tlupa se přehnala kolem nich. Tvrdé rameno udeřilo Hugha do zad, až se s Maisií v náručí zapotácel, ale udržel se na nohou. Na jedné straně od něho porazili nějakou dívku na zem, na druhé dostal jeden muž pěstí do obličeje. Pak byli chuligáni pryč.

Hugh uvolnil své sevření a podíval se dolů na Maisii. Také k němu zvedla oči a čekala. Váhavě se sklonil a políbil ji na ústa. Byla rozkošně měkká a pohybovala se. Zavřel oči. Na tohle tedy čekal léta; byl to jeho první polibek. A byl tak nádherný, jak o tom snil. Vdechoval její vůni. Její rty se něžně vlnily na jeho ústech. Přál si, aby to nikdy neskončilo.

Ona se odtrhla. Podívala se na něho upřeně, pak ho pevně sevřela a přitiskla se k němu celým tělem. „Ty bys mi mohl překazit všecky moje plány," řekla tiše.

Nevěděl dobře, co tím myslí.

Podíval se stranou. Bylo tam loubí s prázdnou lavičkou. Sebral odvahu a řekl: „Neposadíme se?"

„Proč ne?"

Vešli do té tmy a sedli si. Hugh ji opět políbil.

Tentokrát si počínal už trochu zkušeněji. Obejmul ji paží kolem ramen a druhou rukou jí zvedl bradu; a líbal ji mnohem horoucněji než prve, tvrdě tiskl své rty na její. A ona odpovídala horlivě, prohnula se v zádech tak, že se mu ňadry opřela o hruď. Překvapilo ho, že je tak dychtivá, i když vlastně nebyl žádný důvod, aby se líbání zamlouvalo děvčatům méně než mužům. Díky jejímu elánu bylo všechno dvojnásob vzrušující.

Hladil jí tváře a šíji a ruka mu sjela až na její ramena. Toužil se dotknout prsů, ale bál se, že jí to nebude milé, tak váhal. Přitiskla mu rty na ucho a šeptem, který byl zároveň políbením, mu řekla: „Můžeš si na ně sáhnout.“

Vylekalo ho, že čte jeho myšlenky, ale ta výzva ho vzrušila téměř nesnesitelně – nejen proto, že se nezdráhala, ale že o tom dokonce promluvila. Můžeš si na ně sáhnout. Špičkou prstů si to namířil z jejích ramen přes klíční kost dolů na hruď a tam nahmatal obliny jejích prsů, dmoucí se z výstřihu. Měla pleť hebkou a teplou. Nebyl si jistý, co má dělat dál. Snad vsunout ruku dovnitř?

Maisie odpověděla na jeho nevyslovenou otázku tím, že ho vzala za ruku a přitiskla si ji k šatům pod výstřihem. „Zmáčkni je, ale jemně,“ zašeptala.

Udělal to. Nebyly jako svaly, ani jako jablko v koleně, byly poddajnější, až na tvrdé bradavky. Bloudil rukou od jednoho ňadra ke druhému, hladil je a tiskl. Maisiin dech na jeho krku sálal. Měl pocit, že by tak mohl pokračovat celou noc, ale pak přece jen přestal, aby ji mohl zase líbat. Tentokrát ho políbila jen krátce, odtrhla se, zase ho políbila a pak znova a znova a bylo to ještě nádhernější. Líbat se dá mnoha způsoby, poučil se Hugh.

Náhle ztuhla. „Poslouchej!“

Hugh si mlhavě uvědomil, že v zahradách se vzmáhá velký hluk, a potom zřetelně uslyšel křik. Když vyhlédl na cestu, viděl, že lidé prchají všemi směry. „Někde se musela strhnout pořádná rvačka.“

Pak uslyšel policejní píšťalku.

„Zatraceně,“ řekl. „Teď půjde do tuhého.“

„Radši zmizme,“ řekla Maisie.

„Musíme se dostat k východu na Královskou cestu a pokusit se sehnat drožku.“

„Dobře.“

Zaváhal, nechtělo se mu jít. „Ještě jednu pusu.“

„Ano.“

Políbil ji a ona ho pevně objala.

„Hughu,“ řekla, „jsem šťastná, že jsem tě potkala.“

Pomyslel si, že jsou to nejkrásnější slova, jaká mu kdo kdy pověděl.

Vrátili se na cestu a rychle zamířili na sever. Za malou chvilku se přihnali dva muži, jeden pronásledoval druhého. Ten

první vrazil do Hugha, až upadl na zem. Když se postavil na nohy, oba už byli pryč.

Maisie měla starost: „Není ti nic?“

Oprášil se a zvedl si klobouk. „Žádná pohroma,“ řekl. „Ale nerad bych, aby se něco takového stalo tobě. Pojďme radši po trávníku, to snad bude bezpečnější.“

Sotva sešli z cesty, zhasly plynové lampy.

Tápali kupředu tmou. Teď se už ozýval nepřetržitý křik mužů a vřískot žen, provázené občas pískotem policejních píšťalek. Hugha napadlo, že by ho mohli zatknout. To by potom vyšlo najevo, kde byl, a Augusta by prohlásila, že je příliš zpustlý, než aby mohl zastávat odpovědné místo v bance. Zaúpěl. Pak si vzpomněl, jak se dotýkal Maisiiných ňader, a bylo mu jedno, co Augusta řekne.

Vyhýbali se pěšinám a otevřeným místům, hledali si cestu mezi stromy a křovisky. Terén od řeky povlovně stoupal, takže Hugh věděl, že jdou-li do svahu, mají správný směr.

V dálce viděl kmitat světla a pustil se k nim. Začali potkávat páry jdoucí stejným směrem. Hugh doufal, že budou mít menší potíže, když se budou držet ve společnosti nesporně slušných a střízlivých lidí.

Poblíž brány se objevil houf asi třiceti nebo čtyřiceti policistů. Ve snaze vniknout proti davu dovnitř parku začali pendreky zpracovávat muže i ženy bez rozdílu. Zástup se obracel na útěk opačným směrem.

Hugh se rychle rozhodl. „Já tě ponesu,“ řekl Maisii.

Vypadala zmateně, ale souhlasila.

Sehnul se a zvedl ji jednou rukou pod koleny, druhou pod paží. „Dělej, že jsi omdlela,“ vybídl ji a ona zavřela bezvládně oči. Prodíral se proti davu a křičel: „Pusťte mne, pusťte!“, nejenergičtěji, jak dovedl. Prchající lidé se mu snažili uvolnit cestu, když viděli ženu, které bylo zřejmě zle. Dostal se až k postupujícím strážníkům, stejně zpanikařeným jako dav. „Ustupte, konstáble! Pusťte dámu!“ vykřikl na jednoho z nich. Muž se nasupil a Hugh se na okamžik obával, že mu jeho trik nevyjde. Pak nějaký seržant zvolal: „Nechte toho pána projít!“ Hugh se protáhl řetězem policistů a rázem byl ve volném prostoru.

Maisie otevřela oči a on se na ni usmál. Líbilo se mu takhle ji držet a nespěchal složit své břímě. „Jsi v pořádku?“

Přikývla. Vypadala, že má slzy na krajíčku. „Dej mě dolů.“

Něžně ji postavil a objal. „No tak, neplač," řekl. „Už je po všem."

Zavrtěla hlavou. „To není kvůli té šlamastyce. Takové věci jsem už zažila. Ale tentokrát mě poprvé někdo chránil. Celý život jsem se o sebe musela starat sama. Tohle je pro mě novinka."

Nevěděl, co by na to řekl. Všechna děvčata, která znal, pokládala za samozřejmé, že je budou muži chránit. Být s Maisií znamenalo pořád něco objevovat.

Hugh se ohlížel po drožce. Žádná v dohledu nebyla. „Bojím se, že budeme muset jít pěšky."

„Když mi bylo jedenáct, šla jsem pěšky do Newcastlu čtyři dny," řekla. „Počítám, že z Chelsea do Soho to zvládnu taky."

III.

Micky Miranda začal podvádět v kartách už na Windfieldské škole, aby si doplnil nedostačující kapesné z domova. Technika, kterou si tenkrát osvojil, byla prajednoduchá, ale k oklamání spolužáků stačila. Potom, na dlouhé zaoceánské cestě domů, kterou podnikl o prázdninách mezi střední školou a univerzitou, se pokusil obrat jednoho spolucestujícího) z něhož se vyklubal profesionální falešný hráč. Ten starší muž se ohromně bavil a naučil Mickyho všem hlavním finesám svého řemesla.

Fixlovat bylo nejnebezpečnější, když se hrálo o velké peníze. Když lidé sázeli pár pencí, nikoho ani nenapadlo, že by někdo mohl podvádět. Podezření narůstalo s množstvím peněz, o které šlo.

Kdyby ho dnes večer přistihli, nebylo by to znamenalo jen zmaření jeho plánu zničit Tonia. Hrát falešně karty byl nejhorší přečin, jakého se v Anglii mohl gentleman dopustit. Byl by požádán, aby opustil svůj klub, jeho přátelé by „nebyli doma", ať by přišel na návštěvu kdykoli, a na ulici by se s ním nikdo nezastavil. Řídká odhalení anglických falešných hráčů, o nichž slyšel, končila bez výjimky tím, že viník opustil zemi a začal znovu někde v divočině, třeba v Malajsku nebo v Hudsonově zálivu. Mickyho osudem by bylo vrátit se do Kordovy, vystavit

se týrání staršího bratra a po zbytek života chovat dobytek. Při pouhém pomyšlení se mu dělalo zle.

Ale možnosti výhry byly dnes večer stejně dramatické jako riziko.

Nepouštěl se do toho jen kvůli Augustě. To sice bylo velmi důležité, protože ona mu umožňovala vstup mezi bohaté a vlivné Londýňany. Chtěl také Toniovo zaměstnání.

Papá Mickymu řekl, že si bude muset pobyt v Londýně hradit sám – žádné peníze z domova nedostane. Toniova práce byla ideální. Umožňovala by Mickymu, aby žil jako gentleman, aniž přitom musel něco kloudného dělat. A byl by to také stupínek na žebříčku k vyššímu postavení. Jednoho dne by se Micky mohl stát vyslancem. A pak by mohl nosit hlavu vysoko v každé společnosti, ani jeho bratr by se nad ním neodvážil ohrnovat nos.

Micky, Edward, Solly a Tonio rychle povečeřeli v klubu Cowes, který měli všichni v oblibě. V deset hodin už byli v herně. U bakaratového stolu si k nim přisedli další dva karbaníci z klubu, kteří se doslechli o vysokých sázkách: kapitán Carter a vikomt Montague. Montague byl ňouma, ale Carter naopak tvrdý chlapík, na něhož si Micky bude muset dávat náramně dobrý pozor.

Na desce stolu, asi třicet centimetrů od jeho okraje, byla narýsována bílá čára. Každý hráč měl před sebou sloupek zlatých sovereignů, mimo bíle vymezenou plochu. Jakmile se peníze ocitly za čárou, byly ve hře.

Micky celý den předstíral, že pije. U oběda si smočil rty v šampaňském a nepozorovaně je vylil na trávník. Na zpáteční cestě vlakem do Londýna přijal od Edwarda několikrát láhev, ale vždycky ucpal hrdlo jazykem, místo aby si zavdal. U večeře si nalil malou sklenku klaretu a pak ji dvakrát jako dolíval, aniž se napil. Teď si potichu objednal pivo, které ve sklenici vypadalo jako brandy se sodou. Musel být naprosto střízlivý, aby mohl provádět složité triky, jimiž by zničil Tonia Silvu.

Nervózně si olizoval rty, přistihl se přitom a snažil se uklidnit.

Bakarat byl nejoblíbenější hra, kde všecko záviselo na náhodě; ani umění, ani strategie tu neměly co dělat. Hráč dostal dvě karty a sečetl si jejich hodnoty: tři a čtyři je sedm, dvě a šest je osm. Když součet překračoval devět, platila jen poslední

cifra, takže patnáct bylo pět, dvacet byla nula a nejvíc člověk mohl mít devět.

Hráč s malým součtem si mohl vzít ještě jednu kartu, vyloženou lícem navrch, aby ji každý viděl.

Bankéř rozdával jen na tři strany: jednou po své levici, podruhé po pravici a potřetí sobě. Hráči sázeli buď na levici, nebo na pravici. Bankéř platil každé straně, která dosáhla vyššího součtu než on.

Druhou velkou výhodou bakaratu z hlediska podvádění bylo to, že se hrál s balíkem karet nejméně o třech sadách. To znamenalo, že falešný hráč si mohl posloužit ze čtvrté sady a vytáhnout kartu z rukávu, aniž si musel dělat starosti kvůli tomu, nemá-li tutéž kartu v ruce jiný hráč.

Zatímco ostatní si ještě dělali pohodlí a zapalovali si doutníky, on požádal číšníka o tři nové sady karet. Když se číšník vrátil, podal přirozeně karty Mickymu.

Aby mohl ovládat hru, musel Micky rozdávat, takže nejprve si musel zajistit, že bude bankéřem. K tomu potřeboval dvojí: zneškodnit snímání a manipulovat při rozdávání s druhou kartou. Oba triky byly poměrně jednoduché, ale jeho svazovalo napětí a v takovém stavu člověk zpacká i nejjednodušší operaci.

Rozlomil pečeti. Karty byly baleny stále stejným způsobem, s žolíky nahoře a se špádovým esem dole. Micky vyndal žolíky a míchal nové karty s příjemně hladkým povrchem. To nejjednodušší bylo přemístit eso zespodu na vršek balíčku; ale pak musel nechat jednoho z ostatních hráčů karty sejmout, aniž eso svrchu balíčku zmizelo. Podal balíček Sollymu, který seděl po jeho pravici. Když jej pokládal na stůl, sevřel nepatrně dlaň, takže vrchní karta – špádové eso – mu v ní zůstala, zakrytá hřbetem ruky. Solly sejmul. Micky po tu dobu držel ruku s esem dlaní dolů, pak balíček sebral, přičemž se skrytá karta dostala zase navrch. Snímání tedy úspěšně zneškodnil.

„Nejvyšší karta dostává bank?“ zeptal se a nutil se do lhostejného tónu, zda řeknou ano či ne.

Zahučeli na souhlas.

Pevně uchopil balíček, svrchní kartu maličko posunul nazpátek a rychle začal rozdávat, přičemž horní kartu si ponechával a dával vždycky druhou, tu pod ní, až přišla s esem řada na něj. Všichni obrátili karty. Micky jediný měl eso a byl tedy bankéř.

Vyloudil nedbalý úsměv. „Vypadá to, že budu mít dnes večer štěstí," poznamenal.

Nikdo se neozval.

Trochu se mu ulevilo.

Měl se na pozoru, aby úleva nebyla příliš patrná, a začal poprvé rozdávat.

Tonio hrál po jeho levé straně, s Edwardem a vikomtem Montaguem. Po pravé straně měl Sollyho a kapitána Cartera. Micky neměl v úmyslu vyhrát, o to mu ten večer nešlo. Chtěl prostě, aby prohrál Tonio.

Hrál chvíli poctivě a přišel o něco z Augustiných peněz. Ostatní se uvolnili a objednali si další kolo pití. V pravou chvíli si Micky zapálil doutník.

Ve vnitřní kapse saka, hned vedle pouzdra s doutníky, měl další sadu karet, zakoupenou v papírnictví na St James's Street, odkud bral karty i klub, takže byly stejné.

Svou sadu předem uspořádal do vyhrávajících dvojic, s nejvyšším součtem devět: čtyři a pět, devět a deset, devět a kluk atd. Přebývající karty, všechny desítky a krále a královny, nechal doma. Když ukládal doutníkové pouzdro zpátky do kapsy, vytáhl v dlani svou sadu karet; druhou rukou sebral se stolu balíček a nové karty k němu přidal dospodu. Zatímco si ostatní ředili brandy sodou, on míchal a pečlivě ukládal navrch balíčku jednu kartu zespoda, dvě namátkou, další zespod a další dvě namátkou. Pak rozdával – nejdřív nalevo, pak napravo, pak sobě; sobě dal vyhrávající dvojici.

V příštím kole dal vyhrát Sollyho straně. Chvíli tak pokračoval, takže Tonio prohrával a Solly vyhrával. Peníze, které získal na Toniově straně, tak přecházely k Sollymu a na Mickyho nemohlo padnout podezření, protože sloupek sovereignů před ním zůstal přibližně stejný.

Tonio pro počátek vyložil na stůl většinu peněz, které vyhrál na dostizích – asi sto liber. Když se suma scvrkla asi na padesát, vstal a řekl: „Tahle strana nemá štěstí, já si přisednu k Sollymu."

To ti nepomůže, pomyslel si Micky. Nebylo o nic těžší nechat teď vyhrávat levou stranu a pravou prohrávat. Ale jeho znervózňovalo, že Tonio mluví o smůle. Chtěl, aby Tonio byl pořád přesvědčen, že má dnes šťastný den, přestože prohrává.

Občas Tonio změnil styl a sázel na jednu hru pět nebo deset sovereignů místo dvou nebo tří. Tehdy ho Micky nechával

vyhrát a Tonio shraboval svou výhru s pokřikem: „Dneska mi štěstí přece jenom přeje, já to vím!“, i když sloupek jeho mincí se pořád snižoval.

Micky byl teď klidnější. Zkoumal psychický stav své oběti a hladce přitom manipuloval s kartami. Nestačilo jen obrat Tonia dohola. Micky potřeboval, aby hrál s penězi, které už nemá, aby hazardoval s vypůjčenou sumou a nemohl splatit svůj dluh. Micky netrpělivě číhal a jeho nebohý krajan prohrával víc a víc. Tonio choval k Mickymu uctivý respekt a zpravidla udělal všechno, co Micky navrhoval, ovšem nebyl blázen a pořád ještě bylo možné, že bude mít dost rozumu, aby couvl, než bude úplně na dně.

Když už Toniovi peníze málem došly, podnikl Micky svůj další tah. „Tyhle jsou od nás z domova Tonio,“ řekl a nabídl mu doutník. „Ochutnej jeden.“ K jeho úlevě Tonio přijal. Doutníky byly dlouhé a vykouřit jeden trvalo dobrou půlhodinu. Tonio sotva odejde dřív, než doutník dokouří.

Zapálili si a Micky zahájil svůj smrtící manévr. Po několika dalších hrách byl Tonio na dně. „Takže to je všechno, co jsem dnes odpoledne v Goodwoodu vyhrál,“ řekl malomyslně.

„Měli bychom ti dát možnost vyhrát to zase zpátky,“ řekl Micky. „Pilaster ti určitě takových sto liber půjčí.“

Edward se zatvářil trochu překvapeně, ale bylo by vypadalo nepřejícně, kdyby s tak velkou hromadou vyhraných zlaťáků před sebou odmítl. Řekl: „Beze všeho.“

Vmísil se mezi ně Solly. „Snad bys toho měl nechat, Silvo. Buď rád, že sis dneska krásně zahrál a nic tě to nestálo.“

Micky v duchu Sollyho za ten dobrácký zásah proklínal. Pokud se teď Tonio zachová rozumně, má po svém plánu.

Tonio váhal.

Micky zatajil dech.

Ale Tonio neměl v povaze udržet hazard v rozumných mezích, a jak Micky předpokládal, nedovedl odolat pokušení pokračovat. „Tak dobrá,“ souhlasil. „Budu hrát, jenom než dokouřím doutník.“

Micky si nenápadně oddechl.

Tonio požádal číšníka o pero, papír a inkoust. Edward odpočítal stovku sovereignů a Tonio naškrábal dlužní úpis. Micky věděl, že pokud Tonio tohle všecko prohraje, jakživ takový dluh nesplatí.

Hra pokračovala. Micky zjistil, že se trochu potí ve snaze zajistit, aby Tonio stále prohrával a přitom občas hodně vyhrál a udržel si optimismus. Ale když se jeho kapitál zase snížil na padesát liber, prohlásil: „Já vyhrávám jen při vysokých sázkách. Na příští hru dávám všechno, co ještě mám."

To byla vysoká sázka i na Cowes Club. Pokud by Tonio prohrál, je vyřízený. Jeden, dva členové klubu si všimli, o jaké peníze půjde, a přišli se na hru podívat.

Micky rozdával.

Podíval se na Edwarda po své levici a ten zavrtěl hlavou na znamení, že další kartu nechce.

Solly po pravé straně učinil totéž.

Micky obrátil své karty. Dal si osmičku a eso, což dávalo dohromady devět.

Edward na levici také otočil karty. Micky nevěděl, co má Edward v ruce; věděl předem, co má on sám, ale druhým rozdával namátkou. Edward měl pět a dvě, tedy sedm. On a kapitán Carter své peníze prohráli.

Solly ukázal karty, na něž Tonio vsadil svou budoucnost.

Měl devět a deset. Tedy devatenáct, počítaných za devět. To byla stejná hodnota, jakou měl bankéř, takže nikdo ani nevyhrál, ani neprohrál.

Micky v duchu zaklel.

Chtěl Toniovi vzít těch padesát sovereignů jedním rázem. Rychle sebral karty. Posměšným tónem řekl: „Odvoláváš svou sázku, Silvo?"

„To tedy ne," odsekl Tonio. „Rozdávej."

Micky poděkoval své šťastné hvězdě a rozdával tak, aby zase dostal vyhrávající dvojici.

Tentokrát Edward poklepal na své karty a dal tím najevo, že chce třetí. Micky mu přidal křížovou čtyřku a obrátil se k Sollymu. Ten zůstal u dvou karet.

Micky otočil své karty a ukázal pětku a čtyřku.

Edward měl čtyřku a krále bez hodnoty a přikoupil čtyřku, dohromady osm. Jeho strana prohrála.

Solly otočil dvojku a čtyřku, celkem šest. I pravá strana proti bankéři prohrála.

A Tonio byl vyřízený.

Zbledl, vypadal na omdlení a zamumlal cosi, v čem Micky rozpoznal španělskou kletbu.

Micky potlačil triumfální úsměv a shrábl svou výhru, když vtom spatřil něco, z čeho mu děsem naskočila husí kůže.

Na stole ležely čtyři křížové čtyřky.

Předpoklad samozřejmě byl, že ve hře jsou tři sady karet. Každý, kdo by si povšiml čtyř stejných karet, musel okamžitě vědět, že do balíčku byly přidány další karty.

To bylo riziko tohohle stylu falešné hry a pravděpodobnost, že se to stane, byla zhruba jedna ke sto tisíci.

Pokud si té nepatřičnosti někdo všiml, byl to snad jen Micky, určitě ne zhroucený Tonio.

Zatím nikdo nedával nic znát. Barva karet neměla při bakaratu žádný význam, takže věc nebila zrovna do očí. Micky rychle sbíral karty a srdce mu divoce bušilo. Právě chtěl děkovat svému štěstí, že vyvázl se zdravou kůží, když Edward řekl: „Moment – na stole byly čtyři křížové čtyřky."

Micky ho za to plácnutí upřímně proklel. Edward ovšem jenom nahlas myslel. O Mickyho plánu neměl tušení.

„To není možné," řekl vikomt Montague. „Hrajeme přece se třemi sadami karet, takže víc než tři křížové čtyřky nemohou být."

„Přesně tak," řekl Edward.

Micky zadýmal ze svého doutníku. „Jsi opilý, Pilastere. Jedna z těch čtyřek byla špádová."

„Tak promiň."

Vikomt Montague řekl: „Kdo takhle pozdě večer rozezná od sebe špády a kříže?"

Zase měl Micky dojem, že je z toho venku – a zase jásal předčasně.

Do boje vytáhl Tonio: „Podívejme se na ty karty."

Mickymu se div srdce nezastavilo. Karty z poslední hry byly na hromádce, která se měla zamíchat a znova uvést dohry, až by se balíček vyčerpal. Kdyby se tyhle použité karty otočily a čtyři totožné čtyřky vyšly najevo, byl by s Mickym konec.

Řekl v zoufalství: „Doufám, že nikdo nepochybuje o mém slově."

To byla v pánském klubu dramatická výzva, ještě před pár lety by měla za následek souboj. Lidé od sousedních stolů začali sledovat, co se děje. Všichni čekali Toniovu odpověď.

Micky rychle uvažoval. Kdyby dokázal z vrchu odložené hromádky odkrýt špádovou čtyřku, byl by to důkaz jeho tvrzení

– a kdyby mu jen trochu přálo štěstí, nikdo by se už na ostatní karty nedíval.

Ale on nejdřív musel nějakou špádovou čtyřku najít. Byly tři. Některá mohla být mezi odloženými kartami na stole, ale byla veliká šance, že aspoň jedna bude v balíčku, se kterým hráli a který držel v ruce.

Byla to jeho jediná šance…

Zatímco všechny oči byly upřeny na Tonia, otočil balíček lícem k sobě. Neznatelnými pohyby palce odkrýval růžek jedné karty po druhé. Upíral oči na Tonia, ale karty držel tak, aby koutkem oka mohl sledovat barvy a čísla v jejich rozích.

Tonio řekl tvrdošíjně: „Podívejme se na ty odložené karty."

Ostatní se obrátili na Mickyho. S nervy napjatými k prasknutí stále manipuloval s balíčkem a modlil se za špádovou čtyřku. V tak dramatické situaci si nikdo nevšímal jeho počínání. Šlo přece o karty na stole, kdežto ty v jeho ruce neměly žádný význam. Byli by museli dávat velký pozor, aby zjistili, že ve skrytu dlaní balíček prohlíží, a i kdyby, nebyli by si hned uvědomili, že dělá něco nekalého.

On ale nemohl nechávat svou důstojnost v sázce donekonečna. Dřív nebo později někdo z nich ztratí trpělivost, nechá zdvořilost stranou a sebere tu odloženou hromádku. Aby získal aspoň několik drahocenných okamžiků, řekl: „Jestli neumíš prohrávat jako muž, neměl bys asi hrát vůbec." Cítil, jak mu na čele vyvstávají krůpěje potu. Že by špádovou čtyřku přehlédl?

Solly řekl smířlivě: „Snad se nic nestane, když se podíváme, ne?"

Zatracený Solly s tou svou věčnou rozumností, zlořečil v duchu Micky zoufale.

V tom konečně uviděl špádovou čtyřku.

Schoval ji v dlani.

„No dobrá, prosím," řekl s nonšalancí, která byla pravým opakem jeho skutečného rozpoložení.

Nastalo hrobové ticho.

Micky položil balíček, který prohlížel, a špádovou čtyřku skrýval v dlani. Natáhl ruku a sebral hromádku odložených karet, přičemž na ni upustil nalezenou čtyřku. Hromádku položil před Sollyho a řekl: „Ručím za to, že tam bude špádová čtyřka."

Solly otočil první kartu a všichni viděli, že to je čtyřka špádová.

Místností zahučelo úlevné brebentění.

Micky se pořád ještě děsil toho, že někdo začne otáčet další karty a přijde na čtyři křížové čtyřky vespod.

Vikomt Montague řekl: „Myslím, že tím to je vyřízeno, a co se mne osobně týče, musím se vám jen omluvit za to, že na vaše slovo padl stín podezření."

„Jsem rád, že to říkáte," odtušil Micky.

Všichni pohlédli na Tonia. Vstal a tvář měl zkřivenou rozčilením. „Jděte všichni k čertu," řekl a odešel.

Micky shrábl všechny karty na stole. Teď už nikdo pravdu nepozná.

Dlaně měl zvlhlé potem. Nenápadně si je otřel o kalhoty. „Je mi líto, jak se zachoval můj krajan," řekl. „Pokud něco nesnáším, tak je to člověk, který nedovede hrát karty jako gentleman."

IV.

Bylo časně k ránu, když Maisie a Hugh procházeli novostavbami předměstí Fulham a Jižní Kensington. Noc byla čím dál teplejší a hvězdy zmizely. Drželi se za ruce, i když měli v tom horku dlaně mokré. Maisie si připadala zmatená, ale šťastná.

Tuhle noc se stalo něco podivného. Nerozuměla tomu, ale bylo to překrásné. Dříve, když ji muži líbali a sahali jí na ňadra, to brala jako součást určité transakce, něco, co jim dávala výměnou za to, co od nich potřebovala. Tentokrát to bylo jiné. Ona chtěla, aby se jí dotýkal – a on byl příliš zdvořilý, než aby něco podnikal, aniž mu řekla!

Začalo to, už když tančili. Do té doby netušila, že to bude úplně jiné než za těch večerů, které do té doby strávila s mladými muži z horních vrstev. Hugh byl hezčí než většina z nich a slušelo mu to v té bílé vestičce a hedvábné kravatě, ale pořád to byl prostě fešný kluk. Potom, na parketu, začala myslet na to, jak by to bylo pěkné ho políbit. Ta myšlenka byla ještě neodbytnější, když se po tanci procházeli zahradami a pozorovali všechny ty miliskující se páry. Jeho váhání bylo

příjemné. Pro jiné muže byla večeře a konverzace jen nudnou předehrou k té hlavní večerní záležitosti a nemohli se dočkat, kdy ji dostanou do nějakého tmavého kouta a začnou ohmatávat. Ale Hugh se ostýchal.

Jinak nebyl plachý ani dost málo. Při té mele se choval vyloženě nebojácně. Když ho srazili na zem, jeho první starost byla, aby se to nestalo i jí. Hugh byl mnohem lepší než obyčejný městský hejsek.

Když mu konečně dokázala dát na srozuměnou, aby ji políbil, bylo to rozkošné, úplně jiné, než všechny polibky předtím. A přece nebyl rafinovaný, ani zkušený. Právě naopak – byl naivní a nejistý. Tak proč se jí to tak úžasně líbilo? A proč najednou toužila cítit jeho ruce na svých prsech?

Tyhle otázky ji nijak netrápily, jen ji zajímaly. Byla spokojená, když tak s Hughem pochodovala londýnskou tmou. Tu a tam na ni padla dešťová kapka, ale hrozící průtrž mračen se nedostavovala. Začínala pomýšlet na to, jak krásné by bylo, kdyby už brzo zase dostala pusu.

Došli ke Kensington Gore a zabočili doprava, podél jižní strany parku do středu města, kde bydlela. Hugh se zastavil před velkou budovou, jejíž průčelí bylo osvětleno dvěma plynovými lampami. Položil jí ruku kolem ramen. „Tohle je dům mojí tety Augusty," řekl. „Tady bydlím."

Ona ho objala kolem pasu a dívala se na ten dům a uvažovala, jaké to musí být bydlet v takovém paláci. Těžko si dovedla představit, co by dělala s tolika místnostmi. Vždyť koneckonců když má člověk kde spát a kde vařit a snad ještě jako přepych nějaký pokoj, kde by se bavil s hosty, co víc potřebuje? Nemá přece smysl mít dvě kuchyně nebo dva obývací pokoje; vždycky může být jen v jednom. Připadalo jí, že ona a Hugh žijí v téhle společnosti na dvou ostrovech, které od sebe dělí oceán peněz a privilegií. Ta myšlenka ji trápila. „Já jsem se narodila v chalupě o jedné místnosti," pronesla.

„Někde na severovýchodě?"

„Ne, v Rusku."

„Vážně? ‚Maisie Robinsonová', to nezní jako ruské jméno."

„Já jsem se narodila jako Myriam Rabinowiczová. Změnili jsme si jméno, když jsme přišli sem."

„Myriam," pronesl něžně. „To se mi líbí!" Přitáhl ji k sobě a políbil ji. Jeho stísněnost byla ta tam a ona se poddávala tomu, co cítila. Už neváhal, věděl, po čem touží. Ona žíznivě vpíjela

jeho polibky jako doušky chladné vody za horkého dne. Doufala, že jí opět stiskne ňadra.

Nezklamal ji. Za okamžik jeho dlaň něžně obemkla její levý prs. Téměř ihned jí ztuhla bradavka a špičky jeho prstů ji pod hedvábím šatů nahmataly. Byla trochu na rozpacích, že její žádostivost je tak zřejmá, ale jeho to tím víc rozpalovalo. Sáhla mu pod sako a hladila horkou kůži zad, kterou cítila přes tenkou tkaninu jeho košile. Chovám se jako mužský, říkala si. Nevěděla, jestli je mu to milé. Ale jí se to líbilo tolik, že nemohla přestat.

Potom se rozpršelo.

Liják nepřicházel postupně, ale naráz. Zablesklo se, vzápětí uhodil hrom a ihned začalo hustě pršet. Když přerušili polibek, měli tváře mokré.

Hugh ji popadl za ruku a táhl za sebou. „Pojď, schováme se v domě!“

Přeběhli ulici. Hugh ji vedl dolů po schodech kolem tabulky s nápisem „Vchod pro dodavatele“, do suterénu. Než doběhli ke dveřím, byla promoklá na kůži. Hugh odemkl dveře. Položil si prst na ústa, aby byla zticha, a pobídl ji dovnitř.

Na zlomek vteřiny zaváhala, nemá-li se ho zeptat, co má vlastně za lubem; ale ta myšlenka se hned zase vytratila.

Po špičkách přešli kuchyní o rozměrech malé kostelní lodi k úzkému schodišti. Hugh jí pošeptal do ucha: „Nahoře budou čisté ručníky. Půjdeme zadem.“

Šla za ním po trojích dlouhých schodech a dalšími dveřmi se dostali do patra. Podíval se otevřenými dveřmi do místnosti, kde hořelo noční světélko. Řekl už nahlas: „Edward je ještě venku. Tady na tom patře nikdo jiný není. Teta a strýc mají své pokoje v patře pod námi a služebnictvo nahoře. Tak pojď.“

Zavedl ji do své ložnice a rozsvítil plynovou lampu. „Přinesu ručníky,“ řekl a vyšel.

Sundala si klobouk a rozhlédla se po pokoji. Překvapilo ji, jak je malý a prostě zařízený: postel, prádelník, obyčejná skříň a malý stolek. Byla by čekala něco přepychovějšího, ale Hugh byl chudý příbuzný a na pokoji to bylo znát.

Se zájmem se podívala na jeho věci. Měl pár kartáčů na vlasy se stříbrnou rukojetí a s vyrytými iniciálami T. P. – další kousek dědictví po otci. Četl knihu Rukověť správné komerční praxe. Na stole byla zarámovaná fotografie ženy a děvčátka asi šestiletého. Vytáhla zásuvku jeho nočního stolku. Byla tam

bible a pod ní ještě jedna kniha. Odsunula bibli a přečetla si název schované knihy: Vévodkyně ze Sodomy. Uvědomila si, že slídí, a s provinilým pocitem rychle zásuvku zavřela.

Hugh se vrátil s kupou ručníků. Maisie si jeden vzala. Byl teplý ze sušicí skříně a ona do něj s potěšením zabořila obličej. Takové to je, když je člověk bohatý, pomyslela si; plno teplých ručníků, kdykoli je potřebuješ. Osušila si holé paže a ňadra ve výstřihu. „Kdo je na tom obrázku?“ zeptala se.

„Moje matka a sestra. Narodila se po otcově smrti.“

„Jak se jmenuje?“

„Dorothy. Já jí říkám Dotty. Mám ji moc rád.“

„Kde žijou?“

„Ve Folkestonu, u moře.“

Maisii napadlo, jestli se s nimi někdy setká.

Hugh vytáhl židli od stolu, posadil ji na ni, zul jí boty a otíral jí mokré nohy čerstvým ručníkem. Zavřela oči; ten vlahý měkký ručník na chodidlech byl báječný.

Šaty měla promočené skrz naskrz a chvěla se. Hugh si odložil kabát a boty. Maisie věděla, že nesvlékne-li si šaty, neusuší se. Spodní prádlo měla ucházející. Kalhotky nenosila – to jen bohaté ženy –, ale měla spodničku až na paty a košilku. Pak najednou vstala, otočila se zády k Hughovi a řekla: „Svlékl bys mě?“

Cítila, jak se mu třesou ruce, když jeho prsty zápolily s háčky a očky spínajícími její šaty. Byla také nervózní, ale couvnout už nemohla. Když byl hotov, poděkovala mu a šaty shodila.

Obrátila se tváří k němu.

Jeho výraz byl dojemnou směsicí rozpaků a touhy. Stál tu jako Ali Baba hledící na poklady čtyřiceti loupežníků. Měla jakousi mlhavou představu o tom, že se prostě osuší ručníkem a zase si šaty oblékne, až uschnou. Ale teď jí bylo jasné, že tak to nebude. A byla šťastná.

Položila mu ruce na tváře, přitáhla si jeho hlavu k sobě a políbila ho. Tentokrát otevřela ústa a čekala, že to udělá také, ale čekala marně. Uvědomila si, že tak ještě nikdy nelíbala. Dobývala se mezi jeho rty špičkou jazyka. Cítila, že ho to vyděsilo, ale také vzrušilo, takže po chvilce opatrně ústa pootevřel a ostýchavě jazykem odpověděl. Začal rychleji dýchat.

Po chvilce odtrhl rty, sáhl po svrchním okraji její košilky a snažil se rozepnout knoflíček. Lopotil se s ním chvíli, pak uchopil prádlo oběma rukama a roztrhl je, až se knoflíčky rozsypaly kolem. Jeho ruce obemkly její nahá ňadra a on zavřel oči a zasténal. Měla pocit, jako by v ní něco tálo. Chtěla, aby ten pocit byl ještě silnější, aby trval věčně.

„Maisie," zachraptěl.

Podívala se na něho.

„Já chci…"

Usmála se. „Já taky."

Když ta slova pronesla, podivila se, odkud se vzala. Řekla je, aniž na to myslela. Ale pochyby neměla žádné. Chtěla ho víc, než co kdy chtěla předtím.

Pohladil jí vlasy. „Ještě jsem to nikdy nedělal," řekl.

„Já taky ne."

Podíval se na ni užasle. „Ale já myslel…," zarazil se.

Projel jí záchvěv hněvu, pak se ovládla. Byla to její chyba, že ji pokládal za lehkou. „Pojďme si lehnout," řekla.

Blaženě si vzdechl a pak se zeptal: „Myslíš to vážně?"

„Jestli to myslím vážně?" opakovala. Nemohla ani uvěřit, že to skutečně řekl. Nepoznala ještě muže, který by jí položil takovou otázku. Ty druhé nikdy nezajímalo, co si ona myslí. Vzala jeho ruku do svých a políbila ho do dlaně. „Pokud jsem to nemyslela vážně už předtím, tak teď určitě."

Lehla si do úzké postele. Žíněnka byla tvrdá, ale prostěradlo chladilo. Natáhl se vedle ní a zeptal se. „Co teď?"

Byli blízko hranice jejích zkušeností, ale s dalším krokem si ještě věděla rady. „Pohlaď mě," vybídla ho. Zdráhavě se jí dotkl přes prádlo. Najednou jí došla trpělivost. Vykasala si spodničku – pod ní neměla nic – a přitiskla si jeho ruku pod bříško.

Laskal ji, líbal ji na tváře, dýchal horce a rychle. Věděla, že by se měla bát otěhotnění, ale nebyla schopna si nebezpečí vážně uvědomit. Neovládala se, příliš prožívala rozkoš, než aby mohla na něco myslet. Dál se ještě se žádným mužem nedostala, ale věděla přesně, co má teď chtít. Přitiskla mu rty na ucho a zašeptala: „Sáhni prstem dovnitř."

Udělal to: „Je celá vlhká," řekl s údivem.

„To ti pomůže."

Jeho prsty se daly na něžný průzkum. „Zdá se tak malá."

„Budeš muset být jemný," i když něco v ní prahlo, aby si ji vzal vášnivě.

„Máme to udělat hned teď?“

Netrpělivost ji přemáhala. „Ano, rychle, prosím tě.“

Vnímala, že si horečně stahuje kalhoty, pak už ležel mezi jejíma nohama. Bála se – tolik toho slyšela, jak to poprvé bolí –, ale touha po něm ji strhovala.

Cítila, jak do ní vniká. Po chvilce narazil na překážku. Trochu zatlačil, ale bolelo to. „Počkej!“ řekla.

Podíval se na ni znepokojeně. „Promiň…“

„To bude dobré. Polib mě!“

Sklonil k ní obličej a políbil ji na rty, nejdřív něžně a potom chtivě. Položil jí ruce kolem pasu, trochu jí v posteli nadzdvihl boky a přitáhl se k ní. Prošlehla jí ostrá bolest, až vykřikla, pak něco v ní povolilo a cítila nesmírné uvolnění. Odtrhla rty a podívala se na něj.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Kývla. „Bylo mě moc slyšet?“

„Dost, ale snad si toho nikdo nevšiml.“

„Nepřestávej,“ řekla.

Chvilku otálel. „Maisie,“ zašeptal, „je to sen?“

„Jestli je, tak se ještě neprobouzejme.“ Pohybovala se mu v ústrety a vedla ho s rukama na jeho bocích. Podřizoval se jejímu rytmu. Připomínalo mu to jejich společný tanec před několika hodinami. Ona se naprosto oddávala své vášni. On začal těžce oddychovat.

Zaslechla, jak se někde daleko, skrze supění jeho a jejího dechu, ozvalo otevření dveří.

Byla tak zaplavena svými pocity a vnímáním Hughova těla, že ji ten zvuk nevyplašil.

Náhle hrubý hlas rozbil jejich štěstí, jako když kámen roztříští okenní sklo. „Ale, ale, Hughu, co to má být?“

Maisie ztuhla.

Hugh zoufale zasténal a ona cítila, jak do ní proudí jeho teplé semeno.

Chtělo se jí plakat.

Ten jízlivý hlas se ozval znovu. „Máš dojem, že tenhle dům je bordel?“

Maisie zašeptala: „Hughu, pusť mě.“

Uvolnil své sevření a sklouzl z postele. Viděla jeho bratrance Edwarda, jak stojí ve dveřích, kouří doutník a upřeně na ně civí. Hugh ji rychle přikryl velkým ručníkem. Posadila se zpříma a přitáhla si jej až ke krku.

Edward se sprostě zašklebil. „No, jestli už jsi hotový, mohl bych si s ní zašpásovat já.“

Hugh si obtočil ručník kolem pasu. Přemáhal svůj vztek, jak jen mohl, a řekl: „Edwarde, jsi namol – jdi k sobě do pokoje, než řekneš něco, co bych ti nemohl odpustit.“

Edward si ho nevšímal a šel k posteli. „A hleďme, vždyť je to buchta Sollyho Greenbourna! Ale já mu nic nepovím, když na mě budeš hodná.“

Maisie pochopila, že nežertuje, a zachvěla se odporem. Věděla, že některé muže vzrušuje žena, která se právě pomilovala s jiným – April jí svěřila, že takové ženě se slangově říká „houska s máslem“ –, a instinktivně tušila, že Edward je takový muž.

Hugh zuřil. „Vypadni, ty zatracený idiote!“

„Buď kamarád,“ trval na svém Edward. „Vždyť je to nakonec obyčejná kurva,“ s těmito slovy chňapl po Maisiině ručníku a vytrhl jí ho z rukou.

Vyskočila z postele na druhou stranu a přikryla se rukama. Ale ani to nebylo zapotřebí. Hugh udělal dva obrovské skoky přes malou místnost a zasadil Edwardovi mohutný úder do nosu. Vytryskla krev a Edward zoufale zařval.

Byl tím sice okamžitě zneškodněn, ale Hugh běsnil a uhodil ho znova.

Edward strachy a bolestí skučel a vrávoral ke dveřím. Hugh šel za ním a zezadu ho tloukl do hlavy. Edward začal ječet: „Nech mě, přestaň, prosím tě!“ Vyrazil ze dveří.

Maisie šla za nimi. Edward ležel na zemi, Hugh na něm seděl a pořád do něho bušil. Křičela: „Hughu, dost už, zabiješ ho!“ Snažila se mu sevřít ruce, ale Hugh soptil a bylo těžké ho zvládnout.

V příští chvíli zahlédla koutkem oka nějaký pohyb. Podívala se tím směrem a spatřila na schodech Hughovu tetu Augustu v černém hedvábném župánku, jak ji upřeně pozoruje. V pomrkávajícím světle plynové lampy vypadala jako nějaký vnadný duch.

V Augustiných očích bylo něco zvláštního. Zprvu se v tom Maisie nemohla vyznat, za okamžik však pochopila a zděsila se.

Ten pohled byl vítězoslavný.

V.

Jakmile Augusta uviděla to nahé děvče, pochopila, že se jí nabízí příležitost zbavit se Hugha jednou provždy. Poznala ji okamžitě. Byl to ten fracek, který ji v parku tak urazil a kterému říkali Lvice. Už tenkrát ji napadlo, že ta malá potvora by mohla jednou dostat Hugha do vážných potíží. V tom, jak držela hlavu a jak jí svítily oči, bylo něco arogantního a urputného. Dokonce i teď, kdy by měla umírat hanbou, tam stála nahá od hlavy k patě a zírala na Augustu úplně chladně. Měla překrásné tělo, drobné, ale dokonalých tvarů, s bujnými bílými prsy a houštinkou plavých chloupků ve slabinách. Dívala se tak pyšně, že si Augusta připadala div ne jako vetřelec. Ale Hugha ta holka vyřídí.

Augustě se začaly v hlavě líhnout obrysy plánu, když vtom spatřila ležet na zemi Edwarda s celou tváří zakrvácenou.

Všechny její staré děsy rázem ožily, čas se vrátil o třiadvacet let nazpátky, kdy jí v nejútlejším věku málem umřel. Zalomcovala jí slepá panika. „Teddy!“ zakřičela. „Co se Teddymu stalo?“ Padla u něho na kolena. „Řekni mi něco, řekni mi něco!“ kvílela. Trpěla stejně nesnesitelnou hrůzou jako tenkrát, když její dítě hublo ze dne na den a lékaři nevěděli proč.

Edward se posadil a zasténal.

„Pověz něco!“ žadonila.

„Neříkej mi Teddy,“ zavrčel.

Její hrůza trochu polevila. Je při vědomí a může mluvit. Ale hlas má zastřený a jeho nos vypadá deformovaně. „Co se ti stalo?“

„Přistihl jsem Hugha s jeho kurvou a on prostě začal šílet!“ řekl Edward.

Násilím ztlumila svůj vztek i obavy a něžně se dotkla Edwardova nosu. Mladík hlučně zanaříkal, ale strpěl ten jemný tlak. Zlomeného nemá nic, usoudila, jen mu to otéká.

Uslyšela hlas svého manžela: „Co se tady k čertu děje?“

Vstala. „Hugh napadl Edwarda.“

„Je kluk v pořádku?“

„Myslím, že ano.“

Josef se obrátil k Hughovi. „Jak si to představuješ, člověče?“

„Ten blbec si o to řekl,“ odpověděl Hugh vzpurně.

Výborně, Hughu, jen si ještě pohorši, myslela si Augusta. Za žádnou cenu se neomlouvej. Tvůj strýc na tebe musí zuřit.

Ale Josef teď rozdělil svou pozornost mezi oba mladíky a dívku a jeho oči se stále vracely k její obnažené postavě. Augusta pocítila osten žárlivosti.

Zvolna se uklidňovala. Edward na tom tak zle není. Začala rychle uvažovat. Jak by situace nejlépe využila? Hugh je jí teď vystaven na milost a nemilost, může si s ním dělat, co chce. Okamžitě si vzpomněla na rozhovor s Mickym Mirandou. Hugh musí být umlčen, protože ví příliš mnoho o smrti Petra Middletona. Teď je čas proti němu udeřit.

Nejdřív ho musí oddělit od té holky.

Objevilo se několik sloužících v nočních úborech a zevlovalo ve dveřích k zadnímu schodišti; scéna na chodbě je vylekala i zaujala. Augusta viděla svého majordoma Hasteada ve žlutém hedvábném županu, který Josef před léty odložil, a sluhu Williama v pruhované noční košili. „Hasteade a Williame, doprovoďte pana Edwarda do postele, ano?“ Oba muži přispěchali a pomohli Edwardovi na nohy.

Pak oslovila Augusta hospodyni. „Paní Mertonová, přikryjte tu dívku prostěradlem nebo něčím a zaveďte ji do mého pokoje, ať se oblékne.“ Paní Mertonová si svlékla župan a přehodila jej dívce přes ramena. Ta si jej ovinula kolem nahého těla, ale jinak se ani nepohnula.

Augusta řekla: „Hughu, ty běž k doktoru Humboldovi do Church Street; bude líp, když prohlédne Edwardovi nos.“

„Já se nehnu od Maisie,“ odmítl Hugh.

Augusta přiostřila tón: „Ty jsi vším vinen a to nejmenší, co můžeš dělat, je přivést lékaře!“

Maisie řekla: „O mě si nedělej starosti, Hughu. Sežeň toho doktora. Já tady budu, až se vrátíš.“

Hugh se přesto nehýbal.

Paní Mertonová pokynula k zadnímu schodišti: „Tudy, prosím.“

Maisie řekla: „Myslím, že půjdeme hlavními schody.“ Kráčela jako královna chodbou a dolů po schodech. Paní Mertonová za ní.

Augusta pravila: „Tak Hughu!?“

Jemu se stále ještě nechtělo, ale na druhé straně nemohl najít rozumný důvod k odmítnutí. Po malé chvilce řekl: „Jen se obuju.“

Augusta nedala na sobě znát, jak se jí ulevilo. Dostala je od sebe. Jestli ji teď neopustí štěstí, bude moci zpečetit Hughův osud. Obrátila se k manželovi: „Pojďme k tobě, promluvíme si o tom."

Sešli po schodech do jeho ložnice. Sotva se dveře za nimi zavřely, Josef ji vzal do náruče a políbil. Uvědomila si, že se chce pomilovat.

To bylo neobvyklé. Milovali se jednou nebo dvakrát týdně, ale podnět k tomu dávala vždycky ona; šla k němu do pokoje a lehla si do postele. Pokládala za část svých povinností manželky, aby ho uspokojovala, ale chtěla mít tyhle věci pod kontrolou, takže ve svém pokoji ho viděla nerada. Brzy po svatbě se zvládal hůře. Trval na tom, že se jí zmocní, kdy se mu zachce, a jí nezbývalo, než mu na čas vyhovět. Ale později se smířil s jejími názory. Potom ji po nějakou dobu obtěžoval nemístnými návrhy, jako aby se milovali při rozsvíceném světle, aby si ona lehla na něj, nebo dokonce aby mu dělala nevyslovitelné věci ústy. Ona však pevně odolávala a on už dávno od takových nápadů upustil.

Teď ale porušoval zavedený pořádek. Ona věděla proč. Vzrušil ho pohled na Maisiino nahé tělo, na ty pevné mladé prsy a na ten chomáč plavých chloupků. To pomyšlení ji hryzlo a odstrčila ho.

Zatvářil se mrzutě. Ona ovšem chtěla zaměřit jeho hněv na Hugha, ne na sebe, a tak ho smířlivě pohladila po paži. „Potom," řekla. „Přijdu k tobě potom."

Přistoupil na to. „Hugh má v sobě špatnou krev," řekl. „Krev mého bratra."

„Po tomhle tady nemůže zůstat," prohlásila Augusta kategoricky.

Josef se také nehodlal o tom přít. „To skutečně ne."

„Musíš ho propustit z banky," pokračovala.

Josef nasadil zatvrzelý výraz. „Nevyjadřuj se, prosím tě, tak rezolutně o tom, co se má stát v bance."

„Josefe, on tě právě urazil tím, že přivedl k nám do domu tu neblahou ženu." (To mělo být delikátní označení prostitutky.)

Josef se posadil k psacímu stolu. „Já vím, co udělal. Jenom tě žádám, abys od sebe oddělovala to, co se děje doma a co v bance."

Rozhodla se prozatím ustoupit. „Tak dobře. Jsem si jistá, že víš nejlíp, co dělat."

Jeho vždycky deprimovalo, když se mu znenadání podvolila. „Asi bude opravdu nejlepší ho propustit," přiznal po chvíli. „Půjde zřejmě zpátky k matce do Folkestonu."

Tím si Augusta nebyla tak jistá. Ještě neměla připravenu svou strategii, teprve ji promýšlela. „Jakou práci bude dělat?"

„To nevím."

Augusta si uvědomovala, že udělala chybu. Hugh by byl ještě nebezpečnější, kdyby byl bez zaměstnání a potloukal se po světě plný nevraživosti. David Middleton se s ním ještě nespojil – možná ani neví, že Hugh byl v ten osudný den u jezírka, – ale dřív nebo později se to dozví. Upadla do zmatku a litovala, že si líp neuvážila souvislosti, než naléhala na Hughovo propuštění. Nevěděla, kudy kam.

Má se ještě pokusit, aby Josef změnil své rozhodnutí?

Musí to zkusit. „Snad jsme příliš tvrdí," podotkla.

Zvedl obočí, překvapený jejím nenadálým projevem milosrdenství.

Augusta pokračovala: „Ty jsi vždycky říkal, že má velké nadání pro bankovnictví. Možná by nebylo moudré toho nevyužít."

Josef se začínal zlobit. „Augusto, rozhodni se laskavě, co vlastně chceš!"

Posadila se do křesílka vedle jeho stolu. Dopustila, aby se jí noční košile vyhrnula, a natáhla nohy. Měla je pořád pěkně. Podíval se na ně a přestal se škaredit.

Využila jeho rozptýlení k tomu, aby usilovně přemýšlela. Najednou dostala nápad. „Pošli ho do ciziny."

„Cože?"

Čím víc o tom uvažovala, tím víc se jí ten nápad zamlouval. Byl by z dosahu Davida Middletona, ale pořád pod jejím vlivem. „Na Dálný východ nebo do Jižní Ameriky," pokračovala se stále větším zaujetím. „Někam, kde jeho špatné chování nebude přímo škodit mému domu."

Josefa už rozmrzelost vůči ní přešla. „To není špatný nápad," pronesl uvážlivě. „Ve Spojených státech rozjíždíme nové akce. Náš starý chlapík v Bostonu potřebuje pomocníka."

Amerika je skvělá, pomyslela si Augusta. Byla nadšena svým důvtipem.

Ale Josef si zatím s tou myšlenkou jen tak pohrává. Musí ho přimět k závaznému rozhodnutí. „Ad je Hugh pryč co nejdřív. Já ho nechci mít v domě ani den."

„Může si ráno zamluvit místo na lodi," řekl Josef. „Pak už není důvod, aby se zdržoval v Londýně. Ať jede do Folkestonu a zůstane u matky, dokud jeho loď neodpluje."

A léta neuvidí Davida Middletona, pomyslela si Augusta spokojeně. „Výborně. Takže to je vyřízeno." Zbývají ještě nějaké problémy? Připomněla si Maisii. Záleží Hughovi na ní? Nevypadá to pravděpodobně, ale možné je všecko. Co když se od ní nebude chtít odloučit? To by mohla být komplikace, která dělala Augustě starost. Hugh si sotva může vzít do Bostonu nějakou couru, ale mohl by odmítnout opustit Londýn bez ní. Stálo by za to sprovodit tuhle aférku ze světa hned v zárodku.

Vstala a zamířila ke dveřím do své ložnice. Josef vypadal zklamaně. „Musím se ještě zbavit té holky," řekla.

„Mohu ti v tom nějak pomoci?"

Ta otázka ji překvapila. Nemíval ve zvyku takhle ochotně nabízet své přispění. Chce se na tu běhnu ještě jednou podívat, pomyslela si zlobně. Zavrtěla hlavou. „Já za chvilku přijdu. Jdi si lehnout."

„Tak dobře," řekl zdráhavě.

Šla do svého pokoje a přirazila za sebou dveře.

Maisie už byla oblečená a špendlila si klobouk k účesu. Paní Mertonová složila jakousi blýskavou modrozelenou róbu a pěchovala ji do laciné tašky. „Půjčila jsem jí jedny svoje šaty, protože ty její jsou promočené, milostivá," řekla hospodyně.

Tím byla zodpovězena otázečka, která vrtala Augustě hlavou od začátku. Hned si myslela, že Hugh by neudělal něco tak nápadně hloupého jako přivést si do domu prostitutku. Teď jí bylo jasné, jak se to stalo. Chytila je bouřka a Hugh vzal tu ženu dovnitř, aby se osušila, a potom už šlo jedno za druhým.

„Jak se jmenujete?" oslovila dívku.

„Maisie Robinsonová. Vaše jméno znám."

Augusta konstatovala, že Maisii Robinsonovou nenávidí. Nevěděla pořádně proč; ta holka přece za tak silný cit nestála. Mělo to něco společného s tím, jak se chovala, když byla nahá – tak hrdě, sebejistě a zpupně. „Předpokládám, že budete chtít peníze," řekla Augusta pohrdavě.

„Vy kozo pokrytecká," řekla Maisie. „To vy jste si nevzala toho vašeho prachatého škaredého manžela z lásky."

Měla pravdu a Augustě ta slova vzala dech. Tuhle mladou ženskou podcenila. Začala špatně a teď se z toho musí dostat.

Od téhle chvíle bude zacházet s Maisii opatrně. Takovou příležitost jí seslalo samo nebe a ona jí nesmí propást.

Těžce polkla a udělala všechno, aby její slova zněla neutrálně. „Posadíte se na okamžik?“ Ukázala na židli.

Maisie vypadala překvapeně, ale po krátkém váhání si sedla.

Augusta usedla proti ní.

Musí to děvče přimět, aby se Hugha vzdalo. Augustinu narážku na úplatek odbyla a nemělo cenu nabídku opakovat. Augusta vycítila, že peníze na tuhle holku neplatí. Ale zřejmě nebyla ani z těch, které si dají něco jen tak pověsit na nos.

Augusta ji musí přesvědčit, že pro Maisii i Hugha bude nejlepší, když se rozejdou. Ideální by bylo, aby Maisie měla dojem, že vzdát se Hugha je její vlastní nápad. A to by se mohlo podařit, bude-li Augusta tvrdit opak. Ano, to je dobrý postup…

Augusta řekla: „Jestli si ho chcete vzít, nemohu vám v tom bránit.“ Dívka na ni pohlédla překvapeně a Augusta si blahopřála, že ji zastihla nepřipravenou.

„Proč si myslíte, že si ho chci vzít?“ zeptala se Maisie.

Augusta se div nezasmála. Ráda by jí řekla: Protože jsi vypočítavá mrcha, ale místo toho řekla: „Která dívka by nechtěla? Je to milý a pohledný člověk a pochází z dobré rodiny. Žádné peníze nemá, ale čeká ho výborná budoucnost.“

Maisie zúžila oči: „To zní skoro tak, jako byste chtěla, abych si ho vzala.“

Přesně ten dojem chtěla Augusta vzbudit, ale musí postupovat opatrně. Maisie je podezíravá a zdá se být příliš chytrá, než aby se dala snadno napálit. „Jen žádné báchorky, Maisie,“ řekla. „Promiňte, ale žádná žena z mých kruhů by si nepřála, aby se muž z její rodiny oženil tak hluboko pod svou úroveň.“

Maisie nedala najevo žádné pohoršení. „Mohla by si to přát, kdyby ho dost nenáviděla.“

Augusta směle vedla dívku dál. „Ale já k Hughovi žádnou nenávist necítím,“ řekla. „Proč si to myslíte?“

„Protože mi to sám řekl. Chováte se k němu jako k chudému příbuznému a máte všechny ostatní k tomu, aby se chovali stejně.“

„Lidé prostě dovedou být nevděční. Ale proč bych mu měla škodit v kariéře?“

„Protože vedle něho vynikne, jaký moula je ten váš syn Edward.“

Augusta se zlostí div nezalkla. Maisie se zase trefila krutě blízko pravdě. Edward skutečně není tak nízce mazaný jako Hugh, ale je zato jemný, roztomilý mladý muž, kdežto Hugh má mizerné vychování. „Myslím, že byste udělala líp, kdybyste se o mém synovi vůbec nezmiňovala," řekla Augusta tiše.

Maisie se ušklíbla. „Asi jsem se dotkla bolavého místa." Hned zase zvážněla. „Tak o tohle vám tedy jde. Ale se mnou nepočítejte."

„Co tím chcete říci?" pravila Augusta.

Maisii se v očích zaleskly slzy. „Já mám Hugha příliš ráda, než abych ho zničila."

Augustu překvapila a potěšila síla Maisiina citu. Vycházelo to skvěle, přestože tak špatně začala. „Co hodláte dělat?" zeptala se.

Maisie přemáhala pláč. „Už se s ním nesejdu. Vy ho možná dokážete vyřídit, ale já vám k tomu pomáhat nebudu."

„Třeba vás bude hledat."

„Já zmizím. On neví, kde bydlím. Budu se vyhýbat místům, kde by mne mohl hledat."

To je dobrý plán, pomyslela si Augusta. Stačí, aby vydržel jen chvilku, on potom pojede do ciziny a bude pryč léta, možná navždycky. Ale neřekla nic. Dovedla Maisii k jednoznačnému závěru, dál už ta holka pomoc nepotřebuje.

Maisie si otřela tvář rukávem. „Teď abych šla, než se vrátí s doktorem." Vstala. „Děkuji vám, že jste mi půjčila šaty, paní Mertonová."

Hospodyně jí otevřela dveře. „Doprovodím vás."

„Půjdeme tentokrát zadními schody, prosím vás," řekla Maisie. „Nerada bych…," přerušila se, těžce polkla a dodala téměř šeptem: „Nerada bych ještě potkala Hugha."

Potom vyšla.

Paní Mertonová šla za ní a zavřela dveře.

Augusta si dlouze vydechla. Dokázala to. Překazila Hughovi kariéru, vyšachovala Maisii Robinsonovou a odvrátila nebezpečí ze strany Davida Middletona, všechno za jedinou noc. Maisie byla silný protivník, ale nakonec se ukázalo, že příliš podléhá citům.

Chvíli vychutnávala svůj triumf a pak zašla do Edwardova pokoje.

Seděl na posteli a srkal brandy. Nos měl zhmožděný a kolem něho zaschlou krev a zdálo se, že se dost lituje. „Ubohý

chlapče," řekla Augusta. Šla k toaletnímu stolku, navlhčila cíp ručníku, pak se posadila na okraj postele a stírala mu krev z horního rtu. Zasykl. „Promiň!" řekla.

Usmál se na ni. „To nic, mami. Jen pokračuj. Dělá mi to moc dobře."

Zatímco ho omývala, vstoupil dr. Humbold a v patách za ním Hugh. „Vy jste se bil, mladý muži!" zvolal doktor bujaře.

Augusta musela protestovat. „To tedy určitě ne," řekla příkře. „Byl napaden."

Humbold schlípl. „Aha, aha," mumlal.

Hugh řekl: „Kde je Maisie?"

Augusta nehodlala mluvit o Maisii v přítomnosti lékaře. Vstala a vyvedla Hugha ven. „Odešla."

„Poslala jste ji pryč?" útočil na ni.

Augusta už měla na jazyku, aby s ní nemluvil takovým tónem, ale usoudila, že by nic nezískala, kdyby ho rozzuřila; její vítězství nad ním bylo úplné, i když to ještě nevěděl. Řekla chlácholivě: „Nemyslíš, že kdybych ji vyhodila, ona si na tebe počká na ulici a řekne ti to? Ne, odešla z vlastní vůle a prý ti zítra napíše."

„Ale říkala přece, že tady bude, až se vrátím s doktorem."

„Pak si to rozmyslela. Ty nevíš, že děvčata jejího věku to dělávají?"

Hugh vypadal zmateně, ale nevěděl, co by ještě namítl.

Augusta dodala: „Asi se chtěla co nejdřív dostat z té trapné situace, do které jsi ji dostal."

To se patrně zdálo logické. „Předpokládám, že jste se k ní chovala tak hrubě, že to tu prostě nemohla vydržet."

„Tak dost," řekla stroze. „Nebudu tady poslouchat tvoje rozumy. Tvůj strýc Josef s tebou chce mluvit hned ráno, než odejdeš do banky. Dobrou noc."

Chvilku se zdálo, že má v úmyslu odmlouvat. Ale opravdu mu žádné námitky nezbývaly. „Dobrá," zabručel nakonec. Zamířil do svého pokoje.

Augusta se vrátila k Edwardovi. Lékař zavíral svou brašnu. „Žádné vážné zranění. Nos bude několik dní citlivý a kolem oka bude mít asi zítra monokl, ale je mladý a zotaví se rychle."

„Děkuji vám, doktore. Hastead vás vyprovodí."

„Dobrou noc."

Augusta se sehnula nad postelí a políbila Edwarda. „Dobrou noc, můj drahý Teddy. Hezky spi."

„To víš, mami. Dobrou noc.“

Ještě ji čekal jeden úkol.

Sešla se schodů a vešla do Josefova pokoje. Doufala, že při čekání na ni usnul, ale on seděl v posteli a četl Pall Mall Gazette. Ihned noviny položil a odhodil pokrývku, aby mohla k němu.

Hned ji také objal. Uvědomila si, že v pokoji je už dost světlo, ani si nevšimla, že svítá. Zavřela oči.

Vnikl do ní rychle. Obemkla ho rukama a přizpůsobila se jeho pohybům. Představovala si sebe samu, když jí bylo šestnáct, ležela v malinově růžových šatečkách a slaměném kloboučku na břehu řeky a mladý hrabě Strang ji líbal; jenže v jejích představách nezůstalo u polibků, nýbrž hrabě jí vyhrnul sukně a miloval se s ní v horkém slunečním svitu a řeka jí šplíchala u nohou.

Když bylo po všem, ležela chvíli vedle Josefa a uvažovala o svém vítězství.

„To byla mimořádná noc,“ zabrumlal ospale.

„Ano,“ řekla. „Ta hrozná holka“

„Mmm,“ zamlaskal. „Náramně vyzývavá… arogantní a trucovitá… myslí si, že se každému vyrovná… nádherná figura… úplně jako ty v jejím věku.“

Augusta se nasmrt urazila. „Josefe!“ řekla. „Jak můžeš vyslovit takovou ohavnost?“

Neodpovídal a ona viděla, že usnul.

Hněvivě odhodila přikrývku, vyskočila z postele a odkráčela z pokoje.

Tu noc už neusnula.

VI.

Byt Mickyho Mirandy v předměstském Camberwellu tvořily dvě místnosti v řadovém domě, který patřil vdově s dospělým synem. Žádný z jeho přátel z vysokých kruhů ho tam nikdy nenavštívil, dokonce ani Edward ne. Svou roli mladého světáka hrál Micky za velmi napjatých finančních podmínek a elegantní bydlení byla jedna z věcí, bez níž se obešel.

Každé ráno v devět hodin přinášela bytná jemu a jeho otci kávu a horké rohlíky. Při snídani Micky vyprávěl, jak to navlékl, aby Tonio Silva prohrál vypůjčených sto liber. Nečekal, že ho bude otec kdovíjak vychvalovat, ale doufal alespoň v nějaké bručlavé ocenění své šikovnosti. Papá však nedal na sobě znát vůbec nic. Foukal si do kávy a hlučně ji srkal. „Takže se vrátil do Kordovy?“

„Ještě ne, ale vrátí se.“

„Takže v to doufáš. Tolik řečí kolem toho a ty jen doufáš, že zmizí.“

Micky se cítil ukřivděn. „Dneska to s ním skončím.“

„Když jsem já byl v tvých letech…“

„Já vím, ty bys mu podřízl krk. Jenže tohle je Londýn, ne provincie Santamaria, a kdybych tady na potkání podřezával lidem krky, tak mě pověsí.“

„Jsou chvíle, kdy to jinak nejde.“

„Ale jsou taky jiné chvíle, kdy je potřeba jednat polehoučku. Vzpomeň si na Samuela Pilastera a ty jeho bezzubé námitky proti kšeftům se zbraněmi. Neodklidil jsem ho z cesty bez krve?“ Ve skutečnosti to dokázala Augusta, ale to Micky otci neřekl.

„Samé řeči,“ opáčil papá zarytě. „Kdy dostanu ty pušky?“

To bylo bolavé místo. Starý Seth byl pořád naživu a pořád hlavním společníkem banky Pilasterových. Byl srpen. V září začnou na horách v Santamarii tát sněhy. Papá chce jet domů – se svými zbraněmi. Jakmile se Josef stane hlavním společníkem, Edward ten obchod prosadí a zbraně budou. Ale starý Seth se drží života a postavení s nesnesitelnou úporností.

„Dostaneš je brzo,“ řekl Micky. „Seth už nemůže dlouho vydržet.“

„No dobrá,“ řekl papá se samolibým výrazem toho, kdo má poslední slovo.

Micky si mazal rohlík máslem. Tak to končilo vždycky. Tátovi se nezavděčí, ať dělá, co dělá.

Začal přemýšlet, co ho ten den čeká. Tonio je teď dlužen peníze, které nikdy nemůže splatit. V příštím tahu se z toho musí udělat aféra. Micky potřebuje, aby se Edward a Tonio na veřejnosti pohádali. Když tohle dokáže nastrojit, Toniova potupa vyjde najevo a on se bude muset vzdát svého místa a odjet domů do Kordovy. Tak bude spolehlivě z dosahu Davida Middletona.

Micky chtěl tohle všechno zařídit tak, aby se s Toniem nerozkmotřil. Měl přece ještě jiný záměr: Dostat Toniovo místo. Tonio mu mohl věci zkomplikovat, mohl ho pomluvit u vyslance. Micky si naopak přál, aby mu cestu urovnal.

Situace byla složitější o to, jak se vyvíjel jeho vztah k Toniovi. Ve škole Tonio Mickyho nenáviděl a bál se ho; v poslední době se mu obdivoval. Teď Micky potřeboval být Toniovým nejlepším přítelem – v téže době, kdy mu ničil život.

Zatímco Micky dumal o ošidném dni, který měl před sebou, zaklepala bytná na dveře a ohlásila návštěvu. Hned nato vstoupil Tonio.

Micky měl v plánu jít k němu po snídani. Teď to měl usnadněno.

„Posaď se a dej si kávu," řekl vesele. „Včera večer jsi měl smůlu! Ale takové už jsou karty, jednou vyhraješ, podruhé prohraješ."

Tonio se uklonil starému Mirandovi a sedl si. Vypadal, jako by vůbec nespal. „Prohrál jsem víc, než si mohu dovolit," řekl.

Papá netrpělivě zachrchlal. Nesnášel lidi, kteří se sami litují, a krom toho vůbec pohrdal rodinou Silvů jako městskými darmošlapy, tyjícími z protekcí a korupce.

Micky předstíral účast a řekl vážně: „To mě tedy mrzí."

„Víš, co mám na mysli. Kdo v téhle zemi neplatí dluhy ze hry, není gentleman. A kdo není gentleman, nemůže být diplomat. Budu možná muset dát výpověď a vrátit se domů."

Přesně tak, pomyslel si Micky, ale řekl lítostivým tónem: „Chápu, co tě trápí."

Tonio pokračoval: „Víš, jak to v takových případech chodí – když nezaplatíš druhý den, už tě podezírají. Ale mně bude trvat léta, než splatím sto liber. Proto jsem přišel za tebou."

„Tomu nerozumím," řekl Micky, i když rozuměl náramně dobře.

„Půjčíš mi ty peníze?" požádal ho Tonio. „Ty jsi Kordovan, ne jako tihle Angličané, neodsoudíš člověka pro jeden poklesek. A já ti je jednou vrátím."

„Kdybych tolik měl, tak tě založím. Kéž bych na tom byl tak dobře."

Tonio se podíval na Mirandu staršího, ale papá si ho chladně změřil a řekl zkrátka: „Ne."

Tonio svěsil hlavu. „Já se z toho hazardu zblázním," řekl pochmurně. „Nevím, co mám dělat. Jestli budu muset domů s takovou ostudou, nemůžu se rodině ani ukázat."

Micky řekl zamyšleně: „Snad bych pro tebe mohl něco udělat."

Tonio se rozzářil: „Prosím tě, ať je to cokoli!"

„Víš, že jsme s Edwardem dobří přátelé. Mohl bych s ním o tobě promluvit, vysvětlit mu okolnosti a požádat ho, aby ti počkal, kvůli mně."

„Udělal bys to?" Tonio překypoval nadějí.

„Požádám ho, aby na peníze nespěchal a nikomu nic neříkal. Netvrdím, že bude souhlasit, s tím musíš počítat. Pilasterovi mají peněz jako železa, ale jsou to paličáci. V každém případě se pokusím."

Tonio popadl Mickyho za ruku. „Nevím, jak bych ti poděkoval," řekl horečně. „Nikdy ti to nezapomenu."

„Nedělej si moc velké naděje…"

„Nemohu si pomoci. Už jsem si zoufal a tys mi dodal novou kuráž." Tonio zahanbeně dodal: „Dnes ráno jsem už pomýšlel na to, že se zabiju. Šel jsem přes londýnský most a málem jsem skočil do řeky."

Papá tiše zamručel, zřejmě aby dal na srozuměnou, že takové řešení bylo nejlepší.

Micky řekl rychle: „Díky Bohu, že jsi změnil názor. Teď je na čase, abych zaskočil k Pilasterovým do banky a promluvil s Edwardem."

„Kdy tě uvidím?"

„Budeš kolem oběda v klubu?"

„Samozřejmě, jestli chceš."

„Tak si dáme schůzku tam."

„Dobře." Tonio vstal. „Nechám vás v klidu dosnídat. A…"

„Neděkuj," zvedl Micky ruku, „to přináší smůlu. Čekej a doufej."

„Jistě. Samozřejmě." Tonio se zase uklonil Mickyho otci. „Sbohem, seňore Mirando." Odešel.

„Hloupý kluk," zamumlal papá.

„Úplný blbec," souhlasil Micky.

Micky zašel do vedlejšího pokoje a ustrojil se do svého ranního odění: bílá košile s tuhým stojatým límečkem a naškrobenými manžetami, béžové kalhoty, černá hedvábná kravata, jejíž dokonalý uzel mu dělal potíže, a černý redingot.

Jeho boty se třpytily voskem a vlasy se leskly makasarovým olejem. Oblékal se vždycky elegantně, ale konzervativně; nikdy by na sebe nevzal ty fešácké nové košile s límečky obrácenými dolů a nenasadil by si na oko dandyovský monokl. Angličané nikdy neměli daleko k podezření, že každý cizinec je primitiv a on jim k tomu nebude zavdávat příčinu. Nechal otce pro ten den jeho vlastním spádům a namířil si to přes most do finanční čtvrti, které se říkalo City, protože se rozkládala na čtvereční míli původní římské civitas Londýn. Doprava kolem katedrály sv. Pavla se úplně zastavila; povozy, koňské omnibusy, pivovarská spřežení, drožky a dvoukoláky pouličních prodavačů musely bojovat o prostor s ohromným stádem ovcí, hnaných na smithfieldský masný trh.

Banka Pilasterových byla veliká nová budova s dlouhým klasickým průčelím a impozantním vstupem se žlábkovanými sloupy po stranách. Bylo pár minut po poledni, když Micky vstoupil dvojitými dveřmi do bankovní haly. Třebaže Edward zřídkakdy přicházel do zaměstnání před desátou, obyčejně se dal přemluvit k tomu, aby šel na oběd brzy po dvanácté.

Micky oslovil jednoho z pochůzkářů: „Řekněte laskavě panu Edwardu Pilasterovi, že přišel pan Miranda."

„Zajisté, pane."

Tady záviděl Micky Pilasterům víc než kde jinde. Jejich bohatství a moc hlásala každá maličkost: lesklá mramorová podlaha, přepychové táflování, tlumené hlasy, skřípání per v účetních knihách a snad nejvíc ze všeho ti překrmení a honosně oblečení poslíčci. Celý ten prostor a všichni ti lidé v podstatě sloužili tomu, aby počítali peníze rodiny Pilasterových. Tady nikdo nepásl dobytek, netěžil ledek ani nestavěl železnice; takové práce dělali jiní, daleko odtud. Pilasterovi jen pozorovali, jak se jim hromadí peníze. Micky měl dojem, že co bylo zrušeno otrokářství, je tohle nejlepší způsob, jak si zařídit život. Zdejší atmosféra měla do sebe i něco falešného. Byla velebná a důstojná jako v kostele nebo někde u dvora či v muzeu. Půjčovali peníze, ale počínali si, jako by shrabování úroků bylo něco vznešeného, jako kněžský úřad.

Za několik minut se objevil Edward – s nateklým nosem a podlitinou na oku. Micky pozvedl obočí. „Kamaráde, cos to prováděl?"

„Popral jsem se s Hughem."

„Kvůli čemu?"

„Vyčetl jsem mu, že si k nám domů přivedl děvku, a jeho to rozzuřilo.“

Mickyho napadlo, že to mohlo dát Augustě kýženou příležitost, jak se Hugha zbavit. „Jak to dopadlo s Hughem?“

„Teď ho hezky dlouho neuvidíš. Poslali ho do Bostonu.“

Výborně, Augusto, pomyslel si Micky. Bylo by ohromné, kdyby se podařilo vyřídit Hugha i Tonia v jeden den. Řekl: „Vypadáš na to, že by ti mohla udělat dobře lahvička šampaňského a něco k obědu.“

„Vynikající nápad!“

Vydali se z banky západním směrem. Nemělo smysl brát si drožku, protože ulice ucpávaly ovce a doprava byla ochromena. Šli kolem masného trhu, kam ovce směřovaly. Z jatek se nesl nesnesitelný zápach. Ovce byly shazovány padacími dveřmi do jateční šachty. Pádem si polámaly nohy, takže se nemohly hnout, dokud se k nim nedostal řezník, aby je podřezal. „To by člověku stačilo, aby si už v životě nedal skopové,“ prohlásil Edward, když si přikrývali nos kapesníky. Micky si pomyslel, že by bylo zapotřebí něčeho mnohem horšího, aby se dal Edward odradit od oběda.

Když se dostali ze City, vzali si drožku a jeli k Pall Mall. Sotva byli ve voze, rozvinul Micky svou připravenou řeč. Začal slovy: „Nesnáším člověka, který šíří pověsti o tom, jak se někdo jiný špatně zachoval.“

„Ano,“ řekl Edward neurčitě.

„Ale když se to týká přátel toho člověka, něco k tomu říci musí.“

„Hm.“ Edward zřejmě neměl tušení, o čem Micky mluví.

„A strašně bych nerad, aby sis myslel, že jsem byl zticha jen proto, že jde o mého krajana.“

Edward chvíli mlčel a potom řekl; „Já ti asi dobře nerozumím.“

„Mluvím o Toniu Silvovi.“

„Aha, ano. Patrně není schopen mi zaplatit dluh.“

„To je nesmysl. Znám jeho rodinu. Jsou skoro tak bohatí jako vy.“ Micky mohl klidně vyrukovat s tak nehoráznou lží; Londýňané neměli ani potuchy, jak bohaté mohou být rodiny v Jižní Americe.

Edward byl překvapen. „Propána, já myslel, že naopak moc peněz nemají.“

„Ale vůbec ne. Pro něho to nic neznamená. Tím je to horší.“

„Co? Co je horší?“

Micky těžce vzdychl. „Obávám se, že nemá v úmyslu ti zaplatit. A kudy chodí, tudy se kvůli tomu naparuje, že prý nejsi dost chlap, abys ho k zaplacení donutil.“

Edward zrudl. „To že říká? Že nejsem dost chlap? Tak na to se podíváme.“

„Já ho varoval, aby tě nepodceňoval. Řekl jsem mu, že se ti asi nebude líbit, když z tebe dělá blázna. Ale on na moje rady nedbal.“

„Darebák. No, když si nedá poradit, tak ho poučíme tvrdě.“

„Je to ostuda,“ řekl Micky.

Edward mlčky kouřil.

Drožka se vlekla po Strandu a Micky byl netrpělivý. Tonio by už teď měl být v klubu. Edward byl k hádce správně nažhavený. Zatím všechno vychází.

Konečně kočár zastavil před klubem. Micky počkal, až Edward zaplatí. Vešli dovnitř. V šatně, ve shluku pánů, kteří si ukládali klobouky, potkali Tonia.

Micky napjatě čekal. Přichystal všechno, jak mělo být; teď mu nezbývalo než se založenýma rukama doufat, že se drama bude rozvíjet podle jeho scénáře.

Tonio se podíval Edwardovi na oko, zatvářil se rozpačitě a řekl: „Panejo… Dobré jitro, hoši.“

Micky se podíval na Edwarda. Ten zčervenal, vypoulil zdravé oko a zasupěl: „Heleď, Silvo.“

Tonio se na něho podíval vylekaně: „Co je, Pilastere?“

Edward řekl hlasitě: „Ohledně těch sto liber.“

V místnosti zavládlo najednou ticho. Několik lidí se ohlédlo a dva muži, kteří právě vycházeli, se zastavili ve dveřích, aby viděli, co se děje. Mluvit o penězích se neslušelo a gentleman to udělal, jen když nebylo vyhnutí. Každý věděl, že Edward Pilaster má peněz tolik, že neví, co s nimi, takže bylo jasné, že musí mít nějaký jiný důvod, když na veřejnosti halasně přetřásá Toniův dluh. Kolemstojící tušili skandál.

Tonio zbledl jako stěna. „Prosím.“

Edward řekl bezohledně: „Budeš tak laskav a vrátíš mi je ještě dnes.“

Rukavice byla hozena. Spousta lidí věděla, že dluh skutečně existuje, takže pochyby nemohly být. Chtěl-li se Tonio zachovat jako gentleman, měl jen jednu možnost. Musel by říci: To se rozumí. Když je to tak naléhavé, dostaneš peníze hned. Pojďme

nahoru a já ti napíšu šek – nebo zajdeme za roh do mé banky? Pokud to neudělá, bude každý vědět, že zaplatit nemůže, a stane se vyvrhelem.

Micky scénu pozoroval se zimničným zaujetím. V Toniově obličeji se nejprve objevila hysterická grimasa a Micky se na okamžik obával, že provede něco neuváženého. Potom panika ustoupila hněvu a on otevřel ústa k nějakému protestu, ale neřekl nic. Místo toho rozpřáhl ruce jakoby k prosbě; i toho však vzápětí nechal. Nakonec se mu tvář zkrabatila jako dítěti, než se rozpláče. V tu chvíli se otočil a utíkal pryč. Dva muži ve dveřích mu uskočili z cesty a on proběhl předsíní a na ulici, prostovlasý.

Micky byl nadšením bez sebe: Všechno mu vyšlo.

Muži v šatně o překot pokašlávali a šoupali nohama, aby zakryli rozpaky. Jeden starší člen klubu zamumlal: „To bylo trochu tvrdé, Pilastere."

Micky rychle namítl: „On si to zaslouží."

„No prosím, prosím," řekl starší muž.

Edward si postěžoval: „Potřebuju se něčeho napít."

Micky řekl: „Objednej brandy taky pro mne, prosím tě. Já zaběhnu za Silvou, přesvědčit se, jestli neskončil někde pod vozem." Vyrazil ven.

Tohle byla nejchoulostivější část jeho plánu; teď potřeboval přesvědčit muže, kterého zničil, že je jeho nejlepší přítel.

Tonio chvátal směrem k St James's, ale nedával pozor, kam jde, a vrážel do lidí. Micky se rozběhl a dostihl ho. „Poslyš, Silvo, hrozně mě to mrzí," řekl.

Tonio se zastavil. Na tvářích měl slzy. „Jsem vyřízený. Je po všem."

„Pilaster nechtěl o ničem ani slyšet. Dělal jsem, co jsem mohl."

„Já vím. Děkuji ti."

„Neděkuj mi, zpackal jsem to."

„Ale aspoň ses pokusil. Rád bych se ti nějak odvděčil."

Micky váhal: Mám mít tu drzost, abych mu řekl o to zaměstnání v tuhle chvíli? Rozhodl se, že ano. „Abych pravdu řekl, je tu něco – ale o tom bychom si snad měli promluvit jindy."

„Ne, řekni mi to hned."

„Připadal bych si hrozně, nechme to na jiný den."

„Já nevím, kolik dní tady ještě budu. Oč jde?"

„No tak tedy…“ Micky předstíral rozpaky. „Předpokládám, že kordovský vyslanec bude po čase potřebovat někoho místo tebe…“

„Bude někoho potřebovat hned.“ V uslzeném Toniově obličeji se zračilo pochopení. „Ovšem – tu práci bys měl dělat ty. Hodíš se na ni výborně.“

„Kdybys mohl ztratit slovíčko…“

„Udělám víc než to. Řeknu mu, jak jsi mi pomáhal a snažil se mě dostat z bryndy, kterou jsem si zavinil sám. Jsem si jistý, že tě bude jmenovat.“

„Přál bych si, abych nemusel těžit z tvého neštěstí,“ řekl Micky. „Mám pocit, že se chovám jako hyena.“

„Vůbec ne.“ Tonio vzal Mickyho ruku do svých dlaní. „Jsi skutečný přítel.“

KAPITOLA PÁTÁ
Září

I.

Hughova šestiletá sestra skládala jeho košile a dávala mu je do kufru. Věděl, že jakmile půjde Dotty spát, bude zase muset všechno prádlo vyndat a uspořádat si je znovu, protože byla beznadějná šmodrcha; ale předstíral, že to dělá moc dobře, a chválil ji.

„Povídej mi ještě o Americe,“ prosila.

„Amerika je tak daleko, že sluníčku trvá ráno čtyři hodiny, než se tam dostane.“

„Oni zůstávají celé ráno v posteli?“

„Ano, potom v poledne vstanou a snídají.“

Zachichotala se. „To jsou lenoši.“

„Ba ne. Ono se tam totiž setmí až o půlnoci, takže musejí pracovat celý večer.“

„A jdou pozdě spát! Já chodím ráda pozdě spát. V Americe by se mi líbilo. Proč nemůžu jet s tebou?“

„Já bych rád, kdybys mohla, Dotty.“ Hugh dumal o tom, že svou malou sestru teď dlouhá léta neuvidí. Až se jednou vrátí, bude už jiná. Bude vědět, co jsou časová pásma. Zářijový déšť bubnoval na okna a dole v zálivu vítr vzdouval vlny, ale tady

hořelo v krbu uhlí a před ním se prostíral měkký koberec. Hugh si zabalil několik knížek: Moderní metody obchodu, Úspěšný komerční úředník, Bohatství národů, Robinson Crusoe. Starší úředníci v bance Pilasterových opovrhovali „knižní učeností“, jak tomu říkali, a s oblibou hlásali, že nejlepší učitelkou je zkušenost, ale neměli pravdu: Hugh daleko rychleji pochopil, jak fungují různá oddělení, když si předtím prostudoval teorii.

Jel do Ameriky v době krize. Počátkem sedmdesátých let devatenáctého století poskytla řada bank velké půjčky, kde zárukou byly spekulativní železniční cenné papíry, a když začala výstavba drah v polovině roku 1873 váznout, dostaly se banky do nesnází. Právě před několika dny se položila finanční zprostředkovací společnost americké vlády Jay Cooke a spol. a strhla s sebou i První národní banku ve Washingtonu; zprávy o tom došly do Londýna ještě týž den po transatlantském telegrafním kabelu. Pět newyorských bank zastavilo činnost, včetně Union Trust Company – banky prvního řádu – a starého Bankovního sdružení mechaniků. Burza se zavřela. Podniky krachovaly, tisíce lidí přicházely o práci, obchod byl postižen a Pilasterovi omezovali rozsah svých operací v Americe a byli v nich opatrnější. Takže Hugh to nebude mít snadné, bude-li se chtít vyznamenat.

Na Londýn měla prozatím krize malý vliv. Diskontní sazba stoupla o jeden bod na 4 procenta a jedna malá londýnská banka s těsnými vazbami na Ameriku udělala úpadek, ale panika nenastala. Starý Seth přesto tvrdil, že potíže přijdou. Byl už velmi slabý. Přestěhoval se do Augustina domu a většinu dní strávil v posteli. Ale urputně odmítal rezignovat, dokud nevyvede koráb Pilasterových z bouře.

Hugh si začal skládat šaty. Banka mu zaplatila dva nové obleky; měl podezření, že to jeho matka vymámila na dědovi. Starý Seth byl stejný skrblík jako ostatní Pilasterovi, ale pro Hughovu matku měl slabost; vždyť koneckonců byla celá ta léta živa z malého důchodu od Setha.

Matka také naléhala, aby Hugh dostal před odjezdem několik týdnů dovolené, aby se mohl připravit a rozloučit. Od té doby, co začal pracovat v bance, ho vídala málo – časté cestování vlakem do Folkestonu bylo drahé – a teď ho chtěla mít chvíli u sebe, než odjede z Anglie. Strávili u moře většinu srpna, zatímco Augusta a její rodina pobývala na dovolené ve

Skotsku. Teď byly prázdniny u konce, nastal čas k odjezdu a Hugh se loučil s matkou.

Právě když na ni myslel, vešla do pokoje. Byla vdovou už osmý rok, ale stále se strojila do černého. Neměla zřejmě v úmyslu se znovu provdat, i když by snadno mohla – byla stále ještě krasavice s jasně modrýma očima a hustými, plavými vlasy.

Věděl, jak ji rmoutí, že ho léta neuvidí. Ale o svém zármutku nemluvila, spíše s ním sdílela vzrušení a neklid nad tím, co mu Nový svět chystá.

„Už je skoro čas jít spát, Dorotko," řekla. „Běž se převléci na noc." Sotva byla Dotty ze dveří, začala matka přerovnávat Hughovy košile.

Chtěl s ní promluvit o Maisii, ale ostýchal se. Augusta jí psala, to věděl. Mohla také něco zaslechnout od jiných členů rodiny nebo se s nimi sejít na některé ze svých občasných cest za nákupy do Londýna. To, co se dozvěděla, mohlo být na hony daleko pravdy. Po chvíli řekl: „Máti…"

„Copak je, hochu?"

„To, co říká teta Augusta, není vždycky úplná pravda."

„Nemusíš se tak nutit do zdvořilosti," řekla s hořkým úsměvem. „O tvém otci vykládala Augusta lži celá léta."

Hugha její otevřenost zarazila. „Myslíš, že to byla ona, kdo namluvil rodičům Florence Stalworthyové, že jsem hazardně hrál?"

„Tím jsem si bohužel docela jistá."

„Proč je taková?"

Matka položila košili, kterou skládala, a zamyslela se. „Augusta byla moc hezké děvče. Její rodina chodila do kensingtonského metodistického kostela a tam jsme je poznali. Byla jedináček, svéhlavé a rozmazlené dítě. Její rodiče nebyli nic zvláštního: Otec pracoval jako příručí v obchodě, pak si otevřel obchod vlastní a nakonec měl tři malá zelinářství na předměstí západního Londýna. Ale u Augusty bylo jasné, že má namířeno výš."

Popošla k oknu, do něhož stříkal déšť, ale neviděla za ním rozbouřené vody La Manche, nýbrž děje vzdálené minulosti. „Když jí bylo sedmnáct, zamiloval se do ní hrabě Strang. Byl to skvělý chlapec – pohledný, laskavý, urozený a bohatý. Jeho rodiče se pochopitelně děsili toho, že by se měl oženit s dcerou hokynáře. Ale když ona byla tak krásná a už tenkrát, přes své

mládí, dovedla vystupovat tak povzneseně, že nepřišla do rozpaků téměř v žádné společenské situaci.“

„Byli spolu zasnoubeni?“ zeptal se Hugh.

„Formálně ne. Ale každý pokládal za samozřejmé, že k tomu dojde. Pak se provalil hrozný skandál. Jejího otce obvinili, že ve svých obchodech soustavně šidil na váze. Udal to na obchodní komoře jeden jeho zaměstnanec, kterého propustil. Říkalo se, že okrádal dokonce i církev, když od něho kupovala čaj na úterní večerní biblické kroužky a tak. Nebylo vyloučeno, že půjde do vězení. On všechno popíral a nakonec z toho nic nebylo. Ale Strang Augustu nechal.“

„To jí muselo zlomit srdce.“

„Ne,“ řekla matka. „Žádné srdce jí to nezlomilo. Byla bez sebe vzteky. Zatím jí všechno v životě vycházelo, jak si přála. Teď si přála Stranga víc než cokoli předtím – a mít ho nemohla.“

„A vzala si strýčka Josefa natruc, jak se říká.“

„Já bych řekla, že to byl okamžitý nápad. On byl o sedm let starší, a to je hodně, když je děvčeti sedmnáct, a nevypadal o mnoho líp než dnes – ale byl fantasticky bohatý, ještě bohatší než Strang. Abych jí nekřivdila, ona se vždycky snažila ze všech sil, aby mu byla dobrou manželkou. Ale Strang to nikdy nebude a kvůli tomu ona pořád ještě zuří.“

„Co se stalo se Strangem?“

„Vzal si nějakou francouzskou hraběnku a zahynul při neštěstí na lovu.“

„Skoro je mi Augusty líto.“

„S ní je to tak, že ať má nevímco, chce pořád víc – peněz, důležitější práci pro manžela, vyšší společenské postavení pro sebe. Důvod její ctižádostivosti – ať ve vlastním zájmu, nebo v Josefově a Edwardově – je to, že neustále baží po tom, co jí mohl dát Strang: titul, rodokmen předků, život v neustálém přepychu, bohatství bez práce. Ale to ve skutečnosti není to, co jí Strang nabízel. On jí dával lásku. To je to, co ztratila. A nic už jí to nikdy nenahradí.“

Hugh ještě nikdy s matkou tak důvěrně nemluvil. To ho povzbuzovalo, aby jí otevřel srdce. „Mami,“ začal, „co se týče Maisie…“

Vypadala nechápavě. „Maisie?“

„To je ta dívka, kvůli které se to všecko stalo, Maisie Robinsonová.“

Její tvář se vyjasnila. „Augusta nikdy nikomu neřekla její jméno.“

Zaváhal a potom vyhrkl. „Ona není žádná ‚neblahá ženština‘.“

Matka byla na rozpacích. Muži se svým matkám nikdy nezmiňovali o něčem, jako je prostituce. „Aha,“ řekla s očima stranou.

Hugh už nebyl k udržení. „Ona je z nižších vrstev, to je pravda. A je Židovka.“ Pohlédl jí do tváře a viděl, že je udivená, ale ne pohoršená. „Nic horšího než tohle o ní nikdo nemůže říct. Vždyť vlastně…“ Zarazil se. Matka se na něho podívala. „Pokračuj.“

„Vlastně ona byla panna.“

Matka se začervenala.

„Promiň, mami, že mluvím o takových věcech, ale kdybych to neudělal, věděla bys o té věci jen to, co ti namluvila teta Augusta.“

Matka polkla. „Měl jsi ji rád, Hughu?“

„Moc.“ Cítil, jak se mu do očí derou slzy. „Nechápu, proč zmizela. Nemám ponětí, kam šla. Její adresu jsem nikdy neznal. Ptal jsem se v půjčovně koní, kde pracovala, a v Argyll Rooms, kde jsem se s ní seznámil. Solly Greenbourne ji měl taky rád a je stejně bezradný jako já. Tonio Silva znal její přítelkyni April, ale Tonio odjel zpátky do Jižní Ameriky a já nemůžu April najít.“

„To je hotová záhada.“

„Určitě to zase narafičila teta Augusta.“

„O tom vůbec nepochybuji. Sice nevím jak, ale ona je úžasně vynalézavá. Jenže ty teď musíš myslet na budoucnost, Hughu. Boston bude pro tebe velká příležitost. Musíš se dát tvrdě a svědomitě do práce.“

„Ona je vážně vynikající děvče, mami.“

Matka mu nevěřila, to věděl. Řekla: „Ale ty na ni zapomeneš.“

„Myslím, že nikdy.“

Matka ho políbila na čelo: „Zapomeneš. Já ti to slibuji.“

II.

V podkrovní místnosti, kde Maisie bydlela s April, visel na zdi jen jeden obrázek. Byl to křiklavý cirkusový plakát, na němž byla namalována Maisie v pruhovaném trikotu, jak stojí na hřbetě cválajícího bělouše. Dole stála červenými písmeny slova ÚCHVATNÁ MAISIE. Ten obraz nebyl úplně věrný, protože cirkus ve skutečnosti neměl žádného bílého koně a Maisie neměla tak dlouhé nohy. Ona však přesto plakát milovala. Byla to její jediná památka na ty dny.

Jinak byla v pokoji jen úzká postel, stolek s umyvadlem, jedna židle a stůl na třech nohách. Šaty si dívky věšely na hřebíky ve zdi. Špína v oknech sloužila místo záclon. Pokoušely se udržovat čistotu, ale nešlo to. Komín chrlil saze, štěrbinami v podlaze se dovnitř dostávaly myši a netěsnosti mezi okenním rámem a zdivem propouštěly prach a hmyz. Dnes pršelo a z okenní římsy i z díry ve stropě kapala voda.

Maisie se oblékla. Byl svátek Roš ha-šana, kdy se otevírala Kniha živých, a ji v tuhle dobu každý rok zajímalo, co tam je psáno pro ni. Nikdy se vlastně nemodlila, ale doufala, jakýmsi nábožným způsobem, že na její stránce Knihy stojí něco dobrého.

April šla vařit čaj do společné kuchyně, ale teď vtrhla do místnosti s novinami v ruce. „To jsi ty, Maisie, to jsi ty!“ hlasitě volala.

„Cože?“

„V týdenních zprávách Lloyd’s. Poslechni si to. ‚Slečna Maisie Robinsonová, dříve Myriam Rabinowiczová. Jestliže slečna Robinsonová naváže kontakt s právními zástupci, pány Goldmanem a Jayem v Gray’s Inn, dostane zprávu, která jí bude na prospěch.’ To seš určitě ty!“

Maisii se rozbušilo srdce, ale zasmušila se a chladně prohlásila. „Zase Hugh. Tam nejdu.“

April byla zklamaná. „Možná že jsi zdědila peníze po nějakém zapomenutém příbuzném.“

„Ať je to třeba královna ze Sáby, já se nepoženu do Gray’s Inn jen tak nazdařbůh.“ Chtěla, aby to znělo rozmarně, ale srdce jí krvácelo. Myslela na Hugha ve dne v noci a bylo jí bídně. Vlastně ho sotva znala, ale nemohla na něj zapomenout.

Ale přesto se chtěla pokusit. Věděla, že ji hledal. Každý večer byl v Argyll Rooms, vyptával se majitele stájí Sammlese,

hledal ji v polovině levných ubytoven v Londýně. Pak pátrání přestalo a Maisie usoudila, že se vzdal. Teď se zdá, že jen změnil taktiku a snaží se k ní dostat inzerátem. Bylo kruté se mu vyhýbat, když se po ní sháněl tak vytrvale a ona si tak strašně přála ho zase vidět. Ale rozhodla se jednou provždy. Má ho příliš ráda, než aby mu uškodila.

Vsunula ruce do šněrovačky. „Pomoz mi se zapínáním," požádala. April začala potahovat za šňůrky. „Moje jméno ještě nikdy nebylo v novinách," řekla závistivě. „Tvoje už dvakrát, když budeme za jméno počítat tu Lvici."

„A co dobrého mi to přineslo? Panebože, já tloustnu!"

April šňůrky zavázala a pomohla jí do šatů. Dnes večer si vyrážely. April měla nového milence, časopiseckého redaktora středního věku s manželkou a šesti dětmi v Claphamu. Dnes pozval s přítelem April a Maisii do varieté.

Zatím se půjdou projít po Bond Street a budou si prohlížet výkladní skříně módních obchodů. Kupovat nebudou nic. Aby se ukryla před Hughem, musela Maisie přestat pracovat pro Sammlese – k jeho velké lítosti, protože prodala pět koní a spřežení poníků – a peníze, které si nastřádala, se rychle rozplývaly. Ale ven jít musely, doma už na ně všechno padalo.

Šaty byly Maisii těsné přes prsa, a když jí je April utáhla, trhla sebou. April se na ni nějak divně podívala a řekla: „Nemáš citlivé bradavky?"

„To mám – sama si říkám proč?"

„Maisie," řekla April starostlivě, „kdy jsi měla naposled krámy?"

„Já si to nikdy nepamatuju." Maisie chvíli přemýšlela a pak ji polilo horko. „Ach Bože," vyhrkla.

„Kdy?"

„Myslím, že předtím, než jsme byly na dostizích v Greenwoodu. Myslíš, že jsem těhotná?"

„Máš širší pas, bolí tě prsa a dva měsíce jsi neměla menstruaci – to bych řekla, že jsi v tom," řekla April zoufale. „To je k nevíře, že jsi tak pitomá. Kdo to byl?"

„Samozřejmě Hugh. Ale dělali jsme to jenom jednou. Copak ženská přijde do jiného stavu z jednoho zašoustání?"

„Ženská vždycky přijde do jináče z jednoho zašoustání."

„Ach Bože, Bože!" Maisii bylo, jako by ji porazil vlak. Ohromená, zmatená a vystrašená se posadila na postel a dala se do pláče. „Co budu dělat?" vzlykala bezmocně.

„Pro začátek bychom mohli jít k těm advokátům.“

Najednou bylo všechno jinak.

Zpočátku byla Maisie vyděšená a rozezlená. Potom si uvědomila, že teď se s Hughem sejít musí, kvůli dítěti, které v sobě nosí. A když si to připustila, cítila spíše štěstí než obavy. Toužila ho znova vidět. Přesvědčila samu sebe, že by to bylo špatné. Ale dítě to změnilo. Teď byla její povinnost Hugha vyhledat a vyhlídka na to ji svou úlevností až oslabovala.

Přesto byla nervózní, když s April stoupaly po strmém schodišti ke kancelářím právníků v Gray’s Inn. Inzerát také nemusel podat Hugh. Nebylo by nic zvláštního, kdyby se jejího hledání vzdal. Udělala pro to, aby ho odradila, co se dalo, a žádný muž se po ní nebude pídit věčně. Inzerát mohl mít něco společného s jejími rodiči, pokud byli ještě naživu. Možná že se jim nakonec začalo dařit dobře a měli peníze, aby ji mohli hledat. Nebyla si jistá, jak by se k tomu měla postavit. Mnohokrát si přála vidět zase maminku a tatínka, ale bála se, že by se styděli za život, jaký vede.

Vyšly až nahoru a vstoupily do první kanceláře. Advokátův praktikant byl mladý muž s hořčicově zbarvenou vestou a povýšeným úsměvem. Dívky byly zmoklé a šaty měly ucourané, ale jemu se přesto uráčilo laškovat. „Dámy!“ zvolal. „Jak je možné, že takové dvě bohyně potřebují služby pánů Goldmana a Jaye? Co bych jen pro vás mohl udělat?“

April využila příležitosti. „Mohl byste si třeba sundat tu vestu, mě z ní bolí oči,“ řekla.

Maisie dnes neměla náladu na galantní šprýmy. „Jmenuji se Maisie Robinsonová,“ představila se.

„Aha! Ten inzerát. Šťastnou náhodou je ten pán právě u pana Jaye.“

Maisie myslela, že omdlí. „Poslyšte,“ zajíkla se. „Ten pán, o kterého jde… Není to náhodou pan Hugh Pilaster?“ Podívala se na úředníka prosebně.

Nevzal její pohled vůbec na vědomí a odpověděl svým temperamentním tónem: „Ne, co vás to napadlo!“

Maisiiny naděje se zhroutily. Dosedla na tvrdou lavici u dveří a polykala slzy. „Není to on.“

„Ne,“ potvrdil úředník. „Já mimochodem Hugha Pilastera znám, chodili jsme spolu do školy ve Folkestonu. Odjel do Ameriky.“

Maisie sebou trhla, jako by dostala ránu. „Do Ameriky?“ zašeptala.

„Do Bostonu v Massachusetts. Nastoupil na loď před pár týdny. Vy jste ho zřejmě znala?“

Maisie si jeho otázky nevšímala. Srdce jako by se jí proměnilo v kámen, studený a těžký. Odjel do Ameriky. A ona má v sobě jeho dítě. Byla příliš zděšená, než aby plakala.

April řekla útočně: „Tak kdo to teda je?“

Úředník si uvědomil, že se dostal do úzkých. Ztratil svou povýšenost a řekl nervózně: „Ať vám to raději poví sám. Promiňte na okamžik.“ Zmizel ve dveřích do šéfovy kanceláře.

Maisie nepřítomně zírala na papírové krabice navršené u zdi, na jejichž bočních stěnách byly nápisy: Blenkinsopský statek, Regina versus Wiltshirští mlynáři, Velká jižní dráha, Paní Stanley Evansová (zesnulá). Všechno, co se odehrálo v této místnosti, znamenalo pro někoho tragédii, uvažovala – smrt, bankrot, rozvod, pronásledování.

Když se dveře opět otevřely, vyšel ven jiný muž, hodně nápadného zevnějšku. Nebyl o mnoho starší než Maisie, měl tvář biblického proroka, v níž vynikaly tmavé oči pod černým obočím, velký nos s odstávajícími nozdrami a hustý vous. Připadal jí povědomý a po chvilce si uvědomila, že jí trochu připomíná otce, i když ten nikdy nevypadal tak sveřepě.

„Maisie?“ řekl. „Maisie Robinsonová?“

Šaty měl trochu divné, jako by byly koupeny někde v cizině, a přízvuk měl americký.

„Ano, já jsem Maisie Robinsonová,“ řekla. „A kdo jste kčertu vy?“

„Copak mě nepoznáváš?“

Vtom se jí vybavil hubeňoučký kluk, otrhaný a bosý, s prvním stínem knírku na horním rtu a se zarputilým pohledem. „Ach Bože,“ vyjekla. „Danny!“ Na okamžik zapomněla na své trápení a vrhla se mu do náruče. „Danny, jsi to vážně ty?“

Přitiskl ji k sobě tak silně, až to bolelo. „To víš, že jsem to já,“ řekl.

„Kdo?“ breptala April. „Kdo je to?“

„Můj bratr!“ řekla Maisie. „Ten, co utekl do Ameriky! On se vrátil!“

Danny ji pustil z náruče, aby si ji prohlédl. „Jak to, že jsi tak zkrásněla? Vždyť jsi bývala takové malé kostnaté vyžle!“

Dotkla se jeho vousu. „Já bych tě byla poznala, kdybys neměl kolem ksichtu kožešinu.“

Za Dannym se ozvalo diskrétní zakašlání a Maisie viděla, že ve dveřích stojí postarší pán, tvářící se mírně pohoršeně. „Zřejmě jsme měli úspěch,“ pravil.

Danny se k němu obrátil: „Pane Jayi, dovoluji si vám představit svou sestru, slečnu Robinsonovou.“

„Jsem váš služebník, slečno Robinsonová. Mohu-li vám něco doporučit…?“

„Proč ne,“ řekl Danny.

„V Theobalds Road, jen pár kroků odtud, je kavárna. Musíte toho mít spoustu k vyprávění.“

Zřejmě je chtěl vystrnadit z kanceláře, ale Dannymu jako by nezáleželo na tom, co chce pan Jay. Ohleduplnosti se tedy nenaučil, ať se s ním jinak dělo, co chtělo. „Co říkáte, holky? Popovídáme si radši tady, nebo si zajdeme na kafe?“

„Pojďme ven,“ řekla Maisie.

Pan Jay dodal: „A vy se tu pak možná zastavíte vyrovnat účet, pane Robinsone, že ano?“

„Budu na to myslet. Pojďte, holky.“

Vyšli z kanceláře. Maisie by byla nejraději začala chrlit otázky hned na schodech, ale ovládla svou zvědavost do té doby, než našli kavárnu a usadili se ke stolku. Teď konečně řekla: „Tak co jsi dělal těch sedm let?“

„Stavěl jsem železnice,“ řekl. „Měl jsem to štěstí, že jsem přijel v pravý čas. Zrovna skončila občanská válka a začala konjunktura železnic. Potřebovali dělníky tak zoufale, že je vozili z celé Evropy. Byla práce i pro čtrnáctiletého vychrtlíka. Pracoval jsem na vůbec prvním ocelovém mostě přes Mississippi u St. Louis a potom jsem dostal práci na stavbě dráhy Union Pacific v Utahu. Když mi bylo devatenáct, dělal jsem předáka – to je práce pro mladé lidi. A vstoupil jsem do odborů a vedl jsem stávku.“

„Proč ses vrátil?“

„Položila se burza. Železničním společnostem došly peníze a zkrachovaly banky, které je financovaly. Práci hledají tisíce dělníků, statisíce. Tak jsem si řekl, že se vrátím domů a začnu znova.“

„Co budeš dělat – stavět tady železnice?“

Potřásl hlavou. „Napadlo mě něco jiného. Podívejte se, dvakrát v životě jsem doplatil na finanční krizi. Páni, kterým

patří banky, jsou největší pitomci na světě. Nedovedou se poučit a dělají pořád ty samé chyby. A odnesou to pracující lidi. Těm nikdo nepomůže – a nikdy pomáhat nebude. Musejí si pomoci sami.“

April řekla: „Lidi jeden druhýmu nepomáhají. V tomhle světě se každý stará o sebe. Člověk musí být sobecký.“

To říká April často, uvědomila si Maisie, i když ve skutečnosti je hodná ženská a pro kamarádku by udělala první poslední.

Danny řekl: „Chci založit takový klub pracujících lidí. Budou platit šestipenci týdně – a když je vyhodí z práce bez vlastního zavinění, bude jim klub vyplácet libru týdně, dokud si nenajdou novou práci.“

Maisie hleděla na bratra s obdivem. Ten plán byl hrozně náročný – ale to si myslela i tenkrát, když jí jako čtrnáctiletý řekl: V přístavu je loď, která zítra ráno s přílivem vypluje do Bostonu – já večer vyšplhám po laně nahoru a schovám se na palubě v některém člunu. Už tenkrát provedl, co říkal, a teď to bude stejné. Řekl, že vedl stávku. Asi z něho vyrostl člověk, za kterým ostatní jdou.

„Ale co je s mamkou a s taťkou?“ zeptal se. „Vídala ses s nimi?“

Maisie zavrtěla hlavou a ke svému vlastnímu překvapení se dala do pláče. Najednou jí přišlo strašně líto, že ztratila rodinu; celá ta léta si tu lítost odmítala připustit.

Danny jí položil ruku na rameno: „Já zajedu na sever a pokusím se je vypátrat.“

„Doufám, že je najdeš,“ řekla Maisie. „Mně se po nich hrozně stýská.“ Všimla si, že April se na ni dívá vyjeveně. „Ale bojím se, že se za mě budou stydět.“

„A proč by měli?“ řekl.

„Jsem v jiném stavu.“

Zrudl. „A vdaná nejsi?“

„Ne.“

„A budeš se vdávat?“

„Ne.“

Danny se rozzuřil: „Kdo je ten hajzl?“

Maisie zvýšila hlas: „Prosím tě, Danny, nehraj si na bratříčka mstitele.“

„Nejradši bych ho…“

„Nech toho, Danny!“ řekla Maisie hněvivě. „Před sedmi lety ses na mě vykašlal a nemáš právo se tu najednou objevit a dělat, jako bych byla tvůj majetek.“ Vypadal zahanbeně a ona pokračovala už mírněji: „To je vedlejší. On by si mě byl vzal, ale já ho nechtěla, tak ho nechme být. Ostatně odjel do Ameriky.“

Danny se uklidnil. „Kdybych nebyl tvůj bratr, vzal bych si tě sám. Hezká jsi na to dost! Samozřejmě ta troška peněz, co mi zbyla, je tvoje.“

„Já nic nechci.“ Uvědomila si, že to zní nevděčně, ale nemohla si pomoci. „Nemusíš o mě nijak pečovat, Danny. Dej si ty peníze na klub pracujících. Já se o sebe postarám. Dokázala jsem to, když mi bylo jedenáct, tak to teď svedu taky.“

III.

Micky Miranda a papá seděli v malé jídelně v Soho a obědvali dušené ústřice – nejlevnější možnost z jídelního lístku – a silné pivo. Restaurace byla pár minut od kordovského vyslanectví na Portlandském náměstí, kde teď Micky vysedával každé dopoledne hodinku nebo dvě a vyřizoval vyslancovu poštu. Pro dnešek byl hotov a sešel se s otcem na oběd. Seděli proti sobě na tvrdých lavicích s vysokým opěradlem. Na podlaze byly piliny a strop pokrývala letitá špína. Micky se v takových místech stravoval hrozně nerad, ale dělal to často, aby ušetřil. Do Cowes Clubu chodil jen tehdy, když jídlo platil Edward. Ostatně pobývat v klubu s otcem bylo utrpení. Micky se věčně obával, že papá se začne s někým prát, že vytáhne bouchačku nebo že bude plivat na podlahu.

Papá vytřel misku kusem chleba a odsunul ji stranou. „Něco ti musím vysvětlit,“ řekl.

Micky položil lžíci.

Papá řekl: „Potřebuju pušky, abych mohl bojovat s Delabarkovými. Až je rozdrtím, vezmu si jejich ledkové doly. Z těch dolů naše rodina zbohatne.“

Micky tiše přikývl. To všechno už slyšel.

„Ledkové doly jsou jen začátek, první krok," pokračoval papá. „Až budeme mít víc peněz, koupíme si víc pušek. Členové rodiny dostanou v naší provincii důležitá místa."

Micky nastražil uši. To byla nová nota.

„Tvůj bratranec Jorge bude v armádě plukovníkem. Tvůj bratr Paulo se stane šéfem policie v provincii Santamaria."

Takže bude moci dělat rabiáta z povolání, místo jen ze záliby, pomyslel si Micky.

A papá řekl: „Já se stanu guvernérem provincie."

Guvernérem! Mickyho nenapadlo, že papá míří tak vysoko.

Ale on ještě neskončil. „Až budeme mít v rukou provincii, zaměříme se na celou zemi. Začneme horem dolem podporovat prezidenta Garciu. Ty budeš jako vyslanec v Londýně. Tvůj bratr bude možná ministrem spravedlnosti. Tvoji strýcové budou generály. Tvůj nevlastní bratr Dominik, ten kněz, dostane arcibiskupství v Palmě."

Micky žasl; vůbec netušil, že má nějakého nevlastního bratra. Ale neřekl nic, nechtěl otce přerušovat.

„A potom," řekl papá, „ve správnou chvíli, se zbavíme rodiny Garciů a nastoupíme na její místo."

„Chceš říct, že převezmeme vládu?" řekl Micky s očima navrch hlavy. Otcova smělost a sebejistota mu braly dech.

„Ano. Za takových dvacet let budu prezidentem Kordovy, synu… nebo to budeš ty."

Micky se snažil srovnat si to v hlavě. Kordova má ústavu, v níž se počítá s demokratickými volbami, ale žádné se nikdy nekonaly. Prezident Garcia se dostal k moci před deseti lety. Předtím byl vrchním velitelem ozbrojených sil pod prezidentem Lopezem, který vedl vzbouření proti vládě Španělů, v němž bojoval papá a jeho honáci. Papá překvapil Mickyho svou rafinovanou strategií: Vydávat se za horlivého stoupence dosavadního mocipána a pak mu vpadnout do zad. Ale jakou roli má hrát Micky? Má se stát kordovským vyslancem v Londýně. První krok udělal, když sebral místo Toniu Silvovi. Stejně bude muset zatočit i s vyslancem.

A co pak? Bude-li jeho otec prezidentem, mohl by být Micky ministrem zahraničí a cestovat po světě jako představitel své země. Ale papá řekl, že prezidentem by mohl být i Micky – ne Paulo, ani strýc Rico, ale Micky. Bylo by to vážně možné?

Ale proč ne? Micky je chytrý, bezohledný a má výborné styky: Co víc může potřebovat? Vyhlídka na to, že by vládl celé

zemi, byla opojná. Každý by se mu klaněl, většina krásných žen z celé země by mu byla po vůli, ať dobrovolně, či ne. Byl by stejně bohatý jako Pilasterovi.

„Prezident," řekl zasněně. „To se mi líbí."

Papá zničeho nic natáhl ruku a udeřil ho do tváře.

Starý muž měl v ruce sílu a jeho dlaň byla tvrdá. Mickym ten políček hodil stranou. Vykřikl leknutím a bolestí a vyskočil. V ústech cítil krev. V sále všechno ztichlo, všichni se na ně dívali.

„Sedni si," poručil papá.

Micky pomalu a s nechutí poslechl.

Papá teď natáhl přes stůl obě ruce a chytil ho za klopy. Hlasem plným opovržení řekl: „Celý tenhle plán je ohrožený, protože ty jsi úplně pohořel v jedné jednoduché, malé úloze, kterou jsi v něm dostal!"

Micky z něho měl hrůzu, když byl v takové ráži. „Papá, ty pušky dostaneš!" zaúpěl.

„Za jeden jediný měsíc bude v Kordově jaro. My se musíme Delabarkových dolů zmocnit letos – napřesrok bude pozdě. Zamluvil jsem si přeplavbu na nákladní lodi do Panamy. Kapitána jsem podplatil, aby vylodil mne a zbraně na atlantském pobřeží Santamarie." Papá vstal a vytáhl Mickyho na nohy takovou silou, že mu roztrhl košili. Obličej měl zrůzněný vzteky. „Ta loď vypluje za pět dní," řekl hlasem, který naplnil Mickyho děsem. „Teď odsud vypadneš a koupíš mi ty pušky!"

Hastead, podlézavý sluha Augusty Pilasterové, vzal Mickyho mokrý plášť a pověsil jej nedaleko krbu v hale. Micky mu nepoděkoval. Ti dva se neměli rádi. Hastead žárlil na každého, komu Augusta prokazovala přízeň, a Micky jím pohrdal pro jeho servilnost. Kromě toho si Micky nikdy nebyl jist, kam se Hastead dívá, a to ho znervózňovalo.

Micky šel do přijímacího pokoje a našel tam Augustu samotnou. Vypadalo to, že ho ráda vidí. Podržela jeho ruku ve svých a řekla: „Jsi tak studený."

„Šel jsem přes park."

„Ty nerozumný hochu, proč si nevezmeš drožku?" Micky si drožku nemohl dovolit, což Augusta netušila. Přitiskla si jeho

ruku k ňadrům a usmála se. Působilo to jako sexuální výzva, ale ona si počínala, jako by nevinně zahřívala jeho zkřehlé prsty.

Dělávala to často, když byli spolu sami, a Mickymu to bylo obvykle příjemné. Držela ho za ruku nebo se dotýkala jeho stehna a on ji bral za paži nebo jí kladl ruku na rameno a díval se jí do očí. Mluvili tlumeně, jako milenci, aniž by sebeméně připustili, že flirtují. Jeho to vzrušovalo a ji také. Ale on byl dnes v tak zoufalých starostech, že s ní nemohl laškovat. „Jak se daří starému panu Sethovi?“ řekl a doufal, že uslyší o nějaké nenadálé komplikaci.

Vycítila, jakou má náladu, a bez námitek pustila jeho ruku, i když na ní bylo znát zklamání. „Pojď blíž k ohni,“ vybídla ho. Seděla na pohovce a popleskala místo vedle sebe. „Sethovi je mnohem líp.“

Micky poklesl na duchu.

Mluvila dál: „Možná že tu s námi pobude ještě léta.“ Nemohla v hlase potlačit rozhořčení. Čekala už netrpělivě, až se její muž ujme vlády. „On je teď u nás, jak víš. Měl bys k němu zajít, až si vypiješ čaj.“

„Už půjde brzy na odpočinek?“ zeptal se.

„Zatím to tak bohužel nevypadá. Zrovna dnes ráno zakázal další emisi ruských železničních akcií.“ Poklepala mu na koleno. „Buď trpělivý. Tvůj papá nakonec ty pušky dostane.“

„On už nemůže moc dlouho čekat,“ řekl Micky ztrápeně. „Musí odjet příští týden.“

„Tak proto jsi takový zkroušený,“ řekla. „Ubohý hochu. Kéž bych ti mohla nějak pomoci.“

„Vy mého otce neznáte,“ řekl Micky a z jeho slov chtě nechtě čišelo zoufalství. „Před vámi ze sebe dělá civilizovaného člověka, ale ve skutečnosti je to barbar. Bůhví, co se mnou udělá, když mu nevyhovím.“

V hale se ozvaly hlasy. „Ještě ti musím něco povědět, než přijdou ostatní,“ pospíšila si Augusta. „Konečně jsem se setkala s Davidem Middletonem.“

Micky kývl. „Co říkal?“

„Byl zdvořilý, ale otevřený. Prý nevěří, že byla řečena celá pravda o smrti jeho bratra, a ptal se, jestli bych ho mohla spojit buď s Hughem Pilasterem, nebo s Antoniem Silvou. Řekla jsem mu, že jsou oba v cizině a že on jenom maří čas.“

„Kéž bychom dokázali vyřešit problém se starým Sethem stejně hladce jako tenhle," řekl Micky, když se už dveře otevíraly.

Vešel Edward a za ním jeho sestra Clementine. Byla podobná Augustě, ale neměla sílu její osobnosti, a třebas byla mladší, úplně postrádala matčino sexuální kouzlo. Augusta nalévala čaj. Micky mluvil s Edwardem roztržitě o jejich plánech na večer. V září se nekonaly žádné večírky ani plesy; šlechta zůstávala mimo Londýn až přes Vánoce a ve městě se zdržovali jen politikové a jejich manželky. Ale o středostavovskou zábavu nouze nebyla a Edward měl lístky na nějakou divadelní hru. Micky předstíral, že se na ni těší, ale v myšlenkách ho strašil jen papá.

Hastead přinesl horké piškotové koláčky s máslem. Edward jich pár snědl, Micky neměl chutí. Objevili se další členové rodiny: Josefův bratr, mladý William, Josefova škaredá sestra Madeleine a Madeleinin manžel, major Hartshorn s jizvou na čele. Všichni mluvili o finanční krizi, ale Mickymu bylo jasné, že z ní nemají strach – starý pan Seth ji předvídal a postaral se, aby banku Pilasterových nezasáhla. Cenné papíry s vysokým rizikem ztratily na ceně – egyptské, peruánské a turecké dluhopisy se zhroutily –, ale cenné papíry anglické vlády a akcie anglických železnic poklesly jen málo.

Jeden po druhém se šel podívat na starého pana Setha; jeden po druhém se vracel dolů a prohlašoval, jak báječně vypadá. Micky čekal, až bude poslední. Když šel konečně nahoru, bylo půl šesté.

Seth obýval dřívější Hughův pokoj. Ošetřovatelka seděla před otevřenými dveřmi, pro případ, že by ji volal. Micky vešel a dveře za sebou zavřel.

Seth seděl v posteli a četl The Economist. Micky řekl: „Dobré odpoledne, pane Pilastere. Jak se cítíte?"

Stařec odložil časopis se zřejmou nelibostí. „Dobře, děkuji vám. Jak se daří vašemu otci?"

„Už se nemůže dočkat, až bude doma." Micky upřeně zíral na křehkého starce v bílých poduškách. Plet: na obličeji měl průsvitnou a zahnutá čepel pilasterovského nosu se zdála být ostřejší než kdy jindy, ale oči jiskřily inteligencí. Vypadal, že může žít a řídit banku ještě dalších deset let.

Mickymu se zdálo, že slyší otce říkat: Kdo nám stojí v cestě?

Ten stařec je slabý, bezmocný a Micky je v místnosti sám, ošetřovatelka venku.

Micky si uvědomil, že musí Setha zabít.

Otcův hlas ho naváděl: Udělej to teď.

Může ho zardousit polštářem a nenechat žádnou stopu. Všichni si budou myslet, že umřel přirozenou smrtí.

Mickyho srdce se naplnilo ošklivostí a udělalo se mu zle.

„Co je vám?“ řekl Seth. „Vypadáte nemocněji než já.“

„Sedí se vám pohodlně, pane?“ řekl Micky. „Ukažte, já vám upravím polštáře.“

„Není třeba, takhle je to dobré,“ řekl Seth, ale Micky už sáhl za jeho záda a vytáhl velkou péřovou podušku.

Micky se díval na starého pána a váhal.

Sethovi probleskl v očích strach a otevřel ústa, aby volal o pomoc.

Než mohl vydat zvuk, přikryl mu Micky obličej polštářem a tlačil mu hlavu dozadu.

Seth měl naneštěstí ruce na přikrývce a teď jimi s překvapivou silou chytil Mickyho za předloktí. Micky s hrůzou pozoroval stařecké paňáty svírající jeho rukávy, ale držel polštář, seč mohl. Seth zoufale svíral Mickyho paže, mladý muž však byl silnější.

Když se nedokázal uvolnit, začal Seth kopat nohama a zmítat sebou. Nemohl uniknout z Mickyho sevření, ale Hughova stará postel vrzala a Micky se děsil toho, že se ošetřovatelka přijde podívat, co se děje. Nepřipadl na nic jiného než znehybnět starce tím, že se na něj položí. Stále držel Sethovi polštář na obličeji a přitom se vyšvihl na postel a na svíjející se tělo. Mickymu vytanulo na mysli, že to groteskně připomíná milostný zápas se vzpouzející se ženou, a musel potlačovat záchvat hysterického smíchu. Seth stále bojoval, ale Mickyho váha omezovala jeho pohyby a postel přestala vrzat. Micky pevně držel.

Nakonec všechny pohyby ustaly. Micky zůstal pro jistotu na posteli tak dlouho, jak si jen troufal. Pak opatrně polštář zdvihl a zíral na tichý bílý obličej. Seth měl oči zavřené, rysy bez hnutí. Vypadalo to, že je mrtvý. Micky si uvědomil, že by mohl zkusit tep. Pomalu a bázlivě sklonil hlavu k Sethově hrudi.

Najednou starý muž otevřel dokořán oči a zhluboka, sípavě se nadechl.

Micky málem vykřikl hrůzou. Vzápětí se vzpamatoval a znovu přikryl Sethovi tvář polštářem. Cítil, že se chvěje strachem a znechucením, jak polštář přidržoval; ale s odporem už se nesetkal. Věděl, že by tak měl čekat několik minut, aby si byl jist, že stařec je tentokrát skutečně mrtev, ale bál se ošetřovatelky. Mohla si všimnout i ticha. Musí mluvit, aby to vypadalo normálně. Ale nepřicházel na nic, co by mrtvému muži řekl. Říkej cokoli, přesvědčoval se, jen aby slyšela nějaké zvuky rozhovoru. „Mně se daří velmi dobře," mumlal zoufale. „Velmi dobře, velmi dobře. A co vy? Dobrá, dobrá. Rád slyším, že se cítíte lépe. To je báječné, pane Pilastere. Jsem rád, že vypadáte tak skvěle, o tolik lépe, ach Bože, já už nemůžu, velmi dobře, báječně, báječně…"

Déle to už nevydržel. Zvedl polštář. S obličejem zkřiveným hnusem sáhl Sethovi na prsa do míst, kde předpokládal srdce. Bledá starcova pokožka byla porostlá řídkými chloupky. Tělo bylo pod noční košilí teplé, ale srdce nebilo. Jsi tentokrát vážně mrtvý? uvažoval. A pak se mu zdálo, že k němu zlostně a netrpělivě mluví papá: Ano, ty blázne, je mrtvý, tak vypadni. Polštář nechal Sethovi na obličeji, skulil se z postele a vstal.

Najednou mu bylo na omdlení, cítil se slabý a musel se zachytit sloupku postele, aby udržel rovnováhu. Já ho zabil, říkal si. Já ho zabil.

Na chodbě se ozval hlas.

Micky se podíval na tělo na posteli. Polštář mu stále zakrýval tvář. Rychle jej sundal. Sethovy mrtvé oči byly otevřeny doprázdna.

Dveře se otevřely.

Dovnitř vešla Augusta.

Stála ve dveřích, dívala se na zválenou postel, na tichou Sethovu tvář s očima dokořán a na polštář v Mickyho rukou. Krev jí zmizela z tváří.

Micky na ni bez hlesu zíral a čekal, až promluví.

Stála a dlouho hleděla střídavě na Setha a na Mickyho.

Pak pomalu a klidně dveře zavřela.

Vzala Mickymu polštář. Zvedla Sethovu bezvládnou hlavu a dala polštář na místo, pak urovnala ložní prádlo. Zvedla z podlahy The Economist, položila mu jej na prsa, aby to vypadalo, že při čtení usnul.

Pak mu zatlačila oči.

Přistoupila k Mickymu. „Ty se celý třeseš," řekla. Vzala jeho obličej do dlaní a políbila ho na ústa.

Chvíli byl příliš ohromený, než aby nějak reagoval. Potom se jeho děs bleskem proměnil v chtíč. Obemkl ji rukama a přitáhl do těsného objetí, v němž drtil její ňadra na své hrudi. Otevřela ústa a jejich jazyky se setkaly. Micky chytil její prsy do rukou a tvrdě je hnětl. Lapala po dechu. Když ucítila jeho erekci, začala narážet pánví na jeho tvrdý penis. Oba supěli. Augusta si dala jeho ruku do úst a zakousla se do ní, aby nekřičela. Pevně zavřela oči a roztřásla se. Uvědomil si, že její rozkoš vrcholí, a byl tím tak vzrušený, že dosáhl ukojení také.

Trvalo to jen pár okamžiků. Ještě chvíli zůstali zaklesnuti do sebe a těžce oddechovali. Micky byl příliš omámený, než aby mohl myslet.

Když Augusta popadla dech, uvolnila se z objetí. „Já teď jdu do svého pokoje," řekla klidně. „Ty bys měl okamžitě zmizet z domu!"

„Augusto…"

„Říkej mi paní Pilasterová!"

„Samozřejmě…"

„Tohle se nikdy nestalo," zasyčela šeptem. „Rozumíš mi? Nic z toho se nestalo!"

„Samozřejmě," řekl zase.

Uhladila si vpředu šaty a upravila vlasy. Pozoroval ji bez hnutí, fascinován silou její vůle. Obrátila se a šla ke dveřím. Automaticky jí je otevřel. Vyšel za ní ven.

Ošetřovatelka se na ně tázavě podívala. Augusta si položila prst na ústa. „Právě usnul," řekla tiše.

Micky žasl nad její chladnokrevností a děsil se jí.

„To mu prospěje nejvíc," pravila ošetřovatelka. „Nechám ho nějakou hodinku v klidu."

Augusta souhlasně kývla. „Také bych to udělala, být vámi. Věřte mi, že je mu teď dobře."

ČÁST DRUHÁ
1879

KAPITOLA PRVNÍ
Leden

I.

Hugh se vrátil do Londýna po šesti letech. Za tu dobu Pilasterovi zdvojnásobili svůj majetek – zčásti Hughovou zásluhou.

Vedl si v Bostonu mimořádné dobře, lépe, než si představoval. Obchod přes Atlantik jen kvetl díky tomu, že se Spojené státy zotavovaly z občanské války a Hugh se postaral o to, aby banka Pilasterových financovala pořádný díl tohoto obchodu.

Pak zprostředkoval společníkům řadu výnosných emisí severoamerických akcií a obligací. Po válce potřebovala vláda a podnikatelé hotové peníze a banka Pilasterových jim je obstarávala.

Nakonec odborně prozkoumal chaotický trh železničních cenných papírů, takže byl schopen posoudit, na kterých železnicích se dá získat jmění a kterým dojde dech hned zkraje. Strýc Josef byl zpočátku skeptický, protože si připomínal newyorský krach z roku 1873, ale Hugh podědil starostlivý konzervatismus Pilasterových a doporučoval jen kvalitní papíry, kdežto všemu, co zavánělo spekulací, se vyhýbal. A ukázalo se, že jeho úsudek je zdravý. Pilasterovi byli nyní světová jednička, pokud šlo o získávání kapitálu pro průmyslový rozvoj Severní

Ameriky. Hugh dostával roční plat tisíc liber a věděl, že by si zasloužil víc.

Když se v Liverpoolu vylodil, čekal ho v přístavu vedoucí místní odbočky Pilasterových, s nímž si od svého příjezdu do Bostonu aspoň jednou týdně telegrafoval. Osobně se nikdy nesetkali, a když se teď seznámili, úředník řekl: „Božínku, já netušil, že jste tak mladý, pane!“ Hugha to potěšilo, protože si zrovna ten den ráno našel ve vlasech, jinak černých jako uhel, jednu stříbrnou nitku.

Bylo mu šestadvacet.

Jel vlakem do Folkestonu, aniž se zastavil v Londýně. Společníci Pilasterových mohli mít pocit, že by je měl vyhledat dřív než svou matku, ale jeho názor byl opačný: Jim věnoval šest let života a matka si zasloužila aspoň jeden den.

Shledal, že její vyrovnaný půvab ještě předčí minulost, ale že stále nosí smutek po otci. Jeho sestra Dotty, nyní dvanáctiletá, si ho sotva pamatovala a chovala se plaše, dokud si ji neposadil na klín a nepřipomněl jí, jak špatně mu skládala košile.

Prosil matku, aby se přestěhovala do většího domu, snadno by jí mohl platit nájem. Ona odmítla a měla ho k tomu, aby dával dohromady kapitál. Přesvědčil ji aspoň, aby si vzala další služebnou ke stárnoucí hospodyni, paní Builthové.

Příští den nasedl do vlaku londýnské, chathamské a doverské železnice a v Londýně vystoupil na nádraží Holborn Viaduct. U nádraží postavili nový velký hotel. Majitelé soudili, že se Holborn stane důležitou zastávkou všech Angličanů cestujících do Nice nebo do Petrohradu. Hugh by do takového podniku peníze nedal. Podle jeho odhadu budou této stanice využívat hlavně lidé pracující v City, kteří obývali rostoucí předměstí na jihovýchodě Londýna.

Bylo krásné jarní ráno. Šel do banky Pilasterových pěšky. Zapomněl už, jak zakouřené je londýnské ovzduší, mnohem víc než v Bostonu nebo New Yorku. Před bankou se chvíli zastavil a pozoroval její pompézní průčelí.

Dal společníkům na srozuměnou, že chce domů na dovolenou proto, aby navštívil matku, sestru a starou vlast. Měl však ještě jeden důvod k návratu do Londýna.

Chtěl tady odpálit bombu.

Přijel s návrhem na fúzi severoamerické filiálky Pilasterových s newyorskou bankou Madler a Bell, z níž by

povstala nová firma s názvem Madler, Bell a Pilaster. Bance by to přineslo spoustu peněz; završilo by to jeho působení ve Spojených státech a umožnilo by mu to vrátit se do Londýna a povýšit z průzkumníka na tvůrce rozhodování. Byl by to konec jeho vyhnanství.

Nervózně si upravil kravatu a vstoupil.

Bankovní hala, která mu před léty tak imponovala svou mramorovou podlahou a důležitými poslíčky, se mu teď zdála usedlá. Když vykročil do schodů, potkal Jonase Mulberryho, svého někdejšího představeného. Mulberry byl překvapen i potěšen, že ho vidí. „Pane Hughu!“ řekl a horlivě mu potřásal rukou. „Vrátil jste se natrvalo?“

„Doufám. Jak se daří paní Mulberryové?“

„Moc dobře, děkuji vám.“

„Pozdravujte ji ode mne. A co vaše tři ratolesti?“

„Teď už je jich pět. Všichni zdraví jako buci. Díky Bohu.“

Hugha napadlo, že hlavní účetní by mohl znát odpověď na jednu otázku, která mu vytanula na mysli. „Mulberry, vy jste už tady byl, když pana Josefa udělali společníkem?“

„To jsem byl čerstvý podúředník. V červnu to bude pětadvacet let.“

„Takže panu Josefovi bylo…“

„Devětadvacet.“

„Děkuji vám.“

Hugh zaklepal na dveře kanceláře společníků a vešel.

Byli tam všichni čtyři: strýc Josef seděl u stolu hlavního společníka, starší, plešatější a podobnější starému panu Sethovi; manžel tety Madeleine, major Hartshorn, jemuž zčervenal nos a tvořil protějšek jizvě na čele, četl u krbu The Times; strýc Samuel, jako vždy perfektně oblečený v tmavě šedém dvouřadovém cutawayi s perlově šedou vestičkou, zamračeně studoval nějakou smlouvu; a nejnovější společník, mladý William, nyní jedenatřicetiletý, si u svého stolu něco zapisoval.

Samuel pozdravil Hugha první. „Milý chlapče!“ řekl, vstal a potřásl mu rukou. „Vypadáš výborně!“

Hugh si podal ruce se všemi třemi a přijal sklenku sherry. Rozhlédl se po zdech, kde visely portréty předchozích hlavních společníků. „Tak v téhle místnosti jsem prodal před šesti lety lordu Liversedgeovi ruské vládní obligace za 100 000 liber,“ připomněl si.

„To souhlasí,“ řekl Samuel.

„Při pěti procentech dělá provize Pilasterových z toho obchodu pořád ještě víc, než kolik jsem si vydělal za celých osm let své práce pro banku," usmál se.

Josef popuzeně namítl: „Doufám, že to nemá být žádost o zvýšení platu. Už teď jsi nejlépe placený zaměstnanec v celé firmě."

„Kromě společníků," podotkl Hugh.

„Pochopitelně," vyštěkl Josef.

Hugh si uvědomil, že začal špatně. Moc hr, jako vždycky, řekl si. Přibrzdit. „O zvýšení platu nežádám," řekl. „Ale mám pro společníky jeden návrh."

Samuel řekl: „To tedy bude lepší, když se posadíš a povíš nám o tom."

Hugh položil svou sklenku netknutou a soustředil se. Nesmírně si přál, aby jeho návrh přijali. Měl to být jeho mistrovský kousek, a zároveň důkaz, že zvítězil nad protivenstvími. Bance by to přineslo jedním rázem víc obchodů, než kolik byla většina společníků schopna sjednat za celý rok. A kdyby souhlasili, byli by více méně povinni ho udělat společníkem.

„Boston už není finančním střediskem Spojených států," začal. „Tím je dnes New York. Měli bychom tam rozhodně přesunout své kanceláře. Aleje tu jeden háček. Mnoho obchodů, které jsem za těch šest let uzavřel, se realizovalo společně s newyorskou bankou Madler a Bell. Sidney Madler mne vzal víceméně pod svá křídla, když jsem byl ještě zelenáč. Kdybychom se přestěhovali do New Yorku, konkurovali bychom jim."

„Konkurence není nic špatného, když se drží v rozumných mezích," prohlásil major Hartshorn. Zřídka přispěl do debaty něčím cenným, ale než by byl zticha, raději dogmatickým tónem přednášel očividné pravdy.

„Snad. Ale já jsem dostal lepší nápad. Proč bychom neprovedli fúzi naší severoamerické odbočky s Madlerem a Bellem?"

„Fúzi?" přeptal se Hartshorn. „Co tím myslíš?"

„Vytvoření společného podniku. Říkejme mu Madler, Bell a Pilaster. Měl by jednu úřadovnu v New Yorku a jednu v Bostonu."

„Jak by to fungovalo?"

„Nová banka by obstarávala veškeré financování dovozu a vývozu, které dnes provádějí oba domy, a zisk by se dělil. Pilasterovi by měli možnost se podílet na veškerých nových emisích akcií a obligací, které dávají na trh Madler a Bell. Já bych tu činnost řídil z Londýna."

„Mně se to nelíbí," řekl Josef. „To bychom prostě odevzdali naše obchody pod kontrolu někoho jiného."

„Ale to jste ještě neslyšeli to nejlepší," řekl Hugh. „Veškeré evropské obchody Madiera a Bella, které jsou zatím rozděleny mezi několik agentů v Londýně, by byly předány Pilasterům."

Josef zachraptěl překvapením: „To by muselo dělat…"

„Víc než 50 000 liber ročně na komisích."

Hartshorn vydechl: „Pane na nebi!"

Všichni žasli. Nikdy předtím společný podnik nezřizovali a nečekali, že s něčím takovým přijde člověk, který ani není společníkem. Ale vyhlídka na 50 000 liber byla neodolatelná.

Samuel řekl: „Ty jsi samozřejmě s nimi o tom jednal."

„Ano. Madler má velký zájem a jeho společník John James Bell zrovna tak."

Mladý William řekl: „A ty bys ten společný podnik spravoval z Londýna."

Hugh chápal, že William v něm vidí soka, který byl mnohem méně nebezpečný 5 000 kilometrů odsud. „Proč ne?" opáčil. „Peníze se koneckonců shromažďují tady v Londýně."

„A jaké bys měl postavení?"

To byla otázka, které by se byl Hugh zatím rád vyhnul. William ji mazaně vznesl, aby ho uvedl do rozpaků. Teď musí do toho kyselého jablka kousnout. „Myslím, že pánové Madler a Bell by očekávali, že budou jednat se společníkem."

„Na společníka jsi moc mladý," zahučel Josef okamžitě.

„Je mi šestadvacet, strýčku," řekl Hugh. „Vy jste byl společníkem jmenován v devětadvaceti."

„Tři roky jsou dlouhá doba."

„A padesát tisíc liber je spousta peněz." Hugh si uvědomoval, že to zní domýšlivě – tu chybu dělal často –, a rychle zacouval. Věděl, že kdyby je tlačil do kouta, odmítli by ho už z konzervatizmu. „Ale bude potřeba hodně věcí zvážit. Já vím, že si o tom budete chtít promluvit. Snad bude lepší, když teď půjdu." Samuel lehce kývl a Hugh zamířil ke dveřím.

Samuel řekl: „Hughu, ať už tohle dopadne, jak chce, musíme ti blahopřát k velice zajímavému podnikatelskému námětu – jsem si jist, že na tom se shodneme všichni.“

Podíval se tázavě na společníky a všichni souhlasně přikývli. Strýc Josef zamumlal: „Velmi správně, velmi správně.“

Hugh nevěděl, má-li být nešťastný, že jeho plán neschválili, nebo má-li být rád, že jej rovnou neodmítli. Měl deprimující pocit, že propásl nejvhodnější moment. Ale víc dělat nemohl. „Děkuji vám,“ řekl a šel.

Týž den ve čtyři odpoledne stál před Augustiným výstavným domem v Kensington Gore.

Červené cihly ztmavly šesti lety londýnských sazí a bílý kámen už bílý nebyl, ale dům se stále pyšnil sochami ptáků a zvířat na stupních lomenice, jakož i lodí pod plným plachtovím na samé špici. A tihle budou říkat, že Američané si libují v pompéznosti! napadlo Hugha.

Z matčiných dopisů věděl, že Josef a Augusta vynaložili část svého neustále se množícího majetku na dvě další nemovitosti – zámek ve Skotsku a venkovskou usedlost v Buckinghamshiru. Augusta chtěla dům v Kensingtonu prodat a koupit palác na Mayfairu, ale Josef si dupl: Jemu se tady líbí.

Dům byl poměrně nový, když odtud Hugh odcházel, nicméně pro něho byl plný vzpomínek. Tady trpěl Augustiným pronásledováním, dvořil se Florence Stalworthyové, rozbil Edwardovi nos a miloval se s Maisií Robinsonovou. Vzpomínka na Maisii byla nejsilnější. Nevybavoval si ani tolik to ponížení a hanbu jako výbuch vášně a vzrušení. Maisii od té doby neviděl a nic o ní neslyšel, ale myslel na ni pořád.

Rodina měla skandál v paměti tak, jak jej podala Augusta: Že zpustlý syn Tobiase Pilastera přivedl do domu nevěstku, a když byl přistižen, zlovolně napadl ubohého nevinného Edwarda. Budiž. Myslet si mohou, co chtějí, ale musejí ho uznat za Pilastera a bankéře, a bude-li mít štěstí, brzo ho budou muset udělat společníkem.

Byl zvědav, jak se rodina za těch šest let změnila. Matka mu dávala každý měsíc ve svých dopisech vědět, co se doma děje. Sestřenice Clementine byla zasnoubena; Edward ne, přes Augustiny snahy; mladý William a Beatrice měli malou holčičku. Ale o věcech za tímhle vším macka nepsala. Žije strýc

Samuel pořád se svým „tajemníkem“? Je Augusta stejně bezohledná jako dřív nebo se léty obměkčila? Vystřízlivěl Edward a usadil se? Oženil se Micky Miranda konečně s některou z toho hejna dívek, které se do něho každou sezonu zamilovávaly?

Teď přišel čas, kdy je všechny uvidí tváří v tvář. Přešel ulici a zabušil na dveře.

Otevřel Hastead, Augustin úlisný majordom. Vypadal pořád stejně; každé jeho oko se upíralo jiným směrem jako dřív. „Dobré odpoledne, pane Hughu,“ pravil, ale jeho velšská dikce byla mrazivá, což naznačovalo, že Hugh je v tomto domě stále v nemilosti. Hasteadova slova na uvítanou vždycky zaručeně vyjadřovala to, jak smýšlí Augusta.

Prošel předsíní do haly. Tam už jako uvítací výbor stálo trio čarodějnic z rodiny Pilasterových: Augusta, její švagrová Madeleine a dcera Clementine. Augusta ve svých čtyřiceti sedmi letech byla stejně oslňující jako kdysi; uchovala si klasicky půvabnou tvář s černými brvami a hrdým výrazem, a i když za těch šest let přibrala, byla dost vysoká, aby se váha rozložila. Clementine byla její štíhlejší vydání, ale neměla nezdolnou auru své matky a do krásy jí něco chybělo. Teta Madeleine byla Pilasterová každým coulem, od zahnutého nosu přes hubenou, hranatou postavu až po drahou krajkovou ozdobu na lemu její ledově modré róby.

Hugh zaťal zuby a všechny je políbil.

Augusta řekla: „Tak co, Hughu, doufám, že po zkušenostech z ciziny jsi moudřejší mladý muž, než jsi byl?“

Nehodlala nikoho nechat zapomenout, že odcházel jako vyvrhel. Hugh odpověděl: „Já nepochybuji, drahá teto, že nám všem moudrosti přibývá, jak stárneme,“ a se zadostiučiněním pozoroval, jak jí obličej potemněl zlostí.

„To jistě!“ zahučela ledově.

Clementine řekla: „Hughu, dovol, abych ti představila svého snoubence, sira Harryho Tonkse.“

Hugh si s ním potřásl rukou. Harry byl příliš mladý, aby měl vlastní šlechtický titul, takže ten „sir“ musel znamenat baroneta, tedy příslušníka druhořadé šlechty. Hugh mu nezáviděl, že si vezme Clementine. Nebyla tak zlá jako její matka, ale povahu měla vždycky špatnou.

Harry se Hugha zeptal: „Jakou jste měl plavbu?“

„Velmi rychlou," opáčil Hugh. „Přijel jsem na jednom z těch nových šroubových parníků. Trvalo to jen sedm dní."

„Neříkejte! No to je skvělé, skvělé!"

„Ze které části Anglie pocházíte, sire Harry?" zeptal se Hugh, aby se o tom pánovi něco dozvěděl.

„Mám pozemky v Dorsetshiru. Většina mých nájemců pěstuje chmel."

Takže šlechtický statkář, usoudil Hugh. Pokud má trochu rozumu, prodá tu půdu a peníze uloží do banky Pilasterových. Harry po pravdě řečeno nevypadal dvakrát chytře, ale mohl být povolný. Ženy v rodině Pilasterových se rády vdávaly za muže, kteří si dali říci, co mají dělat, a Harry byl mladší obdobou Madeleinina manžela George. S věkem začínali mrzoutštět a vzpouzet se, ale na vážný odpor se zmohli zřídka.

„Pojďme do salonu," rozkázala Augusta. „Všichni na tebe čekají." Šel za ní, ale ve dveřích se na okamžik zastavil. Ta známá místnost s velkými krby na protilehlých stranách a s francouzskými okny vedoucími do dlouhé zahrady byla zgruntu zařízena jinak. Zmizel veškerý japonský nábytek a japonerie vůbec a salon hýřil přepychovým stylem pestrých barev. Při bližším pohledu Hugh všude shledával samé květy: Veliké žluté chudobky pokrývaly koberec, rudé růže se pnuly po laťkoví na tapetách, máky zdobily záclony a růžové chryzantémy byly vetkány do hedvábného čalounění židlí a do drapérií kolem zrcadel, na stolcích a pianu. „Vy jste ten salon docela předělala, teto," řekl celkem zbytečně.

Clementine podotkla: „To je všechno z nového obchodu Williama Morrise na Oxford Street – je to poslední móda."

Augusta dodala: „Ale koberec budeme muset vyměnit. Nemá tu správnou barvu."

Nikdy není s ničím spokojená, připomněl si Hugh.

Shromáždila se tu většina rodiny Pilasterových. Všichni jsou na toho Hugha zvědaví, uvědomil si. Odešel s potupou a oni si mohli myslet, že už ho nikdy neuvidí – ale podcenili ho a on se vrátil jako vítězný hrdina. Teď jsou celí dychtiví si ho prohlédnout.

První, s kým si potřásl rukou, byl jeho bratranec Edward. Bylo mu devětadvacet, ale vypadal starší; začínal už být obtloustlý a ve tváři měl obžerný ruměnec. „Tak ty ses vrátil," řekl. Pokusil se o úsměv, ale vyšel z toho jakýsi mrzutý úšklebek. Hugh mu to nemohl mít za zlé. Tyhle dva bratrance

lidé vždycky srovnávali. Teď Hughův úspěch zdůrazňoval, jak málo v bance dokázal Edward.

Vedle Edwarda stál Micky Miranda. Vypadal pořád znamenitě, byl oblečen jako ze škatulky a působil ještě úlisnějším a sebevědomějším dojmem než dřív. Hugh řekl: „Nazdar, Mirando, pořád ještě pracuješ u kordovského vyslance?“

„Kordovský vyslanec jsem já,“ pravil Miranda.

Hugha to jaksi ani nepřekvapilo.

Měl radost, když spatřil svou dávnou přítelkyni Rachel Bodwinovou. Nikdy nebyla hezké děvče, ale teď si uvědomoval, že se z ní stává přitažlivá žena. Měla hranatý obličej a oči příliš blízko u sebe, ale to, co se na ní zdálo být před šesti lety obyčejné, vypadalo teď kupodivu rafinovaně. „Jak se teď právě prosazujete?“

„Vedu kampaň za reformu zákona o vlastnickém právu žen,“ řekla. Pak se ušklíbla a dodala: „K nemalé nespokojenosti svých rodičů, kteří by raději viděli, kdybych vedla kampaň za nějakého manžela.“

Hugh si vzpomněl, jak otřesně otevřená vždycky byla. Jemu se právě tím zdála zajímavá, ale dovedl si představit, že mnoho svobodných mužů, kteří by pro ni přicházeli v úvahu, to odrazovalo. Muži si potrpěli na ženy trochu plaché a nepříliš chytré.

Když s ní klábosil, napadlo ho, jestli by si Augusta pořád ještě přála, aby se oni dva vzali. Valný význam by to nemělo: Jediný muž, o něhož kdy Rachel projevila zájem, byl Micky Miranda. I teď se snažila zapojit Mickyho do rozhovoru s Hughem. Nikdy nechápal, proč Micky připadá dívkám neodolatelný, a u Rachel ho to překvapovalo víc než u jiných, protože byla dost inteligentní, aby si byla vědoma, že Micky je prevít; ale právě to jako by mu propůjčovalo ještě větší kouzlo.

Pokročil dál a podal si ruce s mladým Williamem a jeho ženou. Beatrice pozdravila Hugha srdečně a on usoudil, že tahle žena nepodléhá Augustě tolik jako ostatní Pilastrovny.

Vyrušil je Hastead, aby odevzdal Hughovi obálku. „Právě ji přinesl posel,“ řekl.

V obálce byla pozvánka, psaná podle Hughova mínění rukou tajemníka:

123, Piccadilly
Londýn, W.
Úterý

Choť pana Solomona Greenbourna prosí o potěšení z Vaší přítomnosti na dnešní večeři.

Pod tím povědomou čmáranicí dvě slova: „Vítej doma!“ – Solly.

Měl radost. Solly byl vždycky přátelský a dobromyslný. Proč Pilasterovi nedovedli být stejně nenucení? Jsou metodisté od přírody strojenější než Židé? Ale dost možná, že i v rodině Greenbournových jsou napjaté vztahy, o kterých on neví.

Hastead řekl: „Posel čeká na odpověď, pane Hughu.“

Hugh řekl: „Že se klaním paní Greenbournové a s radostí k nim na večeři přijdu.“

Hastead se uklonil a vycouval. Beatrice řekla: „Propána, vy jdete na večeři k Solomonu Greenbournovi? To je senzace!“

Hugha to překvapilo: „Já od toho nic senzačního nečekám. Chodil jsem se Sollym do školy a vždycky jsem ho měl rád, ale pozvání na večeři k němu nikdy nebylo žádné zvláštní překvapení.“

„Ale teď ano,“ řekla Beatrice.

„Solly se oženil s meteorem,“ vysvětloval William. „Paní Greenbournová miluje zábavy a její večírky jsou nejlepší v Londýně.“

„Patří k Marlboroughskému kroužku,“ dodala Beatrice s respektem. „Přátelí se s princem Waleským.“

To zaslechl Clementinin snoubenec Harry a řekl podrážděně: „Nevím, kam dospěje anglická společnost, když následník trůnu dává lidem židovské víry přednost před křesťany.“

„To myslíte vážně?“ řekl Hugh. „Já se musím přiznat, že jsem nikdy nechápal lidi, kterým Židé vadí.“

„Já osobně je nesnáším,“ řekl Harry.

„Inu, jestliže se chcete přiženit do bankéřské rodiny, budete jich napříště potkávat o mnoho víc.“

Harry se zatvářil poněkud uraženě.

William řekl: „Augusta odsuzuje celý Marlboroughský kroužek, Židy a to všecko.“

Hugh se ušklíbl: „A vsadím se, že nezvou Augustu na své dýchánky.“

Beatrice se při pouhém pomyšlení zahihňala a William dodal: „To tedy určitě ne.“

„Vida,“ řekl Hugh. „To už se nemohu dočkat, až poznám paní Greenbournovou.“

Piccadilly byla ulice paláců. V osm hodin večer toho mrazivého lednového dne tam bylo živo, po široké vozovce proudily kočáry a drožky, na chodnících osvětlených plynovými lampami se to jen hemžilo muži ve fraku a s bílými motýlky jako Hugh, ženami v sametových pláštích s kožešinovými límci a taky zmalovanými prodejnými osobami obojího pohlaví.

Hugh šel hluboce zadumán. Augusta je nesmiřitelně proti němu, jako kdykoli předtím. Potajmu tak trochu doufal, že bude laskavější, ale není. A stále drží v rukou matriarchát, takže mít ji za nepřítele znamená mít to špatné s celou rodinou.

V bance je situace lepší. Obchod nutí muže k větší objektivitě. Augusta se mu bude samozřejmě snažit zatarasit postup i tam, ale na tomhle terénu se Hugh bude moci lépe hájit. Ona umí manipulovat s lidmi, ale v bankovnictví se zoufale nevyzná.

Den vcelku nedopadl špatně a on se nyní těšil na večer s přáteli, kde si oddechne.

Když Hugh odjížděl do Ameriky, žil Solly se svým otcem Benem v ohromném domě nad Green Parkem. Teď má Solly svůj vlastní dům, o něco doleji na téže ulici, a ne o mnoho menší. Hugh prošel impozantním vstupem do prostorné haly obložené zeleným mramorem a zastavil se před výstřední podívanou na černý a oranžový mramor schodiště. Paní Greenbournová měla něco společného s Augustou Pilasterovou: Ani jedna, ani druhá si nepotrpěly na falešnou skromnost. V hale čekal majordom a dva sluhové. Majordom si vzal od Hugha klobouk, ale jen aby jej odevzdal jednomu sluhovi; ten druhý odváděl Hugha po schodišti. Na odpočívadle nahlédl do otevřených dveří a uviděl nablýskanou podlahu tanečního sálu s dlouhou řadou oken zastřených záclonami, a pak byl uveden do přijímacího salonu.

Hugh se ve výzdobě interiérů nijak zvlášť nevyznal, ale oslnivý, noblesní sloh Ludvíka XIV. poznal hned. Strop byl hotová orgie sádrové štukatury, stěny pokrývaly panely sametového tapetového papíru a všechny stoly a židle měly

tenké zlacené nožky, které vypadaly až nebezpečně křehce. Barvy žlutá, oranžovočervená, zlatá a zelená. Hugh si dovedl dobře představit, že škrobení lidé by mluvili o vulgárnosti, jen aby svým přezíráním zakryli závist. Ve skutečnosti z toho dýchala poživačnost. Byl to zkrátka prostor, kde si fantasticky bohatí lidé dělali, co se jim zlíbilo.

Přišlo už několik dalších hostí; postávali kolem, popíjeli šampaňské a kouřili cigarety. To byla pro Hugha novinka: Ještě neviděl společnost v přijímacím salonu kouřit. Solly ho postřehl a odtrhl se od skupinky smějících se osob. „Pilastere, to je hezké, že jsi přišel! Jak se máš, člověče zlatá?“

Hugh si všiml, že Solly je trochu žoviálnější než dřív. Byl stejně tlustý a obrýlený jako tenkrát a na bílé vestě měl už nějakou skvrnku, ale byl veselejší než býval, a také šťastnější, to cítil Hugh hned.

„Jsem na tom docela dobře, díky, Greenbourne,“ řekl Hugh.

„Já vím! Sledoval jsem, jak dobře se otáčíš. Přál bych si, aby naše banka měla v Americe někoho, jako jsi ty. Doufám, že ti Pilasterové královsky platí, protože si to zasloužíš.“

„A z tebe se stala opora společnosti, jak slyším.“

„To není moje zásluha. Já jsem se totiž oženil.“ Otočil se a poklepal na malé, bělostné rámě drobné ženy v bledě zelené róbě. Dívala se na druhou stranu, ale i zezadu připadala Hughovi nějak podivně známá. Zmocnil se ho divný pocit něčeho, co už kdysi viděl, a najednou mu bylo nevysvětlitelně smutno. Solly jí řekl: „Drahoušku, pamatuješ se na našeho starého přítele Hugha Pilastera?“

Ona ještě chvíli zůstala, jak byla, dokončovala řeč se svými společníky a Hugh si pomyslel: Proč při pohledu na ni zůstávám bez dechu? Pak se velice pomalu otočila, jako dveře otevírající se do minulosti, a Hughovi se zastavilo srdce, když jí pohlédl do tváře.

„Samosebou, že se na něho pamatuji,“ řekla. „Jak se máte, pane Pilastere?“

Hugh jen bez hlesu, strnule hleděl na ženu, která se stala chotí Solomona Greenbourna. Byla to Maisie.

II.

Augusta seděla u toaletního stolku a dávala si kolem krku perlový náhrdelník, který nosila o večírcích vždycky. Byl to její nejnákladnější šperk. Metodisté si nepotrpěli na drahé ozdoby a její lakotný manžel Josef toho využíval jako záminky, aby jí nemusel kupovat klenoty. Nejraději by jí zabránil i v tom, aby tak často nově zařizovala dům, ale ona ho nežádala o svolení; kdyby bylo po jeho, nežili by líp než bankovní úředníci. S novými dekoracemi se smiřoval nerudně a vymiňoval si aspoň, aby se netýkaly jeho ložnice.

Vzala si z otevřené šperkovnice prsten, který jí daroval před třiceti lety Strang. Měl tvar zlatého hádka s diamantovou hlavičkou a rubínovýma očima. Nasadila si jej na prst, jak to dělala už tisíckrát, a ve vzpomínkách si zdviženou hlavičku otřela o rty.

Matka jí říkala: „Pošli ten prsten zpátky a snaž se na něj zapomenout.“

Sedmnáctiletá Augusta odpověděla: „Už jsem ho poslala zpátky a zapomenu na něj,“ ale to lhala. Schovala si prstýnek do ořízky bible a nikdy na Stranga nezapomněla. Když nemohla mít jeho lásku, bude mít jednou všecky ostatní věci, kterých se dá vůbec dosáhnout, přísahala si.

Že se nikdy nestane hraběnkou Strangovou, s tím se smířila už před dávnou dobou. Ale umínila si, že získá šlechtický titul. A protože Josef žádný neměl, musela mu ho opatřit.

Hloubala o tom problému léta, zkoumala mechanismus, jakým se muži k titulům dostávají, a připravovala svou strategii za mnohých bezesných nocí plných plánů a tužeb. Teď měla všechno připraveno a nastávala ta pravá chvíle.

Začne své tažení při dnešní večeři. Mezi jejími hosty jsou tři lidé, kteří mohou přispět hlavním dílem k tomu, aby se Josef stal hrabětem.

Mohl by dostat titul hraběte z Whitehavenu, usuzovala. Whitehaven byl přístav, kde před čtyřmi generacemi rodina Pilasterových začala podnikat. Josefův pradědeček Amos Pilaster získal jmění v proslulé hazardní transakci, kdy všechny své peníze vynaložil na otrokářskou loď. Ale pak se věnoval méně výnosnému obchodování: Nakupoval serž a potištěné kaliko z lancashireských textilek a posílal je do Jižní a Severní Ameriky. Londýnský rodinný dům se už tehdy nazýval

Whitehaven House k poctě místa, kde podnik vznikl. Kdyby její plány vyšly, Augusta by se stala hraběnkou z Whitehavenu.

Představovala si, jak ona a Josef vcházejí do velkého přijímacího salonu a majordom ohlašuje: „Hrabě a hraběnka z Whitehavenu“ a usmívala se při tom pomyšlení. Viděla Josefa, jak pronáší svou první řeč ve sněmovně lordů na téma, které nějak souvisí s vysokými financemi, a jak ostatní lordové s uctivou pozorností naslouchají. V obchodech ji budou zvučně oslovovat „lady z Whitehavenu“ a každý se bude ohlížet, o koho jde.

Říkala si ovšem, že to chce stejnou měrou i pro Edwarda. Jednou titul zdědí a do té doby si může dát na vizitky tisknout „ctihodný pan Edward Pilaster“.

Věděla přesně, jak si má počínat, ale přesto jí nebylo dvakrát volně. Ucházet se o šlechtictví je něco jiného než kupovat koberec – jít do obchodu a říci: „Vezmu si tenhle, kolik to dělá?“ Všechno je třeba provádět v narážkách. Dnes večer musí být velice obezřelá. Jeden tah by jí mohl náramně rychle udělat škrt přes rozpočet. Pokud špatně odhadne lidi, nemá šanci.

Zaklepala pokojská a řekla: „Milostivá, přišel pan Hobbes.“ Brzy mne bude muset oslovovat mylady, pomyslela si Augusta.

Odložila Strangův prsten, vstala od toaletního stolku a prošla spojovacími dveřmi do Josefova pokoje. Byl oblečen k večeři, seděl u vitríny, kde měl svou sbírku drahocenných tabatěrek, a jednu po druhé si prohlížel. Augusta uvažovala, zda s ním má teď promluvit o Hughovi.

S tím člověkem byly věčně mrzutosti. Před šesti lety měla dojem, že se ho zbavila jednou provždy, a teď už zase hrozí zastínit Edwarda. Mluvilo se o tom, že by se měl stát společníkem, a to Augusta nemohla strpět. Ustanovila se na tom, že Edward bude jednou hlavním společníkem, a nemůže dopustit, aby ho Hugh předstihl.

Je však vůbec správné, že si s tím dělá takové starosti? Snad by nevadilo, kdyby nechala Hugha, ať si vede obchody, Edward se přece může věnovat něčemu jinému, třeba politice. Ale banka je pro tuhle rodinu srdcem. Lidé, kteří z ní odešli, vždycky nakonec špatně dopadli, jako Hughův otec Tobias. V bance se dělají peníze a prosazuje moc. Pilasterové mohli svrhnout monarchu, když mu nedali půjčku; to dokáže jen málokterý politik. Hrůza pomyslet, že by Hugh byl hlavním společníkem, že by přijímal vyslance, popíjel kávu s ministry

financí a zasedal v čele při rodinných oslavách, měl vrch nad Augustou a jejím rodinným klanem.

Jenže tentokrát bude těžké Hugha vystrnadit. Je starší a moudřejší a má v bance pevnou pozici. Ten zatracený kluk tvrdě a trpělivě pracoval celých šest let, aby si napravil reputaci. Je v jejích silách ho zastavit?

Nicméně tohle není správná chvíle k tahanici s Josefem kvůli Hughovi. Chce, aby měl na slavnostní večeři dobrou náladu. „Klidně si tu ještě pár minut zůstaň, jestli chceš. To přišel jen pan Arnold Hobbes," řekla mu.

„Tak dobře, pokud nemáš nic proti tomu."

Ona naopak potřebovala být s Hobbesem chvíli o samotě.

Hobbes byl šéfredaktorem politického časopisu zvaného The Forum. Časopis obvykle stranil konzervativcům, kteří hájili zájmy aristokracie a anglikánské církve, kdežto na liberály, podnikatele a metodisty nevražil.

Pilasterovi byli podnikatelé i metodisté, ale konzervativci byli u moci.

Setkala se předtím s Hobbesem jen jednou nebo dvakrát a odhadovala, že ho její pozvání překvapilo. Přesto věřila, že je přijme. Nemohl dostávat mnoho pozvání do domů tak zámožných, jako byl Augustin.

Hobbes byl ve zvláštním postavení. Měl moc, protože jeho časopis četlo mnoho lidí, a byl uznávaný, sám však neměl žádný majetek, protože časopis mnoho nevynášel. To byla nepříjemná kombinace – a výborně vyhovovala Augustiným záměrům. Má moc, aby jí pomohl, a dá se koupit.

Mohl tu být jen jeden háček. Doufala, že nemá příliš pevné zásady; tím by mohla jeho užitečnost přijít vniveč. Ale pokud ho posoudila správně, měl by se dát uplatit.

Byla nervózní a rozechvělá. Zůstala chvíli stát před dveřmi do salonu a říkala si: Uklidněte se, paní Pilasterová, tohle zvládnete. Za okamžik se opanovala a vkročila dovnitř.

Čiperně vstal, aby ji pozdravil. Byl to nervní muž, bystrého úsudku a jaksi ptačích pohybů. Oblek má starý přinejmenším deset let, usoudila Augusta. Zavedla ho k sedátku u okna, aby jejich konverzaci dodala důvěrnosti, i když žádní přátelé nebyli. „Povězte mi, jaké nezbednosti jste dnes prováděl," řekla rozmarně. „Sjel jste pana Gladstona? Napadal jste naši politiku v Indii? Pronásledoval jste katolíky?"

Podíval se na ni nepříliš čistými brýlemi. „Psal jsem o Glasgowské městské bance," řekl.

Augusta se zamračila. „To je banka, která se nedávno položila"

„Přesně tak. Doplatilo na to hodně skotských odborů."

„Mám dojem, že jsem o tom leccos slyšela," poznamenala. „Můj manžel tvrdil, že o Glasgowské městské se už léta vědělo, že je pochybná."

„Já to nechápu," řekl vzrušeně. „Lidé vědí, že s bankou to není v pořádku, a přece se jí dovolí, aby pokračovala v činnosti, až přijde na buben a tisíce lidí ztratí svoje celoživotní úspory."

Augusta tomu také nerozuměla. Nevěděla ostatně o podnikání prakticky nic. Ale teď postřehla příležitost, jak zavést rozhovor směrem, který potřebovala. „Možná je to tím, že obchodní svět a vláda jsou příliš daleko od sebe," podotkla.

„Asi to tak bude. Lepší dorozumění mezi podnikateli a politiky by mohlo takovým katastrofám zabránit."

„Napadá mne," Augusta se odmlčela, jako by dumala o myšlence, která jí právě kmitla hlavou. „Napadá mne, jestli někdo jako vy někdy uvažoval o tom, že by mohl být ve správní radě jedné nebo dvou společností."

Byl překvapen. „Za úvahu by to jistě stálo."

„Rozumíte… přímé zkušenosti z řízení takového podniku by vám byly na prospěch, když ve svém časopise komentujete obchodní dění."

„To by nesporně byly."

„Peněz za to není mnoho – sto nebo dvě stě liber ročně, nanejvýš." Viděla, jak mu svitlo v oku; pro něho to byla veliká suma. „Ale povinností je také poskrovnu."

„To je velice zajímavá myšlenka," řekl. Viděla, že své pohnutí jen těžko skrývá.

„Můj muž by to mohl zařídit, kdybyste měl zájem. Musí pořád doporučovat členy správních rad v podnicích, kde má finanční účast. Promyslete si to a dejte mi vědět, mám-li se o tom zmínit."

„Budu o tom uvažovat."

To bychom tedy měli, říkala si Augusta. Ale předhodit mu vnadidlo bylo lehké. Teď ještě aby správně zabral. Dodala zamyšleně: „A obchodní vrstvy by také měly mít svou zásluhu. Zdá se mi, že v Horní sněmovně by mělo své zemi sloužit víc podnikatelů."

Trochu přimhouřil oči a ona uhodla, že jeho bystrý úsudek mu napověděl, o jaký obchod tu jde. „O tom není pochyb," řekl nezávazně.

Augusta pokračovala ve svých úvahách. „Obě sněmovny by měly prospěch ze znalostí a moudrosti zasloužilých podnikatelů, když projednávají finanční problémy země. A přece jsou tady divné předsudky proti tomu, aby podnikatelé byli povyšováni do šlechtického stavu."

„To je pravda a jsou to předsudky naprosto nerozumné," připustil Hobbes. „Naši obchodníci, továrníci a bankéři mají za prosperitu národa mnohem větší odpovědnost než statkáři a duchovní, a přitom právě z nich se za jejich činnost dělají aristokraté, kdežto muži, kteří opravdu tvoří, jsou přehlíženi."

„Měl byste o téhle věci napsat článek. Za takovéhle myšlenky se přece váš časopis zasazoval – za modernizaci našich starých institucí." Poctila ho nejzářivějším úsměvem. Teď měla všecky své karty na stole. Nemohl nevidět, že taková kampaň je cenou za posty ve správních radách, které mu nabídla. Nafoukne se, bude dělat uraženého nebo si dovolí nesouhlasit? Odejde s nosem nahoru? Pousměje se a elegantně odmítne? Udělá-li něco z toho, bude musit Augusta zkusit všechno od začátku s někým jiným.

Nastala dlouhá přestávka, potom řekl: „Snad máte pravdu."

Augusta si oddechla.

„Asi bychom se do toho měli pustit," pokračoval. „Těsnější sepětí podnikatelské a vládní sféry."

„Šlechtické tituly pro podnikatele," řekla Augusta.

„A místa ve správních radách pro žurnalisty," dodal.

Augusta měla dojem, že v otevřenosti už zašli dost daleko a že je načase couvnout. Kdyby bylo příliš okaté, že ho podplácí, mohl by se cítit ponížený a odmítnout. Byla spokojena s tím, čeho dosáhla, a právě se chystala změnit téma, když přišli další hosté a ušetřili jí námahu.

Ostatní společnost se dostavila pohromadě a spolu s nimi se objevil i Josef. Za chvilku vstoupil Hastead a oznámil: „Je prostřeno, pane," a ona zase toužila ho slyšet, jak říká „vaše lordstvo".

Šli z přijímacího salonu přes halu do jídelny. Augustu zlobilo, že jejich procesí bylo dost krátké. Ve šlechtických domech kráčel do jídelny často průvod velmi dlouhý a elegantní, jako vyvrcholení rituálu večeře. Pilasterovi si

zakládali na tom, že se neopičí po způsobech nejvyšších vrstev, ale Augusta měla na to jiný názor. Jí připadal celý tenhle dům příliš předměstský. Jenže se jí nepodařilo přemluvit Josefa, aby se přestěhovali.

Dnes dala v průvodu do jídelny Edwarda do páru s Emily Mapleovou, plachou, hezkou devatenáctiletou dívkou, která tu byla s otcem, metodistickým duchovním, a s matkou. Byli zjevně uneseni dojmy z domu a ze společnosti a sotva se do ní hodili, Augusta si však už začínala zoufat z hledání vhodné nevěsty pro Edwarda. Bylo mu devětadvacet a doposud neprojevil ani jiskérku zájmu o nějaké děvče, které by přicházelo v úvahu; matka si nevěděla rady. Emilyiných půvabů si nemohl nevšimnout, měla velké modré oči a sladký úsměv. Rodiče by byli takovým sňatkem nadšeni. Co se dívky týče, musela by pěkně poslouchat. Ale Edwarda bude asi potřeba postrkovat. Potíž byla v tom, že neviděl k ženitbě žádný důvod. Užíval si života s přáteli, chodil do klubu a tak, kdežto usedlý manželský život ho nijak nelákal. Nějakou dobu pošetile předpokládala, že to je normální životní období mladého muže, ale trvalo příliš dlouho, a teď už se začala obávat, že by se z něj nemusel dostat. Bude na něj muset naléhat.

Po své levici posadila Augusta ke stolu Michaela Fortescuea, pohledného mladého muže s politickými ambicemi. Říkalo se, že má blízko k ministerskému předsedovi Benjaminu Disraelimu, který byl povýšen do šlechtického stavu a nyní se jmenoval lord Beaconsfield. Fortescue byl druhý z těch tří lidí, jejichž pomoc Augusta potřebovala, aby z Josefa udělala aristokrata. Nebyl tak chytrý jako Hobbes, ale byl rafinovanější a sebejistější. Hobbese Augusta přemohla, Fortescuea bude muset svést.

Pan Maple se pomodlil a Hastead naléval víno. Josef ani Augusta víno nepili, ale hostům je podávali. Když byl servírován předkrm, Augusta se vřele usmála na Fortescuea a řekla svým tlumeným, vemlouvavým hlasem: „Tak kdypak vás uvidíme v parlamentě?“

„To bych také rád věděl,“ odpověděl.

„Každý o vás mluví jako o vynikajícím mladém muži, to přece víte.“

Byl její lichotkou potěšen, ale uveden do rozpaků. „Tím bych si nebyl tak jistý.“

„A také výborně vypadáte – to nikdy neškodí.“

Zatvářil se dost udiveně. Nečekal, že s ním bude flirtovat, ale neměl nic proti tomu.

„Proč byste čekal až na všeobecné volby?“ pokračovala. „Kandidujte v doplňovacích. To by se přece dalo zařídit – říká se, že premiér je vám nakloněn.“

„Jste velmi laskavá, paní Pilasterová – ale doplňovací volby stojí hodně peněz.“

Právě v takovou reakci doufala, ale nedala na sobě nic znát. „Skutečně?“ řekla jenom.

„A já nejsem bohatý člověk.“

„To jsem ovšem nevěděla,“ lhala bez ostychu. „Pak byste si měl najít sponzora.“

„Třeba nějakého bankéře?“ pravil napůl rozmarně, napůl fikaně.

„To není nic nemožného. Pan Pilaster by se rád aktivněji zapojil do činnosti vládního aparátu.“ To by ve šlechtickém stavu skutečně mohl. „A nevidí důvod, proč by lidé z obchodních kruhů nutně museli být liberály. Mezi námi dvěma, častěji si víc rozumí s mladými konzervativci.“

Její důvěrný tón ho povzbuzoval k otevřenosti – což bylo jejím úmyslem –, takže řekl přímo: „Jakým způsobem by si pan Pilaster přál posloužit národu – kromě toho, že by finančně podpořil kandidáta v doplňovacích volbách?“

To byla hozená rukavice. Má na tu otázku odpovědět, nebo být nadále neurčitá? Augusta se rozhodla pro stejnou nepokrytost. „Možná v Horní sněmovně. Myslíte, že by to bylo reálné?“ Byla ráda, že to řekla – a on také.

„Reálné? Určitě. Jestli je to pravděpodobné, to je jiná otázka. Mám se na to informovat?“

To bylo přímočařejší, než Augusta čekala. „Mohl byste to udělat diskrétně?“

Zaváhal. „Myslím, že ano.“

„To by od vás bylo nesmírně milé,“ řekla s uspokojením. Teď z něho měla spoluspiklence.

„Dám vám vědět, co jsem zjistil.“

„A pokud budou vypsány příhodné doplňovací volby…“

„Jste velmi laskavá.“

Dotkla se jeho paže. Je to velice přitažlivý člověk, pomyslela si. Kout s ním pikle je radost. „Myslím, že si skvěle rozumíme,“ zašeptala. Povšimla si, že má kromobyčejně velké ruce. Ještě chvíli držela jeho paži a hleděla mu do očí, pak se odvrátila.

Měla dobrý pocit. Jednala se dvěma ze tří svých klíčových osob a zatím neuklouzla. Během dalších chodů rozmlouvala s lordem Mortem po své pravici. Hovořila s ním zdvořile, bez zvláštních záměrů; chtěla zapůsobit na jeho manželku a s tím musela počkat až po večeři.

Muži zůstali v jídelně, aby si zakouřili, a Augusta pozvala dámy nahoru do své ložnice. Tam si na několik minut vyhradila pro sebe lady Morteovou. Harriet Morteová byla o patnáct let starší než Augusta a byla dvorní dámou královny Viktorie. Měla ocelově šedé vlasy a vybroušené vystupování. Stejně jako Arnold Hobbes a Michael Fortescue byla vlivná osobnost a Augusta doufala, že stejně jako ti dva bude přístupná korupci. Hobbes a Fortescue byli zranitelní svou nemajetností. Lord a lady Morteovi nebyli ani tak chudí jako neprozřetelní; peněz měli mnoho, ale vydávali ještě víc. Toalety lady Morteové byly nádherné a její šperky neméně a lord Morte byl přesvědčen, i když to čtyřicet let zkušeností vyvracelo, že se vyzná v závodních koních.

Z lady Morteové byla Augusta nervóznější než z obou mužů. Ženy byly tvrdší oříšek. Nebyly ochotné brát věci jen tak, jak se jeví, a poznaly, když se s nimi manipulovalo. Třicet let u dvora vytříbilo vnímavost lady Morteové tak, že jí sotvaco uniklo.

Augusta začala větou: „Pan Pilaster a já se koříme naší drahé královně."

Lady Morteová pokývla, jako by řekla Samozřejmě. Nic samozřejmého však na tom nebylo, valná část národa neměla královnu Viktorii v lásce, protože byla příliš rezervovaná, usedlá, nepřístupná a nepřizpůsobivá.

Augusta pokračovala: „Kdybychom mohli udělat cokoli, čím bychom vám pomohli v plnění vašich vznešených povinností, byli bychom nadšeni."

„To je skutečně milé." Lady Morteová se zdála být poněkud zmatená. Váhala a pak se odhodlala k otázce: „Co byste asi měla na mysli?"

„Co dělají bankéři? Půjčují peníze." Augusta přitlumila hlas. „Předpokládám, že život u dvora musí být úděsně drahý."

Lady Morteová ztuhla. Mluvit o penězích bylo v jejích kruzích tabu a Augusta je hrubě porušila.

Augusta však nepovolila. „Kdybyste si přála kdykoli otevřít u Pilasterových účet, nebyl by to žádný problém…"

Lady Morteová byla uražena, ale zároveň dostala nabídku neomezeného úvěru u jedné z největších světových bank. Instinkt jí napovídal, aby Augustu odbyla, ale lačnost jí v tom bránila; ten konflikt se jí přímo zračil ve tváři.

Augusta jí nedopřála čas k rozvažování. „Odpusťte mi, prosím, že jsem tak hrozně upřímná," pokračovala, „to všechno jen proto, že bych chtěla být užitečná." Lady Morteová tomu sotva uvěří, ale bude si myslet, že Augusta si chce udělat oko u dvora. Žádné hlubší motivy nebude hledat a Augusta jí dnes večer žádné další vodítko neposkytne.

Lady Morteová se na chvíli odmlčela a pak řekla: „Jste velmi laskavá."

Emilyina matka, paní Mapleová, vyšla z koupelny a lady Morteová ji vystřídala. Když zase vycházela, měla stále ještě na tváři přimrazený výraz lehkého ustrnutí. Augusta věděla, že ona i lord Morte se na zpáteční cestě v kočáře shodnou, že tihle lidé z obchodní branže jsou nemožně vulgární a nevychovaní; ale on pak jednoho krásného dne prohraje na dostizích tisíc guineí a ji v ten samý den požádá krejčí o zaplacení půl roku starého účtu na 300 liber. Souběh toho dvojího jim připomene Augustinu nabídku a oni usoudí, že vulgární lidé z obchodní branže jsou také k něčemu dobří.

Augusta poměrně snadno překonala třetí překážku. Pokud tu ženu správně odhadla, bude lady Morteová u Pilasterů beznadějně zadlužena do šesti měsíců. Pak se dozví, co od ní Augusta chce.

Dámy se znovu shromáždily v přijímacím salonu a pily kávu. Lady Morteová si stále udržovala jistý odstup, ale nezdvořile se nechovala. Páni se k nim připojili za několik minut. Josef vzal pana Maplea nahoru, aby mu ukázal svou sbírku tabatěrek. Augusta byla ráda, to Josef dělával, jen když si někoho oblíbil. Emily *zahráli* na piano. Paní Mapleová ji požádala, aby *zazpívali, ale* ona se omluvila, že je nachlazena, a odolávala matčinu naléhání s takovou zarytostí, až si Augusta v obavách pomyslela, že nebude tak trpné stvoření, jak se zdá.

Augusta splnila, co si pro dnešní den předsevzala; teď už by si přála, aby šli všichni domů a ona si mohla ten večer srovnat v hlavě a odhadnout, kolik čeho dosáhla. Zalíbení nenašla v nikom kromě Michaela Fortescuea. Nicméně se přinutila ke zdvořilé konverzaci ještě další hodinu. Hobbes je na udici, říkala si; Fortescue se s ní dohodl na obchodní transakci a

dohodu splní; lady Morteové ukázala šikmou plochu vedoucí ke zkáze a je jen otázkou času, kdy se po ní vydá.

Když odešli poslední hosté, Edward se chystal do klubu, ale Augusta ho zarazila. „Posaď se na chvíli a poslouchej," řekla. „Chci si pohovořit s tebou a s tvým otcem." Josef, který měl namířeno do postele, se opět posadil. Promluvila k němu: „Kdy hodláš udělat Edwarda společníkem v bance?"

Josef ihned nasadil nevrlý výraz. „Až bude starší."

„Ale já jsem slyšela, že možná bude společníkem Hugh a ten je o tři roky mladší než Edward." Augusta sice neměla ponětí, jak se dělají peníze, ale o osobním postupu a jiných záležitostech, které se týkaly členů rodiny, měla vždycky přehled. Muži obyčejně o obchodních záležitostech před ženami nemluvili, ale Augusta z nich na svých čajových dýcháncích dostala všechno.

„Věk je jenom jeden způsob, jakým člověk může osvědčit schopnost být společníkem," řekl Josef popuzeně. „Jiným způsobem je umění získávat zakázky a v tomto ohledu je Hugh tak zdatný, že jsem to u člověka jeho mládí ještě neviděl. Další kvalifikací by mohla být velká investice kapitálu do banky, vysoké společenské postavení nebo politický vliv. Já se obávám, že Edward zatím nic z toho nemá."

„Ale je to tvůj syn."

„Banka je obchodní podnik, žádná rodinná záležitost," odporoval Josef stále hněvivěji. Dráždila ho její neodbytnost. „Takové postavení není jen věc nějakého pořadí nebo posloupnosti. Důležité je, jak kdo dovede dělat peníze."

Augustu chvíli hryzla pochybnost. Má naléhat na Edwardův postup, jestli skutečně není schopný? Ale to je přece nesmysl. Vždyť je úplně v pořádku. Možná že nedovede sečítat sloupce čísel tak rychle jako Hugh, ale vychování se nakonec prosadí. Řekla: „Edward by mohl dát do banky velkou kapitálovou investici, kdybys chtěl. Můžeš za něj složit peníze, kdy si vzpomeneš."

Josef nasadil zarytý výraz, který Augusta dobře znala, výraz, s jakým odmítal se přestěhovat nebo si zakázal, aby mu nově zařídila ložnici. „V žádném případě, dokud se neožení," rozhodl a vyšel z místnosti.

Edward řekl: „Rozzlobila jsi ho."

„To jen kvůli tobě, Tedoušku."

„Ale tím jsi to jenom zhoršila."

„Ba ne,“ povzdechla si Augusta. „Ty někdy pro svoje ušlechtilé principy nevidíš, co se vlastně děje. Tvůj tatínek si možná myslí, že se zachoval tvrdě, ale když si rozvážíš, co řekl, tak zjistíš, že slíbil složit za tebe velkou sumu a udělat tě společníkem, jakmile se oženíš.“

„Propána, to máš pravdu,“ řekl Edward překvapeně.

„Já to tak ani nebral.“

„To je tvoje slabá stránka, drahoušku. Nejsi mazaný jako Hugh.“

„Hugh měl v Americe velké štěstí.“

„Ovšemže měl. A že ty bys se rád oženil, viď?“

Sedl si vedle ní a vzal ji za ruku. „Proč bych se ženil, když se o mne staráš ty?“

„Ale koho budeš mít, až já odejdu? Líbila se ti ta malá Emily Mapleová? Mně se zdá rozkošná.“

„Říkala mi, že hon na lišku je ukrutnost,“ řekl opovržlivě.

„Otec složí na tvé jméno aspoň sto tisíc – možná víc, možná čtvrt milionu.“

Na Edwarda to neudělalo dojem.

„Já mám všecko, co potřebuju, a rád žiju s tebou,“ řekl.

„A já tě mám ráda u sebe. Ale chci tě vidět šťastně ženatého, s půvabnou manželkou a vlastním jměním a s postavením společníka v bance. Slib mi, že o tom budeš uvažovat.“

„Budu o tom uvažovat.“ Políbil ji na tvář. „A teď už vážně musím jít, mami. Slíbil jsem několika přátelům, že se s nimi sejdu už před půl hodinou.“

„Tak běž.“

Vstal a šel ke dveřím. „Dobrou noc, mami.“

„Dobrou noc,“ řekla. „Uvažuj o Emily!“

III.

Kingsbridge Manor byl jeden z největších zámků v Anglii. Maisie ho navštívila už třikrát nebo čtyřikrát a pořád ho ještě neviděla ani z poloviny. Dům měl dvacet velkých ložnic, nepočítaje obytné místnosti dobrých padesáti sloužících. Vytápěn byl kamny na uhlí a svítilo se v něm svíčkami a měl jen jednu koupelnu, ale co mu chybělo na moderním zařízení, to vynahrazoval starobylý přepych: postele s nebesy z těžkého

hedvábí, lahodná stará vína z podzemních sklepení, koně a pušky a knihy a zábavy bez konce.

Mladý vévoda z Kingsbridge kdysi vlastnil 100 000 akrů nejlepší orné půdy ve Wiltshiru, ale na Sollyho radu polovinu z toho prodal a výhodně koupil velkou část jižního Kensingtonu. Díky tomu velká zemědělská krize, jež ochudila mnoho významných rodin, Kingovi neublížila a on mohl dál hostit své přátele ve velkém stylu.

První týden byl s nimi princ Waleský. Solly, Kingo a princ měli smysl pro bujarou legraci a Maisie jim pomáhala ji obstarávat. Ozdobila Kingův desert mýdlovou pěnou místo šlehačkou; rozepnula Sollymu šle, zatímco podřimoval v knihovně, takže když vstal, spadly mu kalhoty; a slepila dohromady stránky novin, takže se nedaly otevřít. Náhodou vzal noviny do rukou první sám princ, a když s nimi zápasil, zmocnilo se všech určité napětí, jak se na to bude tvářit – následník trůnu sice podobné žertíky miloval, jenže sám jejich obětí nikdy nebyl – ale on se začal brzy kuckat smíchy a ostatní se bouřlivě rozesmáli, úlevou stejně jako pobavením.

Princ odjel, přijel Hugh Pilaster a začaly svízele. Pozvat sem Hugha byl Sollyho nápad. Solly měl Hugha rád. Maisie nemohla připadnout na žádnou věrohodnou námitku. V Londýně pozval Hugha na večeři také Solly.

Hugh se tenkrát večer rychle vzpamatoval a choval se jako dokonalý host. Možná že jeho způsoby nebyly tak vybroušené, jak by mohly být, kdyby byl strávil posledních šest let v londýnských salonech místo v bostonských skladištích, ale jeho přirozený šarm všechny nedostatky vynahrazoval. Během prvních dvou dnů v Kingsbridge všechny upoutal vyprávěním o životě v Americe, kterou žádný z nich neznal.

Ironií bylo, že Hughovo chování připadalo Maisii trochu drsné. Před šesti lety tomu bylo naopak. Ona se ale učila rychle. Dikce vysokých vrstev jí nedělala žádné potíže. S mluvnicí jí to trvalo trochu déle. Nejtěžší ze všeho byly drobné finesy vystupování, akcenty společenské nadřazenosti: Způsob, jakým ti lidé vcházeli do dveří, jakým mluvili k psímu mazlíčkovi, jakým měnili téma rozhovoru nebo nebrali na vědomí opilce. Ale učila se ze všech sil a teď jí to připadalo přirozené.

Hugh překonal šok z jejich setkání, ale Maisie ne. Nemohla zapomenout na jeho tvář ve chvíli, kdy ji poprvé spatřil. Ona byla na to připravena, kdežto Hugha to dokonale zaskočilo. V

tom otřesu dal najevo své city bez obalu a Maisie byla zděšena tím, kolik bolesti viděla v jeho očích. Před šesti lety ho těžce zranila a on to dosud nepřekonal.

Výraz jeho tváře ji od té chvíle pronásledoval. Rozrušilo ji, když se dozvěděla, že sem přijede. Nechtěla ho už vidět. Nechtěla křísit minulost. Byla provdána, Solly byl dobrý manžel a nesnesla pomyšlení, že by ho ranila. A byl tu Bertie, celý smysl jejího života.

Jejich dítě dostalo jméno Hubert, ale říkali mu Bertie, což bylo i křestní jméno prince Waleského. Bertiemu Greenbournovi mělo být 1. května pět let, ale to bylo tajemství; jeho narozeniny slavili v září, aby zastřeli skutečnost, že se narodil už šest měsíců po svatbě. Sollyho rodina tu pravdu znala, ale nikdo jiný. Bertie se narodil ve Švýcarsku, během jejich dvanáctiměsíčních líbánek strávených cestováním po Evropě. Od té doby byla Maisie šťastná.

Sollyho rodiče nepřivítali Maisii rádi. Byli to škrobení snobští Židé původem z Německa, kteří žili v Anglii už řadu generací a dívali se na Židy z Ruska, mluvící jidiš, hodně svrchu. Fakt, že byla těhotná s jiným mužem, jen potvrdil jejich předsudky a zavdal jim příčinu, aby ji odmítali. Nicméně Sollyho sestra Kate, zhruba stejně stará jako Maisie a maminka šestileté dcerky, byla k Maisii milá, pokud rodiče nebyli nablízku.

Solly ji miloval a miloval i Bertieho, třebaže nevěděl, kdo je jeho otcem, a to Maisii stačilo – dokud se nevrátil Hugh.

Vstala časně, jako vždycky, a šla do dětského křídla toho velikého domu. Bertie snídal v dětské jídelně spolu s Kingovými dětmi, Anne a Alfredem, pod dozorem tří chův. Políbila Bertieho na ulepenou tvářičku a zeptala se: „Copak to jíte?“

„Ovesnou kaši s medem.“ Mluvil se zdlouhavou výslovností horních vrstev, které se Maisie musela učit a na niž pořád ještě tu a tam zapomínala.

„Je dobrá?“

„Med je dobrý.“

„Já si asi taky trochu dám,“ řekla Maisie a posadila se. Určitě to bude chutnější než ti lososi a věčné ledvinky, které měli k snídani dospělí.

Bertie se Hughovi nepodobal. Jako dítě byl celý Solly, protože všechny děti vypadaly jako Solly, a teď se začínal čím

dál tím víc podobat Maisiinu otci s jeho tmavými vlasy a hnědýma očima. Občas v něm Maisie zahlédla něco z Hugha, zvlášť když se uličnicky ušklíbl, ale žádná zřejmá podobnost tu naštěstí nebyla.

Chůva přinesla Maisii misku ovesné kaše s medem a ona ji okusila.

„Chutná ti, mami?“ řekl Bertie.

Anne řekla: „Nemluv, když máš plnou pusu, Bertie.“ Anne Kingsbridgeová měla sedm let, byla nejstarší a panovala nad Bertiem a svým pětiletým bratrem Freddym.

„Je výborná,“ řekla Maisie.

Druhá chůva řekla: „Chtěly byste ještě chleba s máslem, děti?“ a všechny sborem prohlásily, že ano.

Maisie měla zpočátku dojem, že není přirozené, aby dítě vyrůstalo s houfem služebnictva kolem, a bála se, že Bertie bude rozmazlený. Ale zjistila, že bohaté děti si hrají v blátě, lezou po zdech a perou se stejně jako chudé a že hlavní rozdíl je v tom, že lidé, kteří je potom dávají do pořádku, jsou za to placeni.

Byla by ráda měla víc dětí, Sollyho dětí, ale při Bertieho narození se v ní něco pokazilo a švýcarští lékaři prohlásili, že už nebude moci otěhotnět. Měli pravdu, jak se ukázalo po pěti letech manželského života se Sollym. Bertie byl jediné dítě, které kdy bude mít. Hořce toho litovala kvůli Sollymu, i když on tvrdil, že má už tak víc štěstí, než si vůbec muž zasluhuje.

Kingova žena, vévodkyně, mezi přáteli zvaná Liz, se dostavila k dětské snídani brzy po Maisii. Když myly dětem ruce a obličeje, Liz řekla: „Představ si, že moje matka by tohle nikdy nedělala. Ta nás viděla, jen když jsme byly dočista vydrbané a oblečené. Něco tak nepřirozeného!“ Maisie se usmála.

Liz si připadala úžasně lidová, protože svým dětem umývala obličej.

Zůstaly u dětí až do deseti, kdy přišla vychovatelka a začala s dětmi kreslit a malovat. Maisie a Liz se vrátily do svých pokojů. Dnes byl klidný den, nekonal se žádný hon. Někteří z mužů šli rybařit, jiní se potulovali se psem nebo dvěma po lese a stříleli králíky. Dámy a páni, kteří dávali dámám přednost před psy, se před obědem procházeli v parku.

Solly posnídal a chystal se ven. Oblékl si vycházkové šaty z hnědého tvídu s krátkou vestou. Maisie ho políbila a pomohla

mu obout si polovysoké boty; kdyby tam nebyla, musel by si zavolat komorníka, protože se nemohl sehnout, aby si zavázal tkaničky. Ona si vzala kožich a klobouk a Solly těžký vlněný zimník skotského střihu s kapuci a tvrďák, který se k tomu hodil; pak sešli dolů do haly, kde to profukovalo, a setkali se s ostatními.

Bylo jasné, mrazivé ráno, příjemné, když měl člověk kožich, ukrutné, když žil ve studeném přístřešku a musel chodit bos. Maisie si ráda připomínala útrapy svého dětství, zvyšovalo to její požitek z toho, že se provdala za jednoho z největších boháčů na světě.

Šla s Kingem po jedné straně a se Sollym po druhé. Hugh za nimi s Liz. I když ho Maisie neviděla, vnímala jeho přítomnost, slyšela, jak se baví s Liz, jak ji rozesmává, a představovala si jiskření v jeho modrých očích. Po necelém kilometru došli k hlavní bráně. Právě když zahýbali k procházce do sadu, spatřila Maisie povědomou postavu, vysokého muže s černým plnovousem, jak přichází od vesnice. Chvilku se jí zdálo, že je to tatínek; pak poznala bratra Dannyho.

Danny se před šesti lety vrátil do města, kde žili, ale rodiče na staré adrese nebydleli a novou nikdo neznal. Zklamán jel dále na sever do Glasgowa, kde založil Sociální sdružení pracujících, které nejen pojišťovalo svoje členy proti nezaměstnanosti, ale zasazovalo se také o bezpečnostní normy v továrnách, o právo na členství v odborech a o spravedlivé odměňování v podnicích. Jeho jméno se začalo objevovat v novinách – Dan Robinson, ne Danny, na toho teď byl příliš úctyhodná osoba. Tatínek se o něm dočetl, přišel za ním do kanceláře a odehrálo se šťastné shledání.

Dozvěděli se, že brzy nato, co Maisie a Danny utekli, narazili taťka s mamkou konečně na jiné Židy. Vypůjčili si peníze na přestěhování do Manchesteru, kde taťka našel jiné zaměstnání, a už nikdy neklesli tak hluboko jako tenkrát. Maminka svou nemoc překonala a teď byla docela zdravá.

Maisie se provdala za Sollyho právě v době, kdy se rodina dala dohromady. Solly by byl dal tatínkovi s radostí dům a doživotní důchod, ale on nechtěl jít na odpočinek a místo toho požádal Sollyho, aby mu půjčil peníze na otevření obchodu. Teď mamka s taťkou prodávali bohatým Manchesteranům kaviár a jiné lahůdky. Když je Maisie přijela navštívit, sundala si diamanty, oblékla zástěru a obsluhovala za pultem v pevné

důvěře, že do Manchesteru nikdo z Marlboroughského kroužku nepřijede, a když, tak nebude sám nakupovat.

Když teď viděla Dannyho tady v Kingsbridge, hned se polekala, že se něco stalo rodičům, a běžela k němu se srdcem sevřeným. „Danny! Co se děje? Něco s mamkou?“

„Taťka s mamkou se mají dobře, ostatní taky,“ řekl se svým americkým přízvukem.

„Díky Bohu. Jak ses dověděl, že jsem tady?“

„Vždyť jsi mi psala.“

„Ano, máš pravdu.“

Danny vypadal se svým zvlněným černým vousem a planoucíma očima jako nějaký turecký válečník, ale oblečen byl po úřednicku do hodně obnošeného černého kvádra, na hlavě tvrdý klobouk a zdálo se, že šel dlouho pěšky, protože měl zablácené boty a byl zřejmě unavený. Kingo se na něho podíval úkosem, ale Solly zachránil situaci se svou obvyklou společenskou nonšalancí. Potřásl Dannymu rukou a řekl: „Buďte zdráv, Robinsone! Tohle je můj přítel, vévoda z Kingsbridge. Kingo, dovol, abych ti představil svého švagra Dana Robinsona, generálního tajemníka Sociálního sdružení pracujících.“

Leckterého muže by ohromilo, kdyby byl představen vévodovi, ale o Dannym to neplatilo. „Jak se máte, vévodo?“ řekl s nenucenou zdvořilostí.

Kingo si s ním ostražitě potřásl rukou. Maisie odhadovala, že si říká, že být zdvořilý vůči lidem z nižších vrstev je v pořádku do určité míry, ale že by se to nemělo přehánět.

Potom Solly řekl: „A tohle je náš přítel Hugh Pilaster.“

Maisie strnula. Ve své úzkosti o mamku a taťku zapomněla, že za ní stojí Hugh. Danny věděl o Hughovi to, co Maisie svému manželovi nikdy nepověděla. Věděl, že Hugh je otcem Bertieho. Danny chtěl svého času Hugha zaškrtit. Nikdy se nesetkali, ale Danny nezapomněl. Jak se zachová?

Ale on teď byl o šest let starší. Pohlédl na Hugha chladně, ale podal mu ruku.

Hugh, který o svém otcovství neměl potuchy a nevěděl tedy, oč tu pod povrchem běží, řekl Dannymu přátelsky: „To jste vy ten bratr, co utekl z domova do Bostonu?“

„To tedy jsem.“

Solly se podivil: „To je zvláštní, že to Hugh ví?“

Solly netušil, kolik Hugh a Maisie o sobě vědí; nevěděl, že si celou jednu noc vyprávěli své životní příběhy.

Maisii tahle konverzace děsila, točila se kolem příliš mnoha tajemství a led byl tenký. Spěchala na pevnou půdu: „Co tě sem přivedlo, Danny?“

Na jeho unavené tváři se objevil trpký výraz. „Už nejsem tajemníkem Sociálního sdružení pracujících,“ řekl. „Potřetí v životě mě dostali na mizinu neschopní bankéři.“

„Dany, prosím tě!“ zaprotestovala Maisie. Vždyť dobře věděl, že Solly a Hugh jsou bankéři.

Ale Hugh řekl: „To je v pořádku. My nesnášíme neschopné bankéře zrovna tak. Ohrožují kdekoho. Ale co se přesně stalo, pane Robinsone?“

„Pět let jsem budoval Sociální sdružení,“ řekl Danny. „Byl to báječný úspěch. Každý týden jsme vypláceli stovky liber na podporách a dostávali jsme tisíce na subskripcích. Ale co jsme měli dělat s přebytky?“

Solly řekl: „Předpokládám, že jste si je odkládali na horší časy.“

„A kam si myslíte, že jsme je odkládali?“

„Doufám, že do banky.“

„Přesněji řečeno do Glasgowské městské banky.“

„Ach Bože,“ řekl Solly.

Maisie řekla:

„Já tomu nerozumím.“

Solly jí vysvětlil: „Glasgowská městská banka se položila.“

„Ale ne,“ vykřikla Maisie a bylo jí do pláče.

Danny přikývl. „Všecky šilinky, které nám svěřili těžce pracující lidé, prošustrovali pitomci v cylindrech. A vy se divíte, že se mluví o revoluci.“ Vzdychl. „Snažil jsem se Sdružení zachránit, ale bylo to beznadějné, tak jsem toho nechal.“

Kingo řekl rychle: „Pane Robinsone, cítím s vámi a s vašimi členy. Přijmete nějaké občerstvení? Musel jste ujít dobrých deset kilometrů, jdete-li od nádraží.“

„To rád přijmu a děkuji vám.“

Maisie řekla:

„Já vezmu Dannyho dovnitř a vy se ještě procházejte.“ Cítila, jak její bratr trpí, chtěla s ním být sama a pokud možno zmírnit jeho smutek.

I ostatní si byli zřejmě tragédie vědomi. Kingo řekl: „Zůstanete na noc, pane Robinsone?“

Maisie sebou trhla. Kingo už zdvořilost přeháněl. Pár minut tady v parku bylo lehké být s Dannym zdvořilý, ale kdyby měl zůstat celý večer, měl by Kingo a jeho bohorovní přátelé brzy dost Dannyho obnošených šatů a zájmu o dělnickou třídu a začali by ho urážet svou přezíravostí.

Ale Danny odmítl: „Musím být večer zase v Londýně. Přišel jsem jen na pár hodin za sestrou.“

Kingo řekl: „V tom případě mi dovolte, abych vás dal dovézt na dráhu svým kočárem, jakmile si budete přát.“

„To je od vás opravdu milé.“

Maisie vzala bratra pod paží. „Pojď, dám ti něco k obědu.“

Když Danny odejel do Londýna, šla si Maisie odpoledne se Sollym na chvilku zdřímnout.

Solly ležel na posteli v červeném hedvábném koupacím plášti a pozoroval ji, jak se svléká.

„Já to Danovo Sociální sdružení zachránit nemůžu,“ řekl. „I kdybych v tom viděl nějaký finanční smysl – jako že nevidím – nedokážu přesvědčit ostatní společníky.“

Maisie k němu pocítila náhlou vlnu příchylnosti. Ona po něm ani nechtěla, aby Dannymu pomohl. „Ty jsi tak dobrý člověk,“ řekla. Rozhrnula mu župan a políbila ho na obrovské břicho. „Udělal jsi toho pro mou rodinu už tolik, že se nemusíš omlouvat. A kromě toho by Danny od tebe nic nevzal, to přece víš, jak je hrdý“

„Ale co bude dělat?“

Vysvlékla se ze spodniček a shrnula si punčochy. „Zítra má schůzku ve Sjednoceném společenství strojníků. Chce se dostat do parlamentu a doufá, že ho finančně podpoří.“

„A předpokládám, že povede kampaň za přísnější vládní kontrolu bank.“

„Ty bys byl proti?“

„My nejsme rádi, když nám vláda říká, co máme dělat. Je pravda, že krachů je příliš mnoho, ale kdyby banky ovládali politikové, mohlo by jich být ještě víc.“ Otočil se na bok a položil si hlavu na loket, aby ji mohl lépe pozorovat při odkládání prádla. „Nerad tě tu nechám večer samotnou.“

Maisii to také nebylo milé. Sice ji určitým způsobem vzrušovalo, že zůstane s Hughem, když Solly bude pryč, ale zároveň se tak cítila ještě provinilejší. „Mně to nevadí," řekla.

„Já se hrozně stydím za svou rodinu."

„To bys neměl." Byl pesach a Solly se měl zúčastnit slavnostní hostiny seder se svými rodiči. Maisii nepozvali. Chápala, proč ji Ben Greenbourne nemá rád, a tak napůl měla dojem, že si zasluhuje, jak s ní jedná, ale Sollyho to hluboce rmoutilo. Byl by se dokonce s otcem přel, kdyby mu to Maisie dovolila, ale ona nechtěla mít na svědomí ještě tohle a trvala na tom, aby se s rodiči stýkal nerušeně.

„Vážně ti to nevadí?" ptal se úzkostlivě.

„Vážně. Podívej, kdyby mi na tom nějak moc záleželo, mohla bych jet do Glasgowa a strávit pesach s rodiči." Zamyslela se. „Fakt je, že já jsem nikdy neměla pocit, že do těch židovských věcí nějak moc patřím, už od té doby, co jsme odjeli z Ruska. Když jsme se dostali do Anglie, nebyli v tom městě žádní Židé. Lidi, se kterými jsem žila v cirkuse, neměli většinou vůbec žádné náboženství. I když jsem si pak vzala Žida, tvoje rodina mi dala najevo, že mě nijak nevítá. Můj osud je prostě stát stranou a říkám ti po pravdě, že je mi to jedno. Bůh pro mne nikdy nic neudělal." Usmála se. „Maminka sice říká, že mi Bůh dal tebe, ale to je nesmysl; já jsem si tě vzala úplně sama."

Už byl klidný. „Budeš mi dnes večer chybět."

Sedla si na kraj postele a naklonila se nad něj tak, aby mohl vzít do úst její prsy. „Ty mně taky."

„Mmmm."

Po chvilce leželi vedle sebe v obrácené poloze, on ji laskal mezi nohama a ona líbala, lízala a pak sála jeho penis. On takové odpolední milování zbožňoval a slabě vykřikl, když jeho semeno vytrysklo do jejích úst.

Změnila polohu a stulila se pod jeho paži.

„Jak to chutná?" zeptal se ospale.

Olízla se. „Jako kaviár." Uchichtl se a zavřel oči.

Začala se dráždit. On brzy pochrupoval. Když dosáhla vrcholu, ani se nepohnul.

„Člověk, který řídil Glasgowskou městskou banku, by měl jít do vězení," řekla Maisie krátce před večeří.

„To je trochu tvrdé," namítl Hugh.

Jeho poznámka jí připadala urážlivě samolibá. „Tvrdé," řekla dopáleně. „Ne tak tvrdé jako to, co potkalo ty dělníky, kteří přišli o peníze!"

„Přesto, dokonalý není nikdo, ani dělníci," trval na svém Hugh. „Jestliže tesař udělá chybu a dům spadne, má jít do vězení?"

„To není totéž!"

„A proč ne?"

„Protože tesař dostává třicet šilinků týdně a musí poslouchat svého políra, kdežto bankéř pobírá tisíce a ohání se tím, jakou má odpovědnost."

„To je všechno pravda. Ale bankéř je také člověk a musí živit ženu a děti."

„To můžeš říct i o vrazích a ty posíláme na šibenici bez ohledu na osud jejich sirotků."

„Ale když člověk zabije někoho jiného náhodou, třeba když střelí po králíkovi a zastřelí člověka za keřem, nepošleme ho ani do vězení. Tak proč bychom měli věznit bankéře, který promarní peníze druhých lidí?"

„Aby ostatní bankéři byli opatrnější!"

„A podle takové logiky bychom mohli pověsit muže, který vystřelil na králíka, aby ostatní střelci byli opatrnější."

„Začínáš být prostě paličatý, Hughu."

„Ne, to není pravda. Proč by se s neopatrnými bankéři mělo zacházet krutěji než s neopatrnými lovci králíků?"

„Protože neopatrní střelci neuvrhují každých pár let tisíce pracujících lidí do bídy jako neopatrní bankéři."

V tu chvíli se ozval pomalu Kingo: „Správní rada Glasgowské městské banky pravděpodobně půjde do vězení, jak jsem slyšel, a ředitel také."

Hugh řekl: „Jsem o tom přesvědčen."

Maisie málem zaječela zlostí. „Tak proč ses se mnou hádal?"

Ušklíbl se. „Abych viděl, jestli dokážeš obhájit své stanovisko."

Maisie si připomněla, že Hugh ji vždycky dokázal takhle vytočit, a kousla se do jazyka. Její nezkrotný temperament měl svou zásluhu na tom, že byla pro Marlboroughský kroužek tak zajímavá, byl to jeden z důvodů, proč ji přijímali přes její původ; ale byla by je nudila, kdyby ve svém hněvu setrvávala

příliš dlouho. Rázem se její nálada proměnila. „Pane, vy jste mne urazil!“ zvolala teatrálně. „Vyzývám vás na souboj!“

„Jakými zbraněmi dámy bojují?“ smál se Hugh.

„Háčkovacími jehlicemi za úsvitu!“

Všichni se zasmáli, vešel sluha a oznámil, že večeře je připravena.

Bylo jich vždycky kolem dlouhého stolu osmnáct až dvacet. Maisii nikdy neomrzelo sněhobílé prostírání a krásný porcelán, stovky svíček třpytících se ve skle, bezvadné černé obleky mužů a hýřivé barvy a drahocenné skvosty žen. Šampaňské se podávalo každý večer, ale Maisie po něm rychle přibírala v pase, takže si dovolovala jen doušek nebo dva.

Zjistila, že ji posadili vedle Hugha. Vévodkyně jí obvykle za souseda dávala Kinga, protože si potrpěl na hezké ženy a vévodkyně byla přející; ale dnes se zřejmě rozhodla zasedací pořádek změnit. Nikdo neříkal modlitbu, protože v tomto kroužku se náboženství dostávalo ke slovu jen o nedělích. Podávala se polévka a Maisie živě brebentila s muži po obou stranách. V myšlenkách se však stále obírala svým bratrem. Chudák Danny! Tak chytrý, tak oddaný své věci, rozený vůdce lidí – a tolik smůly. Uvažovala, jestli se prosadí se svým novým záměrem dostat se do parlamentu. Doufala, že ano. Taťka by byl na něho tak hrdý.

Dnes do jejího života viditelně pronikla minulost, což se stávalo zřídka. Kupodivu se to projevilo jen nepatrně. Danny, podobně jako ona, nepatřil k žádné společenské vrstvě. Zastupoval dělníky; oblečení měl středostavovské; a přece vystupoval stejně sebevědomým, trochu arogantním způsobem jako Kingo a jeho přátelé. Těžko by se dalo říci, jestli je to mladý muž z horních vrstev, který se dal na mučednickou dráhu mezi dělníky, nebo mladý dělník, který se povznesl.

O Maisii platilo něco podobného. Každý se sebeslabším instinktem pro třídní rozdíly by uhodl, že není rozená lady. Ale hrála svou roli tak znamenitě a byla tak půvabná a okouzlující, že lidé nedokázali věřit pověstem, podle nichž ji Solly sebral někde v tančírně. Pokud mohly být nějaké pochyby, zda ji londýnská společnost přijme, rozptýlil je princ Waleský, syn královny Viktorie a budoucí král, když připustil, že ho „uchvátila“, a poslal jí zlaté cigaretové pouzdro s diamantovou sponou.

Jak večeře pokračovala, vnímala víc a víc Hughovu přítomnost po svém boku. Usilovně se snažila udržovat hovor v lehkém tónu a mluvit přinejmenším stejně často s mužem po své druhé straně; ale minulost jako by jí stála za zády jako neodbytný, trpělivý prosebník, který čeká, až na něho přijde řada.

Setkala se s Hughem třikrát nebo čtyřikrát od jeho návratu do Londýna, a teď spolu strávili čtyřicet osm hodin pod jednou střechou. Ale nikdy se nezmínili o tom, co se událo před šesti lety. Hugh věděl jen to, že zmizela beze stopy a vynořila se jako choť Solomona Greenbourna. Dřív nebo později mu nějaké vysvětlení musí dát. Bála se, že rozhovor s ním zase vyvolá všechny staré city, v něm i v ní. Ale musí to být a snad tohle je dobrá příležitost, když Solly je pryč.

Vhodná chvíle se naskytla, když se všichni kolem rozhovořili hlasitěji. Maisie se rozhodla, že promluví. Obrátila se k Hughovi a najednou ji přemohl cit. Začala třikrát nebo čtyřikrát a nemohla dál. Konečně ze sebe vypravila několik slov. „Byla bych ti zničila kariéru, pochop to.“ Pak už musela jenom překonávat pláč.

Hned porozuměl, o čem mluví. „Kdo ti napovídal, že bys mi zničila kariéru?“

Kdyby jí byl projevil sympatii, byla by se možná složila, ale on naštěstí promluvil útočně, takže mu dokázala odpovědět.

„Tvoje teta Augusta.“

„To jsem si myslel, že v tom měla prsty.“

„Ale říkala pravdu.“

„Tomu nevěřím,“ odporoval jí a jeho zloba narůstala. „Sollyho kariéru jsi nezničila.“

„Uklidni se. Solly nebyl žádná černá ovce rodiny. I tak to bylo dost těžké. Jeho rodina mě dodnes nemůže vystát.“

„Přestože jsi Židovka?“

„Ano. Židi dovedou být stejní snobi jako kdokoli jiný.“ Skutečnou příčinu se nikdy nedozví – že Bertie není Sollyho dítě.

„Proč jsi mi prostě neřekla, co děláš a proč?“

„Nemohla jsem.“ Když vzpomínala na ty hrozné dny, znovu se zalykala slzami a musela se zhluboka nadechnout, aby se uklidnila. „Bylo pro mne strašně těžké takhle se odtrhnout, pukalo mi srdce. Vůbec bych to nedokázala, kdybych se ti ještě musela ospravedlňovat.“

Stále ji nepřestával trápit. „Mohlas mi napsat.“

Maisie už skoro šeptala. „Nemohla jsem se ke psaní přinutit.“

Konečně se zdál být mírnější. Napil se vína a odvrátil od ní oči. „Bylo to hrozné ničemu nerozumět, nevědět ani, jestli jsi naživu.“ Mluvil drsně, ale jeho oči prozrazovaly bolest, na kterou si vzpomínal.

„Je mi to líto,“ řekla ztrápeně. „Je mi nesmírně líto, že jsem ti tak ublížila. To jsem nechtěla. Chtěla jsem tě zachránit před neštěstím. Udělala jsem to z lásky.“ Sotva se uslyšela říkat „láska“, zalitovala.

On se toho chytil. „Teď miluješ Sollyho?“

„Ano.“

„Zdá se, že vám to jde dohromady dobře.“

„Tak jak žijeme… není těžké být spokojený.“

Jeho hněv k ní ještě nepohasl. „Máš to, co sis vždycky přála.“

Bylo to trochu tvrdé, ale ona měla pocit, že si to asi zasluhuje, tak jen přikývla.

„Co se stalo s April?“

Maisie zaváhala. To už zacházelo trochu daleko. „Takže mě dáváš do jednoho pytle s April?“ zeptala se s trpkostí.

Jeho zloba jako by rázem vyprchala. Pousmál se provinile a řekl: „Ne, ty jsi nikdy nebyla jako April, to já vím. Ale přesto bych se rád o ní něco dověděl. Vídáš se s ní někdy?“

„Ano, potajmu.“ April byla neutrální téma, hovorem o ní se dostanou z té nebezpečné citové oblasti. Maisie si pospíšila uspokojit jeho zvědavost. „Znáš podnik, který se jmenuje U Nellie?“

Odpověděl tiše: „To je přece bordel.“

Neodpustila si otázku: „Byl jsi tam někdy?“

Zrozpačitěl: „Ano, jednou. Bylo to fiasko.“

To ji nepřekvapovalo; pamatovala si, jak naivní a nezkušený byl Hugh ve svých dvaceti letech. „No tak tenhle podnik dnes patří April.“

„Cože? Jak k tomu přišla?“

„Nejdřív byla milenkou jednoho známého spisovatele a žila v překrásném domku v Claphamu. On se jí nabažil zrovna v době, kdy Nellie uvažovala, že půjde na odpočinek. Tak April prodala domek a koupila to od Nellie.“

„To se podívejme," podivil se Hugh. „Na Nellii do smrti nezapomenu. Byla to nejtlustší ženská, jakou jsem kdy viděl."

Kolem stolu najednou zavládlo ticho a několik lidí poblíž zaslechlo jeho poslední větu. Rozesmáli se a někdo se zeptal: „Kdo byla ta tlustá dáma?" Hugh se jen zazubil a mlčel.

Potom se už nebezpečným tématům vyhýbali, ale Maisie se cítila otřesená a jaksi rozbolavělá, jako kdyby upadla a potloukla se.

Když bylo po večeři a muži si zapálili doutníky, Kingo oznámil, že se bude tančit. Koberec v přijímacím salonu srolovali, byl povolán sluha, který dovedl hrát na piano polky a hned spustil.

Maisie tančila se všemi kromě Hugha, pak už bylo nápadné, že se mu vyhýbá, a tak tančila i s ním. Bylo to, jako by těch šest let zmizelo a oni byli zase v Cremornských zahradách. Sotva se dalo říci, že ji vede; vypadalo to, že oba dělají instinktivně totéž. Maisie se nemohla zbavit proradné myšlenky, že Solly tančí bídně.

Po Hughovi tančila s jinými, ale pak ji ostatní muži přestali brát k tanci. Minula desátá i jedenáctá, na stole se objevila brandy a konvence se uvolnily: Rozvazovaly se motýlky, některé ženy se vyzuly ze střevíčků a Maisie tančila s Hughem pořád. Věděla, že by si měla připadat provinile, ale pocit viny nebyl nikdy její silnou stránkou. Teď jí bylo prostě dobře a nemínila přestat.

Když už sloužící pianista umdlel, volala vévodkyně po čerstvém vzduchu a služky byly spěšně poslány pro kabáty, aby se panstvo mohlo projít po zahradě. Venku ve tmě vzala Maisie Hugha pod paží. „Co jsem dělala posledních šest let já, to ví každý, ale co ty?"

„Mám rád Ameriku," řekl. „Tam neznají dělení na kasty. Mají bohaté a chudé, ale žádnou šlechtu, žádné nesmysly se společenským postavením a pravidly. To, že sis vzala Sollyho a přátelíš se s nejvyšším potentátem v zemi, je tady pořádně nezvyklé a já bych se vsadil, že o svém původu jsi nikdy nešla s pravdou ven…"

„Myslím, že podezření o mně mají, ale máš pravdu, nikdy jsem nekápla božskou."

„V Americe by ses chvástala svými ubohými začátky, stejně jako se Kingo chvástá, že jeho předkové bojovali u Agincourtu."

Ale ji zajímal Hugh, ne Amerika. „Neoženil ses?“

„Ne.“

„V Bostonu… líbilo se ti tam nějaké děvče?“

„Pokoušel jsem se o to, Maisie.“

Náhle si přála, aby se ho na to nebyla zeptala, protože něco jí říkalo, že jeho odpověď zničí její štěstí, ale bylo pozdě, ta otázka zazněla a on už mluvil.

„Hezké dívky v Bostonu byly, i milé a chytré a takové, ze kterých by byly báječné manželky a matky. S některými jsem chodil a zdálo se, že mne mají rády. Ale když to došlo tak daleko, že jsem je musel buď požádat o ruku, nebo vycouvat, pokaždé jsem si uvědomil, že moje city k nim nestačí. Nebylo to to, co jsem cítil k tobě. Nebyla to láska.“

Teď to řekl. „Přestaň,“ zašeptla Maisie.

„Dvě nebo tři matky na mne krutě zanevřely, potom se o mně začaly šířit pověsti a dívky se měly na pozoru. Chovaly se ke mně mile, ale věděly, že se mnou není něco v pořádku, že nejsem vážná partie, mužský na ženění. Hugh Pilaster, anglický bankéř a podmanitel srdcí. A když se zdálo, že nějaké děvče o mne přes mou pověst stojí, sám jsem je odrazoval. Lámání srdcí nemám rád. Vím až moc dobře, jak to bolí.“

Uvědomovala si, že je celá uslzená, a byla šťastná, že je tma. „Mně je to líto,“ řekla, ale tak tiše, že sama sotva slyšela svůj hlas.

„Teď už vím, co se mnou není v pořádku. Věděl jsem to asi vždycky, ale po těch dvou posledních dnech už nepochybuji.“

Zůstali za ostatními a on se teď zastavil a díval se na ni.

Řekla: „Neříkej to, Hughu, prosím tě.“

„Já tě pořád miluji. To je všechno.“

Bylo to venku a všecko se zhroutilo v trosky.

„Myslím, že ty mne miluješ taky,“ pokračoval nemilosrdně. „Je to tak?“

Pohlédla na něho. Viděla, jak se v jeho očích třpytí světla domu naproti za loukou, ale tvář měl ve stínu. Sklonil hlavu a políbil ji na rty a ona se neodvrátila. „Slané slzy,“ řekl po chvíli. „Miluješ mě. Věděl jsem to.“ Vytáhl z kapsy složený kapesník a něžně jí osušoval tváře.

Musela tomu udělat konec. „Pojďme honem za ostatními. Budou mít řeči.“ Otočila se a vykročila. Připojil se k ní.

„Překvapuje mne, že si děláš starost, co bude kdo říkat," podivil se. „Váš kroužek je přece proslulý tím, že na tyhle věci nedbá."

Jí ve skutečnosti nešlo o druhé. Starosti si dělala kvůli sobě. Přiměla ho k rychlejší chůzi, až dohonili celou společnost, pak se od něj odtrhla a dala se do řeči s vévodkyní.

Nějak ji zamrzela Hughova poznámka, že Marlboroughský kroužek je proslulý svou tolerancí. Byla to pravda, ale ona by si byla přála, aby neřekl „tyhle věci"; ani nevěděla dobře proč.

Když zase vešli do domu, vysoké hodiny v hale odbíjely půlnoc. Maisie najednou cítila, jak ji napětí toho dne vyčerpalo. „Jdu do postele," oznámila.

Viděla, že se vévodkyně mimoděk podívala na Hugha, pak zase na ni a potlačila pousmání. Uvědomila si, že všichni předpokládají, že dnes bude spát s Hughem.

Dámy šly nahoru společně a dopřály mužům, aby si ještě zahráli kulečník a vypili něco před spaním. Když ji ženy líbaly na dobrou noc, viděla Maisie v jejich očích týž pohled, záblesk vzrušení podbarveného závistí.

Šla do ložnice a zavřela dveře. V krbu vesele hořelo, na jeho římse a na toaletním stolku planuly svíce. Na nočním stolku stál jako vždycky podnos s obloženými chlebíčky a láhev sherry pro případ, že by v noci dostala na něco chuť. Nikdy se toho netkla, ale dobře vycválaný personál kladl podnosy vedle každé postele bez pardonu.

Začala se svlékat. Možná že se všichni mýlí a Hugh za ní dnes v noci nepřijde. Ta myšlenka jí projela jako bodnutí. Uvědomila si, že touží, aby přišel, aby ho mohla sevřít do náručí a políbit, skutečně políbit, ne tak provinile jako v zahradě, ale hladově a bez ostychu. Ten pocit jí vybavil úchvatnou vzpomínku na večer po dostizích v Goodwoodu před šesti lety, na úzkou postel v domě jeho tety a na výraz v jeho tváři, když shodila šaty.

Prohlížela si tělo ve vysokém zrcadle. Hugh by si všiml, jak se změnilo. Před šesti lety měla drobné, vpadlé, růžové bradavky, ale teď, když odkojila Bertieho, se zvětšily, měly jahodovou barvu a byly vystouplé. Jako děvče nepotřebovala nosit šněrovačku – byla od přírody jako vosa – ale těhotenství ji v pase rozšířilo.

Slyšela, jak muži dupou po schodech a smějí se nějakému žertu. Hugh měl pravdu: Ani jeden by se nepohoršil nad malým

cizoložstvím v bujaré venkovské společnosti. Nevnímají to jako věrolomnost vůči kamarádovi Sollymu, pomyslela si pohrdavě. A vtom přišlo jako políček do tváře vědomí, že věrolomnost se týká jí.

Vypudila Sollyho z mysli na celý večer, ale teď ho měla v duchu rázem před sebou – přívětivého, bezúhonného Sollyho; laskavého, šlechetného Sollyho, muže, který ji miluje až k zbláznění, který se stará o Bertieho, přestože ví, že je to dítě jiného otce. Je to pár hodin, co odešel z domu, a Maisie se chystala jít do postele s jiným mužem. Co jsem to za ženskou? pomyslela si.

Impulzivně šla ke dveřím a zamkla je.

Teď pochopila, proč se jí nezamlouvala Hughova slova „váš kroužek je přece proslulý tím, že na tyhle věci nedbá." Takhle vypadal její vztah k Hughovi jako něco banálního, jako jeden z tolika flirtů, románků a nevěr, o nichž dámy ze společnosti s potěšením klevetí. Solly si zasluhoval něco lepšího, než aby ho podvedla tak uboze.

Ale já Hugha chci, říkala si.

Při pomyšlení, že s ním tuhle noc nebude, jí bylo do pláče. Vzpomínala na jeho klukovské šklíbení, na jeho kostnatý hrudník, modré oči a hladkou bílou pleť. Vybavila si výraz v jeho tváři, když hleděl na její tělo, výraz úžasu a štěstí, žádosti a rozkoše; připadalo jí nesmírně těžké se toho vzdát.

Pak se ozvalo tiché zaťukání na dveře.

Stála nahá uprostřed pokoje, ochromená a němá. Klika povolila, chtěl otevřít dveře, ale ty se ovšem nepohnuly.

Slyšela své tiše pronášené jméno.

Šla ke dveřím a položila ruku na klíč.

„Maisie!" volal slabě. „To jsem já, Hugh."

Toužila po něm tolik, že už jenom zvuk jeho hlasu způsobil, že žádostí vlhla. Vstrčila si prst do úst a silně se kousla, ale ani bolest nepotlačila vášeň. Znovu zaťukal. „Maisie! Pustíš mě dovnitř?"

Opřela se zády o zeď a slzy jí tekly po tvářích na bradu a kapaly na prsa.

„Aspoň si promluvme!"

Věděla, že když otevře, nebude o čem mluvit – strhne do ho náruče a svalí se na podlahu v milostných křečích.

„Řekni aspoň něco. Jsi tam? Vím, že tam jsi."

Stála beze slova a tiše plakala.

„Prosím," žadonil. „Prosím tě."
Po chvíli odešel.

Maisie spala špatně a brzo vstala, ale s rozedněním se její nálada trochu zlepšila. Než vstali ostatní hosté, šla jako obyčejně do dětského křídla. Ale nejranější ptáče nebyla. Slyšela uvnitř mužský hlas. Zastavila se a poslouchala. Byl to Hugh. Říkal: „A právě v tu chvíli se obr probudil."

Jedno dítě vypísklo nadšenou hrůzou. Maisie poznala Bertieho.

Hugh pokračoval: „Jack lezl dolů po fazolovém stonku, co mu nohy stačily – ale obr za ním!"

Kingova dcera Anne promluvila z výsosti své sedmileté moudrosti: „Bertie se schovává za židli, protože se bojí. Já se nebojím."

Maisie se chtěla schovat jako Bertie a už se vydala zpátky do svého pokoje, ale zas se zastavila. Stejně se někdy během dne bude muset s Hughem setkat a tady mezi dětmi to bude možná nejsnadnější. Sebrala odvahu a vstoupila.

Hugh všechny tři děti uchvátil. Bertie vzal matčin příchod sotva na vědomí. Hugh se podíval na Maisii s bolestnou výčitkou v očích. „Nevytrhuj se," řekla Maisie, sedla si vedle Bertieho a objala ho.

Hugh zase soustředil pozornost na děti. „A co myslíte, že udělal Jack potom?"

„Já to vím," řekla Anne. „Popadl sekeru."

„Správně."

Maisie seděla s Bertiem v objetí, zatímco ten sledoval s vykulenýma očkama muže, který byl jeho skutečným otcem. Když snesu tohle, tak už snesu všecko, uvažovala Maisie.

Hugh řekl: „A když byl obr na půli cesty po fazolovém stonku, Jack ten stonek podsekl! A obr sletěl až dolů na zem… a bylo po něm. A Jack s maminkou už potom žili šťastně až do smrti."

Bertie řekl: „Vyprávěj to ještě jednou."

IV.

Na kordovském vyslanectví bylo živo. Na druhý den se slavilo výročí nezávislosti a odpoledne se konala recepce pro členy parlamentu, činitele ministerstva zahraničí, diplomaty a novináře. Dnes ráno ke všem svým starostem dostal Micky Miranda strohou nótu britského ministra zahraničí o dvou anglických cestovatelích, kteří byli zavražděni v Andách. Ale když se dostavil Edward Pilaster, Micky Miranda nechal všeho, protože to, co musel sdělit Edwardovi, bylo mnohem důležitější než recepce nebo nóta. Potřeboval půl milionu liber a doufal, že ty peníze získá od Edwarda.

Micky byl kordovským vyslancem rok. K získání tohoto úřadu musel vynaložit veškerou svou prohnanost, ale i jeho rodinu doma to na úplatcích stálo celé jmění. Papá dostal od něho slib, že všechny peníze rodině vrátí, a teď musí svůj slib splnit. Raději by zemřel, než by nechal otce na holičkách.

Zavedl Edwarda do vyslanecké pracovny, prostorné místnosti v prvním patře, jíž dominovala rozvinutá kordovská vlajka. Šel k velkému stolu a rozprostřel mapu Kordovy, jejíž rohy zatížil svým pouzdrem na doutníky, karafou se sherry, sklenicí a Edwardovým šedivým cylindrem. Váhal. Bylo to poprvé, co někoho žádal o půl milionu liber.

„Tady je provincie Santamaria, na severu země," začal.

„Já přece zeměpis Kordovy znám," prohodil Edward mrzutě.

„To se rozumí," řekl Micky chlácholivě. Byla to pravda. Banka Pilasterových obhospodařovala podstatnou část obchodních transakcí s Kordovou, financovala vývoz ledku, soleného hovězího a její dovoz důlního zařízení, zbraní a luxusního zboží. Edward realizoval všechny tyto obchody díky Mickymu, který jako ataše a pak vyslanec znepříjemnil život každému, kdo se zdráhal použít k financování obchodu s jeho zemí služeb banky Pilasterových. Vzhledem k tomu platil teď Edward za hlavního londýnského experta na Kordovu. „To se rozumí, že znáš," opakoval Micky. „A víš, že veškerý ledek, který můj otec vytěží, musejí ze Santamarie do Palmy dopravit karavany mezků. Ale co si možná neuvědomuješ, je to, že by se podél této trasy dala docela dobře postavit železnice."

„Jak si tím můžeš být tak jistý? Železnice je složitá věc."

Micky vzal ze svého psacího stolu svazek v pevné vazbě.

„Protože můj otec pověřil jednoho skotského inženýra, Gordona Halfpennyho, vypracováním odborné studie. Je tam všecko do podrobností – včetně nákladů. Podívej se.“

„Kolik?“ zeptal se Edward.

„Pět set tisíc liber.“

Edward listoval zprávou. „Co politické souvislosti?“

Micky pohlédl na velký portrét prezidenta Garcii v uniformě vrchního velitele. Pokaždé, když se Micky na ten portrét díval, přísahal si, že na tom místě bude jednou viset jeho portrét vlastní. „Prezident tu myšlenku podporuje. Je přesvědčen, že upevní jeho vliv na venkově z vojenského hlediska.“ Garcia důvěřoval Mickyho otci. Od té doby, co se stal papá guvernérem provincie Santamaria – s pomocí dvou tisíc pušek Westley-Richards s krátkou hlavní, zhotovených v Birminghamu, patřila rodina Mirandových k horlivým prezidentovým stoupencům a těsným spojencům. Garcia neměl potuchy, jaký má papá důvod k tomu, aby do hlavního města vedla železnice: Umožní rodině Mirandových napadnout Palmu během dvou dní místo dvou týdnů.

„Jak to chceš uhradit?“ vyzvídal Edward.

„Seženeme peníze na londýnském trhu,“ řekl Micky nedbale. „Po pravdě řečeno, myslel jsem, že by tu akci chtěla pro sebe banka Pilasterových.“ Snažil se dýchat pomalu a pravidelně. Tohle je vrchol jeho dávného a pracného působení na Pilasterovy, teď by měl sklízet plody dlouholetých příprav.

Ale Edward zavrtěl hlavou a řekl: „To pochybuju.“

Micky strnul zklamáním. V nejhorším počítal s tím, že Edward bude ochoten o tom přemýšlet. „Ale vždyť dáváte v jednom kuse dohromady peníze na železnice – myslel jsem, že takovou příležitost jen uvítáte!“

„Kordova není Kanada nebo Rusko,“ řekl Edward. „Investorům se nezamlouvá vaše politické zřízení, kdy každý provinční caudillo má svou osobní armádu. To jsou středověké poměry.“

To Mickyho nenapadlo. „Financovali jste přece tátův stříbrný důl.“ K tomu došlo před třemi lety a papá z toho vyždímal vítaných 100 000 liber.

„No právě! Ukázalo se, že to je jediný důl na stříbro v Jižní Americe, který sotva něco vynáší.“

Ve skutečnosti byl důl velice bohatý, jenže papá zisky shraboval a akcionářům nedopřával nic. Kdyby jim nechal

aspoň něco málo pro dobré zdání. Ale papá na takové rady nikdy nedbal.

Micky potlačoval svoje zděšené zklamání, které na něm přesto muselo být znát, protože Edward řekl starostlivě: „Prosím tě, kamaráde, je to tak důležité? Vypadáš zničeně."

„Abych ti řekl pravdu, pro mou rodinu to znamená hodně," připustil Micky. Měl dojem, že Edward by ty peníze sehnat dokázal, kdyby mu o to šlo, nemožné to přece není. „Kdyby se banka s pilasterovskou prestiží za projekt postavila, lidé by usoudili, že do Kordovy je dobré investovat."

„Na tom něco je," připustil Edward. „Kdyby jeden ze společníků s tou myšlenkou přišel a skutečně ji chtěl prosazovat, tak by se to asi udělat dalo. Jenže já nejsem společník."

Micky pochopil, že sehnat půl milionu liber nebude tak snadné, jak si myslel. Ale poražen se necítil. Však nějakou cestu najde. „Musím to ještě promyslet," nutil se do veselé mysli.

Edward vyprázdnil svou sklenku sherry a vstal. „Půjdeme k obědu?"

Ten večer šel Micky s Pilasterovými do Operety na HMS Pinafore. Přišel o pár minut dříve. Zatímco čekal ve foyer, narazil na rodinu Bodwinových, jakýsi přívěšek Pilasterových. Albert Bodwin byl právník a hodně pro banku pracoval. Svého času Augusta usilovala o to, aby se jeho dcera Rachel provdala za Hugha.

Micky měl plnou hlavu problému s kapitálem na železnici, ale s Rachel Bodwinovou automaticky flirtoval, jak bylo jeho zvykem vůči všem dívkám a leckteré vdané ženě. „Jak to vypadá s hnutím za emancipaci žen, slečno Bodwinová?"

Její matka se zarděla a řekla: „Byla bych ráda, kdybyste se o tom nezmiňoval, seňore Mirando."

„To ovšem nebudu, paní Bodwinová, protože vaše přání jsou pro mne něco jako výrok parlamentu, jako zákon." Obrátil se zase k Rachel. Nebyla přísně vzato hezká – oči měla trochu blízko u sebe – ale měla urostlou postavu: dlouhé nohy, štíhlý pas a plná ňadra. Fantazie mu ji náhle ukázala s rukama přivázanýma k čelu postele a s roztaženýma nohama a ten obrázek ho nadchl. Když vzhlédl od jejích prsou, setkal se s

jejíma očima. Většina děvčat by se začervenala a pohled odvrátila, ale ona se na něho dívala s úsměvem tak pozoruhodně otevřeným, že do rozpaků upadl on. „Jestlipak víte, že se vrátil z kolonií náš starý přítel Hugh Pilaster?“

„Ano, viděla jsem ho ve Whitehaven House. Vy jste tam byl také.“

„Ale ovšem, já zapomněl.“

„Hugh mi byl vždycky sympatický.“

Ale vzít sis ho nechtěla, pomyslel si. Rachel byla na sňatkovém trhu k mání už řadu let a začínala vypadat jako neprodejné zboží, uvažoval nehezky. A přece mu instinkt napovídal, že je to žena silně sexuálně založená. Její problém byl bezpochyby v tom, že příliš imponovala. Muži z ní měli strach. Ale teď si už musí zoufat. S třicítkou na krku a pořád svobodná si jistě říká, jestli je jí souzeno být starou pannou. Některé ženy by to braly flegmaticky, ale Rachel ne, to Micky cítil.

Přitahoval ji, ale stejné kouzlo měl téměř pro každého, ať byl mladý nebo starý, ať to byl muž nebo žena. Mickymu se zamlouvalo, když si získal lidi bohaté a vlivné, protože mu to propůjčovalo moc; ale Rachel je bezvýznamná a její zájem o něho nemá cenu.

Přišli Pilasterovi a Micky věnoval svou pozornost Augustě. Měla nápadné večerní šaty sytě jahodové barvy. „Vypadáte… rozkošně, paní Pilasterová,“ pronesl tlumeně a ona se potěšeně usmála. Obě rodiny chvíli konverzovaly a pak už byl čas zaujmout místa.

Bodwinovi seděli v přízemí, Pilasterovi měli lóži. Když se rozcházeli, Rachel se na Mickyho usmála a řekla klidně: „Snad vás ještě uvidíme, seňore Mirando.“ Její otec to zaslechl, nespokojeně ji vzal pod paží a spěšně vedl pryč, ale paní Bodwinová poctila Mickyho úsměvem. Pan Bodwin si nepřeje, aby se dcera zhlédla v cizinci, usoudil Micky, ale paní Bodwinová už tak vybíravá není.

Trápil se tou železniční půjčkou celé první jednání. Vůbec ho nenapadlo, že primitivní politické zřízení Kordovy, díky němuž se Mirandovi probojovávali k bohatství a moci, může investorům připadat riskantní. To pravděpodobně znamená, že na ten železniční projekt nezíská finanční podporu ani žádné jiné banky. Jediná cesta k penězům vede přes jeho vliv na

Pilasterovy. A mezi nimi může působit jen na Edwarda a Augustu.

Během první přestávky zůstal v lóži chvíli sám s Augustou a hned ji oslovil, protože věděl, že ona sama dává přednost přímému postupu. „Kdy se stane Edward v bance společníkem?“

„To je bolavý problém,“ řekla kysele. „Proč se ptáš?“

Vyprávěl jí stručně o železnici, aniž se zmínil o otcově perspektivě útoku na hlavní město. „Od jiné banky peníze nedostanu – tam o Kordově nic nevědí, protože jsem je kvůli Edwardovi k ničemu nepustil.“ Nebyl to skutečný důvod, ale to Augusta nebude vědět, v obchodních věcech se nevyzná. „Ale pro Edwarda by to byl úspěch, kdyby tu akci prosadil.“

Augusta kývla. „Můj manžel slíbil, že udělá Edwarda společníkem, jakmile se ožení.“

Mickyho to překvapilo. Edward a oženit se! To je tedy nápad – ale vlastně proč ne?

Augusta pokračovala: „Dokonce jsme se shodli na nevěstě, Emily Mapleové, dceři děkana Maplea.“

„Jaká je?“

„Hezká, mladá – je jí teprve devatenáct – a citlivá. Její rodiče jsou pro.“

Patrně by se pro Edwarda hodila, říkal si Micky. On má rád hezké holky, ale potřebuje takovou, která by se mu podřizovala. „Tak co tomu brání?“

Augusta se zamračila. „Já prostě nevím. Edward se nějak nemůže rozhoupat, aby ji požádal o ruku.“

To Mickyho nepřekvapovalo. Nedovedl si představit Edwarda jako ženáče, ať by nevěsta vypadala jak chtěla. Co mohl manželstvím získat? Po dětech netoužil. Ale teď tu jedna pohnutka je: místo společníka. Edward o ně možná nestojí, ale Micky ano. „Co můžeme udělat, abychom ho postrčili?“

Augusta se na Mickyho ostře podívala a řekla: „Mám takový legrační pocit, že by možná do toho šel, kdyby ses oženil ty“

Micky uhnul pohledem. To byl od ní správný postřeh. Nemá sice ponětí o tom, co se děje v soukromých salonech Nelliina nevěstince, ale má svou mateřskou intuici. On má také pocit, že kdyby se oženil první, Edward by byl asi povolnější. „Já že bych se ženil?“ řekl s pousmáním. Přirozeně že se dřív nebo později ožení – jako každý – ale proč by to dělal už teď?

Ovšem kdyby to měla být cena za financování železnice…

Nejde jen o železnici, uvažoval. Jedna úspěšná půjčka by za sebou přitáhla další. Země jako Kanada a Rusko získávaly na londýnském trhu půjčky rok co rok – na železnice, přístavy, vodárenské společnosti a všeobecné finanční potřeby svých vlád. Není důvod, proč by Kordova neměla dokázat totéž. Micky by pobíral oficiální nebo neoficiální provizi z každé získané pence; ale ještě důležitější by bylo, že ty peníze by posloužily zájmům jeho rodiny doma, že by zvyšovaly její bohatství a vliv.

Na druhou možnost raději nemyslet. Kdyby v tomhle otci nevyhověl, nikdy by mu to neodpustil. Než by na sebe uvalil jeho hněv, raději se ožení třikrát.

Opět se podíval Augustě do očí. Nikdy spolu nemluvili o tom, co se odehrálo v ložnici starého Setha tenkrát v září 1873, ale ona to nemohla zapomenout. Byl to sex bez soulože, nevěra bez cizoložství, něco a nic. Oba byli oblečení, trvalo to pár vteřin, a přece to byl prožitek vášnivější a pohnutější, vrytý do paměti palčivěji než cokoli, co kdy Micky prováděl s prostitutkami v Nelliině bordelu, a byl si jist, že pro Augustu to bylo stejně svrchované. Jak ona ve skutečnosti smýšlí o Mickyho ženitbě? Polovina londýnských žen by žárlila, ale kdo mohl vědět, co v hloubi duše cítí Augusta? Znovu se jí zahleděl do očí: „Vy chcete, abych se oženil?“

Váhala. Na okamžik spatřil v její tváři lítost. Pak jí rysy ztvrdly a řekla pevně: „Ano.“

Upřeně ji pozoroval. Snesla jeho pohled. Viděl, že svá slova myslí vážně, a kupodivu byl zklamán.

Augusta řekla: „Musí se to odbýt brzo. Nemůžeme Emily Mapleovou a její rodiče udržovat dlouho v nejistotě.“

Jinými slovy, měl bych se oženit co nevidět, pomyslel si Micky.

Tak se tedy ožením. Budiž.

Josef a Edward se vrátili do lóže a rozhovor plynul v jiných kolejích.

Během příštího jednání přemýšlel Micky o Edwardovi. Přátelili se už patnáct let. Edward byl člověk slabošský a nejistý, rád se lidem zavděčil, ale neměl žádnou iniciativu ani elán. Jeho životní filozofií bylo získávat si lidi, aby ho povzbuzovali a podporovali, a Micky splňoval tuto jeho potřebu už od té doby, co mu ve škole dával opisovat překlady z latiny.

Teď měl být Edward dostrkán do manželství, v zájmu své kariéry – a Mickyho.

O druhé přestávce řekl Micky Augustě: „Edward potřebuje někoho, kdo by mu v bance pomáhal, schopného úředníka, který by k němu byl loajální a dbal o jeho zájem."

Augusta chvíli uvažovala. „To je opravdu velice dobrý postřeh. Měl by to být někdo, komu ty a já důvěřujeme."

„Přesně tak."

„Máš někoho na mysli?" řekla Augusta.

„Na vyslanectví u mne pracuje jeden můj bratranec. Jmenuje se Simon Oliver. Původně Olivera, ale poangličtil si příjmení. Je to schopný mladík a naprosto spolehlivý."

„Přiveď ho na čaj. Když se mi bude zdát, promluvím s Josefem."

„Výborně!"

Začalo poslední jednání. Micky přemítal o tom, že on a Augusta často uvažují stejně. Měl by se oženit s Augustou, oni dva by si podmanili svět. Zapudil tu nehoráznou myšlenku. Koho si tedy vezme? Neměla by to být bohatá dědička, protože takové dívce nemá co nabídnout. Několik by jich mohl snadno upoutat, ale dobýt jejich srdce by byl teprve začátek. Pak by přišel vleklý zápas s rodiči, bez zaručeného úspěchu. Ne, on potřebuje dívku ze skromných poměrů, která už v něm našla zalíbení a přijala by ho bez váhání. Líně se rozhlížel přízemím divadla – a spatřil Rachel Bodwinovou.

Uvědomil si, že ta jeho záměru vyhovuje dokonale. Je už do něj napůl zamilovaná a manžela zoufale postrádá. Jejímu otci se Micky nelíbí, ale matce ano a matka s dcerou společně brzy otcův odpor zlomí.

Ale co je nejdůležitější, Rachel ho vzrušuje.

Bude samozřejmě panna, nevinná a bojácná. Bude jí dělat věci, které ji ohromí a znechutí. Možná že bude klást odpor a tím to bude ještě lepší. Žena se nakonec musí podvolit mužovým pohlavním choutkám, ať jsou sebezvrácenější a nechutné, protože nemá komu si stěžovat. Znovu si ji představil přivázanou k posteli, jenže tentokrát se svíjela, buď bolestí, nebo rozkoší nebo obojím…

Představení skončilo. Když z divadla odcházeli, Micky se ohlížel po Bodwinových. Setkali se na chodníku, kde Pilasterovi čekali na svůj kočár a Albert Bodwin sháněl drožku. Micky oblažil paní Bodwinovou líbezným úsměvem a řekl:

„Mohu doufat v tu čest, že zítra odpoledne přijmete moji návštěvu?“

Byla zřejmě udivena. „Čest bude zcela na mé straně, seňore Mirando.“

„Jste příliš laskavá.“ Potřásl si rukou s Rachel, pohlédl jí do očí a řekl: „Tedy na shledanou zítra.“

„Budu se těšit,“ řekla.

Přijel Augustin kočár a Micky otevřel dveře. „Co jí říkáte?“ zamručel.

„Má oči trochu moc blízko u sebe,“ řekla Augusta na schůdcích. Usadila se uvnitř a otevřenými dveřmi ještě dodala: „Jinak se mi docela podobá.“ Zabouchla dveře a kočár se rozjel.

O hodinu později večeřeli Micky a Edward v soukromém pokoji u Nellie. Kromě stolu byla v místnosti pohovka, skříň na šaty, stojan s umývadlem a velká postel. April Tilsleyová celý podnik nově zařídila a tento pokoj dostal moderní nábytek z továrny Williama Morrise a sérii zarámovaných kreseb párů při sexuálním aktu v prostředí plném ovoce a zeleniny. Při zdejším provozu bylo ovšem běžné, že se tu lidé opíjeli a chovali nevázaně, takže tapety už byly potrhané, záclony potřísněné a koberec měl trhliny. Nicméně v matném světle svíček zvetšelost místnosti zanikala a i ženám ubírala nějaký rok.

Muže obsluhovaly dvě z jejich oblíbených děvčat, Muriel a Lilly, oděné do hedvábných pantoflíčků a velkých, parádních klobouků, jinak byly nahé. Do místnosti zaléhalo zvenčí hrubé prozpěvování a nějaká zuřivá hádka, ale tady uvnitř byl poklid, v krbu praskal oheň a dívky se polohlasem domlouvaly při obsluze stolu. Micky se v tom prostředí uvolňoval a přestával se strachovat o svou železniční půjčku. Aspoň má nějaký plán. Může s ním zkusit začít. Pohlédl přes stůl na Edwarda. Dumal o plodnosti jejich přátelství. Občas cítil k Edwardovi dokonce vřelou náklonnost. Bylo sice únavné, jak byl na něm Edward závislý, ale právě to nad ním dávalo Mickymu moc. On pomohl Edwardovi, Edward pomohl jemu a společně užívali všech neřestí nejrafinovanějšího města na světě.

Když byli po jídle, Micky si nalil další sklenku vína a řekl: „Ožením se s Rachel Bodwinovou.“

Murel a Lilly se zahihňaly.

Edward na něho hezkou chvíli civěl a pak řekl: „Tomu nevěřím.“

Micky pokrčil rameny: „Věř, nevěř, ale je to tak.“

„Myslíš to vážně?“

„Ano.“

„Ty svině!“

Micky vzhlédl k příteli s podivem. „Cože? Proč bych se neměl oženit?“

Edward vstal a útočně se naklonil přes stůl: „Jsi zatracená svině, Mirando, a víc není potřeba říkat.“

Takovou reakci Micky nečekal. „Co to do tebe vjelo? Copak ty si nebudeš brát Emily Mapleovou?“

„Kdo ti to řekl?“

„Tvoje matka.“

„Já si nebudu brát nikoho.“

„Proč ne? Je ti devětadvacet. Mně taky. To je čas, kdy si má člověk opatřit zdání spořádané domácnosti.“

„Já na spořádanou domácnost kašlu!“ zařval Edward a převrhl stůl. Micky uskočil před padajícím nádobím a rozlévaným vínem. Obě nahé ženy se ustrašeně krčily stranou.

„Uklidni se!“ křikl Micky.

„Po tolika letech!“ zuřil Edward. „Po všem, co jsem pro tebe udělal!“

Mickyho Edwardovo běsnění zmátlo. Musí ho nějak uklidnit. Takovéhle scény by ho mohly proti manželství úplně zatvrdit a to by byl pravý opak toho, co si Micky přál. „Vždyť to proboha není žádná katastrofa,“ chlácholil ho uvážlivě. „Pro nás se tím nic nezmění.“

„To se přece musí změnit!“

„Ne, nemusí. Sem budeme chodit dál.“

Edward na něho hleděl nevěřícně. Klidnějším hlasem řekl: „Že sem budeme chodit?“

„Ano. A budeme dál chodit do klubu. K tomu přece kluby jsou. Muži chodí do klubů proto, aby si odpočali od manželek.“

„Asi máš pravdu.“

Otevřely se dveře a dovnitř vpadla April. „Co je to tu za binec?“ zvolala. „Edwarde, ty roztloukáš můj porcelán?“

„Promiň, April, zaplatím to.“

Micky řekl April: „Jen jsem Edwardovi vysvětloval, že sem může chodit dál, i když se ožení.“

„Propána, to bych prosila," řekla April. „Kdyby sem nechodili ženatí pánové, mohla bych to zavřít." Obrátila se do dveří a zavolala: „Sidney, přines koště!"

Edward se k Mickyho úlevě rychle uklidňoval. Micky řekl: „Jako novomanželé asi pobudeme pár večerů doma a občas pozveme lidi na večeři. Ale po nějaké době se zase vrátíme ke svému normálnímu životu."

Edward se zamračil: „Copak manželky tohle trpí?"

Micky pokrčil rameny. „Kdo se stará o to, co trpí nebo netrpí? Co může taková manželka dělat?"

„Počítám, že když je nespokojená, může manžela otravovat."

Micky si uvědomil, že Edward pokládá svou matku za typickou manželku. Naštěstí není mnoho žen s takovou vůlí a prohnaností jako Augusta. „Vtip je v tom, aby na ně člověk nebyl moc hodný," tlumočil Micky moudro, jež pochytil od ženáčů z Cowes Clubu. „Když jsi na manželku hodný, bude chtít, abys byl s ní. Chovej se k ní neurvale a ona bude jen ráda, když večer zmizíš do klubu a dáš jí pokoj."

Muriel objala Edwarda kolem krku. „Až se oženíš, bude všecko jako dřív, to ti slibuju, Edwarde," řekla. „Budu ti kouřit ptáka, až se budeš dívat, jak Micky šoustá s Lilly, přesně, jak to máš rád."

„Vážně?" řekl s přihlouplým úšklebkem.

„To se ví."

„Takže se prakticky nic nezmění," upřel svůj pohled na Mickyho.

„Ale ano," odpověděl Micky. „Jedna věc se změní. Budeš v bance společníkem."

KAPITOLA DRUHÁ
Duben

I.

Ve varieté bylo horko jako v lázni. Vzduch čpěl pivem, rybinou a nemytými lidmi. Na jevišti stála mladá žena

vymustrovaná v cárech před kulisou znázorňující průčelí hospody. V náručí držela panenku, což mělo být novorozeně, a zpívala o tom, jak byla svedena a opuštěna. Diváci, usazení na lavicích kolem stolů na kozách, se drželi za ruce a zpívali refrén:

„A to všecko těch pár kapek ginu!“

Hugh zpíval z plných plic. Bylo mu dobře. Snědl talíř hlemýžďů, vypil několik sklenic teplého piva a ochotně se tiskl k Noře Dempsterové, na niž byla radost se mačkat. Měla měkké, kypré tělo, svůdný úsměv a pravděpodobně mu zachránila život.

Po návštěvě Kingsbridge Manor upadl do těžké deprese. Setkání s Maisii vyvolalo zlé přízraky minulosti, a když ho znovu odmítla, pronásledovaly ho bez ustání.

Den se dal přežít, protože v práci mu jeho úkoly a problémy nedaly myslet na svůj zármutek. Měl plno práce s organizováním společného podniku s Madlerem a Bellem, který pilasterovští společníci konečně schválili. A brzy se měl ještě splnit jeho sen, že se sám stane společníkem. Ale o večerech nenacházel nic, nač by se upjal. Byl zván na mnoho zábav, plesů a večeří, protože byl díky přátelství se Sollym členem Marlboroughského kroužku, a často do těch společností chodil, ale když tam nebyla Maisie, tak se nudil, a když tam byla, cítil se bídně. Takže většinu večerů proseděl doma a myslel na ni nebo chodil po ulicích a doufal, že ji potká, i když vyhlídek měl na to pramálo.

Na ulici se také seznámil s Norou. Šel do obchodu Petera Robinsona – kdysi to býval plátenický krám, ale dnes se mu říkalo obchodní dům –, aby koupil své sestře Dotty něco k narozeninám. Hned potom chtěl jet vlakem do Folkestonu. Ale byl v tak špatné náladě, že si neuměl představit, jak by se doma ukázal, a kromě toho mu jakési ochromení vůle znemožnilo vybrat dárek. Vyšel s prázdnýma rukama, když se už stmívalo, a Nora do něho vysloveně vrazila. Klopýtla a on ji zachytil do náruče.

Nikdy nezapomene, jaké to bylo, když ji držel. Třebaže byla zachumlaná v oblečení, její měkké tělo se poddávalo, dýchalo teplo a vůni. Studená, temná londýnská ulice na okamžik zmizela a on se ocitl v uzavřeném světě náhlého potěšení. Pak upustila svůj nákup, kameninovou vázu, a ta se na chodníku

rozbila. Vykřikla lítostí a vypadalo to, že se dá do pláče. Hugh samozřejmě trval na tom, že jí koupí náhradu.

Byla o rok nebo dva mladší než on, čtyřiadvacet nebo pětadvacet. Měla hezkou, buclatou tvářičku a zpod čepce jí vykukovaly pískově plavé kudrlinky, oblečená byla levně, ale slušivě, do růžových vlněných šatů s květinovou výšivkou a honzíkem. Sametový plášť: v barvě námořnické modři, lemovaný králičí kožešinkou, ji těsně obepínal. Mluvila širokou výslovností londýnských lidových vrstev.

Zatímco kupovali jinou vázu, svěřil se jí mezi řečí, že se nemohl rozhodnout, co má dát sestře k narozeninám. Nora navrhla barevný deštník a pak trvala na tom, že mu ho pomůže vybrat.

Nakonec ji odvezl domů drožkou. Řekla mu, že bydlí s otcem, který je podomním obchodníkem s léčivy. Její matka zemřela. Žila v prostředí méně solidním, než očekával, spíš mezi chudými dělníky než lidmi středního stavu.

Předpokládal, že ji už neuvidí, a celou neděli smutně rozjímal o Maisii, jako vždycky. V pondělí dostal do banky od Nory lístek, jímž mu děkovala za laskavost. Písmo měla drobné, úhledné a dívčí, jak si uvědomil, než lístek zmuchlal a hodil do koše.

Příští den vycházel v poledne z banky, aby si zašel do restaurace na jehněčí kotletu, a uviděl ji, jak jde po ulici proti němu. Zprvu ji nepoznal, jen si pomyslel, že má hezký obličejík; pak se na něj usmála a on si vzpomněl. Smekl klobouk a ona se s ním dala do řeči. Pracuje jako pomocná síla u výrobce šněrovaček, řekla mu s uzarděním, a právě se vrací do dílny z návštěvy zákaznice. Zničehonic ho napadlo ji požádat, aby si s ním šla večer zatančit.

Řekla, že by šla ráda, ale že nemá pořádný klobouk, vzal ji tedy do kloboučnictví, jeden koupili a bylo to vyřízeno.

Jejich románek se do značné míry rozvíjel při nákupech. Ona nikdy neměla mnoho věcí a Hughova zámožnost jí působila neskrývané potěšení. Jemu zas dělalo radost kupovat jí rukavice, boty, kabát, náramky a cokoli si přála. Jeho sestra Dotty s moudrostí svých dvanácti let prohlásila, že si ho Nora oblíbila jen pro jeho peníze. Smál se a řekl: „Kdo by si mne taky oblíbil kvůli tomu, jak vypadám?“

Maisie mu z mysli nesešla – vzpomínal na ni denně –, ale z těch myšlenek už nečišelo zoufalství. Měl se teď nač těšit, na

příští schůzku s Norou. V několika týdnech se mu vrátila radost ze života.

Na jedné ze svých nákupních výprav potkali v kožešnictví na Bond Street Maisii. S trochou ostýchání Hugh obě ženy představil. Noru setkání s paní Greenbournovou uvedlo do zmatku. Maisie je pozvala na čaj do svého domu na Piccadilly. Týž večer se Hugh setkal s Maisii ještě jednou na plese a k jeho překvapení se Maisie vyjádřila o Noře nemilostivě. „Lituji, ale nelíbí se mi," řekla mu. „Připadá mi jako necitelná, chamtivá žena a nevěřím, že by tě sebemíň milovala. Jen se s ní proboha nežeň."

Hugha to ranilo a urazilo. Maisie prostě žárlí, usoudil. Na sňatek ostatně nemyslel.

Když bylo varietní představení u konce, vyšli ven do mlhy, husté, převalující se a prosycené sazemi. Ovinuli si šály kolem krku a úst a vydali se k Nořinu domovu na Camden Town.

Bylo to, jako by šli pod vodou. Všechny zvuky byly tlumené a lidé i věci se z mlhy vynořovali znenadání, bez výstrahy: prostitutka handrkující se pod plynovou lucernou, opilec vrávorající z hospody, policista na obchůzce, metař přecházející ulici, povoz se svítilnou, promoklý pes v odpadové strouze, kočka se zářícíma očima ve stromořadí. Hugh a Nora se drželi za ruce a každou chvíli se v nějakém tmavém koutě zastavili, sundali si šály a líbali se. Nořiny rty byly měkké a ochotné; dovolovala mu, aby vklouzl rukou do jejího pláště a laskal jí prsy. V mlze bylo všechno skrytější, tajemnější a romantičtější.

Obvykle se s ní rozcházel na rohu ulice, ale dnes, v té mlze, s ní šel až k domovním dveřím. Chtěl ji tam ještě jednou políbit, ale obával se, že by její otec mohl dveře otevřít a vidět je. Ale ona k jeho údivu řekla: „Nechceš jít dovnitř?"

Nikdy u nich v bytě nebyl. „Co by tomu řekl tatínek?"

„Ten odjel do Huddersfieldu," řekla a otevřela dveře.

Hughovi se srdce rozbušilo rychleji, když vstupoval. Nevěděl, co se v příštích okamžicích stane, ale určitě to bude vzrušující. Pomohl Noře z pláště a jeho oči toužebně ulpívaly na křivkách vzdouvajících její jasně modré šaty.

Domek byl maličký, ještě menší nežli ten ve Folkestonu, do něhož se Hughova matka nastěhovala po otcově smrti. Větší část úzké haly zaujímalo schodiště. Z haly vedly dvoje dveře, patrně do obývacího pokoje vpředu a do kuchyně vzadu.

Nahoře budou zřejmě dvě ložnice. V kuchyni bude pocínovaná vana a záchod na dvorku.

Hugh si pověsil klobouk a plášť na stojan. V kuchyni štěkal pes, a když Nora otevřela dveře, vyběhl malý černý skotský teriér s modrou mašlí kolem krku. Noru bouřlivě přivítal, kolem Hugha ostražitě obcházel. „Blackie mě chrání, když je taťka pryč," vysvětlila a Hugh v tom postřehl dvojí smysl.

Šel za Norou do obývacího pokoje. Nábytek byl starý a opotřebovaný, ale Nora místnost oživila věcmi, které kupovali spolu: veselými polštáři, barevným běhounem a obrazem Balmoralského zámku. Zapálila svíčku a zatáhla záclony.

Hugh stál uprostřed pokoje a nevěděl, co má dělat, dokud mu nepomohla z rozpaků slovy: „Zkus prosím tě rozfoukat oheň." Na ohništi bylo ještě pár žhavých oharků a Hughovi se malým měchem podařilo krb rozpálit.

Když byl hotov, vzhlédl a viděl, že Nora sedí na pohovce, sundala si klobouk a rozpustila vlasy. Popleskala polštář vedle sebe a on si poslušně sedl. Blackie na něho žárlivě civěl a Hugh si v duchu říkal, kdy se mu podaří psa z pokoje vystrnadit.

Vzali se za ruce a hleděli do ohně. Hugh vychutnával tu pohodu. Nedovedl si pro zbytek života představit nic lepšího. Po chvíli ji znova políbil. Opatrně jí sáhl na ňadra. Byla pevná a měl jich plné ruce. Jemně je stiskl a ona zasténala. Hugh necítil už léta takovou rozkoš, ale chtěl jí ještě víc. Políbil ji naléhavěji, stále s jejími ňadry v rukou.

Postupně klesala dozadu, až na ní Hugh zpola ležel. Oba začali těžce oddychovat. Hugh si byl jist, že Nora musí cítit, jak se jí jeho úd zarývá do kyprého stehna. Svědomí mu někde vzadu vyčítalo, že si dovoluje na mladou ženu, když tu není její otec, ale byl to hlas slabý a nemohl přehlušit žádost, která v něm bouřila jako vulkán.

Toužil se jí dotýkat na nejintimnějších místech. Položil jí ruku mezi nohy. Ihned ztuhla a pes se rozštěkal, jako by vnímal to napětí. Hugh trochu povolil a řekl: „Dejme toho pejska ven."

Nora vypadala starostlivě. „Snad bychom měli přestat."

Hugh na to neměl pomyšlení. A to slůvko „snad" ho povzbuzovalo. „Já teď přestat nemůžu," řekl. „Dej toho psa ven."

„Ale… vždyť nejsme ani zasnoubeni a nic."

„Zasnoubit se můžeme," řekl bez váhání.

Trochu zbledla. „Myslíš to vážně?"

Tu otázku si kladl taky. Od samého počátku v tomhle viděl flirt, ne vážné dvoření, a přece před chvilkou uvažoval, jak by se mu líbilo strávit zbytek života ruku v ruce s Norou u krbu. Chce si ji skutečně vzít? Uvědomoval si, že chce, že to chce nejvíc ze všeho. Samozřejmě bude kvůli tomu poprask. V rodině budou křičet, že se žení pod svou úroveň. Ať jdou k čertu. Je mu šestadvacet, vydělává tisíc liber ročně a má být co nevidět jmenován společníkem v jedné z nejprestižnějších bank na světě; může se oženit, s kým chce. Matka si bude dělat starosti, ale podpoří ho a bude mít radost, že syn je šťastný. A ostatní ať si říkají, co chtějí. Nikdy pro něho prstem nehnuli.

Pohlédl na Noru, půvabnou, růžovou a k pomilování, jak leží na pohovce s vlasy rozpuštěnými po nahých ramenou. Chtěl ji strašně, hned, rychle. Byl tak dlouho sám. Maisie má pevný svazek se Sollym, jeho nebude nikdy. Je načase, aby nějaká bytost vnesla do jeho lože a života teplo a měkkost. Proč by to nemohla být Nora?

Luskl prsty na psa. „Pojď sem, Blackie.“ Opatrně se k němu přiblížil. Pohladil ho po hlavě, pak ho chytil za stuhu. „Pojď hlídat do předsíně,“ řekl a vystrčil ho za dveře. Psík tam dvakrát zaštěkal a ztichl.

Posadil se vedle Nory a vzal ji za ruku. Podívala se na něj vyčkávavě. Řekl: „Noro, vezmeš si mě?“

Polil ji ruměnec. „Ano, vezmu.“

Políbil ji. Otevřela ústa a vášnivě mu polibek vrátila. Sáhl jí na koleno. Vzala ho za ruku a vedla mu ji pod sukněmi až nahoru mezi stehna. Přes flanel jejího prádla nahmatával tvrdé chloupky a měkké záhyby jejího lůna. Přejela mu ústy po tváři k uchu a zašeptla: „Miláčku, vezmi si mě už dnes, hned teď.“

„Vezmu,“ řekl chraptivě. „Vezmu.“

II.

Maškarní ples vévodkyně z Tenbighu byl první velkou událostí londýnské sezóny roku 1879. Mluvilo se o něm už týdny předem. Na kostýmy se utrácelo jmění a lidé by dali za pozvánku kdovíco.

Augusta a Josef Pilasterovi pozváni nebyli. To nemohlo nikoho překvapit, protože do nejvyšších kruhů londýnské

smetánky nepatřili. Ale Augusta jít chtěla a rozhodla se, že tam bude.

Jakmile se o plese doslechla, zmínila se o tom Harrietě Morteové, jež se na to zatvářila rozpačitě a neřekla nic. Jako dvorní dáma královny měla lady Morteová velký společenský vliv, a k tomu ještě byla vzdálenou sestřenicí vévodkyně z Tenbighu. Přesto se nenabídla, že Augustě pozvánku opatří.

Augusta se podívala na konto lorda Morteho u banky Pilasterových a zjistila, že je o tisíc liber přečerpáno. Příští den dostal lord dopis s dotazem, kdy hodlá své konto uvést do pořádku.

Ještě týž den navštívila Augusta lady Morteovou. Omluvila se a prohlásila, že dopis byl odeslán omylem a že úředník, který se toho dopustil, byl již propuštěn. Pak se znovu zmínila o plese.

Tvář lady Morteové, zpravidla neproniknutelnou, ovládla na okamžik upřímná nenávist, když si uvědomila, o jaké vydírání tu jde. Augustou to nepohnulo. Nezáleželo jí na náklonnosti lady Morteové, chtěla jí prostě využít. A lady Morteová měla jednoduchou volbu: Vymoci Augustě pozvání na ples, nebo sehnat tisíc liber na vyrovnání účtu. Vybrala si schůdnější variantu a pozvánky přišly na druhý den.

Augustu pohněvalo, že jí lady Morteová nepomohla ochotně a musela k tomu být donucena. Ve svém roztrpčení ji ještě přiměla obstarat pozvánku i Edwardovi.

Augusta šla za královnu Alžbětu a Josef za hraběte z Leicesteru.

Před plesem povečeřeli doma a pak se převlékali. Když byla Augusta hotova, šla do Josefova pokoje, aby mu pomohla s kostýmem a promluvila si s ním o synovci Hughovi.

Dráždilo ji, že Hugh má být jmenován společníkem v bance ve stejnou dobu jako Edward. Ještě horší bylo, že – jak každý věděl – Edward se stal společníkem jen proto, že se oženil a dostal 250 000 liber k investování do banky, kdežto Hugh získává toto postavení jako projev uznání mimořádně výhodné dohody s Madlerem a Bellem z New Yorku, kterou sjednal. Objevily se už i řeči o tom, že by se Hugh mohl stát jednou hlavním společníkem. Při takovém pomyšlení Augusta skřípala zuby. Ke jmenování mělo dojít koncem dubna, kdy se formálně obnovovala roční smlouva o společnictví. Ale o něco dříve týž měsíc udělal Hugh k Augustinu potěšení neuvěřitelně hloupou

chybu, když se oženil s naducanou holkou z dělnického Camden Townu.

Epizoda s Maisií před šesti lety ukázala, že ten kluk má slabost pro děvčata z ulice, ale Augusta se nikdy neodvážila doufat, že by si některou vzal. Udělal to potichu ve Folkestonu, jen za přítomnosti matky, sestry a nevěstina otce, a pak postavil rodinu před hotovou věc.

Když Augusta upravovala Josefovi alžbětinské okruží, řekla: „Předpokládám, že si to Hughovo společnictví budete muset rozmyslet, když si teď vzal služku."

„Není to služka, šije šněrovačky. Vlastně šila. Teď je paní Pilasterová."

„Ale přesto, společník Pilasterových snad nemůže mít za ženu holku odněkud z dílny."

„Musím říci, že podle mého názoru si může vzít, koho chce."

Takového stanoviska se Augusta obávala. „Ty bys to neříkal, kdyby byla ošklivá, kostnatá a protivná," namítla kousavě. „Tak tolerantní jsi jen proto, že je fešná a koketní."

„Já prostě nevidím, v čem je problém!"

„Společník se musí stýkat s ministry, diplomaty, velkopodnikateli. Ona se nebude umět chovat. Může ho kdykoli uvést do trapné situace."

„Však se to naučí." Josef se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Někdy se mi zdá, že zapomínáš na svůj vlastní původ."

Augusta se vypjala v celé své výšce. „Můj otec měl tři obchody," vybuchla. „Jak se můžeš opovážit mě srovnávat s tou courou!"

Pohotově couvl: „Dobrá, omlouvám se." Augusta soptila: „Kromě toho jsem nikdy v otcových krámech nepracovala, byla jsem vychována jako dáma!"

„Já jsem se ti omluvil, tak už toho nechme. Máme čas jít." Augusta zmlkla, ale uvnitř jen vřela.

Edward a Emily na ně čekali v hale, oblečeni jako Jindřich II. a Eleanora Akvitánská. Edward měl nějaké potíže se svými zlatem vyšívanými podvazky a řekl: „Jeďte napřed, mami, a pak kočár pošlete zpátky pro nás."

Ale Emily mu rychle vpadla do řeči: „Ne, ne, já chci jet teď. Dej si ty podvazky do pořádku cestou."

Emily měla velké modré oči a spanilou tvářičku a vypadala rozkošně v té vyšívané róbě a plášti ze dvanáctého století a s

dlouhou rouškou, která jí splývala z hlavy. Augusta nicméně zjistila, že není tak bojácná, jak vypadala. Během příprav na svatbu se jasně ukázalo, že Emily má svou vůli. S radostí přenechala Augustě starost o svatební hostinu, ale tvrdošíjně si přála sama rozhodovat o svých svatebních šatech a družičkách.

Když se usadili v kočáře, vzpomněla si Augusta matně, že manželství Jindřicha II. a Eleanory bylo bouřlivé. Doufala, že Emily nepřivodí Edwardovi přespříliš nepříjemností. Od svatby nebyl Edward dobře naložen a Augusta měla podezření, že něco není v pořádku. Pokoušela se to z Edwarda delikátními dotazy dostat, ale neřekl ani slovo.

Nicméně důležité bylo, že se oženil a stal se společníkem v bance. Je zaopatřen. Ostatní se zvládne.

Ples začínal o půl desáté a Pilasterovi přijeli včas. Světla planula ve všech oknech tenbighovského paláce. Před ním se už shlukl zástup čumilů a na Park Lane čekala šňůra povozů na vjezd do dvora. Jak hosté vystupovali z kočárů a šli po schodišti ke dveřím, tleskal dav jejich kostýmům. Augusta během čekání viděla do domu vcházet Antonia a Kleopatru, několik puritánských „ostříhanců“ a royalistů z doby občanské války, dvě řecké bohyně a tři Napoleony.

Nakonec se i jejich kočár dostal ke vchodu a mohli vystoupit. Uvnitř se vinula další fronta, z haly po obloukovitém schodišti do patra, kde vévoda a vévodkyně z Tenbighu, oblečení jako král Šalamoun a královna ze Sáby, vítali hosty. Hala tonula v květinách a vyhrávala tu hudba, aby zpříjemnila čekání.

Pilasterovým v patách přicházel Micky Miranda – pozvaný díky své diplomatické hodnosti – a jeho novomanželka Rachel. Micky oslňoval v rudém hedvábí roucha kardinála Wolseyho víc než kdy jindy, a když ho Augusta spatřila, srdce se jí na okamžik zachvělo. Prohlédla si kriticky jeho ženu, jež si zvolila kostým otrokyně, poněkud překvapivý. Augusta ponoukala Mickyho, aby se oženil, ale nemohla v sobě potlačit osten nevraživosti k dost obyčejné dívce, která ho dostala. Rachel opětovala Augustin upřený pohled chladně a majetnicky se chopila Mickyho paže, když Augustě políbil ruku.

Jak pomalu postupovali po schodech, řekl Micky Rachel: „Je tu španělský vyslanec – ať jsi k němu milá!“

„Ty si buď k němu milý,“ opáčila Rachel rázně. „Podle mě je to ňouma.“

Micky se zamračil, ale neřekl už nic. Rachel se svými extrémními názory a neomaleným chováním by se hodila za manželku spíš nějakému bojovnému novináři nebo radikálnímu poslanci. Micky by potřeboval ženu méně výstřední a hezčí, říkala si Augusta. V zástupu před nimi si všimla jiného novomanželského páru, Hugha a Nory. Hugh patřil k Marlboroughskému kroužku, díky svému přátelství s Greenbournem, a k Augustině mrzutosti byl zván všude. Byl oblečen jako indický maharádža a Nora měla být zřejmě zaklínačka hadů; vězela v prostřiženém rouchu pošitém flitry, pod nímž byly vidět harémové kalhoty. Kolem paží a nohou se jí vinuli umělí hadi a jeden z nich kladl hlavu z papíroviny na její bujnou hruď. Augusta se otřásla: „Ta Hughova žena je nemožně vulgární," zahučela Josefovi do ucha.

Dal najevo spíš shovívavost: „Vždyť je to koneckonců maškarní bál."

„Žádná jiná žena tady není tak nevkusná, aby ukazovala nohy."

„Já nevidím žádný rozdíl mezi volnými kalhotami a dlouhými šaty."

Patrně se na Nořiny nohy dívá s chutí, pomyslela si Augusta s nelibostí. Žena tak snadno zamlží mužský úsudek. „Já si prostě myslím, že se za manželku společníka banky Pilasterových nehodí."

„Nora nebude dělat žádné finanční rozhodnutí."

Augusta by nejraději zaječela zoufalstvím. To, že Nora pochází z dělnických vrstev, jak je vidět nestačí. Musí ji vyprovokovat k tomu, aby se dopustila něčeho neprominutelného, teprve pak se Josef a ostatní společníci obrátí proti Hughovi.

To je potřeba promyslet.

Augustin hněv opadl stejně rychle, jako vzplanul. Snad se najde cestička, jak dostat Noru do úzkých. Znovu se podívala nahoru na schody a studovala svou kořist.

Nora a Hugh mluvili s maďarským atašé hrabětem Tokolym, mužem pochybných mravů, jemuž právem náležel kostým Jindřicha VIII. Nora byla přesně ten typ mladé ženy, který musel hraběti učarovat, pomyslela si Augusta žlučovitě. Slušné dámy raději přešly na druhou stranu, aby s ním nemusely mluvit, ale zván musel být všude, protože patřil k nejvýznamnějším diplomatům. Hugh se netvářil nijak

pohoršeně, když jeho manželka pomrkávala na toho starého zhýralce. V Hughově výrazu se skutečně nedalo najít nic než zbožňování. Byl ještě příliš zamilovaný, než aby si všiml nějaké chyby. To dlouho nevydrží. „Nora mluví s hrabětem Tokolym," šeptala Augusta Josefovi. „Měla by si dávat lepší pozor na svou pověst."

„Hlavně abys ty k němu nebyla nerudná," řekl Josef přísně. „Hodláme dát pro jeho vládu dohromady dva miliony liber."

Augustě na Tokolym nezáleželo ani za mák. Dumala o Noře. Ta holka musí být nejzranitelnější právě teď, kdy je jí všechno cizí a neměla ještě čas naučit se chování vyšších vrstev. Kdyby se dnes večer podařilo něco na ni nastražit, pokud možno před princem Waleským…

Právě když si na prince vzpomněla, zdvihl se venku jásot, nasvědčující, že přijela královská společnost.

Za chvíli vstoupil princ s princeznou Alexandrou, oblečeni jako král Artuš a královna Ginevra; jejich doprovod byl kostýmován za rytíře a středověké dámy. Orchestr přerušil svou produkci uprostřed Strausssova valčíku a spustil národní hymnu. Všichni hosté v hale se ukláněli a špalír na schodech uhnul před královskou družinou ke straně. Princ je rok od roku tlustší, pomyslela si Augusta, když před ním naznačovala pokleknutí. Nebyla si jistá, jestli už nemá ve vousech nějakou stříbrnou nitku, ale rozhodně kvapem plešatěl. Vždycky jí bylo líto půvabné princezny, která musela se svým rozhazovačným, sukničkářským manželem leccos zakusit.

Nad schody vévoda s vévodkyní přivítali královské hosty a uvedli je do tanečního sálu. Hosté na schodišti postupovali za nimi.

V dlouhém tanečním sále lemovala stěny záplava květin ze skleníků venkovského sídla Tenbighových a svit tisíců svíček se odrážel od vysokých zrcadel mezi okny. Služebníci podávající šampaňské byli oblečeni jako alžbětinští dvořané, v kazajkách a punčochách. Princ a princezna zaujali místo na pódiu v čele místnosti. Byla uspořádána přehlídka nejzajímavějších kostýmů před královskou družinou, a jakmile se dvojice posadila, přišla ze salonu první skupina. Poblíž pódia se vytvořil shluk a v něm se Augusta ocitla bok po boku s hrabětem Tokolym.

„Váš synovec má za ženu rozkošné děvče, paní Pilasterová," řekl.

Augusta mu věnovala mrazivý úsměv. „Je šlechetné, že to říkáte, hrabě.“

Pozvedl obočí. „Vyrozumívám jistý nesouhlas? Jistě byste bývali raději, kdyby si mladý Hugh vybral nevěstu z vlastních kruhů.“

„Na to snad ani nemusím odpovídat.“

„Ale její šarm je neodolatelný.“

„To bezpochyby.“

„Požádám ji později o tanec. Myslíte, že bude souhlasit?“

Augusta si neodpustila jedovatou odpověď. „Tím jsem si jistá. Ona žádné cavyky nedělá.“ Odvrátila se. Nedá se jistě čerpat mnoho naděje z toho, že by Nora vyvolala s hrabětem skandál…

Náhle dostala inspiraci.

Hrabě byl něco jako rozbuška. Svede-li je dohromady s Norou, mohla by nastat pěkná detonace.

Horečně uvažovala. Dnes je dokonalá příležitost. Musí to provést dnes.

Bez dechu vzrušením se Augusta rozhlížela kolem, spatřila Mickyho a přistoupila k němu. „Něco od tebe chci, teď, rychle,“ řekla.

Micky na ni upřel významný pohled: „Ať je to cokoli.“

Ignorovala jeho dvojsmysl: „Znáš hraběte Tokolyho?“

„Jistě. My diplomaté se navzájem známe všichni.“

„Naznač mu, že Nora není nic lepšího, než se dá čekat.“

Mickyho ústa se zkřivila v úsměvu. „Nic víc?“

„Můžeš to nějak rozvinout, jestli chceš.“

„Mám udělat narážku, že to vím řekněme z vlastní zkušenosti?“

Tohle už zacházelo trochu daleko, ale Mickyho myšlenka nebyla špatná a ona kývla. „Tím líp.“

„Víte, co on pak udělá?“ řekl Micky.

„Doufám, že jí učiní nemravný návrh.“

„Pokud si právě to přejete…“

„Ano.“

Micky přikývl. „Jsem váš otrok, tady jako všude jinde.“

Augusta kompliment přijala netrpělivě, na nicotné lichotky byla teď příliš nervózní. Hledala Noru a našla ji, jak se v úžasu rozhlíží po přepychové výzdobě a nevídaných kostýmech; to děvče v životě nic takového nevidělo. Nebylo ani trochu ve

střehu. Bez dalšího uvažování si Augusta razila cestu davem k Noře.

Promluvila jí do ucha. „Dám vám radu.“

„Už předem děkuji,“ opáčila Nora.

Hugh patrně vylíčil Noře Augustin charakter v nejhorších barvách, ale ke cti té holce sloužilo, že nejevila žádné známky nepřátelství. Zdálo se, že si ještě neudělala o Augustě žádný názor a nezaujala k ní postoj ani kladný, ani záporný.

Augusta řekla: „Všimla jsem si, že jste mluvila s hrabětem Tokolym.“

„Pěkný starý sprosťák,“ vypálila hned Nora.

Augusta zamžikala nad její prostořekostí, ale důrazně pokračovala: „Dejte si na něho pozor, jestli vám záleží na vaší pověsti.“

„Dát si pozor?“ zeptala se Nora. „Co tím přesně myslíte?“

„Buďte zdvořilá, samozřejmě, ale za žádnou cenu nepřipusťte, aby si něco dovolil. Jemu stačí sebemenší povzbuzení, a když ho okamžitě neusadíte, dovede velice obtěžovat.“

Nora kývla, že rozumí. „Nebojte se, s takovými si dovedu poradit.“

Hugh stál opodál v rozhovoru s vévodou z Norwiche. Teď si všiml Augusty, pojal podezření a zamířil ke své ženě. Augusta už ale řekla všechno, co potřebovala, a věnovala se opět pozorování průvodu masek. Své dílo vykonala, sémě bylo zaseto. Teď jí zbývá jen dychtivě čekat a doufat v nejlepší výsledek.

Před princem defilovali někteří členové Marlboroughského kroužku, včetně vévody a vévodkyně z Kingsbridge a Sollyho a Maisii Greenbournovými. Byli oděni jako orientální vladaři, šáhové a pašové a jejich manželky a místo poklon a pukrlat zdravili tak, že poklekli a čelem se dotýkali země, což korpulentního prince rozesmálo a u přihlížejících sklidilo potlesk. Augusta Maisii Greenbournovou nenáviděla, ale teď si jí sotva všímala. Rychle v duchu probírala možné varianty. Její pleticha může ztroskotat tisícerým způsobem: Tokolyho může upoutat jiná pěkná tvářička, Nora s ním může jednat vznešeně, Hugh může být příliš nablízku, než aby si Tokoly něco dovolil. Ale s kapičkou štěstí by mohlo proběhnout drama, které zosnovala, a pak by se strhl poprask.

Průvod se chýlil ke konci, když Augusta ke svému úděsu zpozorovala, jak si k ní tlačenicí razí cestu David Middleton.

Naposledy ho viděla před šesti lety, kdy se jí vyptával na smrt svého bratra Petra ve Windfieldské škole, a ona mu řekla, že oba svědkové, Hugh Pilaster a Antonio Silva, odjeli do zahraničí. Ale teď je Hugh zpátky a Middleton je tady. Jak to, že obyčejného právníka pozvali na takovou velkou slavnost? Pak si matně vzpomněla, že je nějak vzdáleně spřízněn s vévodou z Tenbighu. Tohle mohla jen těžko předvídat. Nevyvine se z toho katastrofa? Já přece nemůžu myslet na všecko! zaúpěla v duchu.

S hrůzou viděla, že Middleton jde rovnou k Hughovi.

Augusta se mezi lidmi trochu přiblížila. Slyšela, jak Middleton říká: „Nazdar, Pilastere, slyšel jsem, že jsi zpátky v Anglii. Pamatuješ se na mě? Jsem bratr Petra Middletona."

Augusta se k nim obrátila zády, aby si jí nevšimli, a snažila se v šumu hovorů kolem sebe zaslechnout, co potřebovala.

„Pamatuji se na tebe – byl jsi u vyšetřování," řekl Hugh. „Dovol, abych ti představil svou ženu."

„Jak se máte, paní Pilasterová," řekl Middleton napůl úst a zase věnoval pozornost Hughovi. „Abys věděl, to vyšetřování se mi ani trochu nelíbilo."

Augustu zamrazilo. Middleton musí být posedlý, když přijde s tak vysloveně nepatřičnou věcí na maškarní bál. To je nesnesitelné. Copak se chudinka Teddy toho starého podezření nikdy nezbaví?

Hughovu odpověď neslyšela, ale mluvil obezřetně neutrálním tónem.

Middletonův hlas byl silnější, takže mu rozuměla. „Musíš přece vědět, že nikdo ve škole nevěřil Edwardovým řečem o tom, že se snažil zachránit mého bratra před utonutím."

Augusta trnula strachy, co Hugh odpoví, ale on zůstal zdrženlivý a řekl něco, jako že se to stalo už dávno.

Najednou stál vedle Augusty Micky. Ve tváři měl ledabyle kultivovaný výraz, ale podle nakrčení ramen viděla, že je nervózní. „Je to ten chlápek Middleton?" zahučel jí do ucha.

Kývla.

„Říkal jsem si, že bych ho měl znát."

„Pst, poslouchej!"

Middleton začal být poněkud útočný. „Myslím si, že ty víš, jak to tenkrát doopravdy bylo," řekl vyzývavě.

„To si myslíš?“ Hugh nasadil méně přátelský tón a bylo ho lépe slyšet.

„Promiň, že jsem tak neomalený, Pilastere. Byl to můj bratr. Léta už se ptám, co se s ním vlastně stalo. Nemyslíš, že mám právo to vědět?“

Chvíli mlčeli. Augusta věděla, že takové odvolávání na to, co je pravda a co lež, na svatouška Hugha nejvíc platí. Chtěla by nějak zasáhnout, přerušit jejich rozhovor nebo změnit jeho téma nebo nějak ty lidi dostat od sebe, ale to všechno by se rovnalo přiznání, že má co skrývat. Tak jen zděšeně a bezmocně stála jako přikovaná a napínala uši, aby ve všeobecném ruchu něco pochytila.

Konečně se Hugh ozval. „Neviděl jsem Petra umírat, Middletone. Nemohu ti říci, jak to bylo. Nevím to určitě a vyjadřovat domněnky by bylo špatné.“

„Podezření tedy máš? Můžeš se aspoň dohadovat, co se stalo?“

„V takovémhle případě není možné se jen dohadovat. To by nebylo odpovědné. Říkáš, že chceš znát pravdu. Proti tomu nic nemám. Kdybych znal pravdu já, považoval bych za svou povinnost ji říci. Ale já ji neznám.“

„Myslím, že kryješ svého bratrance.“

Hugh se urazil „Zatraceně, Middletone, to je trochu moc. Máš právo být rozhořčený, ale nepochybuj o mé poctivosti!“

„Někdo tady prostě lže,“ řekl Middleton drsně a s tím odešel.

Augusta si vydechla. Úlevou až poklesla v kolenou a chtě nechtě se opřela o Mickyho. Hughovy svatosvaté zásady zapůsobily v její prospěch. Měl sice podezření, že Edward k Petrově smrti přispěl, ale protože to bylo jen podezření, pomlčel o tom. A teď si Middleton Hugha proti sobě popudil. Nikdy nelhat bylo ctí gentlemana a mladý muž jako Hugh musel narážku na to, že nemluví pravdu, pociťovat jako těžkou urážku. Middleton a Hugh spolu asi už nepromluví.

Krize se přihnala tak náhle jako letní bouřka a zle ji vystrašila; stejně však zase odplynula a zanechala ji sice roztřesenou, ale s pocitem bezpečí.

Průvod skončil. Hudba spustila čtverylku. Princ vedl na parket vévodkyni, vévoda princeznu, aby vytvořili první čtveřici. Další skupinky rychle následovaly. Tančilo se dost

usedle, patrně proto, že mnoho lidí mělo těžká roucha a složité účesy.

Augusta řekla Mickymu: „Pan Middleton už nám snad nebude škodit.“

„Dokud bude Hugh držet jazyk za zuby, tak ne.“

„A dokud tvůj přítel Silva zůstane v Kordově.“

„Jeho rodina má čím dál menší vliv. Nepočítám, že bych ho ještě v Evropě viděl.“

„To je dobře.“ Augusta si zase vzpomněla na své pikle. „Mluvil jsi s Tokolym?“

„Mluvil.“

„Dobře.“

„Jen doufám, že víte, co děláte.“

Podívala se na něho vyčítavě.

„Mluvím hloupě,“ řekl. „Vy vždycky víte, co děláte.“

Příští tanec byl valčík a Micky ji požádal, aby mu prokázala to potěšení. Za Augustiných dívčích let byl valčík pokládán za neslušný, protože partneři jsou tak blízko u sebe a muž po celou dobu objímá ženu v pase. Ale teď už jej tančily i osoby rodu královského.

Sotva ji vzal Micky do náruče, cítila se jiná. Jako by jí bylo zase sedmnáct a tančila se Strangem. Když Strang tančil, měl na mysli svou partnerku, ne to, jak hýbe nohama, a Micky to dovedl také. Způsobil, že se Augusta cítila mladá a krásná a bezstarostná. Vnímala něžný dotek jeho rukou, mužskou vůni tabáku a makasárového oleje a teplo jeho těla, tisknoucího se k jejímu. Zalomcovala jí závist k Rachel, která sdílí jeho lože. Letmo si vzpomněla na scénu v ložnici starého Setha před šesti lety, ale připadala jí jako neskutečný sen, kterému se nedá věřit.

Některé ženy v jejím postavení by byly měly tajný milostný poměr, ale i když si Augusta někdy v duchu malovala kradmá sblížení s Mickym, ve skutečnosti se nedovedla smířit se schováváním v zastrčených uličkách, se schůzkami někde v ústraní, s chvatnými objetími, s úniky a výmluvami. A kromě toho na takové věci se často přišlo. To už bylo pravděpodobnější, že by s Mickym od Josefa utekla. On by možná souhlasil. Rozhodně by ho dokázala k souhlasu přimět, kdyby se pro to rozhodla. Jenže vždycky, když si s tímhle snem pohrávala, uvědomila si, co všechno by musela opustit: tři domy, kočár, oblékání, na jaké si vzpomněla, společenské

postavení, plesy, jako je tenhle. To všechno jí mohl dát Strang, kdežto Micky nabízel jen svou svůdnou osobnost, a to nestačilo.

„Podívejte se tamhle," řekl Micky.

Otočila hlavu tím směrem a viděla Noru tančit s hrabětem Tokolym. Rázem byla plná napětí: „Musíme se k nim dostat blíž."

Nebylo to snadné, protože v těch místech tančila i královská dvojice a každý se snažil být v její blízkosti, ale Micky s ní obratně kormidloval tanečním rejem až na těsnou vzdálenost.

Valčík pokračoval na stále stejnou banální notu. Zatím se Nora a hrabě nijak nelišili od všech ostatních párů. On občas něco tlumeně prohodil, ona pokývla hlavou a usmívala se. Držel ji snad trochu příliš těsně, ale ne natolik, aby to muselo budit pohoršení. Augusta již pochybovala, zda své dvě oběti posuzovala správně. Napětí působilo, že tančila špatně.

Valčík vstupoval do své vrcholné fáze. Augusta nespouštěla Noru a hraběte z očí. Náhle mezi nimi nastala jakási změna. Nořina tvář strnula, hrabě musel říci něco opovážlivého. Augustiny naděje stouply. Ale ať řekl cokoli, nemohlo to Noře připadat tak urážlivé, aby ztropila scénu.

Augusta už přestávala doufat a valčík pomalu končil, když došlo k výbuchu.

Augusta jediná viděla, jak to začalo. Hrabě přitiskl rty k Nořinu uchu a něco řekl. Ona zčervenala, rázem přestala tančit a odstrčila ho; kromě Augusty to však nikdo nepostřehl, protože tanec končil pro všechny. Hrabě nicméně nepolevil a promluvil znovu, tentokrát s výmluvně nestoudným úšklebkem. Přesně v tu vteřinu hudba ustala a za nastalého ticha mu Nora vlepila políček.

Sálem to mlasklo jako výstřel. Nebylo to způsobné dámské plesknutí, přiměřené salonnímu prostředí, ale facka, která by otřásla i opilým hospodským partykou. Hrabě odletěl dozadu – a vrazil do prince Waleského.

Lidé okolo sborem vyjekli. Princ se zapotácel a ocitl se v náručí vévody z Tenbighu. Děsným tichem zadrnčela hlasitě a zřetelně Nořina lidová vyřídilka: „Opovaž se mi přijít ještě někdy do rány, ty nemravo opelichaná."

Ještě další vteřinu tak vytvářeli živý obraz: rozlícená žena, pokořený hrabě a vyjevený princ. Augusta byla na vrcholu blaha. Povedlo se – povedlo se to líp, než si vůbec mohla představit!

Pak se po Nořině boku objevil Hugh a vzal ji pod paží; hrabě se hrdě vztyčil a odcházel; kolem prince se shlukla skupina zakrývající ho před zraky ostatních. Po celém sále zahučel hovor jak vzdálené hřmění.

Augusta pohlédla vítězoslavně na Mickyho.

„Báječné," procedil skrze zuby s upřímným obdivem. „Vy jste prostě báječná, Augusto." Stiskl jí paži a odváděl ji z parketu.

Čekal už na ni její manžel. „Ta holka ničemná!" bědoval. „Taková scéna princi přímo před nosem! Zostudila celou rodinu a ještě nás určitě připravila o nádherný kontrakt!"

Přesně v takovou odezvu Augusta doufala. „Teď snad mi dáš za pravdu, že Hugh nemůže být společníkem," triumfovala.

Josef se na ni pátravě zahleděl. Na okamžik dostala strach, že jednala příliš okatě a on že pochopil její zásluhu na tom skandálu. Ale pokud ho něco podobného napadlo, musel to rychle zavrhnout, protože řekl: „Máš pravdu, drahá. Měla jsi pravdu od samého začátku."

Hugh vedl Noru ke dveřím. „My samozřejmě odcházíme," prohodil neutrálně, když šli kolem.

„Teď musíme jít všichni," sykla Augusta. Nicméně si nepřála, aby odešli hned. Kdyby se ještě ten večer neřeklo nic víc, hrozilo nebezpečí, že až zítra hlavy vychladnou, nebude se skandál posuzovat tak hrozně. Augusta proto potřebovala ještě další vádu, rozčilení, rozhořčená slova a obvinění, která by se nedala jen tak vzít zpátky. Položila Noře ruku na paži a řekla obviňujícím tónem: „Já jsem se vás snažila před hrabětem Tokolym varovat."

Hugh namítl: „Když takový chlap urazí ženu při tanci, nezbývá jí mnoho jiného než udělat scénu."

„Nebuď směšný," vyštěkla Augusta. „Každá dobře vychovaná dívka by věděla přesně, co má dělat. Řekla by, že je jí nevolno, a poslala by si pro kočár."

Hugh věděl, že to tak je, a nepokoušel se to popřít. Znovu dostala Augusta strach, že se všichni uklidní a skandál vyprchá. Ale v Josefovi se hněv pořád vařil; obořil se na Hugha: „Jen Bůh ví, jakou škodu jsi dnes způsobil rodině a bance."

Hugh zrudl. „Co máte konkrétně na mysli?" řekl ztuha. Hugh si tím dorážením na Josefa zavaří ještě víc, uvažovala Augusta se zadostiučiněním. Je moc mladý na to, aby věděl, že v téhle chvíli má zmlknout a jít domů.

Josef se rozzuřil ještě víc. „Určitě jsme přišli o maďarské konto a nikdy nás už nepozvou na slavnost, kde bude královská rodina."

„To je naprosto jasné," pokračoval Hugh. „Jen jsem se vás chtěl zeptat, proč tvrdíte, že jsem to zavinil já."

„Protože jsi přivedl do rodiny ženu, která se neumí dobře chovat!"

Čím dál tím lepší, kochala se Augusta škodolibou euforií.

Hugh byl rudý, ale ovládal svůj vztek. „Dovolte, abych to řekl na rovinu. Manželka jednoho z Pilasterů si musí nechat na plese líbit jakoukoli sprostotu a ponížení, jen aby neohrozila nějakou obchodní transakci. Tak si to představujete?"

Josef se rozlítil. „Ty drzý klacku! Dávám ti na vědomí, že svým nerovným sňatkem jsi jednou provždy ztratil nárok stát se společníkem v bance."

Teď to řekl! jásala Augusta. Teď to řekl!

Hugh byl umlčen. Na rozdíl od Augusty neuvažoval dopředu, nedomyslel, k čemu hádka povede. Teď si ujasnil dopad toho, co se stalo, a ona pozorovala, jak jeho výraz přechází z hněvu přes ohromení a pochopení až k zoufalství.

Stěží potlačila vítězný úsměv. Má, co chtěla, triumfuje. Možná že Josef bude později litovat toho, co řekl, ale zpátky to nevezme, na to je příliš hrdý.

„Tak o to tedy jde," řekl konečně Hugh a podíval se spíš na Augustu než na Josefa. K jejímu překvapení neměl daleko k slzám. „Výborně, teto Augusto. Vyhrála jste. Nevím, jak jste to navlékla, ale nepochybuji, že jste tuhle scénu připravila vy." Obrátil se k Josefovi. „Ale vy byste se měl nad tím zamyslet, strýčku. Měl byste uvážit, komu jde skutečně o banku…," pohlédl znovu na Augustu, „… a kdo je její pravý nepřítel."

III.

Zvěst o Hughově pádu se po City rozšířila během hodin. Už příští odpoledne lidé, kteří se s ním chtěli radit o výnosných transakcích kolem železnic, oceláren, loděnic a předměstské výstavby, odvolávali své schůzky. Bankovní úředníci, kteří se mu do té chvíle kořili, se k němu chovali jako ke každému druhému nadřízenému. Zjistil, že v kavárnách

kolem Anglické banky se k němu nehrnou lidé, aby vyzvěděli, co soudí o Velké meziměstské železnici, o ceně lousianských úpisů a o americkém státním dluhu.

V pracovně společníků propukl spor. Strýc Samuel se rozzlobil, když Josef oznámil, že Hugh nemůže být společníkem. Mladý William se však postavil za bratra Josefa a major Hartshorn rovněž, takže Samuel byl přehlasován.

O tom, co se mezi společníky zběhlo, informoval Hugha Jonas Mulberry, plešatý a zasmušilý hlavní účetní. „Musím říci, že je mi toho rozhodnutí líto, pane Hughu," říkal se zjevnou upřímností. „Když jste jako mladík pracoval pod mým vedením, nikdy jste se nesnažil svalovat své chyby na mne – jako někteří jiní členové rodiny, se kterými jsem měl v minulosti co dělat."

„To bych se nikdy neopovážil, pane Mulberry," usmál se Hugh.

Nora týden plakala. Hugh jí nedával vinu za to, co se stalo. Nikdo ho nenutil, aby si ji vzal, a teď musí nést za své rozhodnutí odpovědnost. Kdyby měla jeho rodina trochu slušnosti, postavila by se v takové krizi za něj, ale to od nich nemohl očekávat.

Když se Nora dostala z nejhoršího rozrušení, začala se chovat poněkud nerudně, s jakousi necitelností, jež Hugha překvapila. Nemohla pochopit, proč má společnictví pro něho takový význam. S rozčarováním si uvědomoval, že její silnou stránkou není vystihnout, co cítí druzí. Soudil, že vyrůstala v chudobě a bez matky a musela si v životě hledět především svých zájmů. I když mu to trochu vadilo, zapomínal na to každý večer, když se uložili do velké, měkké postele a milovali se.

Nespokojenost v Hughovi narůstala jako nádor, ale teď, když měl ženu, velký nový dům a šest sluhů, což všechno něco stálo, nezbývalo mu než v bance zůstat. Dostal svou vlastní kancelář, v patře nad pracovnou společníků, a na stěnu si pověsil velkou mapu Severní Ameriky. Každé pondělí ráno pořídil soupis severoamerických obchodů z minulého týdne a telegrafoval je Sidneymu Madlerovi do New Yorku. Druhé pondělí po plese u vévodkyně z Tenbighu potkal v přízemí v telegrafní kanceláři neznámého člověka, asi jedenadvacetiletého mladíka s tmavými vlasy. Hugh se na něho usmál: „Nazdar, kdo jste?"

„Simon Oliver," odpověděl mladý muž s mírným španělským přízvukem.

„Vy tady musíte být nový,“ podával mu Hugh ruku. „Já jsem Hugh Pilaster.“

„Těší mě,“ odpověděl Oliver spíš nevrle.

„Pracuji na severoamerických půjčkách,“ prohodil Hugh. „A co vy?“

„Jsem k ruce panu Edwardovi.“

Hugh si dal věci do souvislostí. „Jste z Jižní Ameriky?“

„Ano, z Kordovy.“

To mělo svou logiku. Edward se specializoval na Jižní Ameriku vůbec a na Kordovu zvlášť, takže mohl potřebovat spolupracovníka z této země, tím spíš, že sám neuměl španělsky. „Chodil jsem do školy s kordovským vyslancem, Mickym Mirandou,“ řekl Hugh. „Musíte ho znát.“

„To je můj bratranec.“

„Aha.“ Žádná rodinná podobnost tu nebyla, ale zato byl Oliver vystrojený jako ze škatulky, dobře ušité šaty měl vyžehlené a vykartáčované, vlasy napomádované a učesané, boty se mu jen leskly. V tom mu byl starší úspěšný bratranec bezpochyby vzorem. „No, doufám, že se vám bude práce u nás líbit.“

„Díky.“

Hugh se vracel do své kanceláře o patro výš zamyšlen. Edward pomoc potřeboval jako sůl, ale Hugha mírně znepokojovalo, že Mickyho bratranec zaujímá v bance místo, kde by mohl mít povážlivý vliv. Po několika dnech se ukázalo, jak jsou jeho obavy podložené.

Zase to byl Jonas Mulberry, kdo mu pověděl, co se děje v pracovně společníků. Přišel do Hughovy kanceláře s rozvrhem plateb, které má banka v Londýně provést za vládu USA, ale ve skutečnosti si chtěl popovídat. Tvář měl ještě protáhlejší než obvykle, když říkal: „Mně se to nelíbí, pane Hughu. Jihoamerické obligace nikdy nebyly dobré.“

„Ale my přece nevydáváme žádné jihoamerické obligace, nebo ano?“

Mulberry přikývl. „Pan Edward to navrhl a společníci souhlasili.“

„Čeho se to týká?“

„Nové železnice z hlavního města Palmy do provincie Santamaria.“

„Kde je guvernérem papá Miranda…“

„Otec přítele pana Edwarda, seňora Mirandy.“

„A strýček Edwardova asistenta, seňora Olivera.“

Mulberry nespokojeně potřásl hlavou. „Pracoval jsem tu jako obyčejný úředník, když venezuelská banka před patnácti lety vypověděla své obligace. Můj otec, dej mu Pánbůh věčnou slávu, pamatoval, jak obligace vypověděla Argentina. A podívejte se na Mexičany s jejich obligacemi – ti vyplácejí individuální věřitele jen tu a tam. Co je to za obligace, které něco vynášejí jen tu a tam?“

Hugh přikývl. „Ostatně investoři, co si potrpí na železnice, mohou za své peníze dostat ve Spojených státech pět až šest procent, tak proč by chodili do Kordovy?“

„Přesně.“

Hugh se podrbal ve vlasech.

„No, já se pokusím zjistit, co mají vlastně za lubem.“

Mulberry zamával svazkem listin. „Pan Samuel chtěl soubor pasiv z našich dálněvýchodních akceptací. Mohl byste mu ta čísla zanést.“

Hugh se zazubil. „Vy myslíte na všecko.“ Vzal si papíry a šel dolů, ke společníkům.

Našel tam jen Samuela s Josefem. Josef diktoval dopisy stenografovi a Samuel dumal nad mapou Číny. Hugh položil zprávu na Samuelův stůl a řekl: „Mulberry mě požádal, abych vám dal tohle.“

„Děkuji ti.“ Samuel vzhlédl a usmál se. „Máš ještě něco na srdci?“

„Ano. Zajímalo by mne, proč se stavíme za santamarijskou železnici.“

Hugh zaslechl, jak Josef přerušil diktát a teprve za okamžik zas pokračoval.

Samuel řekl: „Dávám ti za pravdu, že to nepatří k našim nejatraktivnějším investicím, ale když akci podpoří jméno naší banky, měla by se rozjet dobře.“

„To byste mohl říci o kterékoli jiné transakci, kterou nám někdo navrhne,“ namítl Hugh. „Naše dobrá pověst se zakládá právě na tom, že nikdy nenabízíme investorům obligace, které by se jen ‚měly dobře rozjet’.“

„Tvůj strýc Josef má dojem, že v Jižní Americe nastává oživení.“

Josef zaslechl své jméno a zasáhl do hovoru. „Tohle je něco, jako když člověk namočí nohu do vody, aby zjistil, jak je teplá.“

„To ale znamená riziko.“

„Kdyby můj pradědeček nepodstoupil riziko a nevložil všechny své peníze do jedné otrokářské lodi, banka Pilasterových by dnes neexistovala.“

Hugh podotkl: „Ale od té doby Pilasterovi vždycky ponechávali menším, spekulativnějším domům, aby zkoušely neznámé vody.“

Strýc Josef nestál o polemiku a zahartusil podrážděně: „Jedna výjimka nás nezabije.“

„Ale sklon k výjimkám by nám mohl ublížit těžce.“

„To není tvoje starost.“

Hugh se zasmušil. Instinkt ho tedy neklamal: Ta investice nemá z komerčního hlediska smysl a Josef ji nemůže obhájit. Proč se tedy do toho pouštějí? Sotva si otázku položil takto, hned uhodl odpověď. „Děláte to kvůli Edwardovi, že? Chcete ho povzbudit, a protože tohle je první akce, se kterou přišel od té doby, co jste ho udělali společníkem, necháváte mu volnou ruku, přestože vyhlídky jsou mizerné.“

„Není na tobě, abys posuzoval moje pohnutky!“

„A na vás zase není, abyste riskoval penězi druhých lidí kvůli vašemu synovi. Malí investoři v Brightonu a Harrogate vloží peníze do téhle železnice, a když to krachne, přijdou o všechno.“

„Nejsi společník, takže na tvoje názory se nikdo neptá.“

Hugh takové kotrmelce v debatě nenáviděl a odpověděl jedovatě: „Jenže jsem Pilaster, a když poškozujete dobré jméno banky, je to i moje újma.“

Samuel mu vpadl do řeči: „Myslím, že už jsi řekl dost, Hughu!“

Hugh věděl, že by měl být zticha, ale nedokázal se udržet. „Obávám se, že jsem neřekl dost.“ Slyšel sám, že křičí, a pokoušel se aspoň přitlumit hlas. „Podkopáváte tak pověst banky, a přitom naše dobré jméno je náš největší kapitál. Takže vlastně promrháváte naše jmění.“

Teď už strýc Josef odhodil veškeré ohledy na slušnost. „Jak se opovažuješ roztahovat se v mé bance a poučovat mě o zásadách investování, ty drzý mladý chvastoune. Vypadni z téhle místnosti!“

Hugh na strýce zíral hezky dlouhou dobu. Přemáhal zlost a depresi. Nerozumný, slabošský Edward je společníkem, zavádí s pomocí svého nesoudného otce banku do špatných obchodních kolejí a nic se proti tomu nedá dělat. V bezmocném

zoufalství se Hugh obrátil a odešel z pracovny; práskl za sebou dveřmi.

Deset minut nato šel požádat o zaměstnání Sollyho Greenbourna. Nebyl si jistý, zda ho Greenbournovi přijmou. Pro každou banku by byly jeho kontakty se Spojenými státy a s Kanadou cenným přínosem, ale bankéři nepovažovali za příliš čestné přetahovat svým rivalům přední manažery. Greenbournovi se kromě toho mohli obávat, že Hugh bude v rodinném kruhu vyzrazovat jejich tajemství, a jejich obavy musela ještě zvyšovat skutečnost, že není Žid.

Pilasterovi se však pro něho stali slepou uličkou. Musí se z ní dostat.

Ráno pršelo, ale dopoledne se ukázalo slunce a z koňského trusu na londýnském dláždění stoupala pára. Architektura City byla směsicí velkých klasicistních budov a starých domů téměř na spadnutí; sídlo Pilasterů patřilo k těm velkolepým, greenbournovské k těm druhým. Podle vnějšího vzhledu těchto center by nikdo nehádal, že banka Greenbournových je větší a významnější než Pilasterových. Jejich podnikání začalo před třemi generacemi půjčkami dovozcům kožešin ve dvou místnostech jednoho starého domu v Thames Street. Když Greenbournovi potřebovali větší prostory, přikoupili prostě další dům v této ulici a nyní banka zaujímala čtyři domy vedle sebe a tři další v blízkém sousedství. Ale v těchto nevzhledných staveních se točily větší peníze než v okázalé nádheře bankovního domu Pilasterových.

Uvnitř nevládlo obřadné ticho jako v bankovní hale u Pilasterů. Hugh si musel proklestit cestu davem lidí, kteří čekali v předpokoji jako prosebníci na slyšení u středověkého monarchy. Každý byl přesvědčen, že pokud se dostane aspoň na slovíčko k Benu Greenbournovi, aby mu předložil svou záležitost nebo přijal jeho návrh, vydělá jmění. Křivolaké chodby a úzká schodiště tarasily plechové schránky se starými záznamy, lepenkové krabice s kancelářskými potřebami a demižony s inkoustem a v každé použitelné komůrce seděl nějaký úředník.

Hugh našel Sollyho ve velké místnosti s nerovnou podlahou a chatrným oknem, jímž bylo vidět na řeku. Sollyho mohutná postava se napůl ztrácela za stolem s navršenými papíry. „Bydlím v paláci a pracuju v barabizně," prohlásil Solly tesklivě. „Snažím se tátu přesvědčit, aby dal postavit bankovní

budovu, jako je vaše, ale on říká, že z takové nemovitosti není žádný profit.“

Hugh se posadil na omšelou pohovku a dal si nalít sklenku drahého sherry. Necítil se dobře, protože na mysli mu tanula Maisie. Svedl ji předtím, než se stala Sollyho ženou, a byl by to udělal znova i potom, kdyby to připustila. Ale říkal si, že už je to pryč. Maisie zamkla dveře v Kingsbridge Manor a on se oženil s Norou. Neměl v úmyslu být nevěrným manželem.

Přesto si připadal divně.

„Přišel jsem za tebou obchodně,“ řekl.

Solly rozpřáhl ruce: „Pusť se do toho.“

„Oblast, kde se vyznám, je Severní Amerika, to ti je známo.“

„Aby nebylo! Máš ji tak důkladně zabalenou, že do ní ani nakouknout nemůžeme.“

„To je fakt. A přicházíte tím o hodně výnosných obchodů.“

„Nemusíš to tak rozmazávat. Táta mi věčně předhazuje, proč nejsem víc jako ty.“

„Vy potřebujete někoho, kdo má zkušenosti se Severní Amerikou, aby pro vás vybudoval pobočku v New Yorku a řídil její činnost.“

„Na to bychom potřebovali kouzelného dědečka z pohádky.“

„Já mluvím vážně, Greenbourne. Nabízím ti své služby.“

„Ty?“

„Chci pro tebe pracovat.“

Solly žasl. Zíral přes brýle, jako by se chtěl ubezpečit, že ten, kdo to říká, je skutečně Hugh. Po chvíli podotkl: „To je asi kvůli té ostudě na bále u vévodkyně z Tenbighu, ne?“

„Řekli mi, že kvůli mé ženě mě nevezmou mezi společníky.“ Solly bude se mnou solidární, protože se také oženil s dívkou z nižších vrstev, uvažoval Hugh.

„To mě mrzí,“ řekl Solly.

Hugh pokračoval: „Nechci ale žádné laskavosti. Vím, jakou mám cenu, a vy ji budete muset zaplatit, pokud byste mě chtěli. Teď vydělávám tisíc liber a počítám, že to bude každý rok víc, pokud poroste i množství peněz, které vydělám.“

„To není žádný problém.“ Solly uvažoval. „Pro mne by to mohl být velký úspěch, chápeš. Jsem ti za tu nabídku vděčný. Jsi dobrý kamarád a skvělý obchodník.“ Hugh si zase vzpomněl na Maisii a pocítil při těch slovech „dobrý kamarád“ provinilé bodnutí. Solly mluvil dál. „Nepřál bych si nic lepšího, než abych tě měl za spolupracovníka.“

„Slyším nějaké nevyslovené ‚ale'," řekl Hugh a zatrnulo mu kolem osrdí.

Solly potřásl hlavou: „Žádné ‚ale', pokud jde o mne. Tebe samozřejmě nemohu přijmout jako nějakého úředníka k přepážce. Musím se domluvit s otcem. Ovšem víš sám, jak to v bankovním světě chodí: Finanční zisk je argument číslo jedna. Nedovedu si představit, že by táta odmítl vyhlídku na pořádnou porci severoamerického trhu."

Hugh nechtěl vypadat příliš dychtivě, ale nemohl se přemoci: „Kdy s ním promluvíš?"

Solly vstal: „Proč ne hned? To bude raz dva. Dej si ještě sklenku sherry." Vyšel ven.

Hugh usrkával sherry, ale byl tak nervózní, že mu špatně klouzalo do krku. Nikdy předtím se o zaměstnání neucházel. Nebylo nic příjemného vědět, že jeho budoucnost závisí na rozmaru starého Bena Greenbourna. Poprvé se dovedl vcítit do postavení vymydlených mladých mužů v naškrobených límečcích, s nimiž občas jednal o přijetí na úřednické místo. Neklidně vstal a šel k oknu. Na druhém břehu přepravovali z vlečné lodi balíky tabáku do skladiště; pokud to byl viržinský tabák, pravděpodobně tu zásilku financoval on.

Měl truchlivý pocit podobný tomu, jaký zakoušel před šesti lety, když nastupoval na loď do Bostonu: Už nikdy nebude nic takové jako dosud.

Solly se vrátil s otcem. Ben Greenbourne měl vzpřímenou postavu a kulatou hlavu pruského generála. Hugh vstal, podal mu ruku a napjatě mu pohlédl do tváře. Byla slavnostně vážná. Znamenalo to – ne?

Ben řekl: „Dovídám se od Sollyho, že vaše rodina vám odmítla společnictví." Mluvil s chladným puntičkářstvím a důrazným přízvukem. Hodně se liší od svého syna, uvědomil si Hugh.

„Abych byl přesný, udělali mi nabídku, a pak ji odvolali," podotkl Hugh.

Ben pokývl. Přesnost dovedl ocenit. „Není moje věc kritizovat jejich rozhodnutí. Ale jestliže jsou vaše znalosti Severní Ameriky na prodej, jak to vypadá, já je rozhodně beru."

Hughovi poskočilo srdce. To snad znamená nabídku místa. „Děkuji vám!"

„Ale nerad bych, abyste s tím přijetím spojoval mylné představy, takže vám musím říci něco na rovinu. Není ani dost málo pravděpodobné, že byste se u nás mohl stát společníkem.“

Hugh ve skutečnosti na nic tak vzdáleného nepomýšlel, ale přesto se ho to nepříjemně dotklo. „Rozumím,“ řekl.

„Upozorňuji na to teď, abyste někdy neměl dojem, že to souvisí s vaší prací. Mezi našimi váženými a dobrými přáteli je mnoho křesťanů, ale společníci byli vždycky Židé a tak to taky zůstane.“

„Vážím si vaší otevřenosti,“ řekl Hugh. A v duchu dodal: Ty starý necito!

„Máte přesto zájem o to zaměstnání?“

„Ano, mám.“

Ben Greenbourne mu znovu potřásl rukou. „Pak se tedy těším na spolupráci s vámi.“ S tím odešel.

Solly se zubil od ucha k uchu: „Buď vítán u firmy!“

Hugh se posadil. Jeho úlevu a radost malinko kazilo pomyšlení, že nikdy nebude společníkem, ale vynasnažil se, aby to na něm nebylo znát. Dostane dobrý plat a bude žít blahobytně – až na to, že se nikdy nestane milionářem, na to se zmohou jen společníci.

„Kdy můžeš začít?“ zeptal se Solly dychtivě.

O tom Hugh ještě neuvažoval. „Asi bych měl dát devadesátidenní výpověď.“

„Zkraťto, když to půjde.“

„Samozřejmě. Solly, to je báječné. Ani nevíš, jakou mám radost.“

„Já taky.“

Hugh už neměl dál co říci a vstával, že půjde, když ho Solly zastavil: „Můžu ti ještě něco navrhnout?“

„Rozhodně.“ Zase si sedl.

„Týká se to Nory. Doufám, že se neurazíš.“

Hugh se zarazil. Jsou staří přátelé, ale přesto se mu nechtělo mluvit se Sollym o manželce. On sám v tom neměl jasno. Mrzelo ho, že ztropila tu scénu, ale zároveň cítil, že byla v právu. Vadilo mu, jak mluví, jak se chová a z jakého prostředí pochází, ale byl také hrdý na to, že je hezká a přitažlivá.

Sotva však mohl být netýkavý vůči člověku, který mu právě zachránil kariéru, a tak řekl: „Povídej.“

„Ty víš, že jsem se oženil s děvčetem, které… nebylo zvyklé na vyšší společenské kruhy.“

Hugh přikývl. Věděl to velmi dobře, ale neměl potuchy, jak se Maisie a Solly se situací vypořádali, protože byl v cizině, když se vzali. Museli ji zvládnout dobře, když se Maisie stala jednou z předních londýnských dam, a pokud si někdo pamatoval její nízký původ, ani se o něm nezmínil. To bylo neobvyklé, ale ne zas tak docela jedinečné. Hugh slyšel o dvou nebo třech slavných kráskách, které společenská smetánka v minulosti přijala mezi sebe, přestože pocházely z dělnických vrstev.

Solly pokračoval: „Maisie ví, jak to má Nora těžké. Mohla by jí hodně pomoci – říct jí, co by měla dělat a jak mluvit, jakým chybám se vyhnout, kde si kupovat šaty a klobouky, jak jednat s majordomem a správcem domu a tak dále. Maisii jsi byl vždycky sympatický a určitě pomůže ráda. A není žádný důvod, proč by Nora nedokázala totéž, co Maisie, a nestala se oporou společnosti."

Hughovi bylo dojetím skoro do pláče. „Já o tom se ženou promluvím," řekl krátce, aby jeho pohnutí nebylo znát, a měl se k odchodu.

„Doufám, že jsem to nějak nepřehnal," řekl Solly starostlivě, když si podávali ruce.

Hugh šel ke dveřím. „Naopak, Greenbourne, ty jsi přítel, jakého si ani nezasloužím."

Když se Hugh vrátil do banky Pilasterových, čekal ho tam tento dopis:

13.30 dopoledne

Milý Pilastře,
musím se s Tebou sejít. Najdeš mě v Plageově kavárně za rohem. Počkám na Tebe.

Tvůj starý přítel

Antonio Silva

Tak Tonio se vrátil! Pohořel tenkrát na tom, že prohrál v kartách s Edwardem a Mickym víc, než mohl zaplatit. Odjel z Anglie s hanbou zhruba v tutéž dobu jako Hugh. Jak se mu vedlo potom? Hugh pospíchal na schůzku do kavárny pln zvědavosti. V rohu místnosti nad stránkami Times našel Tonia, proti dřívějšku staršího, sešlejšího a zakřiknutého. Měl stále

svou nápadnou, mrkvově zbarvenou kštici, ale jinak nebylo památky po tom nezbedném školákovi nebo rozmařilém mladíkovi. I když byl stejně starý jako Hugh, šestadvacet, měl už kolem očí vějířky vrásek ustaraného člověka.

„V Bostonu jsem měl velké úspěchy," odpověděl Hugh na první Toniovu otázku. „Vrátil jsem se v lednu. Ale teď mám zase potíže s tou svou zatracenou rodinou. A co ty?"

„V mojí zemi se toho moc změnilo. Naše rodina už není tak vlivná jako kdysi. Máme sice ještě hlavní slovo v Milpitě, provinčním městě, odkud pocházím, ale v hlavním městě se mezi nás a prezidenta Garciu postavili jiní."

„Kdo?"

„Klan Mirandů."

„Mickyho rodina?"

„Samozřejmě. Zmocnili se ledkových dolů na severu a zbohatli na tom. Mají také monopol na obchod s Evropou, díky spojení s vaší rodinnou bankou."

Hugha to překvapilo. „Věděl jsem, že Edward hodně obchoduje s Kordovou, ale nedošlo mi, že to všecko zprostředkovává Micky. Ale to snad nevadí."

„Ale vadí," pravil Tonio. Vytáhl z náprsní kapsy několik listů papíru. „Udělej si chvilku čas a přečti si tohle. Je to můj článek pro Timesy."

Hugh si vzal rukopis a začal číst. Byl to popis podmínek v jednom ledkovém dole Mirandových. Protože provoz financovali Pilasterovi, činil Tonio banku spoluodpovědnou za to, jak špatně se tam s dělníky zachází. Zpočátku zůstával Hugh klidný: nízké mzdy, dlouhá pracovní doba a práce dětí – to byly běžné věci v dolech na celém světě. Ale když četl dál, viděl, že tady jde o něco horšího. V dolech Mirandových měli dozorci biče a střelné zbraně a vynucovali si jimi kázeň podle své libosti. Dělníci – včetně žen a dětí – byli za pomalou práci bičováni, a pokud se pokoušeli odejít dřív, než jim vypršela smlouva, mohli být zastřeleni. Tonio měl k dispozici zprávy očitých svědků takových „poprav".

Hugh se zděsil: „Ale to je vraždění!"

„Přesně tak."

„Ví o tom váš prezident?"

„Ví. Jenže Mirandovi jsou teď jeho favoriti."

„A tvoje rodina…"

„Kdysi bychom se proti tomu mohli postavit. Dnes máme co dělat, aby se nám nevymkla z rukou naše vlastní provincie.“

Hughovi bylo zle při pomyšlení, že jeho rodina a její banka financují tak odporné podnikání, ale v tuto chvíli se snažil odsunout city stranou a uvažovat chladně o důsledcích. Toniův článek je přesně toho druhu, jaký Times otiskují s potěšením. Bude se o tom mluvit v parlamentě a objeví se dopisy v časopisech. Podnikatelé, z nichž mnozí jsou metodisté, si rozmyslí, než si něco začnou s Pilasterovými. To bude pro banku moc zlé.

Záleží mi na tom? říkal si Hugh. Banka se k němu zachovala špatně a on se z ní chystá odejít. Přesto se mu zdálo, že nemůže ten problém ignorovat. Pořád je ještě zaměstnanec, a dokud každý měsíc pobírá plat, měl by být k Pilasterovým loajální. Něco podniknout musí.

Oč jde Toniovi? To, že ukázal Hughovi svůj článek, ještě než vyšel, nasvědčuje, že se chce na něčem dohodnout. „Co tím sleduješ?“ zeptal se ho. „Chtěl bys, abychom přestali těžbu ledku financovat?“

Tonio potřásl hlavou. „Když dají od toho ruce pryč Pilasterovi, nastoupí někdo jiný – nějaká banka s tlustší kůží. Ne, my na to musíme jít chytřeji.“

„Máš tedy na mysli něco konkrétního.“

„Mirandovi plánují železnici.“

„Ano, ovšem. Santamarijskou železnici.“

„Díky té dráze bude papá Miranda nejbohatší a nejmocnější muž v zemi po prezidentovi. A papá Miranda je zvíře. Já chci tu železnici znemožnit.“

„A proto dáváš do tisku ten článek.“

„Několik článků. A uspořádám schůze, budu mluvit, budu působit na poslance a pokusím se sejít s ministrem zahraničních věcí. Udělám všechno, abych překazil financování té železnice.“

To by se mohlo podařit, usoudil Hugh. Investoři se budou hledět vyhnout čemukoli kontroverznímu. Podivoval se, jak úžasně se Tonio změnil z mladého výtržníka a vášnivého karbaníka v seriózního muže bojujícího proti nelidskosti. „Tak proč jsi přišel za mnou?“

„Mohli bychom ten proces zkrátit. Kdyby se banka rozhodla nevypisovat železniční obligace, já bych ten článek neuveřejnil. Tak byste byli vy ušetřeni nepříjemné publicity a já bych dosáhl

svého.“ Tonio se rozpačitě usmál. „Doufám, že to nepovažuješ za vydírání. Vím, že je to trochu drsné, ale ne tak drsné, jako bičování dětí v ledkových dolech.“

Hugh zavrtěl hlavou. „Drsné to není vůbec. Obdivuji tvoji bojovnost. Důsledky pro banku se mne přímo nedotýkají – já z ní odcházím.“

„Skutečně?“ podivil se Tonio. „Proč?“

„To je dlouhá historie. Povím ti ji někdy jindy. V téhle věci mohu udělat jen to, že řeknu společníkům o návrhu, který jsi mi dal. Oni rozhodnou, co si o něm myslí a co udělají. Jsem si jist, že se mne zeptají na můj názor.“ Stále měl v rukou Toniův rukopis. „Mohu si tohle nechat?“

„Ano, mám opis.“

Na listech byla hlavička Hotel Russe, Berwick Street, Soho. Hugh o tomhle hotelu nikdy neslyšel; k renomovaným londýnským podnikům nepatřil. „Dám ti vědět, jak se společníci rozhodnou.“

„Děkuji ti.“ Tonio změnil téma rozhovoru. „Je mi líto, že jsme mluvili jen o takových věcech. Dejme si někdy sraz a povykládejme si o starých časech.“

„Musím tě seznámit se svou ženou.“

„To bych opravdu rád.“

„Dám ti vědět.“ Hugh šel z kavárny rovnou zpátky do banky. Když se podíval na velké hodiny v bankovní hale, byl překvapen, že není ještě ani jedna; za to dopoledne se toho tolik přihodilo! Zašel do pracovny společníků a zastihl tam Samuela, Josefa a Edwarda. Podal článek Samuelovi, ten si jej přečetl a dal jej Edwardovi.

Edward byl zlostí bez sebe a ani rukopis nedočetl. Zrudl a ukázal na Hugha prstem: „Tohle jsi spískal ty s tím svým kumpánem ze školy! Chtěl bys rozbít všecky naše jihoamerické obchody! Prostě na mě žárlíš, protože ses nestal společníkem!“

Hugh jeho hysterii chápal. Jihoamerický obchod byl to jediné, čím Edward nějak podstatněji bance přispěl. Kdyby skončil, neměl by co dělat. Hugh si povzdechl. „Ty jsi byl natvrdlý už ve škole a jsi pořád. Tady jde o to, jestli má banka v úmyslu přebírat odpovědnost za posilování moci a vlivu papá Mirandy, který se podle všeho věnuje hlavně bičování žen a vraždění dětí.“

„Tomu nevěřím!“ křičel Edward. „Silvové jsou nepřátelé Mirandů. Tohle je zlomyslná propaganda.“

„Nepochybuji, že přesně to by řekl tvůj přítel Micky. Ale je to pravda?“

Strýc Josef se podíval na Hugha podezíravě. „Je to pár hodin, co jsi sem přišel a snažil ses mi tuhle transakci rozmluvit. Musím si klást otázku, jestli tohle všechno není nějaký plán, jak zmařit první Edwardův větší obchodní počin jako společníka.“

Hugh vstal. „Pokud chcete pochybovat o mých poctivých úmyslech, tak rovnou odcházím.“

Zasáhl strýc Samuel. „Posaď se, Hughu. Není na nás, abychom zjišťovali, zda je tohle pravda nebo ne. Jsme bankéři a ne soudci. Fakt, že Santamarijská železnice se asi stane spornou záležitostí, znamená, že obligace jsou riskantnější a že musíme věc znova uvážit.“

Strýc Josef řekl útočně: „Já se nehodlám dát zastrašovat. Ať si ten jihoamerický kašpar svůj článek uveřejní a jde kčertu.“

„To je jeden možný přístup.“ Samuel bral Josefovu svárlivost na zřetel vážněji, než si zasloužila. „Můžeme vyčkat, jak článek zapůsobí na ceny dosavadních jihoamerických cenných papírů; není jich mnoho, ale k posouzení to stačí. Jestli se zhroutí, zrušíme akci Santamarijské železnice. Když ne, jedeme dál.“

Josef se poněkud obměkčil: „Nemám nic proti tomu, abychom rozhodnutí nechali na trhu.“

„Pak je tu ještě jedna alternativa k úvaze,“ pokračoval Samuel. „Mohli bychom ke spoluúčasti získat další banku a vydat obligace společně. Tak by se nepřátelská publicita rozložila a oslabila.“

Na tom něco je, pomyslel si Hugh. On sám by to nedělal, podle něho je lepší rovnou obligace nevydávat. Ale Samuelova strategie by snížila riziko na minimum a v tom je celý vtip bankovnictví. Samuel je mnohem lepší bankéř než Josef.

„Dobrá,“ souhlasil Josef se svou obvyklou impulzivností. „Edwarde, pokus se nám najít partnera.“

„Koho bych měl kontaktovat?“ zeptal se Edward dychtivě. Hugh si uvědomoval, že jeho bratranec nemá tušení, jak si v takovém případě počínat.

Odpověděl mu Samuel. „Tohle je velká transakce. Málokterá banka se bude chtít tak silně exponovat v Jižní Americe. Měl bys jít za Greenbournovými, to bude asi jediná firma dost velká na takové riziko. Sollyho Greenbourna přece znáš, nebo ne?“

„Ano. Zajdu za ním.“

Hugh hned zapudil pokušení rozmluvit Sollymu Edwardovu nabídku. Oni ho přijímají jako experta na Severní Ameriku a vypadal by troufale, kdyby se hned ze začátku vyjadřoval k jiné oblasti. Pokusí se ještě jednou přesvědčit strýce Josefa, aby celou tu věc odvolal. „Proč si prostě nad Santamarijskou železnicí neumyjeme ruce? Je to druhořadý obchod. Riziko bylo od začátku velké a teď nám ke všemu hrozí špatná publicita. Máme to zapotřebí?“

Edward vyjel: „Společníci o tom rozhodli a ty do toho nemáš co mluvit.“

Hugh se vzdal: „To je pravda, do puntíku. Společník nejsem a brzo už nebudu ani zaměstnanec.“

Strýc Josef se na něho zaškaredil: „Co to má znamenat?“

„Dávám bance výpověď.“

Josef sebou škubl: „To nemůžeš udělat!“

„Proč bych nemohl? Jsem obyčejný zaměstnanec a vy jste podle toho se mnou zacházeli. Takže jako obyčejný zaměstnanec od vás odcházím na lepší místo.“

„Kam?“

„Budu pracovat pro Greenbournovy.“

Strýci Josefovi div oči nevypadly z důlků. „Ale ty máš pod palcem celou Severní Ameriku!“

„Proto mě asi Ben Greenbourne tak ochotně bere do svých služeb,“ řekl Hugh. Nedokázal si odepřít potěšení z toho, jak je strýc celý pryč.

„Ale to znamená, že nás o ty obchody připravíš!“

„Na to jste měli myslet, když jste se rozhodli zrušit nabídku společnictví.“

„Kolik ti platí?“

Hugh se zvedl k odchodu: „Po tom vám nic není.“

Edward zavřískl: „Jak si dovoluješ takhle mluvit s mým otcem?“

Josefovo rozhořčení splasklo jako bublina; k Hughovu překvapení se náhle uklidnil a okřikl Edwarda: „Mlč, prosím tě. Bez určité dávky drzosti se dobrý bankéř neobejde. Někdy si přeju, aby ses víc podobal Hughovi. On je snad černá ovce rodiny, ale zato má jiskru.“ Obrátil se k Hughovi. „Tak dobrá, běž si,“ řekl bez zloby. „Doufám, že vyjdeš zkrátka, ale sázet bych na to nechtěl.“

„Počítám, že lepší přání na rozloučenou od vaší rodinné větve asi neuslyším," ušklíbl se Hugh. „Přeji vám krásný den."

IV.

„A jak se vede mojí drahé Rachel?" zeptala se Augusta Mickyho, když nalévala čaj.

„Výborně," odtušil Micky. „Možná že přijde později."

Ve skutečnosti se ve své manželce pořádně nevyznal. Když se brali, byla panna, ale chovala se jako děvka. Oddávala se mu kdykoli, kdekoli a vždycky s nadšením. Jedna z prvních věcí, které s ní zkusil, bylo přivázat ji k čelu postele, aby uskutečnil představu, kterou tak vychutnával ve chvíli, kdy ho Rachel poprvé vzrušila; a pocítil jisté zklamání, když se tomu ochotně podvolila. Zatím ať dělal, co dělal, nikdy mu neodporovala. Vzal si ji dokonce i v přijímacím salonu, kde museli počítat s tím, že je bude pozorovat služebnictvo, a ona z toho měla zjevně ještě větší uspokojení než jindy.

Naproti tomu ve všech ostatních životních situacích nebyla ani zdaleka poddajná. Přela se s ním kvůli domu, služebnictvu, penězům, politice a náboženství. Když už ho to handrkování s ní přestalo bavit, pokusil se ji ignorovat, pak ji začal urážet, ale nikam to nevedlo. Trpěla utkvělou představou, že má stejné právo na svůj názor jako muž.

„Doufám, že ti je nápomocná v práci," řekla Augusta.

Micky přikývl. „Je dobrá hostitelka při společenských příležitostech na vyslanectví. Pozorná a delikátní."

„Zdálo se mi, že na tom banketu pro vyslance Portilla to zvládala moc dobře," pokračovala Augusta. Portillo byl portugalský diplomat a Augusta s Josefem se večeře zúčastnili.

„Má takový hloupý plán, že otevře porodnici pro svobodné matky," povolil Micky uzdu své nespokojenosti.

Augusta nesouhlasně zavrtěla hlavou. „To je pro ženu v jejím společenském postavení nemožné. Kromě toho už jedna nebo dvě takové nemocnice existují."

„Ona říká, že to jsou zařízení církevní, kde ženám předhazují, že jsou nemravné. V její porodnici by se jim pomáhalo bez výčitek."

„Tím hůř. Jen si představ, jak se o tom bude psát v tisku."

„Právě. Promluvil jsem si s ní o tom velmi tvrdě.“

„Je to šťastné děvče,“ podotkla Augusta a poctila Mickyho důvěrným úsměvem.

Uvědomil si, že s ním flirtuje, a nereagoval na to. Měl až příliš plnou hlavu Rachel. Samozřejmě ji nemiloval, ale jejich vztah pohlcoval všechnu jeho sexuální energii. Aby Augustu aspoň nějak odškodnil, podržel na chviličku její ruku ve své, když mu podávala šálek čaje. „Vy mi lichotíte,“ zapředl.

„O tom nepochybuj. Ale vidím také, že tě něco trápí.“

„Drahá paní Pilasterová, jste vnímavá jako vždycky. Proč si vždycky představuji, že před vámi něco utajím?“ Pustil její ruku a chopil se šálku. „Ano, jsem trochu nervózní kvůli Santamarijské železnici.“

„Myslela jsem, že s ní společníci souhlasili.“

„Souhlasili, ale organizování té akce se vleče.“

„Finanční svět se pohybuje zvolna.“

„Já to chápu, ale papá mi posílá telegramy dvakrát týdně. Proklínám den, kdy do Santamarie zavedli telegraf.“

Do pokoje vpadl Edward s překvapivou zprávou. „Antonio Silva se vrátil.“

Augusta zbledla. „Jak to víš?“

„Hugh se s ním viděl.“

„To je rána,“ řekla a Micky s překvapením zaznamenal, že pokládá talířek se šálkem rozechvělou rukou.

„A David Middleton se pořád vyptává,“ připomněl Micky Middletonův rozhovor s Hughem na plese u vévodkyně z Tenbighu. Micky předstíral znepokojení, ale ve skutečnosti mu tahle věc nebyla tak docela proti mysli. Rád občas Edwardovi a Augustě stavěl na oči jejich utajované společné provinění.

„Nejde jen o tohle,“ řekl Edward. „Tonio se snaží sabotovat financování Santamarijské železnice.“

Teď se Micky zasmušil. Toniova rodina se stavěla proti tomu plánu v Kordově, ale prezident Garcia je odrazil. Co svede Tonio tady v Londýně?

Stejná otázka napadla Augustu. „Co může dělat?“

Edward podal matce několik listů papíru. „Přečti si tohle.“

„Co to je?“ zeptal se Micky.

„Článek o poměrech v ledkových dolech vaší rodiny, který chce Tonio uveřejnit v Timesech.“

Augusta rychle přelétla rukopis. „Tvrdí tady, že život takového horníka je nebezpečný a těžký,“ řekla posměšně.

„Domnívá se snad někdo, že to je procházka růžovou zahradou?“

„Píše také, že tam bičují ženy a děti střílejí za neposlušnost,“ připomněl Edward.

„Ale co to má společného s tvými obligacemi?“ tázala se Augusta.

„Železnice má vozit ledek do Palmy. Investoři nemají rádi nic kontroverzního. Mnozí z nich už beztak nedůvěřují jihoamerickým papírům. Něco takového by je mohlo odradit úplně.“

To byl pro Mickyho šok. Zeptal se Edwarda: „Co tomu říká tvůj otec?“

„Budeme se snažit získat pro tu transakci ještě jinou banku, ale v podstatě necháme Tonia článek uveřejnit a budeme čekat, co to udělá. Jestli ta kampaň způsobí pád jihoamerických papírů, budeme muset Santamarijskou železnici odtroubit.“

Zatracený Tonio. Je to chytrý chlap a papá je blázen, když v těch dolech zavedl otrokářské poměry a teď chce od civilizovaného světa peníze.

Ale co se proti tomu dá dělat? Mickymu bylo jasné, že Tonio musí být umlčen, ale že se nedá přemluvit, ani podplatit. S ustrnutím si uvědomoval, že mu nezbude než použít radikálnějších a riskantnějších prostředků.

Předstíral klid. „Mohl bych se na ten článek podívat, prosím?“

Augusta mu jej podala. První věc, které si povšiml, byla adresa hotelu v záhlaví listu. S falešnou nonšalancí pronesl: „Ale tohle nebude žádný problém.“

Edward se podivil: „Vždyť jsi to vůbec nečetl!“

„To taky nepotřebuju. Viděl jsem adresu.“

„No a?“

„Když víme, kde ho najdeme, můžeme s ním jednat,“ prohlásil Micky. „Nech to na mně.“

KAPITOLA TŘETÍ
Květen

I.

Sollyho moc těšilo se dívat, jak se Maisie obléká. Každý večer si přehodila přes sebe peignoir a uložila děvčatům, aby jí vyčesala vlasy a propletla je květinami, peříčky nebo korálky. Pak služebné propustila a čekala na manžela.

Dnes večer šli do společnosti, což dělávali často. Během londýnské sezóny zůstávali doma jen tehdy, když byli hosté u nich. Od Velikonoc do konce července nikdy nebyli u večeře sami.

Solly přišel v půl sedmé, v kalhotách a bílé vestě, s velkou sklenicí šampaňského v ruce. Maisie měla dnes vlasy ozdobené žlutými hedvábnými květy. Shodila župan a stála před zrcadlem nahá. Pro Sollyho potěšení udělala piruetu a začala se strojit.

Nejprve si vzala plátěnou košilku, nahoře vyšívanou květinovým vzorem. Na ramenou měla hedvábné tkanice, kterými se košilka připevňovala k šatům, aby ji nebylo vidět. Pak si natáhla tenké vlněné bílé punčochy a připevnila je hned nad koleny pružnými podvazky. Potom přišly na řadu volné kmentové spodní kalhoty dlouhé po kolena, s hezkým lemováním a stažené v pase šňůrkou, načež si obula žluté večerní pantoflíčky z hedvábí.

Solly sňal ze stojanu šněrovačku, pomohl jí do ní a na zádech pevně utáhl její šňůrky. Většině dam pomáhala při oblékání služka nebo dvě, protože samy si prostě nemohly poradit se složitostmi šněrovačky a večerní róby. Solly se však raději naučil potřebným úkonům, než aby přišel o radost z účasti na nich.

Krinolíny a honzíky už vyšly z módy, ale zato si oblékla bavlněnou spodničku s vlečkou zdobenou kanýry a s nakrčeným lemem, která měla za úkol nadnášet vlečku šatů. Spodnička byla na zádech upevněna stuhou a tu uvázal Solly.

Konečně si mohla dát na sebe šaty. Ty byly ze žlutobíle pruhovaného taftu, živůtek byl volně nařasený, aby vynikla její bujná ňadra, a na rameni byl upoután stuhou. Ostatek úboru byl podobně nadýchaný a sepnutý v pase, u kolen a v dolním lemu. Jedna žehlířka měla s róbou co dělat celý den.

Maisie si dřepla na zem a Solly na ni šaty spustil, takže se pod nimi ocitla jako ve stanu. Potom opatrně vstala, prostrčila paže rukávy a hlavu otvorem u krku. Spolu se Sollym pak urovnali všecky záhyby, jak měly být.

Otevřela svou skříňku se šperky a vyňala soupravu diamantového náhrdelníku se smaragdy a náušnic, kterou jí dal Solly k výročí jejich sňatku. Když si ji dávala na sebe, řekl: „Teď, předpokládám, budeme vídat našeho dávného přítele Hugha Pilastera častěji než dřív."

Maisie si nenápadně povzdechla. Sollyho důvěřivá nátura byla někdy k zlosti. Normálně podezřívavý manžel by vytušil náklonnost mezi Maisií a Hughem a byl by podrážděný už při zmínce o druhém muži, ale Solly byl prostě nevinnost sama. Neměl potuchy, že ji uvádí do pokušení. „Copak, stalo se něco?" řekla neutrálně.

„Bude pracovat v naší bance."

To ještě nebylo tak zlé. Maisie měla trochu strach, že snad Solly Hugha pozve, aby u nich bydlel. „Proč odchází od Pilasterů? Myslela jsem, že si tam vede ohromně."

„Odmítli ho vzít za společníka."

„Ale ne!" Znala Hugha líp než kdo jiný a věděla, jak trpěl otcovým bankrotem a sebevraždou. Dovedla si představit, že tohle odmítnutí je pro něho těžká rána. „Pilasterovi jsou podlá rodina," řekla procítěně.

„To kvůli jeho manželce."

Maisie kývla. „Tomu se ani nedivím." Byla u toho skandálu na plese vévodkyně z Tenbighu. Při tom, co věděla o Pilasterových, měla silný dojem, že tu scénu nastrojila Augusta, aby Hugha znemožnila.

„Mělo by ti být Nory líto."

„Hm." Maisie se s Norou setkala několik týdnů před její svatbou a od prvního pohledu v ní nenašla zalíbení. Dokonce se Hugha dotkla, když mu řekla, že Nora jde bezcitně po penězích a že by si ji neměl brát.

„Říkal jsem Hughovi, že bys jí mohla pomoci."

„Cože?" vyjekla Maisie ostře. Otočila se od zrcadla. „Jak pomoci?"

„Aby se postavila na nohy. Ty víš, jaké to je, když se na člověka dívají skrz prsty kvůli jeho původu. Ty jsi všechny ty předsudky překonala."

„A teď ode mne čekáš, že budu předělávat každou proletářku, která se přivdá mezi lepší lidi?“ hartusila Maisie.

„Asi jsem to nějak popletl,“ broukl Solly ustaraně. „Myslel jsem, že jí ráda pomůžeš, kvůli Hughovi.“

Maisie si šla k šatníku pro rukavice. „Byla bych ti povděčná, kdybys se mě nejdřív zeptal, než mě do něčeho takového uvrtáš.“ Otevřela skříň. Na vnitřní straně dveří byl zarámován starý cirkusový plakát, na němž stála v trikotu na hřbetě koně jako „úchvatná Maisie“. Ten obrázek ji vytrhl z její nelibosti a zahanbil ji. Přiběhla k Sollymu a objala ho. „Ach Solly, jak můžu být tak nevděčná!“

„Nono,“ pobrukoval a hladil ji po nahých ramenou.

„Tys byl ke mně a k mojí rodině tak hodný a velkorysý… to víš, že tohle pro tebe udělám, když chceš.“

„Strašně nerad bych tě do něčeho nutil…“

„Ale ne, vůbec mě nenutíš. Proč bych jí nepomohla dokázat to, co se povedlo mně?“ Pohlédla do manželovy buclaté tváře, teď ustarané. Štípla ho do brady. „Netrap se už. Byla jen minutku příšerně sobecká, ale už to přešlo. Běž si vzít sako. Já jsem hotová.“ Stoupla si na špičky a políbila ho na ústa, pak se odvrátila a natahovala si rukavice.

Věděla dobře, co jí ve skutečnosti vadí. Ta situace byla krutě ironická. Měla z Nory vycepovat vzornou manželku Hugha Pilastera, kterou by nejraději byla sama. V koutku srdce po Hughovi stále toužila a na Noru nevražila za to, že získala, oč ona přišla. Byla to ovšem hanba a Maisie se odhodlala s tím skoncovat. Měla by být ráda, že se Hugh oženil. Byl přece tak nešťastný, a to přinejmenším zčásti její vinou. Teď si s ním mohla přestat dělat starosti. Měla pocit ztráty, ne-li zármutku, ale tohle hnutí svého srdce mohla zavřít do komůrky, kam nikdo nikdy nevstoupí. Pustí se energicky do úkolu uvést Noru Pilasterovou zpět na výsluní přízně nejvyšší londýnské společnosti.

Solly se vrátil v saku a společně zašli do dětského pokoje. Bertie si v noční košilce hrál s dřevěným vláčkem. Hrozně rád viděl Maisii ve večerních šatech a těžce by nesl, kdyby mu neukázala, co má právě na sobě. Pověděl jí novinky z odpolední vycházky do parku – skamarádil se tam s jedním velkým psem – a Solly si sedl na podlahu a chvíli si pohrál s vláčkem. Pak už Bertie musel na kutě a Maisie se Sollym šli dolů ke kočáru. Byli pozváni na večeři a potom na ples. Obojí se konalo necelý

kilometr od jejich domu na Piccadilly, ale Maisie nemohla ve své toaletě chodit po ulici, po několika krocích by měla vlečku i hedvábné střevíčky umouněné. Přesto se pořád ještě musela smát při pomyšlení, že děvče, které šlo kdysi pěšky čtyři dny do Newcastlu, se teď bez kočáru nepohne ani na pár set metrů.

Mohla začít svou kampaň v Nořin prospěch hned ten večer. První host, jehož spatřila po vstupu do salonu markýze z Hatchfordu, byl hrabě Tokoly. Znala ho dost dobře, a jelikož s ní vždycky flirtoval, mohla s ním mluvit bez obalu: „Přála bych si, abyste odpustil Noře Pilasterové, že vás uhodila."

„Abych jí odpustil?" řekl. „Vždyť mi složila poklonu! Když si pomyslím, že ve svém věku ještě stojím mladé ženě za políček, cítím se polichocen!"

Tehdy jsi ten pocit neměl, myslela si Maisie. Přesto byla ráda, že se na ten incident dívá povzneseně.

Pokračoval: „Kdyby mne nechtěla brát vážně – to bych pokládal za urážku."

Přesně to měla Nora udělat, uvažovala Maisie. „Poslyšte," vyzvídala, „neponoukla vás paní Pilasterová, abyste si s její příbuznou zašpásoval?"

„To je úděsný nápad!" protestoval. „Paní Pilasterová jako kuplířka! Nic takového neučinila."

„Nepovzbuzoval vás přece jen někdo?"

Podíval se na ni přimhouřenýma očima. „Vy jste chytrá osůbka, paní Greenbournová, vždycky jsem si vás pro to vážil. Chytřejší než Nora Pilasterová. Ta nikdy nebude jako vy."

„Ale vy jste mi neodpověděl."

„Řeknu vám pravdu, poněvadž se vám tolik obdivuji. Kordovský vyslanec, seňor Miranda, mi řekl, že Nora je… jak bychom to řekli… přístupná."

Tak to tedy bylo. „A Mickyho Mirandu k tomu ponoukla Augusta, za to ručím. Ti dva jsou jedna ruka."

Tokoly zalapal po dechu: „Doufám, že jsem nebyl zneužit v něčím plánu."

„To nebezpečí hrozí každému, koho mají lidé prokouknutého," řekla Maisie jedovatě.

Příští den vzala Noru do krejčovského salonu.

Zatímco si Nora vybírala střihy a látky, vyzvěděla na ní Maisie trochu víc o skandálu na plese u vévodkyně z Tenbighu. „Říkala ti Augusta předtím něco o hraběti?“ zeptala se jí.

„Varovala mě, abych si od něho nedala nic líbit.“

„Takže jsi byla na něj nabroušená, jak se říká.“

„Ano.“

„A kdyby ti Augusta nic neříkala, chovala by ses stejně?“

Nora se trochu zamyslela. „Asi bych ho nepraštila, netroufala bych si. Ale z Augusty jsem měla dojem, že musím něco udělat.“

Maisie kývla. „To je právě ono. Chtěla, aby se to stalo. Objednala si někoho, kdo hraběti řekl, že jsi lehko k mání.“

Nora žasla. „Jsi si tím jistá?“

„Sám mi to řekl. Ona je mrcha křivácká a bezohledná.“ Maisie si uvědomila, že mluví jazykem Newcastlu, což se jí teď už stávalo zřídka. Vrátila se k normálu: „Nikdy Augustu nepodceňuj, pokud jde o nějakou zradu.“

„Z ní strach nemám,“ řekla Nora. „Já si sama na ohledy moc nepotrpím.“

To jí Maisie věřila – a litovala Hugha.

Polonaise byl ten druh šatů, který Noře dokonale sluší, usoudila Maisie, když módní tvůrce sešpendlil roucho kolem Nořiny štědře obdařené postavy. Nápadné detaily podtrhovaly její pěkný zjev: plisované volány, výstřih zdobený mašličkami a dozadu stažená sukně s kanýry, všechno na ní působilo rozkošně. Snad byla až trochu příliš kyprá, ale ty obliny ukázní dlouhá šněrovačka.

„Dobře vypadat, znamená mít napůl vyhráno,“ řekla, když se Nora kochala svým obrazem v zrcadle. „Pokud jde o muže, pro ty je to vlastně úplně všechno. Ale když si chceš získat ženy, musíš ještě něco přidat.“

Nora poznamenala: „Já jsem vždycky vycházela líp s muži než se ženami.“

Maisii to nepřekvapilo, Nora byla přesně ten typ.

„Ty musíš být taky taková,“ pokračovala Nora. „Proto jsme se přece vyšvihly tam, kde jsme.“

Jsme opravdu stejné? dumala Maisie.

„Ne, že bych se chtěla s tebou rovnat,“ dodala Nora. „Tobě každé ctižádostivé děvče v Londýně závidí.“

Maisie zamrkala při pomyšlení, že se na ni lovkyně výhodných partií dívají jako na hrdinku, ale neřekla nic, protože

ji tak hodnotily patrně po právu. Nora se vdala pro peníze a klidně to Maisii přiznávala, protože soudila, že ona udělala totéž. A má pravdu.

Nora řekla: „Já si nestěžuju, ale na mě připadla černá ovce rodiny, muž bez kapitálu. Ty sis vzala jednoho z největších boháčů na světě."

Divila by ses, kdybys věděla, jak ráda bych s tebou měnila, rozjímala Maisie.

Zapudila tu myšlenku. Budiž, ona i Nora jsou z jednoho soudku. Pomůže jí, aby pronikla mezi snoby a satorie, které ve společnosti udávají tón.

„Nikdy nemluv o tom, co tohle nebo tamto stálo," začala, vzpomínajíc na své počáteční omyly. „Vždycky zachovávej klid, ať se děje, co se děje. Když tvůj kočí dostane infarkt, srazí se kočáry, vítr ti odnese klobouk nebo ti spadnou kalhotky, prostě řekneš: Božínku, jak vzrušující, a vezmeš si drožku. Pamatuj si, že venkov je lepší než město, zahálka má větší cenu než práce, starému se dává přednost před novým a společenské postavení je důležitější než peníze. O všem musíš vědět trošku, ale v ničem nesmíš být expert. Uč se mluvit, aniž bys pohybovala ústy – tak si zlepšíš přízvuk. Říkej lidem, že tvůj pradědeček měl hospodářství v Yorkshiru; Yorkshire je moc velký na to, aby si to mohl někdo ověřit, a zemědělství je ten nejctihodnější způsob, jak zchudnout."

Nora zaujala pózu zmatené dívenky a posteskla si malátně: „Božínku, tolik věcí si mám pamatovat, můžu to vůbec někdy zvládnout?"

„Zvládneš to znamenitě," ujistila ji Maisie.

II.

Micky Miranda stál v domovním výklenku na Berwick Street, na sobě lehký převlečník proti chladu jarního podvečera. Kouřil doutník a pozoroval ulici. Nedaleko svítila plynová lucerna, ale on stál ve stínu, takže mu kolemjdoucí neviděli do tváře. Byl nervózní, cítil se sám se sebou nespokojený, pošpiněný. Neměl rád násilí. To vyhovovalo otci a Paulovi. Podle Mickyho uchylovat se k násilí znamenalo přiznávat neúspěch.

Berwick Street byla úzká, špinavá ulice s levnými hospodami a noclehárnami. Psi se prohrabovali v odpadcích a malé děti si hrály pod plynovým osvětlením. Micky tu pobýval od soumraku a ještě neviděl jediného strážníka. Teď byla skoro půlnoc.

Hotel Russe byl na druhé straně ulice. Býval to lepší podnik a pořád si udržoval vyšší úroveň než jeho okolí. Nade dveřmi se svítilo a uvnitř viděl Micky halu s recepčním pultem. U pultu však nebyl nikdo. Na protějším chodníku postávali další dva muži, každý na jedné straně hotelového vchodu. Všichni tři čekali na Antonia Silvu.

Micky na sobě nedával před Augustou a Edwardem nic znát, ale ve skutečnosti měl hrozný strach z toho, že Toniův článek v Timesech vyjde. Stálo ho tolik úsilí, aby se Pilasterovi angažovali na Santamarijské železnici. Dokonce si kvůli těm zatraceným obligacím uvázal na krk Rachel. Celá jeho kariéra závisela na tom, aby všechno klaplo. Kdyby tady rodinu zklamal, jeho otec nejenže by soptil, ale nenechal by to bez odvety. Papá má dost vlivu, aby zbavil Mickyho velvyslaneckého postu. Bez peněz a postavení by sotva mohl zůstat v Londýně, musel by se vrátit domů s ostudou a v nemilosti. Život, kterého užíval tolik let, by skončil.

Rachel chtěla vědět, kde má v úmyslu trávit dnešní večer. Vysmál se jí: „Nepokoušej se mě zpovídat.“

Její odpověď ho překvapila: „Tak já také někam půjdu.“

„Kam?“

„Nepokoušej se mě zpovídat.“

Micky ji zamkl v ložnici.

Až se vrátí domů, bude Rachel vyvádět, ale to už zažil. Když na něho zuřila, hodil ji na postel, strhal s ní šaty a ona se s ním vášnivě spojila. Dnes to bude stejné, tím si byl jist.

Rád by byl měl stejnou jistotu ohledně Tonia.

Vždyť ani určitě neví, jestli se stále zdržuje v tomhle hotelu, ale nemůže jít dovnitř a zeptat se na to, protože by vzbudil podezření.

Jednal tak rychle, jak jen to šlo, a přesto mu trvalo čtyřicet osm hodin, než našel a najal dva bezohledné gaunery, vypátral hotel a zorganizoval přepadení. Tonio mohl mezitím provést svou. To by byl Micky v bryndě.

Opatrný člověk by měnil hotely každý den. Ale opatrný člověk by nepsal na dopisní papír s hlavičkou hotelu. Tonio

nebyl obezřetný typ. Naopak, byl to vždycky splašenec. Je víc než pravděpodobné, že je v tom hotelu pořád, usuzoval Micky.

Měl pravdu.

Pár minut po půlnoci se Tonio objevil.

Micky měl dojem, že poznává jeho chůzi, když ta postava v dálce zamířila do Berwick Street ve směru od Leicester Square. Měl nervy napjaté, ale odolal pokušení pustit se do toho hned. Přinutil se počkat, až ho ten muž pod lampou minul a on mu na chvilku jasně viděl do obličeje. Teď už neměl pochyby: Je to Tonio. Micky dokonce rozeznal mrkvový odstín jeho licousů. Ulevilo se mu a zároveň stoupla jeho nervozita; úleva plynula z toho, že má Tonia v zorném poli, nervozita ze surového, nebezpečného útoku, který se chystal podniknout.

Pak uviděl strážníky.

Horší smůla ho potkat nemohla. Byli dva, šli po Berwick Street z opačné strany, měli přilby a pláštěnky, u pasu zavěšené obušky a svítili lucernami do temných koutů. Micky ani nedutal. Dělat nemohl nic. Policisté Mickyho zaznamenali, všimli si jeho cylindru a doutníku a pozdravili ho úklonou; nebylo jim nic do toho, proč muž z vyšších kruhů postává ve výklenku dveří – šli po zločincích, ne po gentlemanech. Potom, asi patnáct metrů před vchodem do hotelu, minuli Tonia. Micky zoufale přešlapoval. Ještě pár okamžiků a Tonio bude uvnitř, mimo nebezpečí.

Pak oba strážníci zahnuli za roh a byli z dohledu.

Micky mávl na své dva komplice.

Jednali rychle.

Než se Tonio dostal ke dveřím hotelu, ti dva ho popadli a odvlekli do postranní uličky vedle budovy. Jednou vykřikl, ale pak jeho volání o pomoc umlčeli.

Micky zahodil nedopalek doutníku a přešel ulici. Nacpali Toniovi do úst šátek a bili ho železnými tyčemi. Klobouk mu spadl a hlavu i tvář měl už zalité krví. Tělo mu kryl plášť, ale muži ho tloukli do kolen a lýtek a do nechráněných rukou.

Mickymu se udělalo špatně. „Přestaňte, vy blázni!“ zasyčel. „Copak nevidíte, že má dost?“ Nechtěl, aby Tonia zabili. Mělo to vypadat jako běžné loupežné přepadení, jehož oběť byla nemilosrdně zbita. Kolem vraždy by bylo mnohem větší pozdvižení – a strážníci viděli Mickymu do obličeje, i když jen krátce.

Násilníci se zjevnou nechutí Tonia pustili; zůstal ležet bez hnutí. „Vyndejte mu všecko z kapes!“ šeptal Micky.

Tonio se nepohnul ani teď, když mu vzali hodinky s řetízkem, zápisník, pár mincí, hedvábný kapesník a klíč. „Ten klíč mi dejte,“ požádal Micky. „Ostatní je vaše.“

Starší z těch dvou, jmenoval se Barker a přezdívali mu Rafan, řekl: „Dejte nám peníze.“

Strčil každému deset liber ve zlatých sovereignech.

Rafan mu odevzdal klíč. Visel na něm na provázku papírový štítek s číslem jedenáct. Nic víc Micky nepotřeboval.

Obrátil se, že vyjde z uličky – a zjistil, že je někdo pozoruje. Na ulici stál nějaký muž a díval se na ně. Mickymu se rozbušilo srdce.

Rafan ho uviděl o chvilku později. Zamumlal kletbu a zdvihl své železo, aby muže srazil. Vtom se Micky vzpamatoval a zadržel Rafanovu ruku: „Ne, to není potřeba. Podívej se na něj.“

Ten člověk je sledoval s otevřenými ústy a prázdným pohledem v očích – byl slabomyslný.

Rafan nechal zbraň klesnout. „Ten nám neuškodí,“ řekl. „Nemá všech pět pohromadě.“

Micky se kolem něho protáhl do ulice. Když se ohlédl, viděl, jak Rafan a jeho společník zouvají Toniovi boty.

Micky jen doufal, že už ty dva nikdy neuvidí.

Vešel do hotelu. K jeho úlevě nebyl u pultu v malé hale pořád ještě nikdo. Šel po schodech nahoru.

Hotel tvořily tři domy navzájem propojené a Mickymu chvíli trvalo, než se v něm jakžtakž vyznal, ale po dvou či třech minutách vstupoval do pokoje číslo 11.

Byla to těsná, nevalně čistá místnost s nábytkem kdysi okázalým, dnes prostě zvetšelým. Micky si položil klobouk a hůl na židli a začal rychle a metodicky hledat. V psacím stole našel kopii článku pro Times a sebral ji. To ovšem nemělo valnou cenu. Buď má Tonio další kopie, nebo může článek napsat znovu. Ale aby mu článek k uveřejnění přijali, musí předložit nějaký důkazní materiál a ten Micky hledal.

V prádelníku objevil román Vévodkyně sodomská, který by byl rád odcizil, ale řekl si, že by to bylo zbytečné riziko. Vyházel Toniovy košile a spodní prádlo na zem. Nikde nic. Stáhl z postele ložní prádlo, prohmatal polštáře, není-li v nich něco tvrdého, a prozkoumal matrace. Pod nimi konečně našel, po čem se pídil.

Ve velké obálce byl svazek listin stažený kancelářskou páskou.

Než mohl dokumenty prozkoumat, ozvaly se v hale kroky. Upustil balíček a postavil se za dveře. Kroky minuly pokoj a ztichly.

Roztrhl pásku a probíral se dokumenty. Byly psány španělsky a opatřeny razítkem jednoho palmského advokáta. Byly to místopřísežné výpovědi svědků, kteří viděli bičování a popravy v ledkových dolech Mirandovy rodiny.

Micky zdvihl svazeček papírů k ústům a políbil jej. Jeho modlitby byly vyslyšeny. Schoval si papíry pod kabát. Než je zničí, musí si poznamenat jména a adresy svědků. Právníci asi mají kopie těch prohlášení, ale ty jim nebudou k ničemu, když zmizí svědci. A na to se Micky může spolehnout, když je zná. Pošle jejich adresy domů a papá se o ně postará.

Je tu ještě něco jiného? Rozhlížel se po pokojíku. Byl tu nepořádek. Pro něho už tady nebylo nic. Má, co potřeboval. Bez důkazů je Toniův článek bezcenný.

Opustil pokoj a sešel po schodech dolů.

K jeho překvapení seděl za pultem v hale recepční. Vzhlédl a zeptal se důtklivě: „Mohu vědět, co tady pohledáváte?“

Micky se rozhodl pohotově. Bude-li toho člověka ignorovat, ten ho patrně jen odsoudí jako hrubiána, kdežto když mu bude něco vysvětlovat, dá mu možnost zapamatovat si, jak vypadá. Neřekl nic a vykročil na ulici. Recepční za ním nešel. Když míjel uličku, uslyšel slabé volání o pomoc. Tonio se plazil k ulici a zanechával za sebou krvavou stopu. Při tom pohledu se Mickymu chtělo zvracet. Znechuceně zkrabatil tvář, odvrátil pohled a šel dál.

III.

Zámožné dámy a blahobytní pánové mívali ve zvyku chodit odpoledne po návštěvách. Byl to únavný obyčej a Maisie tak čtyřikrát do týdne ukládala služebnictvu, aby ji zapíralo. V pátek návštěvníky přijímala, a to se jich během odpoledne vystřídalo dvacet až třicet. Byli to víceméně titíž lidé, z Marlboroughského kroužku, z židovské obce, ženy

„pokrokového“ smýšlení jako Rachel Bodwinová a několik manželek nejdůležitějších Sollyho obchodních partnerů.

Do té poslední kategorie patřila Emily Pilasterová. Její manžel Edward jednal se Sollym o financování železnice v Kordově a Maisie se domnívala, že s tím Emilyina návštěva nějak souvisí. Ona se však zdržela celé odpoledne a zůstávala ještě o půl šesté, když už všichni ostatní odešli.

Ta hezká dívka s velkýma modrýma očima, sotva dvacetiletá, vypadala už na první pohled tak utrápeně, že Maisii nepřekvapilo, když řekla: „Mohla bych si, prosím, s vámi promluvit o něčem osobním?“

„Samozřejmě, oč jde?“

„Doufám, že se neurazíte, ale já nemám nikoho, komu bych se s tím svěřila.“

To vypadalo na nějaký sexuální problém. Nebylo by to poprvé, co nějaká dobře vychovaná dívka požádala Maisii o radu ve věci, se kterou by nešla za svou matkou. Snad se něco doslechly o její nevázané minulosti nebo prostě před ní necítily ostych. „Mě hned tak neurazíte,“ podotkla Maisie. „O čem byste si chtěla pohovořit?“

„Můj manžel mě nenávidí,“ pronesla a rozplakala se. Maisii jí přišlo líto. Znala Edwarda z někdejších dob v Argyll Rooms a už tenkrát byl sprostota sama. Dnes byl určitě ještě horší. Nemohla než cítit s tou chudinkou, která se za něj provdala.

„Víte,“ vzlykala Emily, „jeho rodiče chtěli, aby se oženil, ale on nechtěl, tak mu nabídli velké peníze a společnictví v bance; tím se dal přesvědčit. A já s tím souhlasila, protože si to moji rodiče přáli a on se mi zdál stejně vhodný jako kdokoli jiný, a pak jsem chtěla mít děti. Ale on mě nikdy neměl rád a teď, když už má peníze a je společníkem, nemůže mě ani vidět.“

Maisie vzdychla. „Možná vám bude připadat tvrdé, že to říkám, ale nejste na tom o nic hůř než tisíce jiných žen.“

Emily si otřela oči kapesníkem a usilovně přemáhala pláč. „Já vím a nerada bych, abyste si myslela, že se lituji. Je mi jasné, že se s tím musím nějak vyrovnat. A vím, že bych to dokázala, kdybych mohla mít dítě. To je vlastně jediné, co jsem kdy chtěla.“

Děti jsou útěchou většiny nešťastně vdaných žen, uvažovala Maisie. „A je nějaký důvod, proč byste děti mít neměla?“

Emily se nepokojně zavrtěla na pohovce, rozpaky se div nepropadla, ale na její dětské tvářičce bylo znát odhodlání. „Já jsem vdaná už dva měsíce, a ještě se nic nestalo.“

„To zatím není tak dlouho…“

„Ne, já nemyslím, že už bych měla být těhotná.“

Maisie věděla, jak těžko se tahle děvčata vyjadřují konkrétně, a pokoušela se ji otázkami vést. „Lehá si k vám do postele?“

„Zpočátku ano, ale teď už ne.“

„Když to dělal, co se tam nedařilo?“

„Potíž je v tom, že já pořádně nevím, co se mělo dít.“

Maisie opět vzdychla. Jak mohou matky pouštět dcery k oltáři v takové nevědomosti? Uvědomila si, že Emilyin otec je metodistický kněz. Tím to bylo jen horší. „Mělo se dít tohle,“ začala. „Váš manžel vás líbá a dotýká se vás po těle, čuráček se mu prodlouží a ztvrdne a on vám ho dá mezi nohy. Většina děvčat to má ráda.“

Emily se dokrvava zarděla. „To líbání a dotýkání bylo, ale víc nic.“

„Ztvrdl mu čuráček?“

„Ona byla tma.“

„Vy jste ho necítila?“

„Jednou jsem mu ho musela třít.“

„A jaký byl? Tvrdý jako svíčka nebo měkký jako žížala? Nebo něco napůl, dejme tomu jako párek, než ho dáte vařit?“

„Byl měkký.“

„A když jste ho třela, tak ztvrdl?“

„Ne. Jeho to hrozně rozhněvalo a uhodil mě a řekl, že nejsem k ničemu. Je to moje vina, paní Greenbournová?“

„Ne, není to vaše vina, i když muži to obyčejně na ženy svádějí. Je to běžný problém a říká se tomu impotence.“

„Co tu impotenci působí?“

„Plno různých věcí.“

„Znamená to, že nemůžu mít dítě?“

„Dokud nedokážete, aby mu čuráček ztvrdl, tak ne.“

Emily vypadala k uzoufání. „Já to dítě tolik chci. Jsem hrozně osamělá a nešťastná, ale kdybych měla dítě, smířila bych se se vším ostatním.“

Maisii bylo divné, co s Edwardem je. Za oněch časů rozhodně impotentní nebyl. Může nějak Emily pomoci? Snad by mohla zjistit, jestli je Edward nemohoucí vůbec, nebo jen se

svou ženou. To by věděla April Tilsleyová. Edward byl pravidelným návštěvníkem nevěstince U Nellie, ještě když Maisie s April naposledy mluvila – i když to už bylo před léty; pro dámu ze společnosti nebylo nijak snadné udržovat přátelství s přední londýnskou „madame“. „Znám někoho, kdo má Edwardovi důvěrně blízko,“ řekla opatrně. „Snad by nám ta žena mohla váš problém vysvětlit.“

Emily polkla. „Chcete říct, že má milenku? Prosím vás, řekněte mi to. Musím vědět, na čem jsem.“

Je to urputné děvče, pomyslela si Maisie. Může být nevědomá a naivní, ale co chce, to si prosadí. „Ta žena není jeho milenka. Ale pokud nějakou má, ona by to mohla vědět.“

Emily přikývla. „Ráda bych se s tou vaší přítelkyní sešla.“

„Nevím, jestli byste měla vy osobně…“

„Já chci. On je můj manžel, a pokud se o něm bude mluvit něco špatného, chci to slyšet.“ Zase byl v jejím obličeji ten úporný výraz, když pokračovala: „Udělám cokoli, musíte mi věřit – cokoli. Můj život by byla poušť, kdybych tady selhala.“

Maisie se rozhodla její odhodlání vyzkoušet. „Moje přítelkyně se jmenuje April Tilsleyová. Patří jí bordel nedaleko Leicester Square. Je to dvě minuty odtud. Jste ochotná tam se mnou zajít?“

„Co je to bordel?“ zeptala se Emily.

Drožka zastavila před podnikem U Nellie. Maisie vystrčila hlavu a pátravě se rozhlédla po ulici. Nestála o to, aby ji někdo známý viděl jít do nevěstince. Tohle však byla hodina, kdy se většina lidí z jejích vrstev strojila k večeři a na ulici byl jen tu a tam nějaký ošuntělec. Vystoupily s Emily z vozu. Kočímu zaplatila už předem. Dveře podniku nebyly zamčené. Vešly dovnitř.

Denní světlo tady působilo nelaskavě. V noci snad mohly ty prostory dělat dojem odkvétající elegance, usoudila Maisie, ale teď stavěly na odiv jen sešlost a špínu. Sametové čalounění bylo odřené, stoly popálené od doutníků a s kruhy po sklenicích, hedvábné tapety se odloupávaly a erotické obrazy byly prostě vulgární. Jakási stará žena s dýmkou v ústech stírala podlahu. Zdálo se, že dvě honosně oblečené dámy na ni nedělají žádný zvláštní dojem. Maisie se ptala po April, stařena jen ukázala palcem na schodiště.

Našly April nahoře v kuchyni, jak popíjí čaj s několika ženami kolem stolu. April zprvu Maisii nepoznala a obě na sebe hezkou chvíli hleděly. Maisie zjistila, že její přítelkyně se mnoho nezměnila. Byla pořád štíhlá, s tvrdými rysy ve tváři a bystrým pohledem. Snad vypadala trochu unaveně z přílišného ponocování a laciného šampaňského, ale nad tím převládal spokojený, sebevědomý výraz úspěšné podnikatelky. „Čím vám můžeme sloužit?“ zeptala se.

„Ty mě nepoznáváš, April?“ řekla Maisie a v tu chvíli April zavýskla radostí, vyskočila a objala ji.

Když se políbily, obrátila se April k ostatním ženám v kuchyni a řekla: „Holky, tohle je paní, která dokázala to, o čem se nám všem jenom zdá. Kdysi Myriam Rabinowiczová, potom Maisie Robinsonová a teď manželka Sollyho Greenbourna.“

Ženy jí sborem provolaly slávu jako hrdince. Bylo jí hanba, nečekala, že April podá tak hutné vylíčení jejího příběhu – zvlášť před Emily Pilasterovou –, ale teď už se nedalo nic dělat.

„Dejme si na oslavu gin,“ prohlásila April. Posadily se, jedna žena přinesla láhev a nalila do sklenic. Maisii gin nikdy nechutnal a dnes, kdy si zvykla na nejlepší šampaňské, tím méně, ale hodila ho do sebe, aby nekazila společnost. Viděla, jak Emily usrkává a tváří se kysele. Ve sklenicích se hned objevila další runda.

„Tak co vás k nám přivádí?“ tázala se April

„Manželský problém,“ řekla Maisie. „Tady moje přítelkyně má impotentního manžela.“

„Přiveďte nám ho sem, drahoušku,“ obrátila se April na Emily. „My ho vyléčíme.“

„Mám dojem, že on už váš zákazník je,“ řekla Maisie.

„Jak se jmenuje?“

„Edward Pilaster.“

April strnula. „Propána.“ Upřeně se podívala na Emily. „Tak vy jste Emily. Děvenko ubohá.“

„Vy víte, jak se jmenuji?“ vyhrkla Emily udiveně. „To znamená, že on o mně s vámi mluví.“ Přihnula si ginu.

Jedna z žen podotkla: „Edward není impotentní.“

Emily zrudla. „Promiňte,“ řekla ta žena. „On obyčejně chce mě.“ Byla vysoká, měla tmavé vlasy a bujné poprsí. Maisie si říkala, že ve svých ušmudlaných šatech a s cigaretou v ústech nevypadá zrovna vábně, ale patrně se to zlepšilo, když se upravila.

Emily se zase vzpamatovala. „To je zvláštní," řekla. „On je můj manžel, ale vy o něm víte víc nežli já. A já neznám ani vaše jméno."

„Lily."

Nastala chvíle rozpačitého ticha. Maisie upíjela gin, druhá sklenička jí chutnala líp než první. Uvědomovala si, jak pitvorná je ta scéna: Kuchyně, holky v nedbalkách, cigarety a gin, Emily, která si ještě před hodinou nebyla jistá, jak vypadá pohlavní styk, a teď si povídá o manželově impotenci s jeho oblíbenou prostitutkou.

„Odpověď na naši otázku vypadá takhle," prohlásila April rezolutně. „Edward se svou manželkou nic nesvede, protože u toho není Micky. Jemu se prostě nepostaví, když je se ženou sám."

„Micky?" nevěřila Emily svým uším. „Micky Miranda? Ten kordovský vyslanec?"

April přikývla. „Oni dělají všechno spolu, hlavně tady. Jednou nebo dvakrát přišel Edward sám, ale nebylo z toho nic."

Emily vypadala zmateně. Maisie položila samozřejmou otázku: „Co vlastně ti dva provádějí?"

Odpověděla Lily: „Nic kdovíjak složitého. Vyzkoušeli za ta léta různé variace. V poslední době si zamanuli chodit oba do postele s jednou holkou; obyčejně jsem to já nebo Muriel."

Maisie pokračovala: „Ale odbude si to Edward celé pořádně? Chci říct, jestli mu opravdu stojí?"

Lily kývla: „To je bez debaty."

„Myslíte si, že jiným způsobem by to Edward nesvedl?"

Lily se zamračila: „Já bych neřekla, že tolik záleží na tom, co provádějí, s kolika holkami a tak. Když je u toho Micky, tak mu to jde, když u toho není, je Edward vedle."

Maisie řekla: „To skoro vypadá, jako by Edward doopravdy miloval Mickyho."

Emily pronesla malátně: „Já si připadám jako v nějakém snu či co." Pořádně si lokla ginu. „Je možné, aby tohle všecko byla pravda? Vážně se takové věci dějí?"

April řekla: „Ani to nechtějte vědět. Edward a Micky jsou ještě andílkové proti některým našim zákazníkům."

I Maisii to zaráželo. Pomyšlení, že Micky a Edward se milují s jednou ženou dohromady, jí připadalo tak komické, že měla chuť vybuchnout smíchy, a měla co dělat, aby to nutkání přemohla.

Vzpomněla si na tu noc, kdy Edward přistihl ji a Hugha při milování. Edward se vzrušením přestával ovládat, to si pamatovala; vytušila přitom, že tu chlípnost v něm vzbudila představa, že by s ní souložil hned po Hughovi. „Houska s máslem!“ řekla.

Několik žen se zahihňalo.

„To je ono,“ zasmála se April.

Emily se usmála také, ale nechápavě. „Já tomu nerozumím.“

April vysvětlovala: „Někteří mužští mají rádi housku namazanou máslem.“ Prostitutky se už smály na celé kolo. „To je žena, se kterou se právě vyspal jiný mužský.“

Emily se začala kuckat a v tu chvíli se všechny rozchechtaly až k slzám. To dělá kombinace ginu, celé té spletité situace a řečí o zvláštních mužských choutkách, říkala si Maisie. Svým pikantním termínem prostě uvolnila napětí. Pokaždé, když už smích polevoval, některá z nich plácla: „Houska s máslem!“ a hned se zase celá společnost svíjela smíchy.

Nakonec už je veselost nadobro vyčerpala. Když bylo ticho, řekla Maisie: „Ale jak pomůžeme Emily? Ona chce dítě. Jenže pozvat Mickyho, aby si vlezl do postele s ní a s Edwardem, to sotva může.“

Emily zas už seděla jako hromádka neštěstí.

April se jí podívala do očí: „Máte dost kuráže, Emily?“ zeptala se.

„Udělám cokoli,“ řekla Emily. „Opravdu, cokoli na světě.“

„Jestli to myslíte vážně,“ říkala April pomalu, „tak bychom něco zkusit mohly.“

IV.

Josef Pilaster dojedl z velkého talíře jehněčí ledvinky s míchanými vejci a začal si mazat topinku máslem. Augusta často uvažovala, zda běžné návaly špatné nálady u mužů středního věku nemají něco společného s množstvím masa, které snědí. Při pouhém pomyšlení na ledvinky k snídani se jí dělalo špatně.

„Do Londýna přijel Sidney Madler,“ řekl. „Dnes ráno se s ním sejdu.“

V první chvíli Augusta nevěděla, o kom mluví. „Madler?“

„Z New Yorku. Zlobí se, že Hugh není společníkem.“

„Co je mu do toho? To je přece drzost!“ Mluvila přezíravě, ale dostala pořádnou zlost.

„Já vím, co bude říkat,“ pokračoval Josef. „Když jsme vytvořili společný podnik s Madlerem a Bellem, patřila k tomu dohoda, že londýnskou část operací povede Hugh. A on teď dal výpověď, jak víš.“

„Ale to přece nebylo tvoje přání, aby dal výpověď.“

„To ne, ale mohl jsem si ho udržet, kdybych mu nabídl společnictví.“

Augusta viděla, že Josef by mohl povolit. To ji lekalo. Musí mu pozvednout sebevědomí. „Jsem si jistá, že nedovolíš lidem z venku, aby rozhodovali, kdo bude v bance Pilasterových společníkem.“

„To tedy nedovolím.“

Augustu něco napadlo: „Může pan Madler vypovědět ten společný podnik?“

„Může, ale ještě tím nepohrozil.“

„Je v tom hodně peněz?“

„Bylo. Ale když Hugh odejde ke Greenbournovým, vezme si asi většinu těch obchodů s sebou.“

„Takže fakticky málo záleží na tom, co si myslí pan Madler.“

„Dejme tomu. Ale něco mu říci musím. Vždyť vážil cestu z New Yorku jen proto, aby se s námi o tom pohádal.“

„Řekni mu, že si Hugh vzal nemožnou ženskou. To snad pochopí.“

„Určitě.“ Josef vstal. „Sbohem, drahoušku.“

Augusta vstala a políbila ho na ústa. „Nedej se, Josefe,“ pravila.

Narovnal se v ramenou a energicky sevřel ústa. „Buď bez obav.“

Když odešel, poseděla chvíli u stolu a srkala kávu v úvahách, jak nebezpečná je tahle hrozba. Pokusila se povzbudit Josefův vzdor, ale to může účinkovat jen do jisté míry. Bude muset situaci velmi pečlivě sledovat.

Překvapilo ji, když slyšela, že Hughův odchod bude stát banku mnoho peněz. Vůbec ji nenapadlo, že na Edwardově postupu a Hughově pádu bude ona osobně tratit. Chvíli dumala o tom, nemůže-li svým počínáním ohrožovat banku, ten základ

všech jejích nadějí a plánů. Ale to je přece směšné. Banka je nesmírně bohatá, neohrozí ji nic, nač by se Augusta zmohla.

Byla už téměř po snídani, když vplul dovnitř Hastead a oznámil, že přišel pan Fortescue. Rázem vypudila z hlavy Sidneyho Madlera. Tohle je mnohem důležitější. Tep se jí zrychlil.

Michael Fortescue byl politik, jehož si ochočila. Vyhrál doplňovací volby v Deaconridge díky Josefově finanční pomoci, byl teď poslancem a měl zač být Augustě vděčný. Dala mu jednoznačně najevo, jak má dluh splatit: Napomoci tomu, aby byl Josef povýšen do šlechtického stavu. Doplňovací volby stály pět tisíc liber, dost na to, aby se v Londýně koupil přepychový dům, ale skromná cena za titul. Doba návštěv byla odpoledne, takže ranní návštěvníci přicházeli zpravidla s něčím naléhavým. Byla si jista, že Fortescue by se neobjevil tak časně, kdyby neměl nějakou novinku ohledně jejích aristokratických záměrů, a proto ten zrychlený tep. „Uveďte pana Fortescuea na vyhlídku," nařídila komorníkovi. „Hned za ním přijdu." Chvíli ještě poseděla, aby získala klid.

Její kampaň zatím pokračovala podle plánu. Arnold Hobbes uveřejnil ve svém časopise The Forum řadu článků volajících po šlechtických titulech pro představitele obchodních kruhů. Lady Morteová o tom hovořila s královnou a opěvovala Josefovy zásluhy; prohlašovala, že na Její Výsost to zřejmě učinilo dojem. A Fortescue sdělil ministerskému předsedovi, že veřejné mínění tuto myšlenku široce podporuje. Teď snad všechno to úsilí ponese ovoce.

Augusta už to napětí skoro nemohla snést a maličko popadala dech, jak chvátala do schodů, hlavu plnou lichotivých slov, která jako by už slyšela: Lady Whitehavenová… hrabě a hraběnka z Whitehavenu… velmi dobře, mylady… jak si lady ráčí přát…

Vyhlídka byla zvláštní místnost. Ležela nad průčelní halou a vstupovalo se do ní dveřmi v polovině schodiště. Měla arkýřové okno do ulice, ale podle toho svůj název nedostala. Neobvyklé totiž na ní bylo okno vnitřní, vedoucí do hlavního prostoru haly. Lidé v hale netušili, že je někdo pozoruje, a během let Augusta z této skvělé pozorovatelny zahlédla leccos zajímavého. Pokoj byl neokázalý, malý a útulný, s nízkým stropem a krbem. Augusta tu přijímala ranní návštěvy.

Fortescue byl vysoký mladý muž úhledného zevnějšku; pozoruhodné na něm byly velké ruce. Zdál se trochu nervózní. Augusta si sedla těsně k němu na sedátko u okna a vřele, povzbudivě se na něho usmála.

„Právě jsem byl u ministerského předsedy," řekl.

Augusta ze sebe stěží vypravila pár slov: „Mluvili jste o šlechtických titulech?"

„Ano, mluvili. Podařilo se mi přesvědčit ho, že je načase, aby bankovnictví bylo zastoupeno v Horní sněmovně, a on má teď v úmyslu dát šlechtický titul někomu z City."

„To je báječné!" zvolala Augusta. Jenže Fortescue se tvářil nějak nešťastně, rozhodně ne jako nositel dobrých zpráv. „Tak proč se díváte tak zasmušile?"

„Mám také špatnou novinu," řekl Fortescue a najednou měl výraz mírně ustrašený.

„Jakou?"

„Obávám se, že chce dát šlechtický titul Benu Greenbournovi."

„Ne!" Augustu jako by píchl špendlíkem. „Jak je to možné?"

Fortescue přešel do defenzivy. „On může povýšit na šlechtice koho chce. Je přece ministerský předseda."

„Ale já to všechno nepodnikala kvůli Benu Greenbournovi!"

„Souhlasím s vámi, že to je ironie," mumlal Fortescue. „Ale já jsem dělal, co jsem mohl."

„Nebuďte tak pohodlný," vyštěkla. „Pokud aspoň chcete, abych vám pomohla v příštích volbách."

V očích mu kmitl vzdor a ona měla na okamžik dojem, že se jí vymyká z rukou, že jí řekne, že svůj dluh splatil a teď už ji nepotřebuje, ale vzápětí sklopil oči a řekl: „Ujišťuji vás, že mne ta zpráva přímo zdrtila…"

„Počkejte, nechte mne přemýšlet," přerušila ho a začala přecházet po místnosti. „Musíme přijít na něco, čím bychom změnili premiérův názor… Musíme z toho udělat skandál. Jaké slabiny má Ben Greenbourne? Jeho syn se oženil s holkou z ulice, ale to by nestačilo…" Napadlo ji, že kdyby Greenbourne dostal titul, zdědil by ho Solly a Maisie by se jednou stala hraběnkou. To by bylo k zbláznění. „Jaké politické názory má Greenbourne?"

„To nikdo neví."

Podívala se na mladého muže a viděla, že trucuje. Uvědomila si, že s ním mluvila příkře. Posadila se vedle něho a

vzala jednu jeho velkou tlapu do dlaní. „Vy máte pozoruhodný politický instinkt, toho jsem si na vás všimla nejdřív. Povězte mi, co o něm soudíte.“

Fortescue ihned roztál, jako většina mužů, když jim dopřála trochu něhy. „Kdyby se na něj naléhalo, přihlásil by se patrně k liberálům. Většina podnikatelů smýšlí liberálně a o většině Židů to platí také. Ale na veřejnosti své *názory* nikdy neprojevil, takže z něho těžko uděláte nepřítele konzervativní vlády…“

„Je to Žid,“ podotkla Augusta. „Z toho musíme vycházet.“

Fortescue se tvářil pochybovačně. „Ministerský předseda je sám židovského původu, a přesto je dnes lord Beaconsfield.“

„Já vím, ale on se dal pokřtít. A kromě toho…“

Fortescue pozvedl tázavě obočí.

„Mám také svůj instinkt,“ pravila Augusta, „a ten mi říká, že židovská víra Bena Greenbourna je klíčem ke všemu.“

„Kdybych mohl cokoli udělat…“

„Byl jste skvělý. Prozatím nemusíte dělat nic. Ale kdyby premiér začal mít pochyby o Benu Greenbournovi, připomeňte mu, že bezpečným náhradníkem je Josef Pilaster.“

„Spolehněte se, paní Pilasterová.“

Lady Morteová obývala na Curzon Street dům, který byl nad finanční možnosti jejího manžela. Dveře otevřel sluha v livreji s napudrovanou parukou. Augustu uvedli do ranního pokoje přeplácaného drahocennostmi z obchodů na Bond Street: zlatý svícen, obrázky ve stříbrných rámečcích, porcelánové ozdoby, křišťálové vázy a nádherný starý kalamář zdobený drahokamy, který musel stát tolik jako mladý závodní kůň. Augusta přezírala Harrietu Morteovou pro její slabost utrácet za věci, na které neměla peníze, ale zároveň byla ráda, že vidí známky nepolevující rozmařilosti této dámy.

Krátila si čekání přecházením po pokoji. Pokaždé, když si připomněla možnost, že by místo Josefa mohl být vyznamenán Ben Greenbourne, zmocnila se jí panika. Takovou kampaň by už podruhé nesvedla. A šly na ni mrákoty při představě, že všechna její lopota by měla vést k tomu, že hraběnkou by se nakonec stala ta mrňavá krysa, Maisie Greenbournová.

Lady Morteová vstoupila a pronesla odměřeně: „Jaké milé překvapení, že vás mohu přivítat v tuto denní dobu!“ To byla na Augustinu adresu výčitka, že přišla před obědem. Ocelově šedé

vlasy měla lady Morteová narychlo učesány a Augusta odhadovala, že ani její úbor není takový, jak by si přála.

Ale přijmout jsi mě musela, viď? myslela si Augusta. Bála ses, že jdu kvůli tvému bankovnímu kontu, tak ti nic jiného nezbylo.

Nahlas ovšem promluvila lichotně podlézavým tónem. „Přišla jsem se s vámi poradit o něčem velmi naléhavém."

„Prosím, ať je to cokoli…"

„Ministerský předseda vyjádřil souhlas s udělením šlechtického titulu jednomu z bankéřů."

„Výborně! Já jsem se o tom zmínila Jejímu Veličenstvu, jak víte. Zřejmě to mělo účinek."

„Jenže on ho chce dát naneštěstí Benu Greenbournovi."

„A božínku! To je nemilé."

Augusta by se vsadila, že Harriet Morteová má vskrytu duše z té pohromy radost. Vždyť Augustu nenávidí. „To je víc než nemilé," odtušila Augusta. „Vynaložila jsem na to veliké úsilí, a teď by měl mít prospěch největší konkurent mého muže!"

„To chápu."

„Byla bych ráda, kdybychom tomu mohli zabránit."

„Nejsem si jista, že je to v našich silách." Augusta předstírala, že uvažuje nahlas. „Udílení šlechtických titulů musí schválit královna, že ano?"

„To je pravda. Vlastně je udílí ona."

„Takže by v tom mohla něco udělat, kdybyste ji požádala."

Lady Morteová se pousmála. „Drahá paní Pilasterová, vy přeceňujete můj vliv." Augusta stiskla rty a nechala si líbit její povýšený tón. Lady Morteová pokračovala: „Její Veličenstvo dá těžko přednost mojí radě před tím, co říká premiér. Kromě toho, jaké důvody bych měla ke své námitce uvést?"

„Greenbourne je Žid."

Lady Morteová kývla. „Byla doba, kdy by tohle úplně stačilo. Pamatuji se, že Gladstone chtěl povýšit do šlechtického stavu Lionela Rothschilda; královna to bez váhání odmítla. Jenže to bylo před deseti lety. Od té doby máme Disraeliho."

„Ale Disraeli je křesťan. Greenbourne vyznává židovskou víru."

„Pochybuji, že by v tom byl velký rozdíl," přemítala lady Morteová. „Ale vyloučeno to není. Ona také stále kárá prince Waleského, že má mezi přáteli tolik Židů."

„Takže kdybyste se jí zmínila, že ministerský předseda hodlá z jednoho udělat šlechtice…“

„Mohu se o tom v rozhovoru zmínit. Nejsem si ovšem jistá, že to vaší věci skutečně prospěje.“

Augusta usilovně přemýšlela. „Mohli bychom se nějak přičinit o to, aby Její Veličenstvo věnovalo této záležitosti větší pozornost?“

„Kdyby se ozval nějaký protest na veřejnosti – třeba interpelace v parlamentě nebo články v tisku…“

„Tisk,“ řekla Augusta. Pomyslela na Arnolda Hobbese. „Ano. Myslím, že to by se dalo zařídit.“

Hobbese Augustina přítomnost v jeho stísněné, pokaňkané kanceláři dokonale vyvedla z míry. Nebyl s to se rozhodnout, jestli má uklízet, věnovat se jí nebo ji vystrnadit. Proto dělal všechno najednou v hysterickém zmatku: Přendával stohy papírů a tiskových obtahů z podlahy na stůl a zase obráceně; přinesl jí židli, sklenku sherry a misku sušenek; zároveň navrhl, že by si mohli jít pohovořit někam jinam. Nechala ho, aby se minutu nebo dvě takto zmítal, a potom pravila: „Pane Hobbesi, posaďte se, prosím vás, a poslouchejte mne.“

„Jistě, jistě,“ drmolil, klesl do křesla a zíral na ni přes umaštěné brýle.

Vylíčila mu v několika stručných větách případ Greenbournova možného šlechtictví.

„Nanejvýš politováníhodné,“ opakoval několikrát nervózně. „Nicméně nemyslím, že by moje Forum mohlo být obviněno z nedostatečně horlivé podpory myšlence, kterou jste mi laskavě vnukla.“

Za tu podporu jsi dostal dvě výnosná místa ve správních radách společností, kde má můj manžel hlavní slovo, říkala si Augusta. „Já vím, že to není vaše vina,“ řekla popuzeně. „Jde o to, co s tím můžete udělat dál?“

„Můj časopis je ve svízelném postavení,“ řekl ustaraně. „Když jsme se tak vydatně zasazovali, aby šlechtický titul dostal také nějaký bankéř, těžko teď můžeme úplně obrátit a protestovat, když se to stane.“

„Ale vaším úmyslem nebylo, aby takovou poctu získal Žid.“

„Jistě, jistě, ale mezi bankéři je Židů velice mnoho.“

„Nemohl byste napsat, že ministerský předseda má na výběr dost a dost bankéřů křesťanských?“

Stále se zdráhal: „To bychom sice mohli…“

„Tak to udělejte!“

„Promiňte, paní Pilasterová, ale to by samo o sobě nestačilo.“

„Já vám nerozumím,“ odsekla netrpělivě.

„Jde o profesionální přístup. Já potřebuji něco, čemu my novináři říkáme výpad z boku. Například bychom mohli obvinit Disraeliho – nebo lorda Beaconsfielda, jak ho dnes titulujeme –, že straní lidem své rasy. To by byl výpad z boku. Jenže on je muž tak bezúhonný, že bychom s tímhle osočením pohořeli.“

Augusta nenáviděla přešlapování na místě, ale držela svou netrpělivost na uzdě, protože chápala, že tady problém skutečně je. Chvíli uvažovala a naráz tu byl nápad. „Když se Disraeli ujímal svého křesla v Horní sněmovně, probíhal ten ceremoniál normálně?“

„Myslím, že naprosto.“

„Skládal přísahu věrnosti na bibli?“

„Zajisté.“

„Na Starý i Nový zákon?“

„Už vás chápu, paní Pilasterová. Přísahal by Ben Greenbourne na křesťanské Písmo? Jak ho znám, tak sotva.“

Augusta pochybovačně zavrtěla hlavou. „Možná že by to udělal, kdyby se kolem toho nemluvilo. On není člověk, který by vyhledával nepříjemnosti. Ale dovede se pořádně vzepřít, když ho k tomu někdo dožene. Kdyby se od něho na veřejnosti halasně žádalo, aby přísahal stejně jako kdokoli jiný, postavil by se třeba na zadní. Nepřipustil by, aby se říkalo, že byl k něčemu přinucen.“

„Halasné požadavky veřejnosti,“ broukal si Hobbes. „Ano…“

„Mohl byste něco takového zařídit?“

Hobbes se pro tu myšlenku rozehříval. „Už jako bych to viděl,“ vyrážel vzrušeně. „ROUHAČSTVÍ V HORNÍ SNĚMOVNĚ. Tomu říkám výpad z boku, paní Pilasterová. Jste vynikající. Vy byste sama měla být novinářkou!“

„Jaká poklona!“ řekla. Jemu ten sarkasmus nedošel.

Hobbes pojednou zvážněl. „Pan Greenbourne je velmi mocný člověk.“

„Pan Pilaster také.“

„Jistě, jistě.“

„Mohu se tedy na vás spolehnout?“

Hobbes rychle zvážil pro a proti a rozhodl se zůstat pod praporem Pilasterových. „Nechte všechno na mně.“

Augusta kývla. Začínala mít lepší náladu. Lady Morteová popíchne královnu proti Greenbournovi, Hobbes tu věc rozvíří v tisku a Fortescue ve vhodnou chvíli pošeptá ministerskému předsedovi správnou alternativu: Josefa. Vyhlídky zase nevypadají špatně.

Měla se k odchodu, ale Hobbes chtěl ještě o něčem promluvit. „Mohu se osmělit a nadhodit ještě jedno téma?“

„No prosím.“

„Dostal jsem nabídku na koupi celkem levného tiskařského lisu. My totiž zatím tiskneme u jiných firem. Kdybychom měli vlastní zařízení, snížili bychom výrobní náklady a případně si ještě přivydělali tiskem jiných publikací.“

„To je mi jasné,“ řekla Augusta netrpělivě.

„Říkal jsem si, jestli by banka Pilasterových nebyla ochotna poskytnout obchodní půjčku.“

To je tedy cena za jeho další přispění. „Kolik by to mělo být?“

„Sto šedesát liber.“

Maličkost. A jestli se bude bít proti šlechtickým titulům pro Židy stejně energicky a kousavě, jako agitoval za šlechtické tituly pro bankéře, pak se to bohatě vyplatí.

Dodal: „Ujišťuji vás, že je to dobrá koupě.“

„Promluvím s panem Pilasterem.“ To se ví, že bude souhlasit, ale Hobbes si nesmí myslet, že dosáhl svého snadno. Bude si víc vážit toho, co získal se zdráháním.

„Děkuji vám. Setkání s vámi je vždycky potěšením, paní Pilasterová.“

„To doufám,“ pravila a vyplula ze dveří.

KAPITOLA ČTVRTÁ
Červen

I.

Na kordovském vyslanectví bylo ticho. Úřadovny v přízemí byly prázdné, tři pracovníci šli už před několika hodinami domů. Micky a Rachel pořádali v jídelně v prvním poschodí večeři pro několik málo pozvaných – byl to podtajemník na ministerstvu zahraničních věcí sir Peter Mountjoy s chotí, dánský vyslanec a chevalier Michele z italského vyslanectví –, ale hosté teď už také odešli a služebnictvo sklidilo. Micky se chystal ven.

Manželský život pro něj začínal být nudný. Pokoušel se šokovat nebo znechutit svou sexuálně nezkušenou ženu a nepovedlo se mu to. Její neutuchající zápal pro jakoukoli zvrácenost, která ho napadla, mu šla pomalu na nervy. Rozhodla se prostě, že ať si on žádá cokoli, ona mu vyhoví, a s jejím rozhodnutím nic nepohnulo. Nikdy se ještě nesetkal se ženou tak neotřesitelně logickou.

V posteli mu byla po vůli ve všem, ale zároveň byla přesvědčena, že mimo ložnici nemá být žena otrokyní svého manžela, a na obojím pevně trvala. Z toho vyplývaly neustálé rozbroje o běžných věcech jejich domácího soužití. Někdy se Mickymu podařilo převést jednu situaci ve druhou. Uprostřed sporu kvůli služebnictvu nebo penězům třeba řekl: „Vyhrň si šaty a lehni si na podlahu!“ a hádka skončila vášnivým objetím. Ale teď už to pokaždé neúčinkovalo; Rachel se někdy vrátila ke spornému tématu, sotva z ní vstal.

V poslední době trávil s Edwardem stále víc a víc večerů ve starých lovištích. Dnes se U Nellie pořádala maškarní noc. To byla jedna z Apriliných novinek. Všechny holky dostaly masky. April tvrdila, že dámy ze sexuálně vyžilé společenské smetánky se o těchto nocích vmísí mezi její personál. Některé ženy v maskách sice skutečně nepatřily k prostitutkám, ale Micky měl podezření, že tyhle cizinky jsou finančně potřebné ženy ze středních vrstev a žádné znuděné aristokratky, které by hledaly úchylné vzrušení. Ať už byla pravda jakákoli, maškarní noci byly zajímavé.

Micky se učesal, naplnil si pouzdro doutníky a šel po schodech dolů. K jeho překvapení stála Rachel v hale před

domovními dveřmi. Měla založené ruce a tvářila se odhodlaně. Přichystal se k boji.

„Je jedenáct hodin," řekla. „Kam tak pozdě jdeš?"

„Kčertu," odpověděl, „jdi mi z cesty." Vzal si klobouk a hůl.

„Jdeš do bordelu, kterému se říká U Nellie?"

Zarazil se a chvíli mlčel.

„Jak vidím, jdeš tam."

„S kým jsi o tom mluvila?" zeptal se.

Zaváhala a pak řekla: „S Emily Pilasterovou. Od ní jsem se dozvěděla, že ty a Edward tam chodíte pravidelně."

„Neměla bys poslouchat babské klepy."

„S tím musíš přestat," prohlásila.

„Už jsem ti říkal, aby ses nesnažila poroučet svému pánovi."

„Já ti neporoučím. Dávám ti ultimátum."

„Nehloupni. Uhni mi z cesty."

„Pokud mi neslíbíš, že tam už nebudeš chodit, opustím tě. Odejdu z tohoto domu ještě dnes večer a nikdy se nevrátím."

Pochopil, že to myslí vážně. Proto vypadala tak vyděšeně. Byla dokonce obuta navenek. „Nepůjdeš nikam," řekl. „Zamknu tě do tvého pokoje."

„To sotva. Sebrala jsem klíče od všech místností a zahodila je. V celém domě není jediný pokoj, který by se dal zamknout."

To udělala chytře. Zdálo se, že nadchází jeden z jejich nejnapínavějších soubojů. Zašklebil se na ni a poručil: „Svlékni si kalhotky."

„To dnes večer nepůjde, Micky," odpověděla. „Dlouho jsem si myslela, že to děláš proto, že mě miluješ. Teď už vím, že pro tebe je sex jenom způsob, jak ovládat lidi. Já dokonce pochybuji, jestli z něj máš skutečnou rozkoš."

Natáhl po ní ruce a sevřel její prsy. Byly v jeho rukou vlahé a těžké, i přes vrstvu prádla a šatů. Hnětl je a pozoroval její tvář, ale výraz se nezměnil. Pochopil, že dnes večer vášni nepodlehne. Sevřel je tvrdě, že musela cítit bolest, a pak ji pustil. „Co ti to vlezlo do hlavy?" zeptal se s nelíčeným zájmem.

„V takových místech, jako je Nelliin bordel, mohou muži dostat nakažlivé nemoci."

„Tam jsou děvčata naprosto čistá…"

„Prosím tě, Micky, nedělej ze sebe hlupáka."

Měla pravdu. Čistá prostitutka skutečně neexistovala. On měl náramné štěstí, že za celá ta léta, co do veřejných domů

chodil, chytil jen jednou lehkou nákazu neštovic. „Tak prosím," připustil. „Mohl bych dostat ošklivou nemoc."

„A přenést ji na mne."

Pokrčil rameny. „To už s sebou nese role manželky. Mohla bys ode mne dostat třeba příušnice, kdybych na ně onemocněl."

„Ale příjice je dědičná."

„Kam tím míříš?"

„Mohla bych ji předat svým dětem, kdybychom nějaké měli. A to právě nechci. Nepřivedu na svět dítě s tak hroznou nemocí." Rychle oddechovala, byla skutečně rozrušená. Myslí to smrtelně vážně, uvědomoval si. Ještě dodala: „Proto od tebe odejdu, když mi neslíbíš, že se přestaneš stýkat s prostitutkami."

Další hovor neměl smysl. „Uvidíme, jestli utečeš s přeraženým nosem," řekl a zvedl hůl k ráně.

Nedala se překvapit. Ránu odrazila a vrhla se ke dveřím. Micky s úžasem viděl, že jsou otevřené – musela se na to připravit už předtím, protože tušila, že ji napadne –, a Rachel byla v mžiku za nimi.

Micky pádil za ní. Venku ho čekalo další překvapení: U chodníku stál kočár. Rachel do něho skočila. Micky nestačil žasnout, jak pečlivě všechno naplánovala. Chtěl se vrhnout do vozu za ní, ale cestu mu zastoupil rozložitý muž s cylindrem. Byl to její otec pan Bodwin, právník.

„Jak vidím, odmítl jste napravit své chování," řekl.

„Vy unášíte mou ženu?" zuřil Micky nad tím, jak ho přelstili.

„Odchází z vlastní vůle." Bodwin mluvil poněkud rozechvěle, ale neústupně. „Vrátí se k vám, kdykoli budete ochoten se vzdát svých nemravných návyků. Pochopitelně s podmínkou, že se dáte lékařsky vyšetřit a budete zdráv."

Vteřinu měl Micky chuť ho udeřit, ale skutečně jen vteřinu. Násilí nebylo v jeho stylu. Ostatně ten advokát by ho bezpochyby zažaloval pro napadení a takový skandál by pošramotil jeho diplomatickou dráhu. Za to Rachel nestojí.

Kvůli čemu se to chci vlastně prát? tázal se sebe sama. „Můžete si ji nechat," řekl. „Já jsem s ní skoncoval." Vrátil se do domu a zabouchl dveře.

Slyšel, jak kočár odjíždí. Zarazilo ho, že najednou je mu Rachelina odchodu líto. Vzal si ji ovšem z čistě rozumové úvahy – chtěl přece Edwarda přimět, aby se oženil – a některé stránky jeho života budou bez ní jednodušší. Ale byť to bylo

zvláštní, našel zalíbení v tom každodenním názorovém střetání. Se ženou dosud nic takového nepoznal. Ovšem bylo to často i únavné a Micky si řekl, že koneckonců mu bude lépe samotnému.

Když se uklidnil, nasadil si klobouk a vyšel ven. Byla teplá letní noc, nebe bez mráčku a hvězdy zářily. Londýnské povětří bylo vždycky dýchatelnější v létě, kdy lidé nemuseli pálit uhlí, aby se ohřáli.

Při chůzi po Regent Street se v myšlenkách vrátil ke svým obchodním záležitostem. Od té doby, co dal před měsícem Tonia Silvu zmlátit, nebylo o jeho článku o ledkových dolech ani slechu. Tonio se patrně stále ještě zotavuje. Micky poslal otci zašifrovaný telegram se jmény a adresami svědků, kteří podepsali Toniovi místopřísežné prohlášení, a ti už dnes asi nežijí. Hugh vypadal jako pošetilec malující čerta na zeď a Edward se naparoval.

Mezitím se Edwardovi podařilo přimět Sollyho Greenbourna, aby se podílel na obligacích Santamarijské železnice s bankou Pilasterových. Snadné to nebylo. Solly Jižní Americe nedůvěřoval stejně jako většina investorů. Edward mu musel nabídnout vyšší provizi a zúčastnit se určitého Sollyho spekulačního plánu, než se dohoda uzavřela. Edward hrál i na strunu jejich kamarádství ze školy a Micky měl podezření, že nakonec o všem rozhodla Sollyho dobrosrdečnost.

Teď se koncipovaly smlouvy. Byl to proces zoufale vleklý. Mickymu přitom ztrpčovalo život, že papá nebyl s to pochopit, proč se tyhle věci nedají vyřešit za pár hodin. On chce peníze hned.

Ale když si Micky připomněl, kolik překážek překonal, byl se sebou docela spokojen. Když ho tenkrát Edward odbyl, vypadalo to, že jde o nesplnitelný úkol. Ale on s Augustou vmanévrovali Edwarda do manželství a postavení společníka. Pak se vypořádal s opozicí Hugha Pilastera a Tonia Silvy. Teď mu ovoce jeho snažení spadne každou chvíli do klína. V jeho vlasti bude Santamarijská železnice vždycky železnicí Mickyovou. Půl milionu liber je obrovská suma, větší než vojenský rozpočet celé země. Tenhle čin sám o sobě bude znamenat víc než všecko, co kdy dokázal jeho bratr Paulo.

Za několik minut vstupoval k Nellii. Zábava byla v plném proudu, všechny stoly byly obsazené, vzduch čpěl kouřem doutníků, oplzlé povykování a chraplavý smích přehlušovaly

malý orchestr, vyhrávající ze všech sil k tanci. Všechny ženy měly masky. Některé se spokojily s dominem, ale většina si na převleku dala záležet a některé byly zahaleny od hlavy k patě, vyjma očí a úst.

Micky se prodíral tlačenicí, kýval známým a některá děvčata líbal. Edward byl v herně, ale vstal, jakmile Micky vešel. „April má pro nás pannu," zahučel. Bylo už pozdě a on zřejmě hodně vypil.

Micky si na panenství nijak zvlášť nepotrpěl, ale poděšená dívka měla přece jen vždycky do sebe něco dráždivého, a tak ožívl. „Jak je stará?"

„Sedmnáct."

To tedy spíš znamená tak třiadvacet, usoudil Micky podle toho, jak běžně April upravuje věk svých děvčat. Mohla to být venkovská holka, která utekla z domova a v Londýně nevěděla kudy kam; mohli ji násilím odvléci z nějakého statku; nebo to prostě mohla být služka, kterou už přestalo bavit otročení za šest šilinků týdně.

Jeho paže se dotkla žena v černém dominu. Maskování bylo jen formální, hned poznal April. „Stoprocentní panna," pravila.

Určitě si Edwardovi za ten věneček řekla o pěkné peníze. „Ohledala jsi tu její blánu vlastní rukou?" zeptal se Micky skepticky.

April zavrtěla hlavou. „To není potřeba. Já poznám, kdy holka mluví pravdu."

„Jestli neucítím, jak to prasklo, nedostaneš nic," zahrozil, i když oba věděli, že Edward zaplatí tak jako tak.

„V pořádku."

„Co ta holka vykládá?"

„Že je sirotek, na vychování byla u strýce. Ten se jí chtěl za každou cenu co nejdřív zbavit a sjednal jí svatbu s nějakým dědkem. Když to odmítla, vyhodil ji na ulici. Zachránila jsem ji před životem ve stoce."

„Ty jsi hotový anděl," ušklíbl se Micky. Nevěřil z toho ani slovu. I když pod maskou neviděl April dobře do tváře, měl utkvělý dojem, že má něco za lubem. Zadíval se na ni nevěřícně. „Vyklop pravdu."

„To jsem udělala. Jestli ji nechcete, je tu šest dalších mužských, kteří zaplatí to co vy."

Edward řekl nedočkavě: „My ji chceme. Nech těch řečí, Micky. Podívejme se na ni."

„Pokoj číslo tři," řekla April. „Už na vás čeká."

Micky a Edward se vydali nahoru po schodech, kde se objímal jeden pár vedle druhého, a vešli do pokoje číslo tři.

Dívka stála v rohu. Měla na sobě jednoduchý mušelínový pláštík a celou hlavu jí kryla rouška opatřená jen výřezy pro oči a ústa. Mickyho se znovu zmocnilo podezření. Z hlavy a obličeje jí není vidět vůbec nic; co když je odporně ošklivá nebo dokonce nějak znetvořená. Je to nějaký podraz?

Jak na ni hleděl, uvědomil si, že se dívka třese strachy, a chtíč stoupající mu ze slabin potlačil obavy. Aby ji poděsil ještě víc, rychle k ní přikročil, rozhrnul jí župánek a popadl ji za ňadra. Trochu couvla a jasně modré oči se jí rozšířily hrůzou, ale vydržela jeho nápor. Prsy měla malé a pevné.

Její děs ho podnítil k brutalitě. On a Edward si obvykle se ženou chvíli pohráli, ale téhle se chtěl zmocnit naráz. „Klekni si na postel," poručil jí.

Poslechla. Postavil se za ni a vyhrnul jí župánek. Zakvílela strachy. Pod župánkem neměla na sobě nic.

Vnikl do ní snadněji, než čekal; April jí asi dala nějaký krém, aby se namazala. Pocítil překážku jejího panenství. Popadl ji boky a hrubě k sobě přirazil, až blána praskla. Začala vzlykat a to ho vydráždilo tak, že okamžitě dosáhl orgasmu.

Udělal místo Edwardovi. Na pyji měl krev. Teď, když bylo po všem, pocítil znechucení a přál by si, aby byl raději zůstal doma a šel do postele s Rachel. Pak si vzpomněl, že ho opustila, a bylo mu ještě hůř.

Edward otočil dívku na záda. Téměř spadla z postele a on ji musel za nohy přitáhnout zpátky. Rouška se jí při tom pohybu téměř svezla dolů.

Edward zasténal: „Panebože!"

„Co se děje?" řekl Micky bez velkého zájmu.

Edward klečel mezi dívčinými stehny s údem v ruce a civěl na tu napůl odkrytou tvář. Micky pochopil, že to musí být někdo, koho zná. Přihlížel bez dechu, jak si dívka snaží roušku zase přetáhnout. Edward jí v tom zabránil a strhl ji úplně.

Pak Micky spatřil velké modré oči a dětskou tvář Edwardovy manželky Emily.

„No to tu ještě nebylo!" vykřikl a začal se smát.

Edward se vzteky rozeřval: „Ty hnusná svině! Tys mě chtěla zneuctít!"

„Ne, Edwarde, ne!" volala, „chci ti pomoci – nám oběma!"

„Teď to vědí všichni!“ řval a uhodil ji do tváře.

Zmítala sebou a naříkala a on ji uhodil znovu.

Micky se chechtal čím dál více. Nic směšnějšího ještě nezažil. Muž jde do nevěstince a setká se tam s vlastní ženou.

Do pokoje vtrhla April, přivolaná křikem. „Nech ji být,“ snažila se Edwarda odtáhnout stranou.

Odstrčil ji. „Budu svou ženu trestat, jak se mi zachce,“ hulákal.

„Ty blázne bláznivá, vždyť ona chce jen dítě!“

„Dostane leda výprask!“

Chvíli zápolili. Edward udeřil Emily ještě jednou, pak mu dala April ránu za ucho. Zavřeštěl bolestí a překvapením, což Mickyho uvrhlo do dalšího záchvatu hysterického smíchu.

Konečně se April podařilo odtrhnout Edwarda od jeho manželky.

Emily se zvedla z postele. Kupodivu neběžela hned pryč. Místo toho promluvila na svého chotě. „Prosím tě, Edwarde, nevzdávej se. Já udělám všechno, co budeš chtít, všechno!“

Znovu se na ni vrhl. April ho chytila kolem nohou a strhla na kolena. „Utíkej, Emily,“ volala, „nebo tě ještě zabije!“

Emily s pláčem odběhla.

Edward nepřestával soptit. „Do toho všivého bordelu už nevkročím,“ běsnil a hrozil April pěstí.

Micky se svalil na pohovku, popadl se za břicho a smíchy div nepraskl.

II.

Maisie Greenbournová svým plesem uprostřed léta podstatně přispívala k úspěchu londýnské sezony. Vždycky měla ten nejlepší orchestr, nejchutnější lahůdky, odvážně výstřední dekorace a moře šampaňského. Ale tím hlavním důvodem, proč na něm nikdo nechtěl chybět, byla zaručená přítomnost prince Waleského.

Letos se Maisie rozhodla, že této příležitosti využije k rehabilitaci Nory Pilasterové.

Byla to nebezpečná strategie, protože kdyby nevyšla, čekalo by Noru i Maisii velké pokoření. Ale kdyby se vydařila, už by se nikdo neopovážil ohrnovat nad Norou nos.

Před plesem pořádala Maisie večeři v užším kroužku čtyřiadvaceti lidí. Princ na tuto večeři přijít nemohl. Hugh a Nora tu byli a Nora okouzlovala ve svém nebesky modrém tylovém rouchu pošitém drobnými satinovými mašličkami. Róba jí odhalovala ramena, aby vynikla její růžová pleť a kyprá postava.

Ostatní hosté se podivovali, že ji vidí u tabule, předpokládali však, že Maisie ví, co činí, a ona doufala, že mají pravdu.

Znala princův způsob uvažování a troufala si předvídat jeho reakce. Jenže on se občas nechoval podle očekávání a obracel se proti svým přátelům, zejména když měl pocit, že je využíván. Kdyby tohle potkalo Maisii, skončila by jako Nora, londýnská společnost by se k ní otočila zády.

Když na to pomyslela, děsilo ji, že takové riziko podstupuje zrovna kvůli Noře. Jenže to nebylo kvůli Noře, ale kvůli Hughovi.

Hugh si odbýval svou výpovědní lhůtu v bance Pilasterových. Byly to teď dva měsíce, co oznámil, že odchází. Solly se už nemohl dočkat, až Hugh začne pracovat u Greenbournových, ale Pilasterovi trvali na tom, aby u nich zůstal celé tři měsíce. Chtěli samozřejmě co nejvíc oddálit chvíli, kdy Hugh začne pracovat u jejich konkurence.

Po večeři, kdy se dámy vzdálily do umývárny, Maisie krátce pohovořila s Norou. „Drž se u mne, jak nejblíž to půjde," řekla jí. „Až přijde vhodný moment, abych tě představila princovi, nebudu tě moci shánět, musíš být po ruce."

„Přilepím se na tebe jako Skot na pětilibrovku," promluvila Nora koknejským žargonem a pak přešla do protahované mluvy horních vrstev: „Buď bez obav! Nikam neuteču!"

Hosté se začali sjíždět kolem půl jedenácté. Maisie normálně Augustu Pilasterovou nezvala, letos to ale udělala, aby Augusta byla svědkem Nořina triumfu, pokud k němu dojde. Napůl čekala, že Augusta odmítne, ale dostavila se mezi prvními hosty. Maisie pozvala i Hughova newyorského patrona Sidneyho Madlera, šarmantního bělovousého pána kolem šedesátky. Objevil se v nápadně americké verzi večerního úboru, s krátkým sakem a černou vázankou.

Maisie a Solly hodinu stáli a potřásali rukama, než přišel princ. Doprovodili ho do tanečního sálu a představili mu Sollyho otce. Ben Greenbourne se při pokloně zlomil v pase

jako pruský granátník se ztuhlými zády. Potom vzal princ Maisii k tanci.

„Mám pro vás mimořádně pikantní klípek, pane," prohodila ve víru valčíku. „Jen doufám, že vás nenazlobí."

Přitiskl ji blíže k sobě a pošeptal jí do ucha. „To začíná slibně, paní Greenbournová – tak spusťte."

„Týká se to toho skandálu na plese u vévodkyně z Tenbighu."

Cítila, jak strnul. „Ach ano. Vznikl tam mírný zmatek, to nesporně." Ztišil hlas. „Když ta dívka označila Tokolyho za starého nemravu, myslel jsem v první chvíli, že mluví na mne!"

Maisie se rozesmála, jako by to byla absurdní myšlenka, i když věděla, že mnoho lidí by soudilo stejně.

„Ale pokračujte, prosím," naléhal princ. „Bylo za tím víc, než se dalo pozorovat pouhým okem?"

„Vypadá to tak. Tokolymu totiž někdo řekl, naprosto neopodstatněně, že ta mladá dáma se – jak bych to řekla – nevzpírá namlouvání."

„Nevzpírá namlouvání!" uchichtl se potěšeně. „Ten termín si musím zapamatovat."

„A ji zase někdo varoval, aby se s ním nemazlila, jakmile si něco dovolí."

„Takže prakticky se musela strhnout scéna. Mazané. Kdo to má na svědomí?"

Maisie nepatrně zaváhala. Ještě nikdy nevyužila své známosti s princem k tomu, aby někoho potopila. Ale Augusta si to za svou zlomyslnost zaslouží. „Máte povědomí o tom, kdo je Augusta Pilasterová?"

„Jistě. To je matriarcha té druhé bankéřské rodiny."

„Tak to byla ona. To děvče, Nora, je provdáno za Augustina synovce Hugha. Augusta Hugha nenávidí a tohle mu provedla naschvál."

„To tedy musí být zmije. Ale neměla by osnovat takové scény, když jsem u toho. Skoro bych měl chuť ji nějak potrestat."

To byla chvíle, k níž Maisie směřovala. „Úplně by stačilo, kdybyste dal Noře znát, že je jí odpuštěno," řekla a zatajila dech v očekávání jeho odpovědi.

„A paní Augustu bych mohl postihnout nevšímavostí. Ano, myslím, že to udělám."

Tanec skončil. Maisie řekla: „Smím vám představit Noru? Ona tu dnes je.“

Podíval se na ni pátravě. „Vy jste si to naplánovala, lištičko?“

Toho se obávala. Nebyl hloupý a vystihl, že s ním mluvila s určitým záměrem. Bude líp to přiznat. Nasadila zkroušený výraz a ze všech sil se snažila o ruměnec. „Prohlédl jste mě. Jak jsem si mohla myslet, že něco utajím před vaším orlím zrakem.“ Pak odložila provinilou masku a podívala se na něho přímo a bezelstně. „Jaké pokání mi uložíte?“

Po tváři mu přelétl svůdnický úsměv. „Nepokoušejte mě. Já vám odpouštím.“

Maisie začala volně dýchat: Má to za sebou. Teď už je na Noře, aby na něho zapůsobila.

„Kdepak je Nora?“ rozhlížela se.

Vyčkávala opodál, jak jí Maisie uložila. Ta na ni mrkla a Nora se pohotově přiblížila. Maisie pravila: „Vaše královská Výsosti, mohu vám představit manželku pana Hugha Pilastera?“

Nora udělala pukrle a zamžikala.

Princ hltal očima její nahá ramena a bujné, růžové poprsí. „Okouzlující,“ řekl nadšeně. „Prostě okouzlující.“

Hugh sledoval s úžasem a radostí, jak Nora šťastně štěbetá s princem Waleským.

Ještě včera byla vyděděncem společnosti, živoucí důkaz toho, jak lze udělat z komára velblouda. Připravila banku o velký kontrakt a zničila Hughovi kariéru. Teď jí každá žena v sále záviděla: Flirtovala s následníkem trůnu. A celou tu proměnu způsobila Maisie.

Hugh pohlédl na tetu Augustu, stojící nedaleko něho se strýcem Josefem po boku. Nespouštěla oči z Nory a z prince. Snažila se o nezúčastněný výraz, ale Hugh poznal, že je skoro bez sebe. Jak té musí hýbat žlučí, když jí nezbývá než uznat, že Maisie, dívka z lidu, se kterou si před šesti lety pohrávala, je dnes o tolik vlivnější než ona.

Právě v tuhle nejvhodnější chvíli se u nich objevil Sidney Madler. S nevěřícími zraky se obrátil k Josefovi: „Je snad tohle ta žena, o které tvrdíte, že jako bankéřova žena je beznadějná?“

Ještě než mohl Josef odpovědět, promluvila Augusta.

„Kvůli ní ztratila banka velký kontrakt.“

„Ale neztratila," řekl Hugh. „Ta půjčka prošla."

Augusta se obrátila k Josefovi: „Hrabě Tokoly neměl námitky?"

„Patrně svůj záchvat zlosti dost rychle překonal," řekl Josef.

Augusta předstírala uspokojení, i když její neupřímnost bila do očí: „To je tedy štěstí."

Madler podotkl: „Finanční hlediska mají obyčejně vrch nad společenskými předsudky."

„Ano, tak to bývá." usoudil Josef. „Myslím, že jsem se unáhlil, když jsem Hughovi odepřel společnictví."

Augusta mu vpadla do řeči sladkým hlasem, z něhož čišela zloba: „Co to povídáš, Josefe?"

„Tohle jsou obchodní záležitosti, drahoušku, mužské starosti," odvětil pevně. „Ty si tím nelam hlavu." Obrátil se k Hughovi. „My bychom rozhodně nechtěli, abys pracoval pro Greenbournovy."

Hugh byl na rozpacích, co říci. Věděl, že Sidney Madler udělal velký poprask a strýc Samuel že ho podpořil, ale u strýce Josefa bylo neslýchané, aby přiznal svou chybu. Tak proč o tom tedy začíná mluvit? „Vy víte, proč odcházím ke Greenbournovým, strýčku," řekl.

„Ale u nich přece společníkem nikdy nebudeš," argumentoval Josef. „To bys musel být Žid."

„To já dobře vím."

„Nepracoval bys potom raději pro vlastní rodinu?"

Hugh zklamaně zjistil, že se ho Josef snaží jen přemluvit, aby zůstal jako zaměstnanec. „Ne, nepracoval bych raději pro vlastní rodinu," řekl dotčeně a shledal, že strýce jeho neoblomnost zaráží. „Když mám být upřímný, budu raději dělat pro Greenbournovy, kde budu mít pokoj od rodinných intrik," neodpustil si vyzývavý pohled na Augustu, „a kde moje odpovědnost a odměna budou záviset jen na mých schopnostech bankéře."

Augusta dala najevo pohoršení: „Dáváš přednost Židům před vlastní rodinou?"

„Nepleť se do toho," odbyl ji Josef příkře. „Ty víš, Hughu, proč to všechno říkám. Pan Madler má dojem, že jsme se k němu nezachovali správně, a všichni společníci si dělají starosti kvůli tomu, že nám odvedeš všechny naše severoamerické transakce, když nás opustíš."

Hugh se rozhodl zabrnkat strýcovi na nervy; bylo už načase promluvit tvrdě. „Nevrátil bych se, ani kdybyste mi dali dvojnásobný plat.“ Spálil za sebou mosty. „Jen jedna věc by mohla změnit moje stanovisko – kdybyste mne přijali za společníka.“

Josef si vzdychl. „S tebou se ale jedná ztuha.“

Madler podotkl: „Jako s každým správným bankéřem.“

„Tak dobrá,“ prohlásil konečně Josef. „Nabízím ti společnictví.“

Hughovi změkla kolena. Tak oni přece obrátili. Vzdali se. Já vyhrál. Nechtělo se mu věřit, že to je pravda.

Podíval se na Augustu. Obličej jí zkameněl sebeovládáním, neřekla nic; bylo jí jasné, že prohrála.

„V takovém případě,“ pronesl zdlouhavě, aby si tu chvíli vychutnal. Pomalu se nadechl. „V takovém případě přijímám.“

To už bylo na Augustu příliš. Zrudla a oči jí vystoupily z důlků. „Toho budete litovat do nejdelší smrti,“ zasyčela a dala si odchod.

Cestou ke dveřím vyrývala hotovou brázdu v tlačenici na tanečním parketu. Lidé ji sledovali znepokojenými zraky. Augusta si byla vědoma, že je jí na obličeji znát, jak zuří, a ráda by byla hnutí své mysli skryla, ale nešlo to. Všichni, které nenáviděla a kterými pohrdala, nad ní triumfovali. Ta pouliční holka Maisie, nedovzdělaný Hugh a nemožná Nora zmařili její plány a dosáhli svého. Dostala z toho žaludeční křeče a myslela, že omdlí.

Konečně byla u dveří a zastavila se na odpočívadle v prvním poschodí, kde nebylo tolik lidí. Chytila za knoflík kolemjdoucího sluhu: „Okamžitě zavolejte kočár paní Pilasterové.“ Odkvapil jako vítr. Aspoň že sluhům ještě nahání strach.

Opustila společnost, aniž s kýmkoli promluvila slovo. Manžel ať si jede domů v drožce. Celou cestu až do Kensingtonu tiše soptila.

Její majordom na ni čekal v hale. „V přijímacím salonu je pan Hobbes, madame,“ pronesl ospale. „Říkal jsem mu, že se možná vrátíte až ráno, ale trval na tom, že počká.“

„Co chce, pro všechno na světě?“

„To neřekl.“

Augusta neměla ani za nehet chuti setkat se s šéfredaktorem The Forum. Co tady pohledává tak časně ráno? Byla v pokušení ho ignorovat a jít rovnou do svého pokoje, ale pak si vzpomněla na povyšování do šlechtického stavu a usoudila, že bude lepší si s ním promluvit.

V přijímacím pokoji Hobbes před uhasínajícím ohněm usnul. „Dobré jitro!“ pravila Augusta z plných plic.

Polekal se a vyskočil, vyjeveně na ni zíral přes své zamaštěné brýle. „Paní Pilasterová! Dobré – ano, jitro.“

„Co vás sem přivádí v tak pozdní dobu?“

„Myslel jsem, že byste ráda jako první viděla tohle,“ řekl a podal jí časopis.

Bylo to nové číslo The Forum, ještě vonící tiskařskou černí. Na titulní straně četla titulek úvodníku: „Může být Žid lordem?“

Rázem se jí nálada zlepšila. Dnešní fiasko je možná jenom jedna porážka, připomněla si. Další bitvy má před sebou. Četla první řádky:

Jsme přesvědčeni, že není nic pravdivého na pověstech, které v těchto dnech kolují po Westminsteru a londýnských klubech a podle nichž ministerský předseda uvažuje o udělení šlechtického titulu jednomu významnému bankéři židovské rasy a víry.

Nikdy jsme se nezastávali pronásledování vyznavačů jiných náboženství než křesťanského. Nicméně snášenlivost může zajít příliš daleko. Prokázat nejvyšší poctu někomu, kdo otevřeně odmítá spasitelnost křesťanského učení, by bylo nebezpečně blízko rouhačství.

Ministerský předseda je ovšem sám židovského původu. Své víry se však zřekl a přísahu věrnosti Jejímu Veličenstvu složil na křesťanskou bibli. Jeho povznesením do šlechtického stavu tedy nevznikl žádný ústavní problém. Musíme si však položit otázku, zda nepokřtěný bankéř, o němž zmíněné pověsti hovoří, by byl ochoten zapřít svou víru natolik, aby přísahal na Starý i Nový zákon. Kdyby měl trvat pouze na zákoně Starém, jak by se biskupové v Horní sněmovně mohli zdržet protestu?

Nepochybujeme, že onen muž je loajální občan a čestný obchodník…

Atakdále, atakdále. Augusta se radovala. Pozvedla zrak. „Dobrá práce,“ řekla. „To by mělo vyvolat rozruch.“

„Také doufám.“ Hobbes při těch slovech sáhl do náprsní kapsy a vytáhl list papíru. „Dovolil jsem si uzavřít smlouvu na koupi tiskařského lisu, jak jsem se vám o tom zmiňoval. Účet…“

„Zajděte ráno do banky,“ odbyla ho úsečně Augusta, aniž papíru věnovala pozornost. Nedokázala prostě být k Hobbesovi delší dobu zdvořilá, jakkoli dobře jí sloužil. Něco na jeho chování ji rozčilovalo. Dělala, co mohla, aby byla přívětivější. Trochu jemnějším tónem dodala: „Manžel vám dá šek.“

Hobbes se uklonil: „V tom případě si dovolím se poroučet.“ A šel.

Augusta si spokojeně oddychla. Ještě jim všem ukáže! Maisie Greenbournová si myslí, že je hvězda londýnské společnosti. Prosím, ať si křepčí s princem Waleským třeba celou noc, proti síle tisku nezmůže nic. Greenbournům potrvá dlouho, než se vzpamatují z tohohle otřesu. A Josef bude zatím lordem.

Bylo jí líp, tak se posadila a začala číst článek znovu.

III.

Ráno po plese vstával Hugh v báječném rozmaru. Jeho ženu přijala mezi sebe špička společnosti a jeho jmenují společníkem banky Pilasterových. Toto postavení by mu mělo vynést ne jen nějakých pár tisíc liber, ale během let statisíce. Jednoho krásného dne bude bohatý.

Solly bude zklamán, že pro něho Hugh nakonec pracovat nebude. Ale Solly je z těch, kteří dovedou věci chápat.

Nořin pokoj byl velký, ale vždycky vypadal, že je v něm málo místa. Okna, zrcadla i postel byly ověšeny hedvábnými závěsy; podlahu pokrývaly huňaté koberce; na židlích se vršily polštáře s kraječkami a každá poličkа a stolek byly plné rámovaných obrázků, porcelánových panenek, miniaturních krabiček a jiných drobných ozdůbek. Z barev převládala její oblíbená růžová a modrá, ale objevovaly se tu všechny myslitelné tóny jiné, ať už na tapetách, ložním prádle, záclonách nebo čalounění.

Nora seděla na loži, obložena krajkovými polštáři, a srkala čaj. Hugh se posadil na pelest a řekl: „Včera večer jsi byla báječná.“

„Všem jsem to natřela,“ pravila a bylo vidět, jak je sama sebou spokojená. „Tančila jsem s princem Waleským.“

„Nemohl spustit oči z tvých ňader.“ řekl Hugh. Natáhl se a polaskal jí prsy pod hedvábnou noční košilí, upnutou až ke krku.

Popuzeně mu odstrčila ruce: „Hughu! Teď ne.“

Rozmrzel se. „Proč teď ne?“

„Protože je to tenhle týden už podruhé.“

„Ale po svatbě jsme se přece milovali pořád.“

„Právě že po svatbě. Od ženy nemůžeš čekat, že to bude dělat věčně den co den.“

Hugh se zasmušil. On by to s radostí dělal věčně, den co den – copak manželství není od toho? Ale nebylo mu jasné, co se má považovat za normální. Možná že je příliš náročný. „Jak často tedy myslíš, že bychom se měli milovat?“ zeptal se nejistě.

Zřejmě ji potěšilo, že se ptá, jako by čekala na příležitost udělat si v tom jasno. „Ne víckrát než jednou týdně,“ prohlásila pevně.

„Opravdu?“ Jeho dobrý rozmar byl pryč a cítil se najednou velmi zkroušený. Týden je hrozně dlouhá doba. Pohladil ji přes přikrývku po stehně.

„Ne!“ odsekla a odtáhla nohu.

Hugh tomu nerozuměl. Před časem to vypadalo, že je do milování celá žhavá. Měli z něj rozkoš oba. Jak je možné, že teď je to pro ni povinnost, kterou plní jemu kvůli? Neměla to snad nikdy ráda a jen to předstírala? To pomyšlení bylo velmi skličující.

Už ani neměl chuť dát jí ten dárek, ale jednou ho koupil a vracet ho nebude. „No, ať je to jak chce, tohle jsem ti přinesl, abys měla památku na svůj slavný ples u Maisie Greenbournové,“ řekl neradostně a podal jí krabičku.

Její chování se změnilo jako na obrtlíku. „Ach Hughu, ty víš, jak miluju dárky!“ zvolala. Strhla mašli a otevřela krabičku. Byl v ní přívěsek v podobě kytičky z rubínů a safírů na zlatých stoncích a visel na tenkém zlatém řetízku. „Ten je nádherný,“ vydechla.

„Tak si ho dej kolem krku.“

Přetáhla si řetízek přes hlavu.

Na noční košili se přívěsek moc nevyjímal. „Líp ti půjde k šatům s hlubokým výstřihem," řekl Hugh.

Nora se na něj koketně podívala a začala si rozepínat košilku. Hugh dychtivě pozoroval, jak se její ňadra obnažují víc a víc. Brož visela v úžlabině mezi prsy jako kapka deště mezi růžovými poupaty. Usmála se na Hugha a rozpínala knoflíčky dál, pak košili rozhrnula a ukázala mu poprsí v celé jeho nádheře. „Chceš jim dát pusinku?" řekla.

Nevěděl, co si má myslet. Hraje si s ním, nebo se chce pomilovat? Naklonil se k ní a líbal jí prsy ozdobené klenotem. Vzal jednu její bradavku do úst a jemně sál.

„Pojď ke mně," vybídla ho.

„Ale vždyť jsi říkala…"

„Inu, žena přece musí ukázat vděčnost, ne?" Odhrnula přikrývku.

Hughovi se zatočila hlava. Takže veškerou zásluhu má ten šperk. Výzvě ovšem neodolal. Shodil župan a lehl si vedle ní, i když si to vyčítal jako slabost.

Když dosáhl vrcholu, bylo mu do pláče.

V Hughově ranní poště byl dopis od Tonia Silvy.

Tonio zmizel brzy po tom, co se s ním Hugh sešel v Plageově kavárně. Times žádný článek neotiskly. Hughův poplach o nebezpečí hrozícím bance vypadal dost trapně. Edward při každé příležitosti společníkům připomínal, jak zbytečně Hugh panikařil. Nicméně tuto událost zastínila Hughova dramatická hrozba, že přejde ke Greenbournům.

Hugh psal do hotelu Russe, ale odpověď nedostal. Dělal si o přítele starosti, ale podniknout nemohl nic.

Zvědavě dopis otevřel. Byl psán v nemocnici a Tonio v něm prosil Hugha o návštěvu. Končil slovy: „Ať uděláš cokoli, neříkej nikomu, kde jsem."

Co se stalo? Před dvěma měsíci byl Tonio zdráv jako ryba. A proč je ve veřejné nemocnici? Hugh se vyděsil. Do nemocnice se uchylovali jen chudáci, protože to byly ústavy odpudivé, nehygienické. Každý, kdo si to jen trochu mohl dovolit, si volal lékaře a ošetřovatelky do domu, i k operacím.

V údivu a ve starostech spěchal do nemocnice. Našel Tonia v temném sále s holými stěnami, kde bylo směstnáno třicet lůžek. Rezavé vlasy měl oholené a obličej i hlavu samou jizvu.

„Panebože!“ řekl Hugh. „Něco tě přejelo?“

„Zmlátili mě,“ řekl Tonio.

„Jak se to stalo?“

„Přepadli mě před dvěma měsíci přímo na ulici před hotelem Russe.“

„A zřejmě tě okradli.“

„Ano.“

„Vypadáš hrozně.“

„Na pohled je to horší než ve skutečnosti. Zlomili mi prst a rozdrtili kotník, ale jinak to byly jen tržné rány a pohmožděniny, třebaže jich bylo hodně. Teď už je mi mnohem líp.“

„Měl jsi mi dát vědět dřív. Musíme tě dostat odsud. Pošlu ti svého doktora a obstarám ošetřovatelku…“

„Ba ne, děkuju ti, kamaráde. Jsi hodný. Ale já tady nezůstávám jen kvůli penězům. Je to tady taky bezpečnější. Kromě tebe ví jen jediný člověk, kde jsem: Důvěryhodný spolupracovník, který mi nosí hovězí paštiky a brandy a zprávy z Kordovy. Doufám, že jsi nikomu neřekl, kam za mnou jdeš.“

„Ani vlastní ženě,“ ujistil ho Hugh.

„To je dobře.“

Toniova někdejší bezstarostnost je ta tam, říkal si Hugh, teď působil dojmem úplně opačným. „Nemůžeš se přece pořád schovávat v nemocnici před pouličními násilníky.“

„Mě nenapadli obyčejní lupiči, milý Pilastere!“

Hugh si sundal klobouk a usedl na pelest. Snažil se nevnímat sténání muže na vedlejším lůžku. „Pověz mi pořádně, jak to bylo.“

„To nebylo běžné loupežné přepadení. Vzali mi klíč a tak se dostali do mého pokoje. Neukradli nic cenného, ale zato zmizely všechny podklady k mému článku do Timesů, včetně místopřísežných svědeckých prohlášení.“

Na Hugha padla hrůza. Mrazilo ho při představě, že bezúhonné transakce uzavírané v noblesních prostorách pilasterovské banky mohou nějak souviset s násilnými činy na ulicích a se zmučeným obličejem, na který se díval. „To vypadá, jako by v podezření byla banka.“

„Banka ne," řekl Tonio. „Pilasterovi mají velkou moc, ale pochybuji, že by dokázali organizovat vraždění v Kordově."

„Vraždění?" To bylo čím dál horší. „Kdo byl zavražděn?"

„Všichni svědci, jejichž jména a adresy byly na prohlášeních, která mi ukradli z hotelového pokoje."

„To se mi ani nechce věřit."

„Já zůstal naživu jen se štěstím. Myslím, že by se mne byli zbavili, nebýt toho, že tady v Londýně se vraždy vyšetřují důkladněji než u nás doma, a oni nechtěli žádný rozruch."

Hugh se nemohl zbavit ohromení a znechucení, že kvůli pilasterovským obligacím umírali lidé. „Ale kdo za tím vším je?"

„Micky Miranda."

Hugh nedůvěřivě vrtěl hlavou. „Já Mickyho rád nemám, to víš, ale nemohu věřit, že by byl schopen něčeho takového."

„Santamarijská železnice je pro něj životně důležitá. Díky ní bude jeho rodina druhá nejmocnější v zemi."

„To chápu a nepochybuju, že by Micky spáchal kdejakou lumpárnu, aby dosáhl, co chce. Ale vrah přece není."

„Ano, je," řekl Tonio.

„Co to říkáš?"

„Vím to určitě. Fakt je, že jsem podle toho vždycky nejednal – naopak jsem se dal Mirandou vysloveně vodit za nos. Ale to proto, že on má přímo ďábelské osobní kouzlo. Na chvíli mě dokonce přesvědčil, že je můj přítel. Ve skutečnosti je skrz naskrz zlý a já to věděl už od školních let."

„Prosím tě, jak?"

Tonio se v posteli obrátil na bok. „Já vím, co se opravdu stalo tenkrát před třinácti lety, to odpoledne, kdy se Petr Middleton utopil v lomu v Biskupském lese."

Hugh rázem zbystřil pozornost. Tohle mu nešlo z hlavy už léta. Petr uměl dobře plavat a bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by zahynul nešťastnou náhodou. Hugh byl dávno přesvědčen, že se tenkrát stalo něco špatného. Dozví se pravdu teď? „Mluv, člověče," vybídl Tonia. „Ať konečně vím, co se tehdy stalo."

Tonio zaváhal. „Můžeš mi nalít trochu vína?" požádal. Na podlaze vedle postele stála láhev madeiry. Hugh podal Toniovi sklenku, a zatímco nemocný usrkával, Hugh si vybavoval horko toho dávného dne, tišinu Biskupského lesa, rozeklané skalní stěny kolem jezírka a vodu tak studenou, tak studenou.

„Koronerovi řekli, že Petr měl v jezírku potíže. Nikdo mu už neprozradil, že ho Edward několikrát potopil pod vodu.“

„Tohle vím,“ přerušil ho Hugh. „Dostal jsem dopis od Humpa Cammela z Kapské kolonie. Díval se na to z druhé strany jezírka. Ale nezůstal tam až do konce.“

„Tak to bylo. Ty jsi utekl a Hump taky odběhl pryč. Takže jsme tam zůstali čtyři: já, Petr, Edward a Micky.“

„Co se stalo, když jsem odešel?“ Hugh byl jako na trní.

„Já jsem vylezl ven a hodil na Edwarda kámen. Trefil jsem se dobře, dostal to rovnou doprostřed čela a hodně krvácel. Přestal trápit Petra a šel po mně. Já šplhal po stěně lomu, abych mu upláchl.“

„Edward nebyl ani tenkrát žádný čipera,“ poznamenal Hugh.

„To tedy nebyl. Když jsem se asi v půlce stěny ohlédl, měl jsem před ním slušný náskok. Micky pořád Petra týral. On odplaval ke břehu a pokoušel se vylézt z vody, ale Micky ho pořád potápěl. Díval jsem se jen chviličku, ale viděl jsem to všechno jasně. Pak jsem lezl dál.“

Usrkl zase trochu vína. „Když jsem se dostal až navrch lomu, otočil jsem se znova. Edward se pořád ještě drápal za mnou, ale byl daleko a já si mohl vydechnout.“ Tonio se odmlčel a v potlučené tváři se mu objevil výraz znechucení. „Micky byl pořád ve vodě s Petrem. Viděl jsem – naprosto jasně a vidím to v duchu před sebou, jako by to bylo včera –, že Micky drží Petra pod vodou. Petr sebou házel, ale Micky měl jeho hlavu pod ramenem a Petr se mu nemohl vymknout. Micky ho prostě topil. Byla to jasná vražda.“

„Panebože,“ vydechl Hugh.

Tonio přikývl. „Ještě dnes je mi z toho nanic. Ani nevím, jak dlouho jsem tak civěl. Edward mě málem dohnal. Petr sebou přestal zmítat, už se hýbal jen malátně, ale to už byl Edward nahoře a já musel utíkat.“

„Takže takhle Petr umřel.“ Hugh byl ohromen a zděšen.

„Edward za mnou chvíli běžel lesem, ale zadýchal se, takže jsem se ho zbavil. Pak jsem potkal tebe.“

Hugh si připomněl třináctiletého Tonia, jak putuje Biskupským lesem, nahý, s šatstvem v náručí a uplakaný. Vybavil si také šok a bolest, které potom v týž den potkaly i jeho, když se dozvěděl, že otec je mrtvý. „Ale proč jsi nikdy nikomu neřekl, cos viděl?“

„Protože jsem se Mickyho bál, měl jsem strach, že mi udělá to, co Petrovi. Vždyť se Mickyho bojím pořád – jen se na mne podívej. Ty ses ho bál taky.“

„Já se ho bojím, to mi věř.“ Hugh přemýšlel. „Poslechni, já nevěřím, že by Edward a Augusta věděli, jak to doopravdy bylo.“

„Proč si to myslíš?“

„Nemají přece žádný důvod, aby Mickyho kryli.“

Tonio řekl pochybovačně: „Edward to mohl udělat z přátelství.“

„Možná, i když pochybuji, že by dovedl tajemství udržet déle než den nebo dva. Augusta v každém případě ví, že to, co napovídali o tom, jak se Edward snažil Petra zachránit, je lež.“

„Jak se to dozvěděla?“

„Řekla jí to moje matka a ta to věděla ode mne. To znamená, že Augusta pomáhala pravdu potlačit. Rád věřím, že by Augusta zapřela cokoli kvůli svému synovi – ale ne kvůli Mickymu. Vždyť ho tenkrát ani neznala.“

„Jak si to tedy vykládáš?“

Hugh svraštil čelo. „Představ si to takhle. Edward tě přestane pronásledovat a vrací se k jezírku. Najde Mickyho, jak vytahuje Petrovo tělo z vody. Když Edward přijde, Micky mu řekne: ‚Ty blázne, tys ho zabil.‘ Uvědom si, že Edward neviděl, jak Micky drží Petrovi hlavu pod vodou. Micky předstírá, že Petr byl Edwardovým potápěním tak vyčerpaný, že nemohl plavat a utopil se. ‚Co si počnu?‘ fňuká Edward. Micky říká: ‚Neboj, řekneme, že to byla nešťastná náhoda. Nebo dokonce budeme vykládat, že jsi skočil do vody a snažil ses ho zachránit.‘ Micky tak zakryje svůj zločin a získá si nehynoucí vděčnost jak Edwarda, tak Augusty. Dává to smysl?“

Tonio kývl. „Na mou duši, že máš asi pravdu.“

„Musíme jít na policii,“ horlil Hugh.

„Jaký by to mělo smysl?“

„Jsi svědek vraždy. Že se to stalo před třinácti lety, na tom nezáleží. Micky se musí zodpovídat.“

„Na něco zapomínáš. Micky má diplomatickou imunitu.“

Na to Hugh skutečně ani nevzdechl. Jako vyslanec Kordovy nemohl být Micky v Británii postaven před soud. „Mohli bychom ho odsoudit aspoň morálně, aby ho museli odvolat.“

Tonio zavrtěl hlavou. „Já jsem jediný svědek. Micky a Edward budou vykládat něco jiného. A je dobře známo, že

Mickyho rodina a moje jsou u nás úhlavní nepřátelé. I kdyby se to stalo včera, těžko bychom někoho přesvědčili.“ Tonio se odmlčel. „Ale mohl bys říct Edwardovi, že vrah není on.“

„Myslím, že by mi nevěřil. Podezíral by mě, že ho chci s Mickym rozeštvat. Ale jednomu člověku to říci musím.“

„Komu?“

„Davidu Middletonovi.“

„Proč?“

„Podle mě má právo vědět, jak zahynul jeho bratr,“ řekl Hugh. „Ptal se mne na to na plese u vévodkyně z Tenbighu. Choval se dost neurvale, musím říct. Ale slíbil jsem mu, že když se dozvím pravdu, bude věcí mojí cti, abych mu ji sdělil. Půjdu za ním ještě dnes.“

„Myslíš, že to oznámí policii?“

„Snad uzná, že by to nemělo cenu, stejně jako to vidíme ty a já.“

Najednou na Hugha padla tíseň z neutěšeného nemocničního prostředí a z pochmurných řečí o vraždě z minulosti. „Budu muset jít.“ Povstal a ještě podotkl: „Mám být jmenován společníkem banky.“

„To ti blahopřeju! Určitě si to zasloužíš.“ A v Toniově obličeji svitla naděje. „Budeš moci zastavit Santamarijskou železnici?“

Hugh potřásl hlavou. „Bohužel, Tonio. I když je mi ten projekt hrozně proti mysli, teď už s ním nemohu nic dělat. Edward uzavřel s Greenbournovými dohodu o společném vydání obligací. Společníci obou bank tu transakci schválili a smlouvy byly uzavřeny. Tuhle bitvu jsme prohráli.“

„Zatraceně.“ Toniovi spadl hřebínek.

„Tvoje rodina bude muset přijít na něco jiného, jak Mirandovy zastavit.“

„Obávám se, že je už nezastaví nikdo!“

„Bohužel,“ opakoval Hugh. A pak ho napadlo něco, nad čím se musel znovu v rozpacích zamyslet. „Tys mi rozluštil jednu záhadu. Pořád jsem nemohl pochopit, proč se Petr utopil, když byl tak dobrý plavec. Ale z tvojí odpovědi plyne záhada ještě větší.“

„Já ti moc nerozumím.“

„Uvažuj. Petr si klidně plaval; Edward ho strkal pod vodu jen z darebáctví a my všichni jsme utekli. Edward tě honil – a potom Micky Petra chladnokrevně zabil. To nemá nic

společného s tím, co se stalo předtím. Proč to tedy tak dopadlo? Co Petr provedl?“

„Už ti rozumím. Ano, mně to taky nešlo celá ta léta na rozum.“

„Micky Miranda zavraždil Petra Middletona… ale proč?“

KAPITOLA PÁTÁ
Červenec

I.

V ten den, kdy byl Josef prohlášen za šlechtice, připomínala Augusta slepici, která právě snesla vejce. Micky navštívil jejich dům k čaji jako obvykle a v přijímacím salonu se dostal do tlačenice lidí gratulujících Augustě, že se stala hraběnkou z Whitehavenu. Její majordom Hastead nasadil velkopanský úsměv a při každé příležitosti utrousil „mylady“ nebo „paní hraběnko“.

Je úžasná, říkal si Micky, když pozoroval ten roj bzučící kolem ní jako včely v prosluněné zahradě pod okny. Plánovala svá tažení jako generál. Jednu chvíli se mluvilo o tom, že titul dostane Ben Greenbourne, ale to pak překazil výbuch protižidovských útoků v tisku. Augusta nepřiznala ani Mickymu, že má v té kampani prsty, ale on si tím byl jist. V něčem mu připomínala otce – papá šel za svými cíli stejně bezohledně. Jenže Augusta byla chytřejší. Micky se jí obdivoval rok od roku víc.

Jediný člověk, který odolal její rafinovanosti, byl Hugh Pilaster. Jako vytrvalý zahradní plevel mohl být znova a znova zašlapáván, a přece se vždycky zase objevil, ještě silnější než dřív.

Naštěstí Hugh nebyl s to překazit Santamarijskou železnici. Micky a Edward byli pro Hugha a Tonia příliš tvrdý oříšek. „Mimochodem,“ řekl Micky Edwardovi nad šálky s čajem, „kdy podepíšeš tu smlouvu s Greenbournovými?“

„Zítra.“

„To je dobře!“ Konečně si Micky bude moci oddechnout. Vleklo se to půl roku a papá se hněvivými telegramy dotazoval každý týden, jestli vůbec někdy ty peníze dostane.

Ten večer jedli Edward a Micky v klubu Cowes. U stolu musel Edward každých pár minut odpovídat na blahopřání. Vždyť titul zdědí. Micky byl potěšen. Jeho spojení s Edwardem a s Pilasterovými mělo hlavní zásluhu na všem, čeho dosáhl, a zvýšení pilasterovské prestiže znamenalo víc vlivu pro Mickyho.

Po večeři šli do kuřárny. Byli jedni z prvních hostů a na chvíli měli místnost jen pro sebe. „Došel jsem k přesvědčení, že Angličané se bojí svých manželek,“ prohlásil Micky, když si zapálili doutníky. „Nevidím jiné vysvětlení existence londýnských klubů.“

„O čem to kčertu plácáš?“ tázal se Edward.

„Podívej se kolem sebe,“ pokračoval Micky. „V tomhle podniku to vypadá úplně stejně jako u tebe nebo u mne doma. Drahý nábytek, plno služebnictva, pořád ta samá jídla a spousta pití. Můžeme se tu stravovat od rána do večera, dostávat sem poštu, číst noviny, zdřímnout si, a když se napijeme tolik, že bychom se nevyškrábali do drožky, nechají nás tu i přespat. Jediný rozdíl mezi Angličanovým klubem a jeho domovem je, že do klubu nesmějí ženy.“

„Copak vy v Kordově nemáte kluby?“

„To víš, že ne. Nikdo by do nich nechodil. Pokud se chce Kordovan opít, hrát karty, poslouchat politické debaty, mluvit o svých kurvách a v pohodlí se najíst, dělá to všecko doma, a kdyby jeho žena byla tak hloupá, že by proti tomu měla námitky, naplácá jí tolik, kolik potřebuje, aby přišla k rozumu. Ale anglický gentleman má takový strach ze své choti, že musí jít za zábavou z domu. Proto máte kluby.“

„Nezdá se mi, že bys měl strach z Rachel. Ty ses jí přece zbavil, nebo ne?“

„Poslal jsem ji zpátky k matce,“ řekl Micky nonšalantně. Ve skutečnosti to bylo jinak, ale pravdu Edwardovi říkat nebude.

„Lidem neujde, že se neobjevuje na společenských podnicích vyslanectví. Nemají k tomu poznámky?“

„Říkám jim, že jí neslouží zdraví.“

„Ale kdekdo ví, že se pokouší založit porodnici pro svobodné matky. Veřejnost se nad tím pohoršuje.“

„To mi nevadí. Lidé jsou na mé straně, protože mám ženu, se kterou se nedá vydržet.“

„Rozvedeš se s ní?“

„Ne. To by teprve byl skutečný skandál. Diplomat se rozvést nemůže. Obávám se, že mi zůstane na krku tak dlouho, dokud budu kordovským vyslancem. Díky Bohu, že nepřišla do jiného stavu, než mi zmizela z domu.“ To byl vlastně zázrak, pomyslel si. Třeba je neplodná. Pokynul číšníkovi a objednal si brandy. „Když už mluvíme o manželkách,“ prohodil opatrně, „jak jsi na tom s Emily?“

Edward zrozpačitěl. „Vidím se s ní tak málo, jako ty s Rachel,“ řekl. „Koupil jsem nedávno dům na venkově, v Leicesteru, jak víš – no a ona je nastálo tam.“

„Takže jsme oba zase svobodní.“

Edward se zašklebil: „To jsme vlastně byli pořád, ne?“

Micky se rozhlédl prázdnou kuřárnou a ve dveřích spatřil objemnou postavu Sollyho Greenbourna. Kdoví proč při pohledu na něj znervózněl – Solly byl přece ten nejneškodnější člověk v celém Londýně. „Tady máš dalšího gratulanta,“ upozornil Micky Edwarda, když k nim Solly přicházel.

Vtom si ale uvědomil, že Solly se ani dost málo neusmívá, jak u něho bývalo běžné. Naopak vypadal velmi rozhněvaně. To se stávalo vzácně. Micky pojal tušení, že vyvstává nějaký problém kolem Santamarijské železnice. Říkal si, že se bojí jako pověrčivá baba. Ale Solly se přece nikdy doopravdy nezlobil.

Znepokojení přimělo Mickyho k halasnému přivítání: „Nazdar, Solly, starouši! Jak se má náš finanční génius?“

Solly si však Mickyho nevšímal. Nevěnoval jeho pozdravu nejmenší pozornost, obrátil se k Mickymu svými rozložitými zády a k Edwardovi čelem. „Pilastere, jsi mizerná krysa!“

Micky užasl a zděsil se. Solly a Edward se právě chystají podepsat dohodu. Tohle je hrozně vážné – Solly se přece nikdy s nikým nepohádal. Co se proboha stalo?

Edward byl zmatený zrovna tak: „Co tě kruci popadlo, Greenbourne?“

Solly zrudl a vypravil ze sebe jen s největším úsilím: „Dozvěděl jsem se, že ty a ta čarodějnice, co tě porodila, jste si objednali ty špinavé články v The Forum.“

„Ale ne!“ zasténal Micky pro sebe. To je katastrofa. Podezíral sice Augustu z účasti v té věci, ale žádný důkaz neměl – jak na to mohl přijít Solly?

Stejně uvažoval Edward: „Kdo ti napovídal takové blbosti?“

„Jedna kamarádka tvojí máti je dvorní dámou královny,“ odpověděl Solly. Micky uhodl, že má na mysli Harriet Morteovou; Augusta ji patrně držela něčím v šachu. Solly pokračoval: „Ta dáma kápla božskou – svěřila se princi Waleskému. Právě jdu od něho.“

Solly musí být vzteky bez sebe, když mluví tak indiskrétně o soukromém rozhovoru s členem královské rodiny, říkal si Micky. Typický příklad mírné duše zahnané do kouta. Neuměl si představit, jak by se takovýhle svár dal urovnat – a už vůbec ne do zítřka, kdy se má podepsat smlouva.

Zoufale se pokoušel uklidnit atmosféru. „Solly, starouši, vždyť si nemůžeš být jistý, že je tohle skutečně pravda…“

Solly se k němu otočil. Poulil oči a potil se. „Že ne? Když jsem si dnes v novinách přečetl, že šlechtický titul, se kterým se počítalo pro Bena Greenbourna, dostal Josef Pilaster?“

„Přesto…“

„Dovedeš si představit, co to znamená pro mého otce?“

Micky začínal chápat, co narušilo krunýř Sollyho dobromyslnosti. Nerozčilil se kvůli sobě, ale kvůli otci. Dědeček Bena Greenbourna přijel do Londýna s balíkem ruských kožešin, pětilibrovou bankovkou a dírou v botě. Pro Bena by křeslo ve sněmovně lordů znamenalo konečné potvrzení, že ho anglická společnost přijala. Josef by jistě také rád završil svou dráhu šlechtickým titulem, protože i jeho rodina se povznesla vlastním úsilím, ale pro Žida by to byl triumf daleko větší. Greenbournův titul by byl poctou nejen pro něho osobně i jeho rodinu, ale pro celou židovskou obec v Británii.

Edward řekl: „Já nemůžu za to, že jsi Žid.“

Micky rychle zasáhl: „Vy dva byste neměli dovolit, aby se mezi vás vměšovali vaši rodiče. Vždyť jste partnery ve velké finanční záležitosti…“

„Nebuď blázen, Mirando,“ řekl Solly tak zavile, že Mickymu naskočila husí kůže. „Na Santamarijskou železnici a vůbec na společné podnikání s bankou Greenbournových můžete klidně zapomenout. Až tohle uslyší naši společníci, nikdy je ani nenapadne spolupracovat s Pilastery.“

Mickymu všechno zhořklo, když viděl Sollyho odcházet. Člověk snadno pozapomněl, jak mocní tihle bankéři jsou – zvlášť u mírumilovného Sollyho. A přece, když se rozkatil, zmařil všechny Mickyho naděje jedinou větou.

„Zatracený drzoun," zabručel Edward. „Typický Žid."

Micky se na něj málem osopil. Edward by ztroskotání té dohody přečkal, ale u Mickyho to tak jisté nebylo. Papá, rozzuřený z takového zklamání, by chtěl někoho ztrestat a Micky by byl první na ráně.

Není vážně žádná naděje? Snažil se překonat své zdrcení a něco vymyslet. Dá se nějak zabránit Sollymu, aby dohodu odvolal? Pokud ano, muselo by se to provést rychle, protože jakmile jednou Solly svěří Greenbournům, co se dozvěděl, postaví se proti dohodě jako jeden muž.

Dal by se Solly umluvit?

Musí to zkusit.

Prudce vstal.

„Kam jdeš?"

Micky usoudil, že se Edwardovi se svým úmyslem nesvěří. „Do herny. Ty nemáš chuť si hodit karty?"

„Samozřejmě." Edward se namáhavě zvedl ze židle a vyšli spolu.

Před schody se Micky obrátil k toaletám a řekl: „Jdi napřed, já tě doženu."

Edward zamířil nahoru. Micky pospíšil do šatny, popadl klobouk a hůl a vyrazil z klubu.

Rozhlédl se po Pall Mall oběma směry ve strachu, že Solly už bude z dohledu. Bylo šero a plynové lampy se rozsvěcely. Micky nikde Sollyho neviděl. Potom přece zahlédl jeho mohutnou postavu ve večerním úboru s cylindrem, rázující k St James.

Spěchal za ním.

Vysvětlí mu, jak důležitá je ta železnice pro něho a pro Kordovu. Řekne Sollymu, že postihne miliony ubohých rolníků kvůli něčemu, co má na svědomí Augusta. Solly je dobrák, jistě by se dal umluvit, jen kdyby se podařilo ho uklidnit.

Řekl, že právě hovořil s princem Waleským. To snad znamená, že o Augustině protižidovském komplotu v tisku ještě s nikým nemluvil. Hádku v klubu nikdo neslyšel, byli v kuřárně sami tři. Ben Greenbourne se vší pravděpodobností ještě netuší, kdo ho o šlechtictví připravil.

Pravda ovšem mohla proniknout navenek i jinak. Princ se o tom mohl zmínit někomu jinému. Ale smlouva má být podepsána zítra. Jestli se podaří udržet to pod pokličkou do té doby, je vyhráno. Pak se mohou Pilastři a Greenbournové hašteřit do skonání světa; hlavně že papá bude mít svou železnici.

Na Pall Mall se chodníky hemžily prostitutkami, muži vycházeli z klubů nebo se do nich hrnuli, lampáři si hleděli své práce a povozů i kočárů byla plná vozovka. Micky měl co dělat, aby Sollyho neztratil z dohledu. Podléhal panice. Potom Solly zahnul do vedlejší ulice, vedoucí k jeho domu na Piccadilly.

Micky za ním. Ve vedlejší ulici nebyl takový provoz. Micky se rozběhl. „Greenbourne!“ volal. „Počkej!“

Solly se zastavil a obrátil; těžce oddechoval. Poznal Mickyho a šel dál.

Micky ho chytil za paži. „Musím s tebou mluvit!“

Solly byl tak udýchaný, že sotva mluvil. „Dej ty pracky pryč!“ Odtrhl se od Mickyho a šel.

Micky ho následoval a znova se ho chytil. Solly se snažil vytrhnout, ale tentokrát ho Micky nepustil. „Poslouchej mě!“

„Řekl jsem ti, abys mi dal pokoj!“ odbyl ho Solly urputně.

„Jen minutu, krucinál!“ Micky začal dostávat vztek.

Ale Solly ho odmítal vyslechnout. Zuřivě sebou trhal, vyškubl se z Mickyho sevření a odvrátil se. Po pár krocích se ocitl na křižovatce a musel zůstat stát, protože kolem uháněl kočár. Micky toho využil, aby ho oslovil znova. „Solly, uklidni se!“ naléhal. „Chci s tebou promluvit jen pár rozumných slov!“

„Jdi kčertu!“ křikl Solly.

Cesta se uvolnila. Aby mu zabránil v chůzi, chytil Micky Sollyho za klopy. Solly se snažil vyprostit, ale Micky ho držel pevně. „Tak přece poslouchej!“ supěl.

„Pusť mě!“ Solly si uvolnil ruku a uhodil Mickyho do nosu.

Byla to silná rána a Micky cítil, že mu vytryskla krev. Ztratil hlavu. Pustil Sollyho a úder mu vrátil; zasáhl ho do tváře.

Solly se otočil a vykročil do vozovky. V tu chvíli oba viděli přijíždět velkou rychlostí kočár. Solly uskočil zpátky.

Micky postřehl svou šanci.

Když Solly umře, má Micky vyhráno.

Nebyl čas vážit riziko, rozmýšlet se, uvažovat.

Micky do Sollyho vší silou strčil a srazil ho před koně.

Kočí vykřikl a přitáhl opratě. Solly v pádu uviděl přímo před sebou spřežení a zakřičel.

Ve zlomku vteřiny vnímal Micky vzpínající se koně, těžká kola vozu, zděšeného kočího a objemné bezmocné tělo Sollyho, ležící na zádech.

Pak už bylo spřežení nad Sollym a Micky viděl, jak se muž svíjí pod údery kopyt. Přední kolo kočáru udeřilo Sollyho do hlavy tak, že musel ztratit vědomí. Vzápětí mu zadní kolo přejelo přes obličej a rozdrtilo lebku jako vaječnou skořápku.

Micky se odvrátil. Bylo mu na zvracení, ale ovládl se. Pak se roztřásl. Myslel, že omdlí, a musel se opřít o zeď.

Přinutil se pohlédnout na nehybné tělo na dlažbě. Solly měl roztříštěnou hlavu a obličej k nepoznání, vozovka kolem něho byla potřísněna krví a ještě něčím. Byl mrtvý.

A Micky měl vyhráno.

Teď se Ben Greenbourne nemusí nikdy dozvědět, co mu Augusta způsobila, a dohodě nic nebrání. Železnice se postaví a Micky bude kordovským hrdinou.

Pocítil na horním rtu teplý pramínek krve, která mu tekla z nosu. Vytáhl kapesník a otřel se.

Ještě okamžik na Sollyho zíral. Jen jednou v životě ses rozzuřil a máš z toho smrt, říkal si.

Rozhlédl se po ulici osvětlené plynovými lampami. Nikde živá duše. Jen kočí viděl, co se stalo.

Kočár se stěží zastavil nějakých třicet metrů dál. Kočí seskočil a z okénka vyhlédla nějaká žena. Micky se otočil a rychle kráčel pryč, směrem k Pall Mall.

Za několik vteřin slyšel, jak za ním kočí volá: „Hej! Vy tam!“

Zrychlil krok a zahnul za roh do Pall Mall, aniž se ohlédl. Ve chvíli se ztratil v davu.

Panebože, já to dokázal, opakoval si. Teď, když už neměl na očích to znetvořené tělo, znechucení ho přecházelo a začal se cítit jako vítěz. Bleskurychlým a smělým jednáním odstranil další překážku.

Chvátal po schodišti vedoucím ke klubu. Doufal, že s trochou štěstí si nikdo nevšimne jeho nepřítomnosti. Ale přímo ve dveřích narazil na Hugha Pilastera, který právě vycházel.

Hugh mu kývl a pozdravil ho: „Dobrý večer, Mirando.“

„Dobrý večer, Pilastere,“ zahučel Micky a v duchu Hugha proklínal.

Šel do šatny. Nos mu po Sollyho ráně naběhl, ale jinak byl jen trochu rozcuchaný. Upravil si šaty a učesal se. Uvažoval přitom o Hughovi Pilasterovi. Kdyby se s ním nesrazil v tu nešťastnou chvíli u vchodu, nikdo by netušil, že Micky vůbec z klubu odešel. Vždyť byl pryč jen pár minut. Ale má to vlastně význam? Nikdo nebude Mickyho podezírat, že Sollyho zabil, a pokud ano, tak pouhá skutečnost, že na chvíli klub opustil, ještě nic nedokazuje. Přesto už neměl stoprocentní alibi, a to mu dělalo starost.

Důkladně si umyl ruce a vyběhl po schodech do herny.

Edward už hrál bakarat a u stolu byla jedna volná židle. Micky si sedl. Nikdo se nepozastavil nad tím, že byl pryč.

Dostal karty. „Vypadáš nějak nevalně," podotkl Edward.

„Ano," řekl klidně. „Mám dojem, že ta rybí polévka nebyla dneska nejčerstvější."

Edward pokynul číšníkovi. „Přineste pánovi sklenici brandy."

Micky si prohlédl svoje karty. Měl desítku a devítku, skvělou kombinaci. Vsadil sovereign. Dnes prostě nemůže prohrát.

II.

Hugh navštívil Maisii dva dny po Sollyho smrti. Našel ji samotnou; seděla tiše na pohovce, maličká a jakoby ztracená v přepychovém salonu svého skvělého domu na Piccadilly. Tvář měla sklíčenou a bylo vidět, že dlouho nespala. Hughovi se nad ní svíralo srdce.

Vrhla se mu do náruče: „Ach Hughu, on byl z nás ten nejlepší!"

Hugh se po těch slovech neubránil slzám. Až do té chvíle byl příliš ohromený, než aby si ulevil pláčem. Umřít jako Solly, to byl příliš krutý osud a Hugh neznal nikoho, kdo by si jej zasloužil méně. „V něm prostě nebylo nic zlého," řekl. „Snad nebyl zloby ani schopen. Znal jsem ho patnáct let a nevzpomínám si, že by byl jedinkrát k někomu nelaskavý."

„Jak se vůbec může něco takového stát?" řekla Maisie zmučeně.

Hugh váhal. Bylo to pár dní, co se od Tonia Silvy dozvěděl, že Petra Middletona zabil před léty Micky Miranda. Hugh se nemohl ubránit dojmu, že Micky má něco společného i se smrtí Sollyho. Policie hledala dobře oblečeného muže, který měl se Sollym hádku těsně před tím, než byl Greenbourne přejet. Hugh viděl Mickyho vcházet do klubu Cowes přibližně v době, kdy Solly zahynul, takže se určitě pohyboval někde v okolí.

Neměl ale žádný motiv, právě naopak. Solly se chystal uzavřít smlouvu o Santamarijské železnici, na níž Mickymu tolik záleželo. Proč by zabíjel svého dobrodince? Hugh se rozhodl, že se Maisii o svém podezření nezmíní. „Vypadá to jako tragická nehoda."

„Kočí má za to, že Sollyho někdo pod koně srazil. Proč by svědek utíkal, kdyby měl čisté svědomí?"

„Mohl se pokoušet Sollyho okrást. Tak o tom ostatně píší noviny." V tisku bylo o události plno zpráv. Děsivá smrt významného bankéře, jednoho z největších boháčů na světě, to byla senzace.

„Chodí zloději ve večerním obleku?"

„Byla skoro tma. Kočí se mohl v oblečení splést."

Maisie se od Hugha odtrhla a zase si sedla: „A kdybys byl jenom trochu počkal, mohl sis vzít místo Nory mne."

Hughovi její otevřenost vzala dech. Jeho napadlo totéž pár vteřin poté, co se zprávu dozvěděl – ale styděl se za to. To byla celá Maisie. Vždycky řekla naplno to, nač oba mysleli. Nevěděl, jak by měl odpovědět, tak se pokusil o nejapný žert: „Kdyby se Pilaster oženil s Greenbournovou, byla by to spíš fúze než svatba."

Zavrtěla hlavou. „Já ke Greenbournům nepatřím. Sollyho rodina mě nikdy fakticky nepřijala."

„Ale musela jsi zdědit velký podíl na bance."

„Nezdědila jsem nic, Hughu."

„To přece není možné!"

„Je to pravda, Solly žádné vlastní peníze neměl. Otec mu dával ohromný plat, ale žádný kapitál mu neupsal, kvůli mně. Dokonce i tenhle dům je jen pronajatý. Mně patří šaty, nábytek a šperky, takže hladovět nebudu. Ale na banku dědický nárok nemám – a malý Bertie taky ne."

Hugh žasl a byl plný hněvu, že se někdo může chovat k Maisii tak podle. „Ten člověk nezaopatří ani tvého syna?"

„Nedá mu ani halíř. Mluvila jsem s tchánem dnes ráno."

To bylo špinavé jednání a Hugh byl rozhořčen. „Taková hanebnost!“

„Ani ne,“ řekla Maisie. „Dala jsem Sollymu pět let štěstí a na oplátku jsem se dostala pět let života na výsluní. Teď se mohu vrátit k obyčejným poměrům. Prodám šperky, peníze nějak uložím a z toho, co mi vynesou, budu klidně živa.“

Těžko to bral na vědomí. „Vrátíš se ke svým rodičům?“

„Do Manchesteru? Ne, tak daleko zpátky myslím nepůjdu. Zůstanu v Londýně. Rachel Bodwinová otevírá porodnici pro svobodné matky, mohla bych pracovat s ní.“

„Kolem Racheliny nemocnice je pořádný rozruch. Lidi to považují za skandální podnik.“

„Tak to by mělo být pro mne to pravé.“

Hughovi nešlo z mysli, jak špatně se Ben Greenbourne chová ke snaše. Rozhodl se, že si s ním o tom promluví a pokusí se změnit jeho stanovisko. Maisii ale teď nic neřekne, aby zbytečně nebudil naděje, které se nemusejí splnit. „Jen prosím tě nedělej žádná ukvapená rozhodnutí.“

„Jaká například?“

„Například se odsud nestěhuj. Greenbourne by ti mohl chtít zabavit nábytek.“

„Tak se nepostihuji.“

„A potřebuješ právníka, aby se staral o tvoje zájmy.“

Zavrtěla hlavou. „Já už nepatřím k té sortě lidí, co si volají právníka jako nějakého sluhu. Musím počítat, co to stojí. S právníkem se nebudu radit dřív, než si budu jistá, že mě podvádějí. A pochybuju, že by se to stalo. Ben Greenbourne není nepoctivý. On je prostě tvrdý; tvrdý jako ocel a chladný zrovna tak. Je až k nevíře, že přivedl na svět někoho tak dobrosrdečného, jako byl Solly.“

„Ty jsi náramný filozof,“ poznamenal Hugh. Její statečnost mu imponovala.

Maisie pokrčila rameny. „Já měla úžasný život, Hughu. V jedenácti jsem byla žebráček a v devatenácti fantasticky bohatá holka.“ Dotkla se jednoho svého prstenu. „Tenhle diamant stál asi víc peněz, než kolik jich moje matka kdy viděla. Pořádala jsem nejskvělejší slavnosti v Londýně; stýkala jsem se s každým, kdo něco znamenal; tančila jsem s princem Waleským. Nelituju ničeho. Jen toho, že ses oženil s Norou.“

„Mám ji moc rád,“ řekl nepřesvědčivě.

Byla nemilosrdná. „Ty ses zlobil, že jsem s tebou nechtěla mít milostný poměr. Hrozně jsi se potřeboval sexuálně uvolnit. A tak jsi popadl Noru, protože ti připomínala mě. Ale ona není jako já, a ty jsi teď nešťastný."

Hugh zamrkal, jako by ho udeřila. Bylo to všechno tak bolestně blízko pravdy. „Tys ji nikdy neměla ráda," řekl.

„A ty můžeš říct, že žárlím, a máš možná pravdu, ale já přesto tvrdím, že tě nikdy nemilovala a vzala si tě pro peníze. Viď, že jsi už na to po svatbě přišel sám?"

Hugh vzpomínal, jak se s ním Nora nechtěla milovat častěji než než jednou týdně a jak obrátila, když jí dával dárky; cítil se bídně a odvrátil pohled. „Byla vždycky chudá," řekl, „tak není divu, že se z ní stala materialistka."

„Nebyla tak chudá jako já," namítla Maisie pohrdavě. „Tebe taky vzali ze školy, protože jste neměli peníze. Tím se špatné hodnoty nedají omluvit. Na světě je plno chudých lidí, kteří vědí, že láska a přátelství jsou důležitější než bohatství."

Zahnala Hugha do defenzivy. „Ona není tak špatná, jak ji líčíš."

„Ale šťastný přesto nejsi."

Hugh se ve svém zmatku utekl k tomu, o čem věděl, že je správné. „Prostě jsem se s ní oženil a teď ji neopustím. To je smysl manželského slibu."

Maisie se v slzách usmála. „Já věděla, že to řekneš."

Hugh měl náhle před očima Maisii nahou, s jejími oblými ňadry skropenými pihami a s rudě zlatou houštinkou v klíně, a zatoužil vzít zpátky ta slova ušlechtilých zásad. Místo toho vstal k odchodu.

I Maisie se zvedla. „Drahý Hughu, děkuji ti, že jsi přišel."

Chtěl jí potřást rukou, ale místo toho sehnul, aby ji políbil na tvář; a pak se stalo, že ji líbal na rty. Byl to lehký, něžný polibek a trval dlouho a málem zlomil Hughovo odhodlání; ale nakonec se vzpřímil a odešel bez jediného dalšího slova.

Ben Greenbourne bydlel ve výstavném domě jen pár kroků od Piccadilly. Hugh si tam namířil hned cestou od Maisie. Byl rád, že se může něčím zabývat a odvést myšlenky od rozbouřených citů. Ptal se po starém pánovi. „Řekněte, že to je velmi naléhavé," uložil majordomovi. Všiml si, zatímco čekal,

že zrcadla v hale jsou zastřena, a usoudil, že to patří k židovským smutečním obřadům.

Maisie ho úplně vyvedla z duševní rovnováhy. V její přítomnosti ho srdce rozbolelo láskou a touhou. Věděl, že bez ní nebude nikdy doopravdy šťastný. Ale Nora je jeho žena. Přinesla do jeho života teplo a cit, když ho Maisie odmítla, a proto si ji vzal. Jaký smysl by měl slib dávaný při svatebním obřadu, kdyby si později člověk usmyslel něco jiného.

Komorník uvedl Hugha do knihovny. Právě odtud odcházelo šest nebo sedm lidí a Greenbourne zůstal sám. Nebyl obutý a seděl na prosté dřevěné stoličce. Na stole bylo ovoce a zákusky pro návštěvníky.

Greenbournovi bylo přes šedesát – Solly byl pozdní dítě – a vypadal staře a opotřebovaně, ale po slzách ani stopy. Vstal, vzpřímený a distingovaný jako vždycky, potřásl si s Hughem rukou a ukázal na druhou stoličku.

Greenbourne měl v ruce nějaký starý dopis. „Poslechněte si to.“ Začal číst: „Drahý tatínku. Máme nového učitele latiny, důstojného pána Greena, a mně to jde mnohem líp, minulý týden jsem měl nejlepší známky. Waterford chytil v komoře krysu a chce si ji vycvičit, aby mu žrala z ruky. Je tu moc málo jídla, mohli byste mi poslat koláč? Tvůj milující syn Solomon.“ Složil dopis. „To mi napsal, když mu bylo čtrnáct.“

Hugh pochopil, jak Greenbourne pod tím vším ovládáním trpí. „Já si na tu krysu pamatuji. Ukousla Waterfordovi ukazováček.“

„Nesmírně bych si přál, aby se čas dal vrátit,“ řekl Greenbourne a Hugh cítil, že sebekázeň starého muže slábne.

„Já jsem asi jeden ze Sollyho nejstarších přátel,“ řekl Hugh.

„To je pravda. Vždycky se vám obdivoval, i když jste byl mladší.“

„Nechápu proč. Solly si vždycky o druhých myslel to nejlepší.“

„Byl příliš měkký.“

Hugh by byl nerad, kdyby se hovor ubíral tímto směrem. „Přišel jsem k vám nejen jako přítel Sollyho, ale i Maisie.“

Greenbourne okamžitě ztuhl. Z obličeje mu zmizel smutek, opět tu byla karikatura pruského generála. Hugh nechápal, jak je možné tak nevražit na krásnou a úsměvnou ženu, jako je Maisie.

Pokračoval: „Seznámil jsem se s ní brzy po tom, co ji poznal Solly. Sám jsem se do ní zamiloval, ale dostal ji Solly.“

„Byl bohatší.“

„Pane Greenbourne, doufám, že mi dovolíte být otevřený. Maisie bylo děvče bez haléře, které hledalo bohatého ženicha. Ale když si Sollyho vzala, dodržela jejich úmluvu. Byla mu dobrou ženou.“

„A dostalo se jí za to odměny,“ řekl Greenbourne. „Pět let žila jako královna.“

„Je to zvláštní, ona říká totéž. Ale já se domnívám, že to nestačí. Co malý Bertie? Přece byste nechtěl nechat svého vnuka bez prostředků?“

„Vnuka?“ protáhl Greenbourne. „Hubert není žádný můj příbuzný.“

Hugha se zmocnila jakási předtucha, že se k němu blíží něco osudového. Bylo to jako noční můra, v níž se na člověka snáší děsivá, ale bezejmenná hrůza. „Já vám nerozumím,“ řekl. „Co tím chcete říci?“

„Ta žena už byla těhotná, když si brala mého syna.“

Hugh těžce polkl.

„Solly to věděl a věděl také, že dítě není jeho,“ pokračoval Greenbourne. „Přesto si ji vzal – proti mé vůli, to bych snad ani nemusel dodávat. Prakticky nikdo o tom neví, samozřejmě, dělali jsme všechno možné, abychom to utajili, ale už to není třeba, když teď…“ Přerušil se, zajíkl a pak mluvil dál. „Po svatbě se vydali na cesty po světě. Dítě se narodilo ve Švýcarsku, dali zapsat pozdější datum narození. Když se vrátili skoro po dvou letech, nedalo se už dobře poznat, že chlapec je o čtyři měsíce starší, než říkali.“

Hugh měl pocit, že mu srdce přestává bít. Tu otázku musel položit, i když se strachoval odpovědi. „Kdo… kdo je otcem?“

„To nikdy neřekla. Solly to nevěděl.“

Ale Hugh ano.

Dítě je jeho.

Hleděl na Greenbourna a nebyl mocen slova.

Mohl by promluvit s Maisií a dozvědět se od ní pravdu, ale byl si jist, že by potvrdila jeho tušení. Ona nestřídala partnery, i když to tak vypadalo. Když ji svedl, byla panna. Tu první noc s ním otěhotněla. Pak je Augusta svými pikli rozloučila a Maisie se vdala za Sollyho. Dala dokonce dítěti jméno Hubert, znějící trochu jako Hugh.

„Je to otřesné, já vím," vykládal si Greenbourne mylně jeho ustrnutí.

Já mám dítě, přemítal Hugh. Syna. Huberta. Říkají mu Bertie. Tím pomyšlením mu srdce usedalo.

„Ale ať je to, jak chce, jistě teď chápete, proč už nechci mít nic společného s tou ženou ani s jejím dítětem, když teď můj drahý syn zesnul."

„Buďte bez obav," pronesl Hugh roztržitě. „Já se o ně postarám."

„Vy?" nechápal Greenbourne. „Proč byste si to měl brát na starost vy?"

„No… nevím, snad proto, že nikoho jiného nemají."

„Neberte si to tak k srdci, mladý Pilastere. Vy máte povinnost k vlastní ženě," napomenul ho laskavě Greenbourne.

Hugh nemínil nic vysvětlovat, byl příliš vyveden z míry. Vstal: „Musím už jít. Přijměte mou nejhlubší soustrast, pane Greenbourne. Solly byl ten nejlepší muž, jakého jsem kdy poznal."

Greenbourne se uklonil. Hugh šel.

V hale se zastřenými zrcadly přijal od sluhy klobouk a vyšel do slunečního svitu na Piccadilly. Šel k západu a vstoupil do Hyde Parku, směrem ke svému příbytku v Kensingtonu. Mohl si vzít drožku, ale chtěl mít čas na přemýšlení.

Teď bylo všechno jiné. Nora je jeho manželka, ale Maisie je matka jeho syna. Nora se může o sebe postarat sama, což koneckonců platí i o Maisii, ale dítě potřebuje otce. Otázka, jak naloží se zbytkem svého života, byla najednou znovu otevřená.

Kněz by mu bezpochyby řekl, že se nic nezměnilo a že má zůstat s Norou, s níž byl sezdán v chrámu Páně. Přísné metodistické vyznání rodiny Pilasterů však Hugha nezasáhlo, nikdy se nedovedl přimět k víře, že na každé morální dilema moderní doby lze najít odpověď v bibli. Nora ho svedla a provdala se za něj z chladné vypočítavosti – Maisie v tom měla pravdu – a všechno, co je spojovalo, byl kus papíru. To bylo na miskách vah velice málo v porovnání s dítětem – dítětem vzešlým z lásky tak silné, že přetrvala mnoho let a mnoho úskalí. Hledám snad jen vytáčky? říkal si. Není to líbivé ospravedlňování toho, že se poddávám touze, o níž vím, že je špatná?

Měl pocit, že se rozpadá do dvou bytostí.

Pokoušel se nahlížet na věci z praktické stránky. Neměl žádný důvod k rozvodu, ale byl si jistý, že Nora by s rozvodem souhlasila, kdyby jí nabídl dost peněz. Pilasterovi by ovšem žádali, aby z banky vystoupil. Společenské stigma rozvodu bylo příliš závažné, než aby mohl být dále společníkem. Mohl by dostat jinou práci, ale v žádném úctyhodném londýnském domě by Maisii a jeho nepřijali jako manželský pár, i kdyby se dali oddat. Téměř určitě by museli odjet do ciziny. Ale ta vyhlídka ho přitahovala a domníval se, že i Maisii by byla milá. Mohl by se vrátit do Bostonu, nebo ještě lépe usadit se v New Yorku. Nikdy by se nestal milionářem, ale co to bylo proti radosti být se ženou, kterou odjakživa miloval?

Ocitl se před svým domem. Byl součástí elegantních řadových domků z červených cihel v Kensingtonu, necelý kilometr od mnohem honosnějšího sídla tety Augusty v Kensington Gore. Nora bude asi ve své přezdobené ložnici a bude se strojit k obědu. Co mu brání, aby k ní šel a oznámil jí, že od ní odchází?

Že to chce udělat, to už teď věděl. Ale je to správné?

Všechen rozdíl způsobilo dítě. Spatné bylo odejít od Nory za Maisii, ale je správné opustit Noru kvůli Bertiemu.

Uvažoval, jak mu Nora odpoví, a měl dost představivosti, aby to dovedl odhadnout. Viděl přímo, jak jí rysy tvrdnou k pevnému odhodlání, a slyšel nepříjemnou řezavost jejího hlasu, ba dokonce i přesná slova, která zvolí: „Budě tě to stát všecko, co máš, do posledního haléře."

A kupodivu právě to rozhodlo. Kdyby ji v duchu viděl zoufale plakat, nebyl by to přenesl přes srdce, ale on věděl, že jeho první intuice je správná.

Vešel do domu a vyběhl po schodech.

Stála před zrcadlem a dávala si kolem krku přívěsek, který jí daroval. Trpce si připomněl, že ji musel k milování podplácet.

Oslovila ho dřív, než on ji. „Mám pro tebe novinu," řekla.

„To teď počká…"

Ale ona se nedala odbýt. Měla ve tváři jakýsi podivný výraz, napůl vítězoslavný, napůl zarputilý. „Budeš se teď muset nějakou dobu vyhýbat mojí posteli."

Viděl, že ho nepustí ke slovu, dokud sama nevypoví, co má na srdci. „O čem to, prosím tě, mluvíš?" zeptal se netrpělivě.

„Stalo se to, co se stát muselo."

A rázem Hugh věděl, oč jde. Měl pocit, jako by se řítil do propasti. Je pozdě. Teď už ji nebude moci opustit. Projela jím palčivá bolest. Ztrácí Maisii, ztrácí svého syna.

Podíval se jí do očí. Viděl v nich vyzývavý vzdor, skoro jako by uhádla jeho plány. Snad to tak skutečně bylo.

Přinutil se k úsměvu: „Co se muselo stát?“

Pak to konečně řekla: „Budu mít dítě.“

ČÁST TŘETÍ
1890

KAPITOLA PRVNÍ
Září

I.

Josef Pilaster zemřel v září 1890, když byl hlavním společníkem banky Pilasterových sedmnáct let. Během té doby Británie nepřetržitě bohatla a stejně bohatli Pilasterovi. Byli teď téměř stejně zámožní jako Greenbournovi. Josefovo jmění přesáhlo dva miliony liber, počítaje v to jeho sbírku starožitných tabatěrek zdobených drahokamy – jedna připadala na každý rok jeho života –, která sama měla cenu sto tisíc liber a kterou odkázal svému synovi Edwardovi.

Všichni členové rodiny investovali svůj kapitál do podniku, což jim vynášelo s železnou pravidelností pětiprocentní úrok, zatímco běžní ukladatelé dostávali ze svých peněz většinou jedno a půl procenta. Společníci na tom byli ještě líp. Kromě oněch pěti procent se dělili o další část zisku podle složitých formulí. Díky tomu byl Hugh po deseti letech na poloviční cestě stát se milionářem.

V den pohřbu si Hugh prohlížel obličej v zrcátku na holení a hledal v něm známky pomíjivosti. Bylo mu sedmatřicet. Vlasy mu šedivěly, ale strniště, které si seškrabával z tváře, měl pořád ještě černé. V módě byl zakroucený knír a Hugh uvažoval, jestli by si jej neměl nechat narůst, aby vypadal mladší.

Strýci Josefovi přálo štěstí, uvažoval. Za jeho vlády byl finanční svět stabilní. Projevily se jenom dvě nevelké krize: pád Glasgowské městské banky roku 1878 a krach francouzské banky Union Générale roku 1882. V obou případech Anglická banka krizi zažehnala krátkodobým zvýšením úrokové míry na šest procent, což ještě zdaleka nemohlo přivodit paniku. Podle Hughova názoru strýc Josef velmi přehnaně svázal banku s investicemi v Jižní Americe – ale krach, jehož se Hugh pořád obával, nepřišel a strýc Josef byl přesvědčen, že nepřijde vůbec. Nicméně mít riskantní investice bylo jako pronajímat dům na spadnutí: Činže chodila až do samého konce, ale když se dům nakonec poroučel, nebyla tu činže ani dům. Po Josefově smrti hodlal Hugh postavit banku na zdravější základy prodejem nebo zkorigováním některých pochybných jihoamerických investic.

Když se umyl a oholil, oblékl si župan a šel do Nořina pokoje. Čekala ho; v pátek ráno se vždycky milovali. Dávno se už smířil s jejím pravidlem „jednou týdně“. Nora hodně přibrala, v obličeji se zakulatila, ale díky tomu měla jen málo vrásek a pořád vypadala pěkně.

Přesto, když se s ní miloval, zavíral oči a představoval si, že je s Maisii.

Někdy míval pocit, že by se bez tohohle docela obešel. Ale ta páteční rána jim do této chvíle dala tři syny, které miloval nade všechno: Tobiase, který se jmenoval po Hughově otci; Samuela, po strýci, a Solomona, po Sollym Greenbournovi. Nejstarší Toby půjde příští rok do Windfieldské školy. Nora měla lehké porody, ale jakmile byly děti na světě, ztrácela o ně zájem a Hugh jim naopak věnoval péče co nejvíc, aby je odškodnil za matčin chlad. Hughovo zapírané dítě, Maisiin syn Bertie, byl šestnáctiletý mladík, chodil také do Windfieldu, výtečně studoval a v kriketu zářil jako hvězda. Hugh za něho platil školné, navštěvoval školu, když byly vyhlašovány výsledky, a ve všem hrál roli kmotra. Našlo se sice pár cyniků, kteří měli podezření, že je Bertieho skutečným otcem. Ale byl přece jen Sollyho přítel a každý věděl, že Sollyho otec odmítl chlapce podporovat, takže většina lidí soudila, že prostě velkoryse ctí Sollyho památku.

Když pustil Noru z objetí, zeptala se ho: „V kolik hodin je pohřeb?“

„V jedenáct v Kensingtonské metodistické modlitebně. Potom je oběd ve Whitehaven House.“

Hugh a Nora bydleli stále v Kensingtonu, ale jak přicházeli hoši na svět, přestěhovali se do většího domu. Volbu nechal Hugh na Noře a ona vybrala velký dům ve stejně zdobném, rádoby vlámském slohu, jako byl Augustin; tento styl přišel do módy v době, kdy dala Augusta postavit své sídlo, přinejmenším do módy předměstské.

Augusta nebyla s Whitehaven House nikdy spokojená. Přála si palác na Piccadilly, jako měli Greenbournovi. Ale pro Pilasterovy stále ještě platilo měřítko metodistického puritánství a Josef trval na tom, že Whitehaven je dost přepychový pro každého, ať je bohatý jak chce. Teď dům patřil Edwardovi. Snad se Augustě podaří ho přesvědčit, aby jej prodal a koupil jí něco většího.

Když Hugh sešel dolů k snídani, zastihl tam už svou matku. Přijela s jeho sestrou Dotty včera z Folkestonu. Hugh matku políbil a ona začala, sotva se posadil: „Myslíš, že ji má opravdu rád, Hughu?“

Hugh se ovšem neptal, koho myslí. Dotty teď bylo čtyřiadvacet a byla zasnoubena s lordem Ipswichem, nejstarším synem vévody z Norwiche. Nick Ipswich měl zdědit beznadějně zadlužené vévodství a maminka se bála, že chce Dotty pro peníze, přesněji řečeno pro bratrovy peníze.

Hugh pohlédl na matku s láskou. Stále chodila v černém, dvacet čtyři roky po otcově smrti. Vlasy už měla bílé, ale jemu připadala stejně krásná jako dřív. „On ji miluje, mami,“ odpověděl.

Protože Dotty neměla otce, přišel Nick za Hughem, aby ho formálně požádal o její ruku. V takových případech bylo běžné, že právníci obou stran uzavřeli před oznámením zásnub svatební smlouvu, ale Nick naléhal na postup obrácený. „Já jsem slečně Pilasterové netajil, že jsem chudý,“ řekl Hughovi. „Ona říká, že poznala bohatství i chudobu, a domnívá se, že zdrojem štěstí jsou lidé, se kterými žijete, a ne peníze, které mají.“ Byly to hodně idealistické názory a Hugh dá samozřejmě sestře štědré věno, ale rád bral na vědomí, že Nickovi záleží na ní, a ne na majetku.

Augusta zuřila, že se Dotty vdává do tak vysokých kruhů. Až Nickův otec zemře, bude Dotty vévodkyní, a to je víc než hraběnka.

Dotty sešla dolů o něco později. Dospělost ji změnila úplně jinak, než Hugh očekával. Z plaché, chichotavé dívenky se stala

žena plná vášně, s hřívou nádherných vlasů, obdařená silnou vůlí a prudkým temperamentem. Hugh tušil, že mnoha mladým mužům naháněla strach, a pravděpodobně proto byla ve svých čtyřiadvaceti letech ještě svobodná. Ale Nick Ipswich měl v sobě jakousi klidnou sílu a nepotřeboval ženu, která by mu byla ve všem po vůli. Hugh soudil, že jejich manželství bude bouřlivé, pravý opak jeho.

Nick se objevil v deset, jak bylo domluveno, když ještě seděli u snídaně. Hugh ho požádal, aby přišel. Nick se posadil vedle Dotty a vzal si šálek kávy. Byl to inteligentní mladý muž, dvaadvacetiletý, právě ukončil studia v Oxfordu, kde na rozdíl od mnoha mladých aristokratů skutečně skládal zkoušky a zdárně absolvoval. Měl vzezření typického Angličana, plavovlasého a modrookého, s pravidelnými rysy, a Dotty ho div nesnědla očima. Hugh jim záviděl jejich jednoduchou lásku, žádostivost jednoho po druhém.

Ve svých sedmatřiceti letech si připadal příliš mladý na to, aby plnil funkci hlavy rodiny, ale tohle setkání si sám přál, takže přistoupil rovnou k věci. „Dotty, já jsem s tvým snoubencem několikrát dlouho mluvil o penězích."

Matka se zvedala k odchodu, ale Hugh ji zastavil. „Ženy dnes mají také vědět o finančních záležitostech, maminko, je to moderní." Usmála se na něho, jako by byl pošetilý chlapec, ale zůstala sedět.

Hugh pokračoval: „Jak víte, Nick se chce věnovat svobodnému povolání, uvažuje o advokátní praxi, protože z vévodství se už nedá žít." Hugh jako bankéř věděl přesně, proč Nickův otec přišel o všechno. Vévoda byl moderně orientovaný velkostatkář a při rozmachu zemědělství v polovině století si vypůjčil peníze na různá zdokonalení výroby: odvodňovací práce, vymýcení velkých prostor křovin a nákup nákladného parku žacích a mlátících strojů na parní pohon. V 70. letech pak postihla zemědělství krize, jež trvala i teď, roku 1890. Cena orné půdy se zhroutila a vévodovy pozemky měly menší hodnotu než hypotéky, které na ně uvalil. „Nicméně, kdyby se Nick dokázal zbavit těch neúnosných hypoték a racionalizoval celé panství, mohl by z něho plynout pořád ještě slušný zisk. Je tu prostě potřeba dobrý management, jako v každém podniku."

Nick dodal: „Chystám se prodat hodně odlehlejších hospodářství a různých jiných objektů a soustředit se na nejlepší

možné využití toho zbývajícího. A budu stavět domy na pozemcích, které nám patří v Sydenhamu na jihu Londýna.“

Hugh mluvil dál: „Došli jsme k tomu, že finance vévodského panství se dají postavit pevně na nohy s investicí asi sto tisíc liber. Tuto sumu ti tedy dávám jako věno.“

Dotty jen polkla a maminka zaslzela. Nick věděl předem, co přijde, a jen řekl: „Je to od vás mimořádně šlechetné.“ Dotty objala a políbila snoubence, pak oběhla stůl a políbila Hugha. Ten upadl do mírných rozpaků, ale byl potěšen, že je mohl tak obšťastnit. A byl si jist, že Nick naloží s penězi správně a vybuduje Dotty bezpečný domov.

Nora sešla dolů již oblečena k pohřbu do purpurového a černého bombasinu. Snídala ve svém pokoji jako vždycky. „Kde jsou kluci?“ zeptala se popuzeně, s pohledem na hodiny. „Řekla jsem přece té zatracené chůvě, aby je připravila…“

Přerušil ji příchod chůvy a dětí. Jedenáctiletý Toby, šestiletý Sam a čtyřletý Sol měli černé dopolední kabátky a černé kravaty, na hlavě cylindříky. Hugh se nadýmal pýchou. „Moji malí vojáčci,“ řekl. „Jakou diskontní sazbu hlásila včera večer Anglická banka, Toby?“

„Pořád stejnou, dvě a půl procenta,“ oznámil Tobias, jehož povinností bylo každé ráno tento údaj v novinách zjistit.

Prostřední Sam měl vzrušující novinu: „Mami, já mám domácí zvířátko!“

Chůva se znepokojila: „Nic jsi mi neřekl…“

Sam vytáhl z kapsy krabičku od sirek, strčil ji matce pod nos a otevřel: „Pavouk Billy!“ prohlásil hrdě.

Nora zavřeštěla, vyrazila mu krabičku z ruky a uskočila. „Ty strašný kluku!“ sténala.

Sam šmátral na podlaze po škatulce. „Bill mi utekl,“ rozplakal se.

Nora se otočila ke guvernantce. „Jak mu můžete něco takového dovolit!“

„Promiňte, já netušila…“

Zasáhl Hugh: „Vždyť se nic nestalo.“ Objal Noru kolem ramen. „Prostě jsi se lekla.“ Odváděl ji z haly. „Už máme čas jet.“

Když vycházeli z domu, položil Samovi ruku na rameno. „Doufám, synu, že ses poučil, jak je důležité nestrašit dámy.“

„Ztratil jsem svoje domácí zvířátko,“ řekl nešťastně Sam.

„Pavouci ale vůbec nechtějí bydlet v krabičkách od sirek. Snad by sis měl opatřit nějaké jiné zvířátko. Co třeba kanárka?“

Okamžitě se rozveselil. „To bych mohl?“

„Musel by ses starat o to, aby měl pořád co jíst a pít, nebo by umřel.“

„To budu, to budu!“

„Tak se zítra po nějakém podíváme.“

„Hurá!“

Jeli do Kensingtonské metodistické modlitebny v uzavřených kočárech. Lilo jako z konve. Chlapci ještě nikdy na pohřbu nebyli. Toby, dítě dosti pobožné, se zeptal: „To budeme muset plakat?“

Nora řekla: „Nemluv hlouposti, prosím tě.“

Hugh by si byl přál, aby dětem projevovala více citu. Jí zemřela matka, když byla ještě malé dítě, a tak se domníval, že právě proto jí chybí mateřský cit k vlastním potomkům; prostě se to nenaučila. Přesto měl dojem, že by se mohla víc snažit. Řekl Tobymu: „Ale když budeš chtít, tak plakat můžeš. Na pohřbech se to smí.“

„Já myslím, že nebudu. Strýčka Josefa jsem moc rád neměl.“

Sam řekl: „Já měl rád pavouka Billyho.“

Nejmladší Sol podotkl: „Já už jsem na plakání moc velký.“

Kensingtonská metodistická modlitebna byla v kamenné podobě ztělesněním rozpolcenosti zámožných metodistů, kteří vyznávali náboženskou prostotu, ale vskrytu duše toužili se pochlubit svým bohatstvím. I když se té stavbě říkalo jen modlitebna, byla stejně honosná jako kterýkoli anglikánský nebo katolický chrám. Obrazy ani sochy tu být nesměly, ale architektura byla barokní a vnitřní zařízení okázalé.

Kostel byl toho dopoledne plný do posledního místa. Zaměstnanci dostali den volna, aby se mohli zúčastnit, a všechny významné finanční ústavy z City poslaly své představitele. Hugh se uklonil guvernérovi Anglické banky, ministrovi financí a Benu Greenbournovi, jemuž bylo přes sedmdesát, ale stále se držel zpříma jako grenadýr.

Členy rodiny uvedli do prvních řad. Hugh seděl vedle strýce Samuela, jako vždy dokonale ustrojeného do černého fraku s tvrdým límcem a koketně uvázanou hedvábnou kravatou. Samuel už měl za sebou sedmdesátku jako Greenbourne, ale i on byl duševně i tělesně čilý.

Samuel připadal po Josefově smrti zřejmě v úvahu jako hlavní společník. Byl ze všech nejstarší a nejzkušenější. Jenže Augusta a Samuel se nenávidí a ona bude zuřivě proti němu. Její podporu patrně získá „mladý William“ dvaačtyřicátník.

Z ostatních společníků další dva nepřipadali v úvahu, protože se nejmenovali Pilasterové: major Hartshorn a sir Harry Tonks, manžel Josefovy dcery Clementine. Zbývající společníci byli Hugh a Edward.

Hugh chtěl být hlavním společníkem – přál si to z celého srdce. Byl sice nejmladší, ale profesionálních schopností měl nejvíc. Věděl, že by dokázal banku nebývale rozšířit a posílit, a zároveň omezit její zranitelnost takovým typem riskantních půjček, na jaké se spoléhal Josef. Nicméně Augusta by byla proti němu ještě zběsileji než proti Samuelovi. On ovšem nemohl čekat, až Augusta zestárne nebo umře. Vždyť jí bylo teprve padesát osm; klidně se mohla držet v plné síle a žlučovitosti takových patnáct let.

Posledním společníkem byl Edward. Seděl vedle Augusty v první řadě. Dosáhl středního věku, byl tlustý a červený ve tváři a v poslední době trpěl jakousi velmi nepohlednou vyrážkou. Nebyl ani inteligentní, ani pilný a za těch sedmnáct let se toho o bankovnictví naučil málo. Do zaměstnání chodil po desáté a kolem poledne šel na oběd a dost často se už odpoledne nevrátil. Sherry pil k snídani a přes den nikdy nebýval úplně střízlivý. Spoléhal na to, že jeho asistent Simon Oliver ho uchrání před všemi maléry. Bylo nemyslitelné, aby se hlavním společníkem stal on.

Edwardova žena Emily seděla vedle něho, což byla vzácná událost. Manželé žili naprosto odloučeně. On ve Whitehaven House, ona v jejich venkovském sídle, odkud zajížděla do Londýna jen při slavnostních příležitostech. Emily bývala velmi hezká, měla velké modré oči a dětský úsměv, ale věk jí vrýval do tváře rysy zklamání. Neměli děti a Hugh usuzoval, že se navzájem nenávidí.

Vedle Emily seděl Micky Miranda, ďábelsky sličný, v šedém kabátě s černým norkovým límcem. Od té doby, co Hugh zjistil, že Micky zabil Petra Middletona, měl z něho strach. Edward a Micky byli pořád nerozlučná dvojice. Micky se zúčastnil mnoha jihoamerických investičních akcí, které banka v posledních deseti letech podporovala.

Bohoslužba byla zdlouhavá a únavná a průvod na hřbitov se v neustávajícím dešti vlekl přes hodinu, protože pohřební vůz následovaly stovky kočárů.

Hugh si bedlivě všímal Augusty, když rakev jejího manžela spouštěli do hrobu. Stála pod velkým deštníkem, který držel Edward. Její vlasy svítily stříbrem a velký černý klobouk ji skvěle krášlil. Jistě by se dalo čekat, že ztráta celoživotního druha způsobí, že se bude zdát lidštější a hodnější soucitu, ale v její pyšné tváři byly jako do mramoru vtesány strnulé rysy římské matrony a po zármutku v ní nebylo ani stopy.

Po pohřbu se pořádal oběd ve Whitehaven House pro celou širší rodinu Pilasterových, včetně společníků s jejich manželkami a dětmi, jakož i pro blízké obchodní spolupracovníky a dlouholeté přátele, jako Micky Miranda. Aby mohli jíst všichni pohromadě, dala Augusta v dlouhém přijímacím saloně spojit dva jídelní stoly.

Hugh nebyl v tomto domě už asi rok nebo dva a od jeho poslední návštěvy byl zase nově zařízen, tentokrát v moderním arabském slohu. Do dveří byly vsazeny maurské oblouky, veškerý nábytek měl jemně vyřezávané ozdoby, čalounění pokrývaly abstraktní barevné islámské vzory a zde v přijímacím salonu stála káhirská zástěna a stojan na korán.

Edwarda posadila Augusta do křesla jeho otce. Hugh to pokládal za poněkud netaktní. Tím, že se Edward ocitl v čele stolu, jen ještě zřetelněji vyniklo, jak je neschopný zaujmout místo svého otce. Josef byl jako vůdčí osobnost problematický, ale hloupý nebyl.

Augusta ovšem sledovala jako vždy svůj cíl. Když se oběd chýlil ke konci, prohlásila náhle se svou proslulou úsečností: „Musíme mít co nejdřív nového hlavního společníka a je očividné, že jím bude Edward.“

Hugh se zděsil. Augusta měla pro svého syna vždycky bezmeznou slabost, ale tenhle nečekaný výpad přesahoval všechny meze. Byl si jist, že jí to nemůže projít, už sám návrh byl nehorázný.

Nastalo ticho a on si uvědomil, že všichni čekají, až promluví on. Rodina v něm viděla hlavu opozice proti Augustě.

Chvíli uvažoval, jak nejlépe situaci zvládnout. Rozhodl se zkusit odklad. „Myslím, že by společníci měli tuhle otázku projednat hned zítra.“

Augusty se ovšem tak snadno nezbavil. Řekla uštěpačně: „Byla bych ti povděčná, kdybys mi neurčoval, o čem smím nebo nesmím ve svém vlastním době mluvit, mladý pane Hughu.“

„Jak si přejete.“ Rychle soustředil myšlenky. „Na takovém rozhodnutí není nic očividného, drahá teto, což vám pochopitelně nemůže být v celé složitosti jasné, protože jste nikdy nepracovala v bance, ba dokonce jste nepracovala vůbec…“

„Co si dovoluješ…“

Zvýšil hlas a umlčel ji: „Nejstarším ze společníků je strýc Samuel.“ Uvědomil si, že snad mluví příliš útočně, a opět zmírnil tón. „Jistě se všichni shodneme na tom, že nejmoudřejší by bylo zvolit jeho, člověka zralého, zkušeného a naprosto přijatelného pro finanční kruhy.“

Strýc Samuel sklonil hlavu jako dík za uznání, ale neřekl nic.

Nikdo Hughovi neoponoval, ale nikdo se také za něj nepostavil. Zřejmě se nikdo nechce pustit do křížku s Augustou; ti zbabělci chtějí, aby to udělal za ně.

Tak budiž. Pokračoval: „Strýček Samuel ale už jednou tu poctu odmítl. Pokud by to udělal znovu, byl by nejstarším Pilasterem mladý William, a ten má v City výbornou pověst.“

Augusta mu vpadla netrpělivě do řeči: „Tady nerozhoduje City, ale rodina Pilasterových.“

„Přesněji řečeno společníci banky Pilasterových,“ opravil ji Hugh. „Ale stejně jako společníci potřebují důvěru ostatních členů rodiny, tak banka potřebuje, aby jí důvěřovaly širší finanční kruhy. Jestliže o tu důvěru přijdeme, je s námi konec.“

Zdálo se, že Augusta se začíná rozehřívat zlostí: „Máme právo si zvolit, koho chceme!“

Hugh energicky zavrtěl hlavou. Nic ho nemohlo dohřát víc než takové neodpovědné tlachy. „Nemáme žádná práva, jen povinnosti!“ zvolal důrazně. „Máme v opatrování miliony liber, které nám lidé svěřili. Nemůžeme dělat, co bychom chtěli, musíme konat svou povinnost.“

Augusta to zkusila jinak: „Edward je syn a dědic.“

„Tady nejde o žádný dědičný titul!“ ohradil se Hugh. „Připadne tomu nejschopnějšímu.“

Teď se ohradila Augusta: „Edward je stejně dobrý jako každý druhý!“

Hugh se rozhlédl kolem stolu a každému z mužů se na dramatický okamžik zahleděl do očí, než řekl: „Je tu někdo ochoten si položit ruku na srdce a prohlásit, že Edward je nejschopnější bankéř z nás?“ Dlouhou minutu bylo ticho.

Augusta řekla: „Edwardovy jihoamerické obligace vynesly bance jmění.“

Hugh kývl. „Je pravda, že jsme za posledních deset let prodali jihoamerických obligací za mnoho milionů liber a že Edward měl všechny ty transakce na starosti. Ale to jsou nebezpečné peníze. Lidé obligace kupovali, protože věřili Pilasterovým. Kdyby jedna z těch vlád přestala platit úroky, cena všech jihoamerických obligací se bude poroučet – a vina za to se přičte Pilasterovým. Protože Edward s takovým úspěchem prodával jihoamerické obligace, je dnes naše dobrá pověst, tedy náš nejcennější statek, v rukou houfu brutálních despotů a negramotných generálů.“ Hugh upadal při těch slovech do emocí. On pomáhal budovat dobrou pověst banky svými schopnostmi a tvrdou prací, takže se neubránil hněvu, když se Augusta neostýchala ji ohrožovat.

„Ty prodáváš severoamerické obligace,“ namítla Augusta. „Riziko je tu vždycky. V tom je celý vtip bankovnictví.“ Mluvila vítězoslavně, jako by ho tiskla ke zdi.

„Spojené státy americké mají moderní, demokratickou vládu, ohromné přírodní bohatství a žádné nepřátele. Teď, když zrušily otroctví, neexistuje důvod, proč by ta země nebyla dalších sto let stabilní. Jižní Amerika je naproti tomu plná válčících diktatur, které nemusejí vydržet ani příštích deset dní. Riziko je v obou případech, ale na severu je mnohem nižší. Vtip bankovnictví je v tom umět si rizika propočítat.“

Augusta v podstatě o podnikání nevěděla nic, a tak zarytě prohlásila: „Ty prostě Edwardovi závidíš – jako vždycky.“

Hugh žasl, že ostatní společníci tak úporně mlčí. Sotva si tu otázku položil, napadlo ho, že je musela zpracovat předem. Ale přece je nemohla přesvědčit, aby souhlasili s Edwardem jako hlavním společníkem? Začal se vážně znepokojovat.

„Co vám napovídala?“ zeptal se stroze. Podíval se na ně po řadě. „Williame? George? Harry? Tak rychle, ven s tím. Mluvili jste o tom už dřív a Augusta vás podmázla.“

Všichni se tvářili nejapně. „Nikdo nikoho nepodmazával,“ řekl nakonec William. „Ale Augusta a Edward nám dali

jednoznačně na vědomí, že pokud se nestane Edward hlavním společníkem, že…“ V rozpacích se odmlčel.

„Tak už to vyklop,“ řekl Hugh.

„Že vezmou z firmy svůj kapitál.“

„Cože?“ Hugh zůstal bez dechu. Vybrat si kapitál byl v téhle rodině smrtelný hřích; jeho otec ten hřích spáchal a nikdy mu neodpustili. Už to, že tím Augusta hrozila, bylo neslýchané a svědčilo o tom, že svůj požadavek myslí smrtelně vážně.

Ona a Edward měli v rukou asi čtyřicet procent bankovního kapitálu, přes dva miliony liber. Kdyby si svoje peníze na konci finančního roku vyzvedli, což podle zákona mohli, byla by banka ochromena.

Bylo otřesné, že Augusta s takovou hrozbou přišla – a ještě horší, že společníci před ní ustoupili. „Dáváte tím veškerou autoritu jí!“ řekl jim. „Jestli ji necháte provést svou tentokrát, udělá to příště zase. Pokaždé, když bude něco chtít, pohrozí jednoduše stažením svého kapitálu a vy schlípnete uši. To už můžete udělat hlavním společníkem rovnou ji.“

Edward vybuchl: „Nedovoluj si takhle mluvit o mé matce, dej si pozor, jak se chováš!“

„Na chování ti kašlu,“ řekl Hugh hrubě. Věděl, že své věci neposlouží, když se přestane ovládat, ale měl už příliš velkou zlost. „Chystáte se zruinovat velkou banku. Augusta je slepá, Edward hlupák a vy ostatní nemáte dost kuráže, abyste je zastavili.“ Odstrčil židli, vstal a hodil na stůl ubrousek jako rukavici k výzvě. „Takže tady máte aspoň jednoho, kdo se sebou nedá orat.“

Nadechl se, vědom si toho, že co teď řekne, změní jeho další život. Všichni u stolu na něho upřeně hleděli. Nic jiného už mu nezbývá. „Vzdávám se funkce,“ řekl.

Když se odvracel od stolu, zavadil pohledem o Augustinu tvář a zaznamenal na ní spokojený úsměv.

Týž večer ho navštívil strýc Samuel.

Byl to starý pán, ale o nic méně marnivý než před dvaceti lety. Stále žil se Stephenem Cainem, svým „tajemníkem“. Hugh byl jediný Pilaster, který je navštěvoval v jejich domě v nepřívětivé části Chelsea, zařízeném s estétským vkusem a plným koček. Jednou, když už měli v sobě půl láhve portského,

prohlásil se Stephen za jedinou manželku z rodiny Pilasterových, která není dračice.

Samuel zastihl Hugha v knihovně, kam se obvykle po večeři uchyloval. Měl na klíně knihu, ale nečetl. Díval se do ohně a přemýšlel o budoucnosti. Peněz měl habaděj, dost, aby mohl žít v pohodlí a bez práce až do smrti, ale hlavním společníkem se nestane nikdy.

Strýc Samuel, unavený a smutný, řekl: „Celý život jsem byl se svým bratrancem Josefem na kordy. Škoda že to nebylo jinak."

Hugh mu nabídl něco k pití a on požádal o portské. Hugh zavolal majordoma a dal přinést láhev.

„Jaký máš z toho všeho pocit?" zeptal se Samuel. Snad nikdo jiný se o Hughovy pocity nezajímal.

„Nejdřív jsem měl vztek, ale teď se na to dívám jen rezignovaně," odpověděl Hugh. „Edward je jako hlavní společník beznadějný, ale dělat se s tím nedá nic. Co vy?"

„Vidím to taky jako ty. Taky budu rezignovat. Svůj kapitál nestáhnu, aspoň ne hned, ale koncem roku půjdu. Řekl jsem jim to po tom tvém dramatickém odchodu. Nevím, jestli jsem neměl promluvit dřív. Ale stejně by se nic nezměnilo."

„Co na to oni?"

„No, proto jsem vlastně tady, milý hochu. Musím přiznat, že jsem něco jako posel nepřítele. Mám tě přesvědčit, abys rezignaci nepodával."

„Nejsou snad blázni?"

„To víš, že jsou. Ale jednu věc bys uvážit měl. Vzdáš-li se funkce hned, každý v City bude vědět proč. Lidi si řeknou, že když podle Hugha Pilastera není Edward schopen banku řídit, tak to asi bude pravda. Může to mít za následek ztrátu důvěry."

„Když má banka mizerné vedení, lidé by k ní důvěru ztratit měli. Jinak přijdou o peníze."

„A co když tvoje rezignace vyvolá finanční krizi?"

„Bylo by to možné?" zapochyboval Hugh.

„Já myslím, že ano."

„To bych si samozřejmě nepřál." Krize mohla přivodit řetězový pád dalšího, naprosto zdravého podnikání, stejně jako krach banky Overend a Gurney zničil firmu Hughova otce roku 1866.

„Snad bys měl zůstat do konce finančního roku jako já," řekl Samuel. „Vždyť je to jen pár měsíců. To už bude Edward ve

funkci nějakou dobu, lidi si na to zvyknou a ty budeš moci odejít bez rozruchu.“

Majordom přišel s portským. Hugh je zamyšleně usrkával. Cítil, že by na Samuelův návrh měl přistoupit, ať se mu sebevíc nechtělo. Dal jim všem lekci o tom, čím jsou povinováni ukladatelům a širší finanční obci, a musí se podle svých slov zachovat. Kdyby bance škodil jen kvůli tomu, co cítí, nejednal by o nic líp než Augusta. Kromě toho mu odklad pomůže promyslet si, co se svým životem počne dál.

Povzdechl si.

„Tak dobrá,“ řekl posléze. „Zůstanu do konce roku.“ Samuel kývl. „Myslel jsem si, že to uděláš. Je to správné rozhodnutí – a ty vždycky nakonec uděláš to správné.“

II.

Než se Maisie Greenbournová před jedenácti lety definitivně rozloučila se společenskou smetánkou, navštívila všechny své přátele – bylo jich hodně a byli bohatí – a přesvědčila je, aby věnovali peníze Ženské nemocnici, kterou Rachel Bodwinová založila v Southwarku. Provozní náklady nemocnice pak byly hrazeny z výnosu investovaného kapitálu.

Peníze spravoval Rachelin otec, jediný muž, který se na chodu nemocnice podílel. Zpočátku se chtěla Maisie o investice starat sama, ale zjistila, že bankéři a makléři ji neberou vážně. Ignorovali její příkazy, žádali zmocnění od jejího manžela a zamlčovali jí informace. Mohla by s nimi zápolit, ale kolem zařizování nemocnice měli s Rachel jiných starostí až dost, a tak nechali finanční věci na panu Bodwinovi.

Maisie byla vdova, ale Rachel byla stále manželkou Mickyho Mirandy. Nestýkala se s ním, Micky však nechtěl svolit k rozvodu. Už deset let měla Rachel tajný poměr s Maisiiným bratrem Danem Robinsonem, členem parlamentu. Žili všichni tři společně v Maisiině domě na walworthském předměstí.

Nemocnice byla v dělnické čtvrti Southwark, v centru města. Pronajali si dlouhodobě čtyři domy vedle sebe v sousedství Southwarkské katedrály a probouráním vnitřních vchodů mezi nimi vytvořili nemocniční komplex. Místo dlouhých řad postelí

na nehostinných chodbách tu byly malé, útulné pokojíky se dvěma nebo třemi lůžky.

Maisiina kancelář byla úpravná komůrka u hlavního vchodu. K zařízení patřila dvě křesla, váza s květinami, kobereček a veselé záclonky. Na zdi visel zarámovaný plakát s Úchvatnou Maisii, jediná památka na cirkus. Psací stolek nezabral mnoho místa a knihy se záznamy byly srovnány v příborníku.

Žena sedící proti ní byla bosá, otrhaná a v posledním měsíci těhotenství. Měla ostražitý, zoufalý pohled vyhladovělé kočky, která se vplížila do cizího domu a doufá, že dostane něco k snědku. Maisie řekla: „Jak se jmenujete, drahoušku?“

„Rose Porterová, milostpaní.“

Všechny jí říkaly „milostpaní“, jako velké dámě. Dávno už je nepřesvědčovala, aby jí říkaly Maisie. „Dala byste si šálek čaje?“

„Ano, milostpaní.“

Maisie nalila čaj, přidala mléko a cukr. „Vypadáte poněkud unaveně.“

„Přišla jsem pěšky až z Bathu, milostpaní.“

To bylo sto šedesát kilometrů. „Byla jste určitě na cestě týden. Chudinko malá.“

Rose se dala do pláče.

Tak to bývalo vždycky a Maisie si na to zvykla. Bylo nejlepší nechat je vyplakat tak dlouho, jak chtěly. Posadila se na opěradlo Rosina křesla, objala ji kolem ramen a hladila ji.

„Já vím, že jsem se chovala nemravně,“ vzlykala Rose.

„Žádná nemrava nejste,“ řekla Maisie. „Tady jsme samé ženy a rozumíme si. O nemravnosti nemluvíme. To je pro faráře a politiky.“

Po chvíli se Rose uklidnila a vypila si čaj. Maisie vzala poslední záznamní knihu z příborníku a posadila se k psacímu stolu. Pořizovala záznamy o každé ženě přijaté do nemocnice. Byly často užitečné. Když si nějaký samospasitelný konzervativec v parlamentě vzpomněl hlásat, že většina neprovdaných matek jsou prostitutky nebo že všechny chtějí opustit své děti nebo něco podobně nesmyslného, vyvrátila jeho tvrzení pečlivým, zdvořilým, věcným dopisem a opakovala své argumenty ve veřejných projevech po celé zemi.

„Povězte mi, jak to všecko bylo,“ vybídla Rose. „Kde jste žila, než jste přišla do jiného stavu?“

„Byla jsem kuchařkou u paní Freemanové v Bathu.“

„A jak jste se seznámila s tím vaším mládencem?“

„On se dal se mnou do řeči na ulici. Bylo to moje volné odpoledne a měla jsem nový žlutý slunečník. Vypadala jsem jako coura, já to vím, že jo. Ten slunečník mě dostal do neštěstí.“

Maisie z ní vymámila celý její příběh. Byl typický. Ten muž byl čalouník, dobrý a slušně vydělávající řemeslník. Dvořil se jí a mluvili o manželství. Za vlahých večerů se mazlili v parku po setmění, mezi jinými párky, stejně zaměstnanými. Příležitostí k pohlavnímu styku bylo málo, ale čtyřikrát nebo pětkrát se to podařilo, když byla její zaměstnavatelka pryč nebo jeho bytná se opila. On potom přišel o práci. Hledal zaměstnání v jiném městě, jednou nebo dvakrát jí napsal a pak se jí ztratil. Potom zjistila, že je těhotná.

„Pokusíme se ho najít,“ řekla Maisie.

„Já myslím, že už mě nemá rád.“

„To uvidíme.“ Bylo překvapivé, jak často se takoví muži nakonec nezdráhali si děvče vzít. Někdy sice utekli, když se dozvěděli, že bude mít dítě, ale pak svého strachu litovali. V Rosině případě byla tahle možnost veliká. Její nápadník odešel za prací, ne proto, že by o děvče ztratil zájem, a ani nevěděl, že bude otcem. Maisie se vždycky snažila je přimět k tomu, aby přišli do nemocnice a podívali se na matku a dítě. Pohled na bezmocné nemluvně z jejich masa a krve v nich někdy probudil ty nejvřelejší city.

Rose zamrkala a Maisie se zeptala: „Copak?“

„Bolí mě v kříži. To asi tou cestou.“

Maisie se usmála: „Ba ne. To se vaše děťátko chystá na svět. Uložíme vás do postele.“

Odvedla Rose nahoru a předala ji ošetřovatelce. „Všechno bude v pořádku,“ řekla. „Budete mít děťátko jako malované.“

Šla do jiného pokoje a zastavila se u lůžka ženy, které říkali „slečna Neznámá“, protože odmítala říci o sobě cokoli, včetně jména. Bylo to tmavovlasé děvče, asi sedmnáctileté. Měla výslovnost vyšších kruhů a drahé spodní prádlo; Maisie si byla krom toho dost jistá, že je Židovka. „Jak je vám, drahoušku?“ zeptala se jí.

„Dobře – a jsem vám tak vděčná, paní Greenbournová.“

Lišila se od Rose, jako by pocházely z opačných konců světa, a přece měly stejný úděl a rodily stejně strastiplným způsobem.

Když se Maisie vrátila do své kanceláře, znovu se pustila do dopisu, který psala šéfredaktorovi Times.

Ženská nemocnice
Bridge Street
Soutwark
Londýn, S.E.
10. září 1890

Šéfredaktorovi
Times Vážený pane,
se zájmem si přečetla dopis pana dr. Charlese Wickhama na téma tělesné nedostatečnosti zen v porovnání s muži.

Nevěděla dobře, jak pokračovat, ale příchod Rose Porterové jí dodal inspiraci.

Právě jsem do této nemocnice přijala mladou ženu v choulostivém stavu, která k nám přišla pešky z Bathu.

Redaktor patrně vypustí slova „v choulostivém stavu“ jako nepatřičná, ale Maisie nehodlala dělat cenzorskou práci za něj.

Povšimla jsem si, že dr. Wickham píše z klubu Cowes a maně mne napadá, kolik pánů z tohoto klubu by ušlo cestu z Bathu do Londýna.

Jsem žena a pochopitelně jsem nikdy uvnitř klubu nebyla, ale často jsem pozorovala jeho členy, jak se na schodišti shánějí po drožce, aby je odvezla na vzdálenost třeba jen o málo menší než jeden kilometr, a musím říci, že většina jich by podle vzhledu sotva došla z Piccadilly Circus na Parlamentní náměstí.

Docela určitě by nebyli s to odpracovat ani jednu dvanáctihodinovou směnu v některé eastendské robotárně, jak to denně dělají tisíce anglických žen…“

Znova ji vyrušilo klepání na dveře. „Pojďte dál,“ zvolala.

Žena, která vstoupila, nebyla ani chudá, ani těhotná. Měla velké modré oči a dívčí tvář a byla draze oblečená. Byla to Emily, žena Edwarda Pilastera.

Maisie vstala a políbila ji. Emily Pilasterová patřila k podporovatelkám nemocnice, k úžasně různorodému sboru žen, v němž figurovala například také Maisiina stará přítelkyně April Tilsleyová, nyní majitelka tří londýnských nevěstinců, Tyto příznivkyně posílaly nemocnici obnošené šatstvo, starý nábytek, zbylé potraviny ze svých kuchyní a jiné potřeby, třeba papír a inkoust. Někdy mohly nabídnout slehnuvším matkám

zaměstnání. Ale především poskytovaly Maisii a Rachel morální vzpruhu, když je deptali mužští představitelé společnosti za to, že se v jejich nemocnici nekonají modlitby, nezpívají náboženské písně a nekáže proti zvrácenosti svobodného mateřství.

Maisie se cítila zčásti odpovědná za katastrofální Emilyinu návštěvu v Aprilině bordelu o maškarní noci, kdy se jí nepodařilo svést vlastního chotě. Od té doby Emily a Edward vedli ve vší diskrétnosti oddělený život jako mnoho bohatých manželů, kteří se nenáviděli.

Dnes ráno Emily zářily oči a byla vzrušená. Posadila se, pak zase vstala a ujistila se, že jsou zavřené dveře. Nakonec vyhrkla: „Já jsem se zamilovala."

Maisie si nebyla jista, že ta zpráva je jednoznačně dobrá, ale řekla: „Výborně! Kdo je ten šťastlivec?"

„Robert Charlesworth. On je básník a píše články o italském umění. Většinu roku žije ve Florencii, ale pronajímá si domek v naší vesnici, miluje zářijovou Anglii."

Maisie získala dojem, že Robert Charlesworth má dost peněz, aby pohodlně žil, aniž musel nějak řádně pracovat. „Musí to být šíleně romantický člověk," řekla.

„Ano, to je, je nesmírně oduševnělý, určitě by se ti líbil."

„O tom nepochybuji," připustila Maisie, i když oduševnělé básníky se soukromými příjmy nemohla ani cítit. Přesto měla radost kvůli Emily, protože smůly už ji postihlo víc, než si zasluhovala. „Jestlipak už jste se pomilovali?"

Emily zrudla. „Prosím tě, Maisie, ty se vždycky ptáš tak hrozně! Samozřejmě že ne!"

Maisie nechápala, jak může Emily po tom, co ji potkalo o maškarní noci, upadat nad čímkoli do rozpaků. Nicméně ze zkušenosti už věděla, že právě ona, Maisie, je v tomto ohledu zvláštní. Ženy většinou dovedly zavírat oči před vším, co nechtěly vidět. Maisie naproti tomu neměla dost trpělivosti na zdvořilé eufemismy a ohleduplné fráze.

Když chtěla něco vědět, tak se na to prostě zeptala. „No dobře," pravila rázně, „ale vzít si ho přece nemůžeš?"

Odpověď ji překvapila. „Proto jsem přišla za tebou," řekla Emily. „Víš něco o anulování manželství?"

„Panebože!" Maisie se na chvilku zamyslela. „Máš jistě na mysli důvod, že nikdy nebylo naplněno?"

„Ano."

Maisie kývla. „O tom tedy něco vím.“ Nebyl žádný div, že ji Emily žádala o právní poradu. Žádné ženské odbornice v tomto oboru nebyly a advokát by si to patrně namířil rovnou k Edwardovi a všechno mu vyklopil. Maisie bojovala za práva žen a studovala platné právo se zřetelem k manželství a rozvodu. „Musela bys jít na příslušný odbor Nejvyššího soudu a tam dokázat, že Edward je impotentní a za všech okolností, nejen s tebou.“

Emily zklamaně protáhla obličej. „Ó jé. To on přece není.“

„Velký problém by bylo taky to, že už nejsi panna.“

„Takže je to beznadějné,“ posmutněla Emily.

„Jediná možnost by byla pohnout Edwarda, aby v tom pomohl. Myslíš, že by se s ním dalo mluvit?“

Emily se chytila naděje. „Třeba ano.“

„Kdyby podepsal místopřísežné prohlášení, že je impotentní a že se nestaví proti anulování, nemusela bys nic dokazovat.“

„To znamená, že z něho ten podpis musím nějak dostat.“ Emilyina tvářička na sebe vzala zatvrzelý výraz, který Maisii připomněl, jak pevnou vůli tahle osůbka má.

„Buď opatrná. Manželé se podle zákona nesmějí takhle domlouvat a nad tím bdí jako policajt takový úředník, kterému se říká královnin právní zástupce.“

„A budu si potom moci vzít Roberta?“

„Ano. Nenaplnění manželství je důvodem k úplnému rozvodu podle církevního práva. Bude trvat rok, než se tvůj případ dostane před soud, a pak běží šestiměsíční čekací lhůta, než rozvod nabude platnosti, ale nakonec se budeš moci znovu vdát.“

„Ach Bože, já doufám, že Edward na to přistoupí.“

„Jaký má k tobě vztah?“

„Nenávidí mě.“

„Myslíš, že by se tě rád zbavil?“

„Řekla bych, že je mu to jedno, pokud mu jdu z cesty.“

„A kdybys mu z cesty nešla?“

„Kdybych ho jako začala nějak otravovat?“

„Přesně tak.“

„To bych asi mohla.“

Maisie nepochybovala, že by Edwarda dovedla otravovat přímo nesnesitelně, kdyby si to zamanula.

„Budu potřebovat nějakého právníka, aby mi napsal prohlášení, které by Edward podepsal,“ uvažovala Emily.

„Poprosím Rachelina otce, to je právník.“

„Budeš tak hodná?“

„Samozřejmě.“ Maisie se podívala na hodinky. „Dnes to nepůjde, ve Windfieldu začíná škola a já tam musím vzít Bertieho. Ale zajdu za ním zítra ráno.“

Emily vstala. „Maisie, ty jsi nejlepší kamarádka, jakou si žena může přát.“

„Já ti něco povím: Tohle s Pilastrovic rodinou pořádně zamává. Augusta vyletí vzteky z kůže.“

„Z Augusty strach nemám,“ řekla Emily.

Maisie Greenbournová budila ve Windfieldské škole velkou pozornost. Bylo to tak vždycky a příčin to mělo několik. Vědělo se, že je vdova po pohádkově bohatém Sollym Greenbournovi, i když sama penězi neoplývá. Dobře známo bylo i to, že je „pokroková“ žena, věřící v práva žen, a lidé si šuškali, že navádí pokojské, aby měly nemanželské děti. A potom, vždycky když přivážela Bertieho do školy, provázel ji Hugh Pilaster, pohledný bankéř, který za jejího syna platil školné; samozřejmě že cyničtější příbuzní ostatních žáků měli podezření, že Hugh je skutečný Bertieho otec. Ale ona sama za hlavní důvod pokládala to, že ve svých čtyřiatřiceti je pořád ještě natolik hezká, aby se za ní muži otáčeli.

Dnes měla oblečení v barvě rajských jablíček, přes šaty krátký kabátek a na klobouku péro. Věděla, že jí to sluší a že vypadá bezstarostně. Ve skutečnosti jí tyhle cesty do školy s Bertiem a Hughem rvaly srdce.

Od jejich milostné noci s Hughem uplynulo sedmnáct let a ona ho pořád milovala stejně vroucně. Většinu svého času věnovala strastem nebohých děvčat v nemocnici a na vlastní zármutek neměla kdy; ale dvakrát nebo třikrát do roka se s Hughem musela vidět a celé trápení tu bylo zas.

Hugh věděl už jedenáct let, že je pravým Bertieho otcem. Ben Greenbourne mu k tomu poznání napomohl, a když s Maisii promluvil o své domněnce, řekla mu pravdu. Od té doby dělal pro Bertieho všechno, co jen mohl, kromě toho, že by ho uznal za vlastního. Bertie byl přesvědčen, že jeho otcem byl zvěčnělý a milovaný Solomon Greenbourne, a říci mu pravdu by znamenalo působit mu zbytečnou bolest.

Jmenoval se Hubert, a když mu mazlivě říkali Bertie, bylo v tom trochu lichocení princi Waleskému, také Bertiemu. Maisie se teď už s princem nevídala. Nebyla hostitelkou společenské smetánky ani ženou milionáře; jako vdova žijící ve skromném domě na jižním předměstí Londýna neměla místo v kruhu princových přátel.

Dala synovi jméno Hubert, protože se vyslovuje podobně jako Hugh, ale pak ji ta podobnost začala uvádět do rozpaků, což byl další důvod, proč se chlapci říkalo Bertie. Synovi řekla, že Hugh Pilaster byl nejlepší přítel jeho zemřelého tatínka. Naštěstí se Bertie a Hugh sobě nijak nápadně nepodobali. Bertie vypadal spíš jako Maisiin otec, měl jemné tmavé vlasy a melancholické hnědé oči. Byl vysoký a urostlý, zdatný sportovec a pilný student a Maisie byla na něho neskonale pyšná.

Hugh byl při těchto příležitostech k Maisii úzkostlivě zdvořilý, hrál svou roli rodinného přítele, ale ona mohla přísahat, že vnímá hořkosladkost situace stejně bolestně jako ona.

Od Rachelina otce Maisie věděla, že v City pokládají Hugha za orákulum. Když mluvil o bance, oči mu jiskřily a byl zajímavý a zábavný. Bylo jí jasné, že práce je pro něho inspirací a seberealizací. Ale když se v hovoru dostali na rodinné poměry, začal být kyselý a nesdílný. Nerad se šířil o svém domě, o společenských stycích a nejméně ze všeho o své ženě. Z rodinného života jí vyprávěl jenom o svých třech milovaných synech. Ale i tehdy bylo v jeho slovech znát určitou lítost a Maisie vytušila, že Nora není milující matka. Pozorovala, že se během těch let smířil s chladným, sexuálně neuspokojivým manželstvím.

Dnes měl na sobě stříbřitě šedý tvídový oblek, který se dobře hodil k jeho prokvetlým vlasům, stejně jako jasně modrá kravata k barvě jeho očí. Přibral na váze, ale stále se dovedl občas uličnicky ušklíbnout. Byli hezký pár – ale pár nebyli a to, že tak vypadali a jednali, ji trpce rozesmutňovalo. Když vstupovali do Windfieldské školy, chytla se ho pod paží a říkala si, že by dala duši za to, kdyby s ním mohla být každý den.

Pomohli Bertiemu vybalit kufr a on jim potom ve své studovně uvařil čaj. Hugh s sebou přinesl koláč, kterým se patrně bude živit šestá třída po celý týden. „Příští semestr sem

přijde můj syn Toby," prohodil, když popíjeli čaj. „Budeš tak hodný a dohlédneš trochu na něj?"

„S radostí," řekl Bertie. „Dám pozor, aby se nechodil koupat do Biskupského lesa." Maisie se na něj zamračila a on se omluvil: „Promiňte. To byl špatný vtip."

„Pořád se tady o tom mluví, že?" zeptal se Hugh.

„Každý rok nám ředitel vykládá, jak se tam utopil Petr Middleton, a pokouší se nahnat klukům strach. Ale chodíme se tam přesto koupat."

Po čaji se s Bertiem rozloučili a Maisie byla jako vždy dojata k slzám, že tady musí nechat svého chlapečka, většího, než byla sama. Šli pěšky do města a nasedli na vlak do Londýna. Oddělení první třídy měli sami pro sebe.

Pozorovali krajinu ubíhající kolem a Hugh poznamenal: „Edward bude v bance hlavním společníkem."

Maisie se podivila: „Já bych řekla, že na to vůbec nestačí!"

„Taky že ne. Já se koncem roku vzdám funkce."

„Ale Hughu!" Maisie věděla, jak moc mu na bance záleží. Vkládal do ní všechny své naděje. „Co budeš dělat?"

„Ještě nevím. Zůstanu tam do konce finančního roku, tak mám dost času na rozmyšlenou."

„Nepoloží se banka, když ji povede Edward?"

„Bojím se, že by mohla."

Maisii bylo Hugha nesmírně líto. Měl tolik smůly a Edward tolik štěstí. „Edward je také lord z Whitehavenu. Uvědomuješ si, že kdyby šlechtický titul dostal Ben Greenbourne, jak by byl měl, zdědil by ho po něm Bertie?"

„Ano."

„Ale Augusta to překazila."

„Augusta?" zamračil se Hugh nechápavě.

„Jistě. Ona přece spískala všechen ten poprask v novinách kolem toho, jestli Žid může být lordem. Nepamatuješ se?"

„Pamatuji. Ale jak si můžeš být tak jistá, že za tím byla Augusta?"

„Řekl nám to princ Waleský."

„To se podívejme," potřásl Hugh hlavou. „Augusta mě nikdy nepřestane udivovat."

„Takže chuděra Emily je teď lady Whitehavenovou."

„Má z toho mizerného manželství aspoň něco."

„Svěřím ti tajemství.“ Maisie začala šeptat, i když v doslechu nikdo nebyl. „Emily se chystá požádat Edwarda o souhlas s anulováním jejich sňatku.“

„To dělá dobře. Asi proto, že nebylo naplněno?“

„Ano. Zdá se, že tě to nepřekvapilo.“

„A divíš se? Vždyť se jeden druhého vůbec nedotknou. Chovají se k sobě tak cize, že by člověk ani nevěřil, že jsou manželé.“

„Ona musela celá léta vést život na zapřenou, a teď se rozhodla to skoncovat.“

„Bude mít s mou rodinou potíže,“ řekl Hugh.

„Chceš říct s Augustou.“ Maisii to také hned napadlo. „Emily to ví. Ale ona má houževnatou povahu a to jí náramně pomůže.“

„Má nějakého nápadníka?“

„Má. Ale nechce být jeho milenkou. Bůhví proč je tak úzkostlivá. Edward je v bordelu každý den.“

Hugh se na ni usmál, s láskou, ale i trochu smutně. „Ty jsi taky byla úzkostlivá.“

Maisie věděla, že naráží na tu noc v Kingsbridge Manor, kdy se před ním v ložnici zamkla. „Já byla provdána za hodného muže a ty a já jsme ho málem podvedli. Emily je v docela jiné situaci.“

Hugh přikývl. „Přesto si myslím, že ji chápu. Na cizoložství je hanebné to lhaní.“

Maisie s ním nesouhlasila. „Lidi by měli hledat štěstí, kde to jde. Žijeme jen jednou.“

„Ale když se snažíš využít štěstí, můžeš přijít o něco ještě cennějšího – o své svědomí.“

„To je na mě moc abstraktní,“ řekla odmítavě.

„Pro mne to bylo také abstraktní tenkrát v Kingově domě, kdy bych byl zradil Sollyho důvěru bez váhání, kdybys mi to dovolila. Ale během let jsem to začal chápat konkrétněji. Teď si myslím, že čisté svědomí je vyšší hodnota než co jiného.“

„Ale co to vlastně je?“

„To znamená, že říkáš pravdu, dodržuješ své sliby a neseš odpovědnost za své omyly. A v podnikání je to stejné jako ve všedním životě. Jde o to, abys byla tím, za co se vydáváš, abys dělala, co říkáš, že budeš dělat. Bankéř nemůže být lhář ještě spíš než druzí. A kdyby mu nemohla věřit vlastní žena, tak kdo potom?“

Maisie si uvědomovala, že začíná na Hugha nevražit, a nevěděla dobře proč. Seděla chvíli mlčky a pozorovala oknem soumrak v londýnském předměstí. Když teď odchází z banky, co mu v životě zbude? Svou ženu nemiluje a ona nemá ráda jejich děti. Proč by nemohl najít štěstí u Maisie, kterou miluje odedávna?

Na Paddingtonském nádraží ji doprovodil ke stanovišti drožek a pomohl jí do kočáru. Když se loučili, vzala ho za obě ruce a řekla: „Pojeď se mnou domů."

Smutně zavrtěl hlavou.

„Milujeme jeden druhého – vždycky jsme se milovali," naléhala. „Pojď se mnou a všechno ostatní ať jde kčertu."

„Ale život je právě to všechno ostatní, nebo ne?"

„Hughu! Prosím tě!"

Vyprostil si ruce a ustoupil. „Sbohem, moje milovaná!"

Hleděla na něho bezmocně. Léta potlačované touhy ji najednou přemohla. Kdyby byla dost silná, chytila by ho a unesla násilím. Měla pocit, že si zoufá.

Kdoví jak dlouho by zůstala tak, ale Hugh kývl na kočího a řekl: „Jeďte!"

Muž se dotkl koní bičem a kola se roztočila.

Za okamžik jí Hugh zmizel z očí.

III.

Tu noc spal Hugh špatně. Stále se probouzel a vzpomínal na hovor s Maisii. Kdyby jí byl podlehl, spal by teď v jejím náručí, s hlavou na jejích ňadrech, místo aby vzdychal a obracel se z boku na bok.

Ale nedávalo mu spát ještě něco jiného. Měl pocit, že řekla cosi důležitého, překvapivého a zlověstného a on že si význam toho v tu chvíli neuvědomil. Nemohl si však vybavit, co to bylo.

Mluvili o bance a o tom, že se Edward stává hlavním společníkem; o Edwardově šlechtickém titulu; o Emilyině plánu na anulování manželství; o noci v Kingsbridge Manor; o protichůdných hodnotách svědomí a štěstí… Kde byl ten důležitý nový poznatek?

Pokusil se rekonstruovat rozhovor pozpátku: Pojeď se mnou domů… Lidi by měli hledat štěstí, kde to jde… Emily se chystá

požádat Edwarda o souhlas s anulováním… Chuděra Emily je teď lady Whitehavenová… Uvědomuješ si, že kdyby titul dostal Ben Greenbourne, jak by byl měl, zdědil by ho po něm Bertie?

Ne, něco vynechal. Edward dostal titul, který měl dostat Ben Greenbourne, ale Augusta to překazila. Ona stála za tou špinavou kampaní kolem toho, jestli Žid může být lordem. Hugha to nenapadlo, i když teď si uvědomoval, že ho to napadnout mělo. Ale princ Waleský se to nějak dozvěděl a řekl to Maisii a Sollymu.

Hugh nenacházel klid. Proč by tady mělo vězet něco objevně důležitého? Prostě další ukázka Augustiny bezohlednosti. Tehdy se to ututlalo. Ale Solly to věděl…

Hugh se posadil na posteli a třeštil oči do tmy.

Solly to věděl. Jestliže Solly věděl, že Pilasterovi zorganizovali rasistické štvaní tisku proti jeho otci, nikdy by už nepodnikal společně s jejich bankou. Zejména by byl zrušil transakci se Santamarijskou železnicí. Řekl by Edwardovi, že tu transakci ruší. A Edward by to řekl Mickymu.

„Panebože," pronesl Hugh nahlas.

Vždycky uvažoval o tom, jestli Micky neměl co dělat se Sollyho smrtí. Věděl, že Micky byl v době neštěstí nablízku. Ale hádankou mu zůstával motiv. Pokud věděl, Solly měl právě uzavřít smlouvu, která by dávala Mickymu všechno, co chtěl. Pokud to tak bylo, Mickymu vyhovovalo, aby Solly žil. Ovšem kdyby byl Solly odhodlán smlouvu zrušit, mohl ho Micky zabít, aby smlouvu zachránil. Byl Micky ten vybraně oblečený pán, který měl se Sollym hádku těsně předtím, než Greenbourna přejel ten kočár? Kočí tvrdil znovu a znovu, že mu Sollyho srazil do cesty. Dostal Sollyho pod kola Micky? To byla děsivě odpudivá myšlenka.

Hugh vstal z postele a rozsvítil plynovou lampu. Tu noc by už neusnul. Oblékl si župan a usedl k dohasínajícímu krbu. Zavraždil Micky dva jeho přátele, Petra Middletona a Sollyho Greenbourna?

A pokud ano, co v tom má Hugh udělat?

Příštího dne se stále ještě mučil tou otázkou, když mu nenadálá událost vnukla odpověď.

Dopoledne proseděl u svého stolu v pracovně společníků. Co se kdysi natoužil po místě v tom tichém, přepychovém sídle

moci, kde by se účastnil rozhodování o milionech liber, sledován očima svých předků z portrétů na stěnách. Teď byl na to zvyklý. A brzo už tady sedět nebude.

Navazoval kontakty, kde bylo třeba, dokončoval započaté projekty, ale do nových se nepouštěl. V myšlenkách se stále vracel k Mickymu Mirandovi a k nešťastnému Sollymu. Byl přímo posedlý představou, že člověka tak dobrého, jako byl Solly, připravil o život padouch a příživník Mickyho ražení. Nejraději by Mickyho zardousil vlastníma rukama. Ale nejen že ho zabít nemohl, neměl ani důkazy, na jejichž podkladě by se mohl obrátit na policii.

Účetní James Mulberry vypadal celé dopoledne nějak nepokojně. Přišel do pracovny společníků pod různými záminkami čtyřikrát nebo pětkrát, ale nikdy se o ničem nerozhovořil. Nakonec se Hugh dovtípil, že Mulberry by s ním nerad mluvil před ostatními společníky.

Několik minut před polednem vyšel Hugh z pracovny a šel chodbou k telefonní místnosti. Zavedli si telefon před dvěma lety a už litovali, že si jej nedali umístit do pracovny společníků; každý z nich musel k aparátu několikrát denně.

Hned na chodbě potkal Mulberryho a zastavil ho. „Nemáte něco na srdci?“

„Ano, pane Hughu,“ oddechl si zřetelně Mulberry. Ztišil hlas: „Náhodou jsem si všiml několika listin, které koncipuje Simon Oliver, asistent pan Edwarda.“

„Pojďte na chvilku sem.“ Hugh vešel do telefonní místnosti a zavřel za oběma dveře. „Co v těch listinách bylo?“

„Návrh na půjčku Kordově – dva miliony liber.“

„Pane na nebi!“ zasténal Hugh. „Tahle banka potřebuje snížit jihoamerickou zadluženost, ne ji zvyšovat.“

„Já věděl, že to budete takhle posuzovat.“

„Na jaký konkrétní účel to má být?“

„Vybudování nového přístavu v provincii Santamaria.“

„Takže další plán seňora Mirandy.“

„Ano. Obávám se, že on a jeho bratranec Simon Oliver mají na pana Edwarda velký vliv.“

„V pořádku, Mulberry. Moc vám děkuji, že jste mne na to upozornil. Pokusím se s tím něco udělat.“

Hugh pustil z hlavy svůj telefonický hovor a vrátil se do pracovny. Nechají ostatní společníci v tomhle Edwardovi volné ruce? Dost možná. Hugh a Samuel už toho příliš nesvedou,

když jsou na odchodu. Mladý William nesdílí Hughovy obavy z jihoamerického krachu. Major Hartshorn a sir Harry udělají, co se jim řekne. A Edward je teď hlavním společníkem.

Co si má počít? Ještě z banky neodešel a stále pobírá svůj podíl ze zisku, takže odpovědnost ze sebe setřást nemůže.

Všechna potíž byla v tom, že Edward neuvažuje racionálně. Jak poznamenal Mulberry, podléhá úplně Mickymu Mirandovi.

Může Hugh ten vliv nějak oslabit? Může Edwardovi říci, že Micky je vrah. Edward mu nebude věřit. Ale Hugh nabýval přesvědčení, že se o to musí pokusit. Nemá co ztratit. A nemůže si prostě nechat pro sebe to hrozné odhalení z dnešní noci.

Edward už odešel na oběd. Hugh neváhal a vydal se za ním.

Tušil, kam Edward zamířil, a vzal si drožku do klubu Cowes. Cestou ze City do Pall Mall se snažil najít slova natolik přesvědčivá a přitom neurážlivá, jimiž by Edwarda přesvědčil. Ale všechno, co vymyslel, se mu zdálo příliš vyumělkované, a když dorazil na místo, rozhodl se, že poví holou pravdu a bude doufat, že zapůsobí.

Na oběd bylo ještě brzy a Edwarda našel v kuřárně samotného u velké sklenice madeiry. Všiml si, že Edwardova vyrážka je čím dál horší, krk kolem límce měl rudý a drsný.

Hugh se posadil k témuž stolu a objednal si čaj. Jako kluk Hugh Edwarda upřímně nenáviděl za to, že byl sprostý a surový. V posledních letech se však na bratrance začal dívat spíš jako na oběť. Edwarda udělali takovým, jaký je, dva skutečně zlí lidé, Augusta a Micky. Augusta ho dusila opičí láskou a Micky ho zkazil. Edward nicméně ve své nevraživosti vůči Hughovi nijak nepolevil a teď dal bez obalu najevo, že ho Hughova společnost netěší.

„Kvůli šálku čaje jsi asi nepřišel," řekl. „Co chceš?"

To byl špatný začátek, ale co se dalo dělat. V pesimistické náladě tedy Hugh spustil: „Musím ti říct něco, co bude asi pro tebe velký šok."

„Nepovídej."

„Sotva tomu budeš věřit, ale je to pravda. Domnívám se, že Micky Miranda je vrah."

„Kristepane," zavrčel Edward zlostně. „Neotravuj mě s takovou pitomostí."

„Poslechni si mě nejdřív, buď tak laskav," namítl Hugh. „Já z banky odcházím, ty jsi hlavní společník, mně přece o nic nejde. Ale včera jsem na něco přišel. Solly Greenbourne věděl,

že tvoje matka rozvířila tu tiskovou kampaň proti tomu, aby Ben Greenbourne dostal šlechtický titul.“

Edward sebou mimoděk trhl, jako by to, co Hugh řekl, bylo v souladu s něčím, co už věděl.

Hugh se cítil povzbuzen. „Jsem na správné stopě, viď?“ A pokračoval, tentokrát v dohadech: „Solly hrozil, že zruší tu dohodu o Santamarijské železnici, nemám pravdu?“

Edward přikývl.

Hugh poposedl a snažil se držet na uzdě své vzrušení. Edward řekl: „Seděl jsem s Mickym u tohohle stolu, když sem Solly vtrhl, příšerně rozčertěný. Ale…“

„A ten večer Solly umřel.“

„Ano – ale Micky byl celý večer se mnou. Hráli jsme karty a pak jsme šli k Nellii.“

„Musel se od tebe odtrhnout, jen na pár minut.“

„Ne…“

„Já ho viděl vcházet do klubu právě v tu dobu, co Solly zahynul.“

„To muselo být dřív.“

„Mohl si odskočit na záchod nebo někam jinam.“

„To by neměl dost času.“ Edward se začal tvářit rozhodně skepticky.

Hugh zase ztrácel naději. Na chvíli vzbudil v Edwardovi pochyby, ale zase je po všem.

„Ty ses prostě zbláznil,“ pokračoval Edward. „Micky žádný vrah není. Je to nesmysl.“

Hughovi nezbylo než mu říci o Petru Middletonovi. Byl to zoufalý pokus, protože neuvěřil-li Edward, že Micky mohl zabít před jedenácti lety Sollyho, tím spíš nebude věřit tomu, že zabil Petra někdy před čtyřiadvaceti lety. Ale zkusit to musí. „Micky zabil taky Petra Middletona,“ řekl a dobře věděl, že jeho slova budou znít šíleně.

„To je k smíchu!“

„Ty si myslíš, že jsi jeho smrt způsobil sám, to já vím. Několikrát jsi ho potopil, pak jsi honil Tonia a myslíš si, že Petr byl moc vyčerpaný a nedoplaval ke břehu, takže se utopil. Ale je tu něco, o čem nevíš.“

Edward přes všechnu skepsi nemohl potlačit zvědavost: „Co?“

„Petr byl výborný plavec.“

„Vždyť to byl třasořitka!“

„To možná, ale v plavání se cvičil každý den celé léto. Třebas byl třasořitka, dokázal uplavat kilometry. Ke břehu se dostal jako nic – Tonio to viděl."

„Co…" Edward polkl. „Co ještě Tonio viděl?"

„Zatímco jsi šplhal po stěně lomu, Micky držel Petrovi hlavu pod vodou tak dlouho, až se utopil."

K Hughovu úžasu Edward tohle tvrzení nevyvracel. Místo toho řekl: „Proč jsi s tím za mnou přišel až teď?"

„Myslel jsem, že bys mi nevěřil. I teď jsem ti to řekl jen ze zoufalství, protože bych ti rád rozmluvil tu poslední kordovskou investici." Pozorně zkoumal Edwardovu tvář a pokračoval: „Ale ty mi věříš, viď?"

Edward přikývl.

„Proč?"

„Protože vím, proč to udělal."

„Proč?" Hugh hořel zvědavostí. To mu vrtalo hlavou léta. „Proč Micky Petra zabil?"

Edward polkl dlouhý doušek madeiry a pak se odmlčel. Hugh se už obával, že nic víc nepoví, ale nakonec promluvil: „V Kordově jsou Mirandovi bohatá rodina, ale tady jejich měna mnoho neplatí. Když Micky přišel do Windfieldu, utratil své kapesné za pár týdnů. Ale protože se chlubil, jak dobře na tom jeho rodina je, nechtěl přiznat pravdu. Tak když už neměl ani vindru… začal krást."

Hugh si připomněl skandál, který v červnu 1866 ve škole propukl. „Těch šest zlatých sovereignů, o které přišel dr. Offerton," zeptal se užasle. „Vzal je Micky?"

„Ano."

„Zatraceně."

„A Petr to věděl."

„Jak to?"

„Viděl Mickyho vycházet z Offertonovy pracovny. Když krádež ohlásili, pochopil to. Prý to řekne, jestli se Micky nepřizná. Mysleli jsme, že máme kliku, když jsme ho načapali u jezírka. Potápěl jsem ho proto, aby dostal strach a mlčel. Ale nikdy by mi nenapadlo…"

„…že ho Micky zabije."

„A že mě celá ta léta nechá v přesvědčení, že to byla moje vina a on že mě kryje," řekl Edward. „Svině jedna."

Hugh si uvědomil, že se mu přece jen podařilo zlomit Edwardovu víru v Mickyho. Měl sto chutí říci: Teď když víš, co

je zač, vykašli se na santamarijský přístav. Ale nechtěl to s naléháním přehnat. Snad už řekl dost. Ať si Edward udělá vlastní závěr. Vstal k odchodu. „Je mi líto, že jsem tě tak zranil," řekl.

Edward se hluboce zamyslel a třel si krk v místech, kde ho svědila vyrážka. „Ano," řekl roztržitě.

„Musím už jít."

Edward neodpověděl. Zdálo se, že Hugha vůbec nevnímá. Civěl do své sklenice. Hugh se na něho podíval pozorněji a viděl, že pláče.

Po špičkách vyšel a zavřel za sebou dveře.

IV.

Augustě se vdovství zamlouvalo. Především jí slušela černá barva. Se svýma tmavýma očima, stříbrnými vlasy a černým obočím vypadala ve smutku skvěle.

Josef byl po smrti čtyři týdny a ji samu překvapovalo, jak málo ho postrádá. Občas bylo nějak divné, že tu není, aby si stěžoval na nedovařené hovězí nebo na prach v knihovně. Jednou nebo dvakrát v týdnu večeřela sama, ale nikdy se ve vlastní společnosti nenudila. Nebyla už manželkou hlavního společníka, ale zato matkou nového hlavního společníka. A byla ovdovělou hraběnkou z Whitehavenu. Měla všechno, co jí kdy Josef dal, bez Josefovy přítěže.

A mohla se znovu vdát. Bylo jí padesát osm a nemohla už mít děti. Ale ještě v ní dřímaly touhy, které sama vnímala jako dívčí city. Po Josefově smrti dokonce ještě zesílily. Když se Micky dotkl její paže nebo se jí zahleděl do očí nebo nechal ruku spočinout na jejím boku, když ji pouštěl do dveří, cítila s nebývalou intenzitou rozkoš spojenou se slabostí až závratnou.

Když se na sebe v salonu dívala do zrcadla, napadlo ji: Jsme si s Mickym tak podobní, i barvou očí. Měli bychom nádherné děti s tmavými kukadly.

V tu chvíli vešlo do salonu její modrooké, světlovlasé dítě. Edward nevypadal dobře. Nebyl už jen obtloustlý, ale vysloveně tlustý a měl tu divnou kožní chorobu. Často býval o čaji mrzutý, když z něho vyprchalo víno, které vypil v poledne.

Ale potřebovala si s ním něco vyříkat, a nehodlala mu to nijak usnadnit. „Doslechla jsem se nějaké řeči o tom, že tě Emily žádá o anulování manželství. Co to má znamenat?“

„Chce si vzít někoho jiného,“ odpověděl Edward poslušně.

„To nemůže, je provdaná za tebe!“

„Fakticky ne,“ řekl Edward.

O čem to proboha žvaní? Milovala ho sice nesmírně, ale někdy jí dovedl jít na nervy. „Nebuď hlupák,“ vyštěkla. „Samozřejmě, že je provdaná za tebe.“

„Vzal jsem si ji jen proto, že jsi to chtěla. A ona s tím souhlasila, protože jí to rodiče nařídili. Nikdy jsme se neměli rádi…,“ zaváhal a pak vyhrkl: „Nikdy jsme to manželství nenaplnili.“

Tak tohle tím chtěl říci. Augustu udivilo, že měl kuráž dotknout se přímo pohlavního aktu; takové věci se před ženami neříkaly. Ale nepřekvapovalo ji, že jejich manželství bylo nanicovaté, to tušila už léta. Přesto nemínila připustit, aby Emily prosadila svou. „Skandál si nemůžeme dovolit,“ prohlásila pevně.

„Žádný skandál by to nebyl…“

„Samozřejmě, že by byl,“ vyjela rozezlena jeho krátkozrakostí. „Celý Londýn by o tom mluvil nejméně rok a bulvární tisk by toho byl plný.“ Edward byl lord Whitehaven a intimní aféra týkající se aristokrata bylo to pravé téma pro týdeníky, které si kupovalo služebnictvo.

Edward zamumlal zkroušeně: „Ale nemyslíš, že Emily má právo na svobodu?“

Augusta jeho chabý poukaz na spravedlnost nevzala vůbec na vědomí. „Může tě nějak donutit?“

„Chce, abych podepsal listinu, kde bych přiznal, že manželství nebylo naplněno. Pak by to mělo jít hladce.“

„A když to nepodepíšeš?“

„To by potom bylo složitější. Tyhle věci se těžko dokazují.“

„Tím je to vyřízeno. Nemáme se čeho bát. Už o té trapné věci nebudeme mluvit.“

„Ale…“

„Řekneš jí, že anulování nepřichází v úvahu. Nechci o tom ani slyšet.“

„No tak dobrá, máti.“

Tak rychlá kapitulace ji zarazila. I když na něm obyčejně dosáhla všechno, co chtěla, byla zvyklá s ním bojovat víc než

teď. Musí ho trápit ještě něco jiného. „Co se děje, Teddy?“ neptala se už měkčeji.

Těžce vzdychl. „Hugh mi napovídal hrozné věci.“

„Co?“

„Tvrdí, že Micky zabil Sollyho Greenbourna.“

Augustu zamrazilo děsivým okouzlením. „Jak to? Sollyho přece přejel kočár.“

„Hugh říká, že ho Micky pod ten kočár srazil.“

„Ty tomu věříš?“

„Micky byl celý večer se mnou, ale mohl na pár minut zmizet. Možné to je. Věříš tomu ty, máti?“

Augusta přikývla. Micky byl nebezpečný a neznal strach, proto byl tak neodolatelný. Nepochybovala, že byl schopen tak riskantní vraždu spáchat – a že se z ní vyvlékl.

„Mně se tomu nechtělo věřit,“ svěřoval se Edward. „Já vím, že je Micky v lecčem neřád, ale to pomyšlení, že by zabíjel…“

„Jenže on zabíjel,“ řekla Augusta.

„Jak to, že si jsi tak jistá?“

Edward se ptal s takovým patosem, že Augustu napadlo svěřit se mu se svým vlastním tajemstvím. Je to rozumné? Uškodit to nemůže a snad z toho vyplyne něco dobrého. Ten šok z Hughova odhalení jako by naladil Edwarda k větší přemýšlivosti než obvykle. Snad mu pravda prospěje. Měla by ho naučit brát věci vážněji. Řekne mu to. „Micky zabil tvého strýčka Setha.“

„Panebože!“

„Udusil ho polštářem. Přistihla jsem ho hned po tom.“ Augustou prošlehla vlna horka, když si vybavila, co následovalo.

Edward řekl: „Ale proč potřeboval Micky strýčka Setha zabíjet?“

„Strašně spěchal na to, aby odeslal ty pušky do Kordovy, nepamatuješ se?“

„Pamatuju.“ Edward chvíli mlčel. Augusta zavřela oči a znovu prožívala to dlouhé, divoké objetí s Mickym u postele mrtvého.

Edward ji vytrhl ze snění. „Je tu ještě něco, a dokonce horšího. Pamatuješ se na toho kluka Petra Middletona?“

„No jistě.“ Na toho Augusta nezapomene nikdy. Jeho smrt nepřestala rodinu pronásledovat. „Co je s ním?“

„Hugh říká, že ho zabil Micky.“

Tohle tedy Augustu šokovalo. „Cože? Ne – tomu nevěřím!“

Edward přikývl. „Držel mu hlavu pod vodou, až ho utopil.“

Nebyla konsternována vraždou samou, ale Mickyho proradností. „Hugh určitě lže.“

„Říká, že Tonio Silva všechno viděl.“

„Ale to by znamenalo, že nás Micky celá ta léta obelhával!“

„Já myslím, že je to pravda, máti.“

Augusta si uvědomovala se stále větší hrůzou, že Edward by takové krkolomné historii nevěřil, kdyby neměl dobrý důvod. „Jak to, že bereš Hughovy řeči tak vážně?“

„Protože vím něco, co Hugh nevěděl, a to tuhle verzi potvrzuje. Micky totiž ukradl nějaké peníze jednomu učiteli. Petr to věděl a vyhrožoval, že to řekne. Micky mu zoufale potřeboval zavřít ústa.“

„Micky měl vždycky málo peněz,“ vzpomínala Augusta. Nevěřícně potřásala hlavou. „A my jsme celou tu věčnost mysleli, že…“

„Že Petr zemřel mou vinou.“

Augusta přitakala.

Edward pokračoval: „A Micky nás při tom nechával. S tím se nemůžu smířit, máti. Já byl přesvědčený, že jsem Petra zabil, a Micky věděl, že to není pravda, a neřekl nic. Není to příšerná zrada přátelství?“

Augusta se podívala na syna s porozuměním. „Rozejdeš se s ním?“

„Nic jiného nezbývá.“ Edward byl zdrcen zármutkem. „Ale on je můj jediný přítel.“

Augusta neměla daleko k slzám. Tak seděli, dívali se na sebe a přemýšleli, co všechno udělali a proč.

Edward řekl: „Skoro pětadvacet let jsme ho brali jako člena rodiny. A on je zloduch.“

Zloduch, uvažovala Augusta. Je to pravda.

A přece ho miluje. Přestože zabil tři lidi, ona Mickyho Mirandu miluje. I když ji tak hanebně klamal, věděla, že kdyby v tu chvíli vešel, toužila by, aby ji sevřel do náruče.

Podívala se na svého syna. Četla mu ve tváři, že jeho city jsou stejné. Srdcem to tušila už dávno, ale teď jí to potvrdil rozum.

Edward miluje Mickyho také.

KAPITOLA DRUHÁ
Říjen

I.

Micky Miranda měl starosti. Seděl v odpočívárně klubu Cowes. Kouřil doutník a přemítal, čím se mohl dotknout Edwarda. Edward se mu vyhýbal. Nechodil do klubu ani k Nellii a o čaji se neukazoval v Augustině salonu. Micky ho neviděl celý týden.

Ptal se Augusty, co se děje, ale ona odpovídala vyhýbavě. Chovala se k němu trochu divně a on měl dojem, že ví, oč jde, ale nechce mu to říci.

Něco takového nepamatoval za celých těch dvacet let. Edward se sice každou chvíli kvůli nějakému Mickyho kousku urazil a pak chvíli trucoval, ale nikdy déle než den nebo dva. Tentokrát to bylo zřejmě vážné – a mohlo to ohrozit financování přístavu v Santamarii.

Za posledních deset let vydávala banka Pilasterových kordovské obligace zhruba jednou ročně. Byl to někdy kapitál na stavbu železnic, vodáren a dolů, někdy šlo o půjčky vládě. Ze všeho tyla přímo či nepřímo rodina Mirandových a papá byl dnes po prezidentovi nejmocnější muž v Kordově.

Micky dostával ze všeho svůj díl za zprostředkování – i když v bance to nikdo netušil – a nashromáždil si velmi slušný majetek. Ještě důležitější bylo, že jeho schopnost opatřovat peníze z něho učinila jednu z nejvýznamnějších postav kordovské politiky a nesporného otcova následovníka.

A papá chystal revoluci.

Plány byly hotové. Mirandovská armáda vytrhne po železnici na jih a oblehne hlavní město. Zároveň bude veden útok na Milpitu, přístav na tichomořském pobřeží, který sloužil hlavnímu městu.

Ale revoluce stojí peníze. Papá uložil Mickymu, aby opatřil půjčku zatím nejvyšší, dva miliony liber, na nákup zbraní a zásob pro občanskou válku. A slíbil královskou odměnu. Až bude papá prezidentem, stane se Micky ministerským předsedou, z jehož pravomoci se bude vymykat jen papá sám. A až otec zemře, usedne na prezidentský stolec Micky.

Nic víc si v životě nemohl přát.

Vrátí se do vlasti jako vítězný hrdina, dědic trůnu, prezidentova pravá ruka, pán nad svými bratranci a strýci a – jaké blaho – nad svým starším bratrem.

A teď to všechno ohrožuje Edward.

Edward měl v jeho plánu klíčové místo. Micky propůjčil Pilasterovým neoficiální monopol na obchod s Kordovou, aby upevnil Edwardovu prestiž a vliv v bance. Osvědčilo se to: Edward byl teď hlavním společníkem, což by bez jeho pomoci nikdy nedokázal. Ale nikdo jiný v londýnských obchodních kruzích neměl možnost se blíže obeznámit s kordovskými poměry. Vzhledem k tomu jiné banky byly přesvědčeny, že nemají dost informací, aby tam investovaly. A stavěly se dvojnásob podezřívavě ke každému projektu, který jim Micky předložil, protože soudily, že Pilasterovi už ten projekt zavrhli. Micky se snažil získat peníze pro Kordovu i od jiných bank, ale vždycky pohořel.

Edwardovo trucování bylo proto velmi vážné. Micky nespal. Augusta mu nechtěla nebo nemohla ten problém objasnit a jinak se Micky neměl koho zeptat; jediným blízkým Edwardovým přítelem byl on sám.

Jak tak ve starostech pokuřoval, zahlédl Hugha Pilastera. Bylo sedm hodin a Hugh ve večerním obleku seděl sám u sklenky, zřejmě před večeří u přátel.

Micky Hugha nesnášel a věděl, že to je vzájemné. Ale Hugh může vědět, co je ve vzduchu. A Micky nic neztratí, když se ho zeptá. Vstal a přistoupil k Hughovu stolu. „Buď zdráv, Pilastere," řekl.

„Buď zdráv, Mirando."

„Viděl jsi v poslední době svého bratrance Edwarda? Vypadá to, že se vypařil."

„Do banky chodívá každý den."

„Aha." Micky váhal. Když ho Hugh nevyzval, aby si přisedl, zeptal se sám. „Můžu na chvíli?" a sedl si, nečekaje na odpověď. Tišeji pak řekl: „Nevíš náhodou, jestli jsem si ho něčím nerozhněval?"

Hugh na něho chvíli přemýšlivě hleděl, a pak promluvil: „Nevím, proč bych ti to neměl říci. Edward zjistil, že jsi to byl ty, kdo zabil Petra Middletona a že jsi mu čtyřiadvacet let lhal."

Micky div nevyskočil ze židle. Jak se to kčertu mohl dozvědět? Málem tu otázku vykřikl nahlas a prudce vstal.

„Zapomenu, že jsi něco takového vůbec vyslovil," zasyčel a vyrazil z místnosti.

Velmi brzy si uvědomil, že ze strany policie mu hrozí nepatrné nebezpečí, stejně jako dřív. Dokázat mu nikdo nic nemůže a všechno se stalo tak dávno, že začít s vyšetřováním by nemělo smysl. Skutečná hrozba je v tom, že Edward odmítne dát dohromady ty dva miliony, které papá potřebuje.

Musí získat Edwardovo odpuštění. A k tomu ho musí vidět.

Dnes večer nemůže podniknout nic, má diplomatickou recepci na francouzském vyslanectví a pak večeři s několika konzervativními členy parlamentu. Ale příští den zajde kolem poledne k April a přemluví ji, aby poslala Edwardovi lístek se slibem „něčeho speciálního", přijde-li večer do jejího podniku.

Micky si zamluvil nejlepší Aprilin pokoj a Edwardovu oblíbenou favoritku Henriettu, štíhlou dívku s krátkými tmavými vlasy. Poručil jí, aby si na sebe vzala pánský večerní oblek s cylindrem, což Edward považoval za sexy.

Od půl desáté na Edwarda čekal. V pokoji byla ohromná postel pro čtyři osoby, dvě pohovky, velký zdobný krb, obvyklý stojan s umyvadlem a série obscénních obrazů situovaných do márnice, kde se chlípný hrobník různě ukájí na sinalém těle krásné mladé ženy. Micky, oděný jen hedvábným županem, se uvelebil na sametové pohovce s Henriettou po boku a usrkával brandy.

Dívka se brzy začala nudit. „Líběj se ti ty obrázky?" zeptala se ho.

Pokrčil rameny a neodpověděl. Nechtěl s ní mluvit. O ženy kvůli nim samým se zajímal velmi málo. Pohlavní akt byl pro něho děj čistě mechanický. Na sexu oceňoval to, že mu propůjčoval moc. Muži i ženy vesměs propadali lásce k němu a on se nemohl nabažit toho, aby je prostřednictvím tohoto okouzlení podmaňoval, využíval a ponižoval. I jeho mladistvá vášeň k Augustě Pilasterové byla do jisté míry touhou zkrotit a osedlat si ji jako divokou klisnu.

Z tohoto hlediska mu Henrietta nenabízela vůbec nic: Podmanit si ji nebyl problém, využít ji nebylo k čemu a ponižovat někoho tak ubohého, jako je prostitutka, nedávalo žádné uspokojení. Tak kouřil doutník a trápil se obavami, zda Edward přijde.

Uplynula hodina, pak další. Micky pozbýval naděje. Mohl by se dostat k Edwardovi jinak? Proniknout k muži, který si to skutečně nepřál, bylo velice těžké. U sebe doma se mohl dát zapřít a v zaměstnání také nemusel každého přijmout. Micky mohl okounět u banky a pokoušet se Edwarda zastihnout, až půjde na oběd, ale to by bylo nedůstojné a Edward by ho samozřejmě mohl ignorovat. Dřív nebo později se s ním sejde někde ve společnosti, ale to může trvat týdny a tak dlouho Micky čekat nemůže.

A potom, těsně před půlnocí, vstrčila April hlavu do dveří a řekla: „Je tady."

„Konečně," vydechl Micky.

„Dává si drink, ale říká, že karty hrát nechce. Podle mého tu bude za pár minut."

Mickyho napětí stoupalo. Dopustil se proradnosti opravdu nehorázné. Nechával Edwarda čtvrt století trpět domněnkou, že zabil Petra Middletona, ačkoli měl ten čin na svědomí sám. Edward mu měl zpropadeně co odpouštět.

Ale Micky měl plán.

Posadil Henriettu na pohovku. Klobouk si musela posunout do očí, dát nohu přes nohu a kouřit cigaretu. Plynové lampy hodně přitáhl a sedl si na postel tak, aby ho ode dveří nebylo dobře vidět.

Za chvíli Edward vešel. V přítmí si Mickyho na posteli vůbec nevšiml. Zastavil se ve dveřích s očima upřenými na Henriettu a řekl: „Ahoj – kdo jsi?"

Vzhlédla a řekla: „Ahoj, Edwarde."

„Aha, to jsi ty," řekl. Zavřel dveře a šel dál. „A co má být ta Aprilina ‚specialita'? Tebe jsem už ve fraku viděl."

„To jsem já," řekl Micky a vstal.

Edward se zakabonil. „Tebe vidět nechci," řekl a obrátil se ke dveřím.

Micky se mu postavil do cesty. „Aspoň mi řekni proč. Přátelíme se už hezky dlouho."

„Dozvěděl jsem se pravdu o Petru Middletonovi."

Micky přikývl. „Dáš mi šanci, abych ti to vysvětlil?"

„Co je tady k vysvětlování?"

„Jak se stalo, že jsem udělal tak hroznou chybu a proč jsem nikdy nenašel odvahu se přiznat."

Edward se tvářil zarputile.

Micky řekl: „Posaď se jen na minutku tady k Henriettě a nech mě mluvit.“

Edward váhal.

Micky řekl: „Prosím tě.“

Edward si sedl na pohovku.

Micky šel k příborníku a nalil mu brandy. Edward s kývnutím přijal. Henrietta se k němu na pohovce přitiskla a vzala ho pod paží. Edward usrkával, rozhlížel se kolem a pravil: „Tyhle mazanice nenávidím.“

„Já taky,“ přidala se Henrietta. „Naskakuje mi z nich husí kůže.“

„Buď zticha, Henrietto,“ okřikl ji Micky.

„Promiň, že jsem vůbec špitla,“ ohradila se pohoršeně.

Micky si sedl na protější pohovku a oslovil Edwarda. „Jednal jsem špatně a podvedl jsem tě,“ začal. „Ale tenkrát mi bylo šestnáct a potom jsme byli většinu našeho života nejlepší přátelé. Chceš to skutečně zahodit pro hřích školáka?“

„Mohl jsi mi říct pravdu kdykoli během těch pětadvaceti let!“ řekl Edward hněvivě.

Micky naladil tesklivou tvář: „Mohl jsem a měl jsem, ale když jednou zalžeš, těžko to bereš zpátky. Rozbilo by to naše přátelství.“

„Nemuselo by,“ řekl Edward.

„Ale teď ho to rozbilo, viď?“

„Ano,“ pronesl Edward, ale neznělo to příliš jistě.

Micky pochopil, že teď musí nasadit všechno.

Vstal a shodil župan.

Věděl, že vypadá dobře: Tělo měl dosud štíhlé a pokožku hladkou, až na porost na prsou a ve slabinách.

Henrietta se zvedla z pohovky a klekla si před něj. Micky pozoroval Edwarda. V očích mu kmitla žádost, ale pak se nasupil a odhlédl stranou.

Zoufalý Micky vynesl poslední kartu.

„Běž pryč, Henrietto,“ řekl.

Hleděla nechápavě, ale odklidila se.

Edward upřel oči na Mickyho. „Proč jsi ji vyhodil?“

„Potřebujeme ji na něco?“ opáčil Micky. Přistoupil blíž k pohovce, takže se pohlavím div nedotýkal Edwardovy tváře. Pomalu vztáhl ruku a něžně pohladil Edwarda po vlasech. Edward se nepohnul.

Micky řekl: „Bude nám bez ní líp… viď?“

Edward těžce polkl a neodpověděl.
„Viď?“ opakoval Micky.
Konečně Edward promluvil. „Ano,“ zašeptal. „Ano.“

Příští týden vstoupil Micky poprvé do důstojného zátiší pracovny společníků v bance Pilasterových.

Byl s nimi v obchodním spojení sedmnáct let, ale kdykoli do banky přišel, byl uveden do některé jiné místnosti a poslíček přivedl Edwarda z pracovny společníků. Měl podezření, že Angličan by byl do té svatyně pronikl mnohem dřív. Miloval Londýn, ale věděl, že tady bude vždycky outsider.

Poněkud nervózně rozprostřel na velký stůl uprostřed pracovny plán santamarijského přístavu. Údajně to měl být úplně nový přístav na atlantském pobřeží Kordovy, s doky na opravu lodí a s železniční přípojkou.

Nic z toho samozřejmě nebude postaveno. Ty dva miliony liber poputují rovnou do válečné pokladny Mirandových. Ale průvodní zpráva byla vypracována seriózně a plány měly profesionální úroveň, a kdyby byl projekt poctivý, dalo by se na něm i vydělat.

V kategorii projektů nepoctivých mohl být pravděpodobně označen za podvod, jaký nemá pamětníka.

Micky podával vysvětlení, mluvil o stavebním materiálu, nákladech na pracovní síly, o celních poplatcích a propočtech příjmů – a snažil se při tom všem udržet zdání klidu. Na rozhodnutí, které tu dnes padne, závisela celá jeho kariéra, budoucnost jeho rodiny a osud jeho země.

Společníci byli rovněž v napětí. Účastnilo se jich všech šest: dva přiženění – major Hartshorn a sir Harry Tonks, doyen Samuel, mladý William a Edward s Hughem.

Muselo dojít k boji, ale výhodu měl Edward. Byl hlavní společník. Major a sir Harry vždycky udělali to, co jim jejich pilasterovské manželky uložily, a manželky dostávaly příkazy od Augusty, takže podpoří Edwarda. Samuel se asi postaví za Hugha. Nevypočitatelný zůstával jen mladý William.

Jak se dalo čekat, Edward jevil nadšení. Mickymu odpustil, zase byli ti nejlepší přátelé a tohle byl jeho první velký projekt v roli hlavního společníka. S potěšením hodlal zahájit svou vládu velikou obchodní transakcí.

Po něm promluvil sir Harry. „Projekt je pečlivě promyšlený a v posledních deseti letech jsme udělali s kordovskými obligacemi dobré obchody. Podle mne je to lákavá nabídka."

Jak se čekalo, s opozicí přišel Hugh, zklamaný tím, že ani pravda o Petrovi nepřiměla Edwarda pustit tuhle půjčku k vodě. „Ověřil jsem si, jak to vypadá s posledními jihoamerickými transakcemi, do kterých jsme se pustili," řekl a rozdal kopie jakési tabulky.

Micky tabulku prohlížel, zatímco Hugh pokračoval: „Úroková míra stoupla ze šesti procent před třemi lety na sedm a půl procenta loni. Přesto počet neprodaných akcií v každém dalším sledovaném období vzrostl."

I Mickyho znalosti finančnictví mu stačily k pochopení, že pro investory jsou jihoamerické obligace čím dál méně zajímavé. Hughův klidný projev a neúprosná logika pěnily Mickymu krev.

Hugh pokračoval: „Kromě toho musela banka v každé z posledních emisí skupovat obligace na volném trhu, aby uměle udržela cenu." Micky si byl vědom toho, že čísla v tabulce ani nevystihují závažnost problému.

„Protože setrváváme na tomto nasyceném trhu, máme teď v rukou za téměř milion liber kordovských obligací. Naše banka je vůči tomuto jednomu sektoru těžce přeexponována."

To byl pádný argument. Když se Micky přiměl k chladné úvaze, musel přiznat, že jako společník by hlasoval proti takové transakci. Jenže tady nesmí rozhodovat jen finanční kalkulace. Jde o víc než o peníze.

Několik vteřin bylo ticho. Edward se tvářil hněvivě, ale držel se zpátky; bylo by lepší, aby Hughovi oponoval jiný ze společníků.

Konečně se toho ujal sir Harry: „Budiž, Hughu, ale myslím, že tu situaci vidíš příliš černě."

Připojil se George Hartshorn: „Všichni se shodneme, že ten plán sám o sobě je hodnotný. Riziko je malé a zisk značný. Myslím, že bychom jej měli přijmout."

Micky věděl předem, že ti dva budou při Edwardovi. Čekal na verdikt mladého Williama.

Jako další však promluvil Samuel. „Já tomu rozumím tak, že nikdo nemá chuť vetovat první velký návrh, s nímž přichází nový hlavní společník." Jeho tón měl budit dojem, že společníci nejsou nepřátelé rozdělení do protichůdných skupin, ale

rozumní muži, kteří se při dobré vůli musejí shodnout. „Je možné, že nejste nakloněni dát příliš mnoho na názor dvou společníků, kteří již ohlásili svou rezignaci. Ale já pracuji v našem oboru dvakrát tak dlouho jako kdokoli v této místnosti a Hugh je pravděpodobně nejúspěšnější mladý bankéř na světě a my oba máme pocit, že tenhle projekt je nebezpečnější než vypadá. Osobní názory by neměly naši radu přehlušit.“

Samuel je výmluvný, říkal si Micky, ale jeho stanovisko bylo jasné předem. Všichni upřeli zraky na mladého Williama.

Teď se konečně vyjádřil i on. „Jihoamerické obligace vždycky vypadaly riskantnější než jiné,“ začal. „Kdybychom se od nich nechali odradit, propásli bychom v posledních několika letech mnoho výhodných akcí.“ To zní dobře, pochvaloval si Micky. A William pokračoval: „Nemyslím, že by hrozil finanční kolaps. Kordova za prezidenta Garcii nepřetržitě sílí. Jsem přesvědčen, že v této zemi můžeme do budoucna počítat s rostoucími zisky. Takového podnikání bychom si měli přát více, ne méně.“

Micky si tiše, ale zdlouha vydechl úlevou. Má vyhráno.

Edward řekl: „Takže čtyři společníci jsou pro a dva proti.“

„Ještě okamžik,“ řekl Hugh.

Bože chraň, aby měl Hugh něco v rukávě, děsil se Micky. Zaťal zuby. Nejraději by vykřikl na protest, ale musel se krotit.

Edward pohlédl na Hugha úkosem. „Co je? Byl jsi přehlasován.“

„Hlasování bylo v téhle pracovně vždycky až poslední řešení,“ řekl Hugh. „Když se společníci rozcházejí v názorech, snažíme se vždycky najít kompromis, se kterým by mohl souhlasit každý.“

Micky viděl, že Edward se chystá smést tenhle podnět ze stolu, ale William vpadl otázkou: „Co máš na mysli, Hughu?“

„Rád bych se Edwarda na něco zeptal: Jsi přesvědčený, že tyhle obligace prodáme všechny nebo aspoň většinu z nich?“

„Ano, pokud správně stanovíme cenu,“ odpověděl Edward. Bylo na něm znát, že neví, kam Hugh míří. Mickyho se zmocnilo neblahé tušení, že tu číhá zrada.

Hugh pokračoval: „Tak proč tedy nedáme obligace do prodeje na komisním podkladě, místo abychom vypisovali emisi?“

Micky v duchu zaklel. To bylo přesně to, co nechtěl. Za normálních okolností, když banka vydala obligace v hodnotě

dejme tomu milion liber, uvolovala se, že jakékoli množství neprodaných obligací koupí sama, a zaručovala tím půjčovateli, že dostane celý milion. Za tuto záruku dostávala banka tučné procento. Druhou metodou bylo nabízet obligace k prodeji bez záruky. Banka neměla žádné riziko a musela počítat s procentem podstatně menším, ale když se z milionu obligací prodalo jen deset tisíc, půjčovatel dostal právě jen těch deset tisíc liber. Riziko nesl ten, kdo si kapitál půjčoval – a Micky si věru žádné riziko nepřál.

William zamručel: „Vida, dobrý nápad."

Micky musel uznat, že Hugh to navlékl chytře. Kdyby dál brojil proti plánu otevřeně, neměl proti většině šanci. Ale návrhem na snížení rizika si to konzervativní bankéřské plemeno získal.

Sir Harry prohlásil: „Prodáme-li je všechny, vyděláme i při menší komisi asi 60 000 liber. A pokud je všechny neprodáme, vyhneme se povážlivé ztrátě."

Edwarde, řekni něco! žadonil v duchu Micky. Jenže Edward ztrácel kontrolu nad jednáním a zjevně si nevěděl rady.

Samuel podotkl: „A k tomu jsme ještě dosáhli jednomyslné shody – to je vždycky vítaný výsledek."

Všichni souhlasně zamručeli.

Micky v úzkých zaprotestoval: „Nemohu zaručit, že moji nadřízení tohle řešení přijmou. Dříve banka vždycky kordovské obligace vydala se zárukou. Rozhodnete-li se tuhle politiku změnit…," trochu zaváhal. „Budu možná nucen obrátit se na jinou banku." Byla to planá hrozba, ale co když zabere?

William se však cítil dotčen. „Na to máte svaté právo. Možná že jiná banka bude rizika posuzovat odlišně."

Takže Micky svou pohrůžkou jen opozici nahrál. Spěšně dodal: „Přední činitelé mojí vlasti si ovšem cení sepětí s bankou Pilasterových a nepřáli by si je rušit."

Edward podotkl: „A my jejich postoj sdílíme."

„Děkuji." Micky už neměl co jiného dodat.

Svinoval plán přístavu. Byl poražen, ale vzdát se nemínil. Ty dva miliony otevírají cestu k prezidentskému úřadu v Kordově. Musí je mít.

Něco vymyslí.

Edward a Micky se dohodli na společném obědě v jídelně klubu Cowes. Měla to být oslava jejich triumfu, ale z toho sešlo.

Než Edward přišel, rozvážil si Micky další postup. Musí Edwarda přesvědčit, aby potajmu jednal proti rozhodnutí společníků a vypsal obligace bez jejich vědomí. Bylo to počínání nehorázné, bláznivé a pravděpodobně protizákonné. Ale jiná možnost tu není.

Micky už seděl u stolu, když se dostavil Edward.

„To dnešní dopoledne v bance mě tedy pořádně zklamalo," spustil Micky hned.

„Za všechno může ten můj zatracený bratránek," namítl Edward. Zamával na číšníka a poručil si velkou sklenici madeiry.

„Potíž je v tom, že když nebude vypsána řádná emise, nedá se vybudování přístavu zajistit."

„Dělal jsem, co jsem mohl," zahučel Edward provinile. „Viděl jsi to sám, byl jsi u toho."

Micky pokývl. Byla to bohužel pravda. Kdyby Edward dovedl manipulovat s lidmi tak skvěle, jako jeho matka, mohl Hugha porazit. Jenže kdyby byl taková osobnost, nemohl by si s ním Micky dělat, co se mu zlíbí.

Přes všechnu jeho poddajnost se ale dalo čekat, že nebude souhlasit s tím, co Micky osnuje. Bude třeba ho přesvědčovat nebo nutit.

Objednali si jídlo. Když číšník odešel, řekl Edward: „Uvažuju o tom, že bych si zařídil vlastní domácnost. Už jsem s matkou moc dlouho."

Micky se nutil projevit zájem. „Koupíš si dům?"

„Něco malého. Nestojím o žádný palác, kde by se motaly tucty pokojských. Chci jednoduchý dům, na který by stačil dobrý majordom a pár sluhů."

„Ale vždyť máš ve Whitehaven House všecko, co potřebuješ."

„Všecko, až na soukromí."

Micky začal chápat, kam směřuje. „Nechceš, aby matka věděla o všem, co děláš…"

„Dejme tomu, že bys chtěl u mě zůstat přes noc," řekl Edward s důvěrným pohledem.

A Mickymu bylo jasné, jaká příležitost se mu nabízí. Naladil smutnou tvář a potřásl hlavou. „Až ten dům budeš mít, já už patrně z Londýna zmizím."

Edward byl zdrcen. „Co to proboha povídáš?“

„Jestli neseženu peníze na nový přístav, prezident mě určitě odvolá.“

„Ty se tam vrátit nesmíš!“ Z Edwarda mluvila úzkost.

„Já rozhodně nechci. Ale asi nebudu mít na vybranou.“

„Obligace se rozprodají, určitě,“ drmolil Edward.

„Doufám. Ale když ne…“

Edward uhodil pěstí do stolu, až se sklenice roztřásly. „Kdyby nebylo toho Hugha!“

Micky pronesl nervózně: „Ty se asi musíš řídit rozhodnutím společníků.“

„Samozřejmě – co jiného?“

„No…“ Odmlčel se. Chtěl mluvit nevzrušeně. „Snad bys mohl prostě pominout, co se dnes napovídalo, a nařídit svým lidem, aby vypracovali materiály o vydání obligací a nikomu o tom ani nemukli. Nešlo by to?“

„Asi šlo,“ řekl Edward starostlivě.

„Vždyť jsi hlavní společník a to by mělo něco platit.“

„To by tedy mělo.“

„Simon Oliver ti kancelářskou práci udělá diskrétně. Jemu můžeš věřit.“

„Já vím.“

Micky žasl, jak snadno se dal Edward přesvědčit. „To by mohlo znamenat, že bych zůstal v Londýně a nemusel zpátky do Kordovy.“

Číšník jim přinesl a nalil víno.

Edward poznamenal: „Nakonec se na to ale stejně přijde.“

„To už pak bude pozdě. A ty to můžeš svést na chybu personálu.“ Micky věděl, že to je nesmysl, a pochyboval, že to Edward spolkne.

Ale ten jako by ani nevnímal. „Když zůstaneš…,“ zarazil se a sklopil oči.

„Ano?“

„Když zůstaneš v Londýně, zdržíš se někdy přes noc v mém novém domě?“

Micky s nadšením pochopil, že na tom jediném má Edward zájem. Usmál se, jak uměl nejsvůdněji. „Samozřejmě.“

Edward pokývl. „Nic jiného nechci. Ještě teď odpoledne promluvím se Simonem.“

Micky pozvedl svou číši. „Na naše přátelství.“

Edward si přiťukl a plaše se usmál. „Na naše přátelství.“

II.

Edwardova žena Emily se přistěhovala do Whitehaven House bez varování.

I když to byl pro každého stále Augustin dům, Josef jej fakticky odkázal Edwardovi. To znamenalo, že nikdo nemohl Emily vykázat. Byl by to důvod k rozvodu, tedy přesně to, co si přála. Formálně byla Emily dokonce paní domu a Augusta jen trpěná tchyně. Kdyby se Emily postavila proti Augustě přímo, mohlo dojít k bouřlivému měření síly vůle. Augusta by to byla uvítala, ale Emily byla příliš důvtipná, než aby se pustila do otevřeného boje. „Tady je váš domov," řekla jí sladce. „Počínejte si tu, jak je vám libo." Augustu z té shovívavosti div netrefil šlak.

Emily měla dokonce i Augustin titul; jako Edwardova žena teď byla hraběnkou ona, kdežto Augusta jen hraběnka vdova.

Augusta rozkazovala služebnictvu, jako by byla stále paní domu, a kdykoli se naskytla příležitost, brojila proti Emilyiným instrukcím. Ta si nikdy nestěžovala. Kdo však sabotoval, to byli služebníci. Oblíbili si Emily víc než Augustu – protože byla na ně bláhově měkká, soudila Augusta – a dovedli Emily zpříjemnit život přes Augustinu snahu o opak.

Nejmocnější zbraní zaměstnavatele byla hrozba, že propustí sluhu bez doporučujícího vysvědčení. Takového nešťastníka by nikdo nepřijal. Emily Augustu téhle zbraně zbavila s téměř děsivou lehkostí. Jednoho dne chtěla Emily k obědu tresku, Augusta poručila místo toho lososa, servírovala se treska a Augusta propustila kuchaře. Jenže Emily mu dala vysvědčení tak skvělé, že ho vévoda z Kingsbridge přijal za lepší plat. Poprvé v tomto domě se personál přestal Augusty bát.

Emilyini přátelé přicházeli do Whitehaven House odpoledne. Čaj byl obřad celebrovaný paní domu. Emily s medovým úsměvem žádala Augustu, aby se té role ujala, jenže to předpokládalo, že bude laskavá k Emilyiným přátelům, a to bylo skoro stejně zlé jako Emily ustoupit.

Večeře byla ještě horší. Augusta seděla v čele stolu, ale lidem bylo jasné, že to místo patří Emily, a jeden neomalený host dokonce pochválil Emily, že je vůči tchyni tak ohleduplná.

Augusta se dostávala na vedlejší kolej a něco takového neznala. Za normálních okolností lidé podléhali aspoň její

poslední hrozbě – že je zapudí ze své přízně. Jenže to si právě Emily přála.

Augusta ovšem na kapitulaci pomýšlela o to méně.

Edward a Emily začínali být zváni do společnosti. Emily šla vždycky, ať ji Edward doprovázel, nebo ne. Lidé si toho začínali všímat. Když byla Emily uklizena v Leicestershiru, nebylo její odcizení manželovi nápadné, ale když byli ve městě oba, působilo to trapně.

Kdysi bylo Augustě smýšlení vyšších kruhů lhostejně. Podnikatelská vrstva tradičně pokládala šlechtu za frivolní, ne-li degenerovanou, a její mínění přehlížela nebo se tak aspoň stavěla. Teď už ale Augusta tuhle prostou středostavovskou pýchu dávno opustila. Byla přece hraběnka vdova a o přízeň londýnské elity se horlivě ucházela. Nemohla připustit, aby její syn nevychovaně odmítal pozvání nejvybranějšího panstva. Nutila ho, aby s Emily chodil.

Dnes vyvstala zase podobná situace. Markýz z Hocastlu přijel do Londýna k debatě v Horní sněmovně a markýza pořádala večeři pro hrstku svých přátel, kteří zrovna netrávili honební sezonu na venkově. Edward a Emily šli na večeři a Augusta také.

Ale když Augusta sešla dolů ve své róbě z černého hedvábí, našla v přijímacím salonu Mickyho Mirandu, jak ve večerním úboru popíjí whisky. Až se jí srdce rozbušilo nad tím, jak spanile vypadá ve své bílé vestě a vysokém límci. Vstal a políbil jí ruku. Byla ráda, že si oblékla tyhle šaty, v jejichž úzkém živůtku se dobře vyjímala její ňadra.

Edward se od Mickyho odvrátil, když se dozvěděl pravdu o Petru Middletonovi, ale to trvalo jen několik dní, a teď byli přátelé ještě vřelejší než dřív. Augusta byla ráda. Ona se na Mickyho zlobit nedokázala. Vždycky věděla, že je nebezpečný; o to větší žádost v ní vzbuzoval. Někdy ji jeho tři vraždy děsily, ale i ten strach byl vzrušující. Nikdy nepoznala většího zločince a zároveň muže, v jehož objetí by chtěla být znásilněna třeba na podlaze.

Micky byl pořád ještě ženatý. Patrně by se byl mohl s Rachel rozvést, kdyby chtěl – hodně se šuškalo o ní a o Maisiině bratru Danovi, radikálním poslanci Dolní sněmovny –, ale to nešlo, dokud byl Micky vyslancem.

Augusta se posadila na egyptskou pohovku s přáním mít ho po boku, ale on ji zklamal a usedl naproti. Dotčeně se ho zeptala: „Proč jsi přišel?“

„Jdeme s Edwardem na box.“

„To tedy nejdete. On je pozván na večeři u markýze Hocastla.“

„Ach,“ protáhl Micky. „Že bych se spletl – nebo on?“

Augusta si byla jista, že za to může Edward a že se vůbec nespletl. Box miloval a zřejmě doufal, že se z večeře uleje. Ale to mu hned překazí. „Raději jdi sám,“ doporučila Mickymu.

Podíval se na ni vzdorně a ona už čekala, že jí řekne něco nepříjemného. Ztrácí nad ním moc? Ale Micky vstal, byť pomalu, a řekl: „Tak já zmizím, pokud to laskavě Edwardovi vysvětlíte.“

„Samozřejmě.“

Ale už bylo pozdě. Než se Micky dostal ke dveřím, vešel Edward.

Augusta si všimla, že se mu dnes vyrážka zanítila zvlášť silně. Pokrývala mu celé hrdlo a šíji až k uchu. Dělalo jí to starosti, ale on tvrdil, že podle doktora to nic není.

Bušil si pěstí do dlaně a broukal: „Už se nemůžu dočkat.“

Augusta nasadila svůj nejenergičtější tón: „Edwarde, na box jít nemůžeš.“

Vypadal jako dítě, kterému řekli, že Vánoce se odkládají. „Proč ne?“ zeptal se ukřivděně.

Na okamžik jí ho přišlo líto a div necouvla. Pak se zatvrdila: „Víš moc dobře, že jsme pozváni na večeři k markýzovi z Hocastlu.“

„Ta přece není dnes večer?“

„Vždyť víš, že je.“

„Já nejdu.“

„Musíš!“

„Ale vždyť jsem byl s Emily venku na večeři včera.“

„Tak to budeš dneska ve slušné společnosti podruhé za sebou.“

„Proč nás ksakru vůbec zvou?“

„Neklej před matkou! Zvou nás proto, že jsou to Emilyini přátelé.“

„Emily ať jde do…“ Augustin pohled ho včas zarazil. „Řekni jim, že jsem nemocný.“

„Nebuď směšný.“

„Mám dojem, že můžu jít, kam chci!“

„Nemůžeš urážet lidi v takovém postavení.“

„Já prostě chci jít na box.“

„Nesmíš!“

V tu chvíli vešla Emily. Napjaté atmosféry si nemohla nevšimnout a vyhrkla: „Co se děje?“

Edward řekl: „Běž si pro to pitomé lejstro, co věčně škemráš, abych ti ho podepsal!“

„O čem to mluvíš?“ chtěla vědět Augusta. „Jaké lejstro?“

„Můj souhlas s anulováním.“

Augusta se zděsila – a v návalu zlosti si uvědomila, že tohle se neděje náhodně, že to Emily naplánovala. Chtěla rozzuřit Edwarda tak, aby podepsal cokoli, jen když se jí zbaví. Augusta jí dokonce bláhově napomohla tím, že Edwarda tak nutila do společenských povinností. Dala se hloupě zneužít. A Emily má cíl na dosah.

Augusta křikla: „Emily! Zůstaneš tady!“

Emily se líbezně usmála a vyšla ven.

Augusta se obrátila k Edwardovi: „Ty na to anulování nepřistoupíš!“

Edward řekl: „Máti, mně je čtyřicet let. Jsem šéf rodinného podniku a tohle je můj dům. Ty mi nebudeš poroučet, co mám a nemám dělat.“

Tvářil se neoblomně a Augusta pochopila, že se jí chystá poprvé v životě vzepřít.

Dostala strach.

„Pojď si ke mně sednout, Teddy,“ řekla měkčeji.

Zdráhavě se posadil vedle ní.

Chtěla ho pohladit po tváři, ale on uhnul.

„Ty se nemůžeš starat o své věci sám,“ řekla. „Nikdy jsi to nedovedl. Proto jsme Micky a já o tebe vždycky pečovali, už od tvých školních let.“

Jeho zarputilost se ještě prohloubila: „Už je asi načase, abyste s tím přestali.“

Augusta propadala panice. Vymyká se jí úplně?

Než mohla ještě něco pronést, vrátila se Emily. Položila list papíru, zřejmě právní dokument, na maurský psací stolek, kde už byla připravena péra a inkoust.

Augusta se podívala synovi do tváře. Má snad ze ženy větší strach než z matky? Augustou lomcovalo přání popadnout ten kus papíru, hodit péra do ohně a vylít inkoust. Ze všech sil se

ovládla; možná bude lepší dělat, že zas o tolik nejde. Jenže to by předtím nesměla anulování zakazovat. Takhle bude jasné, že prohrává.

Řekla: „Budeš muset odejít z banky, když to podepíšeš.“

„Nevím proč,“ odsekl. „To není jako rozvod.“

Emily pravila: „Církev nemá námitky proti anulování, jsou-li příčiny skutečné.“ Znělo to naučeně.

Edward se posadil ke stolku, vybral si násadku a namočil péro do stříbrného kalamáře.

Augusta vypálila poslední salvu. „Edwarde!“ Její hlas se třásl vzteky. „Jestli to podepíšeš, do smrti na tebe nepromluvím!“

Pero se chvíli vznášelo ve vzduchu, pak se položilo na papír. Bylo naprosté ticho. Ruka se dala do pohybu a skřípání pera se rozléhalo místností.

Edward pero odložil.

„Jak se můžeš tak chovat k matce?“ vzlyk v jejím hlase byl tentokrát opravdový.

Emily podpis zasypala a dokument si vzala.

Augusta jí zastoupila cestu ke dveřím.

Edward a Micky, nerozhodní a bez hnutí, sledovali obě ženy, stojící tváří v tvář.

Augusta řekla: „Dej sem ten papír!“

Emily k ní přistoupila blíž, chviličku setrvala a pak vlepila Augustě políček.

Silně to mlasklo. Augusta vykřikla úžasem i bolestí a zapotácela se dozadu.

Emily kolem ní rychle prošla, otevřela dveře a opustila místnost s dokumentem pevně v ruce.

Augusta se zhroutila do nejbližší židle a dala se do pláče.

Slyšela, jak Edward a Micky odcházejí.

Cítila se jako stará, pokořená a osamělá žena.

III.

Obligace santamarijského přístavu za dva miliony liber dopadly ještě mnohem hůř, než se Hugh obával. K meznímu datu jich banka Pilasterových prodala jen za 400 000

a hned další den jejich cena klesla. Hugh byl nesmírně rád, že donutil Edwarda prodávat obligace jen v komisi.

V pondělí ráno potom přinesl účetní Jonas Mulberry přehled obchodních transakcí za předchozí týden, který dostávali všichni společníci. Ještě než účetní odešel, povšiml si Hugh nesrovnalosti. „Počkejte, Mulberry, tohle nemůže být v pořádku.“ V depozitech se objevil ohromný pokles, hodně přes milion liber. „Nikdo přece nevyzvedával velké sumy, nebo ano?“

„Pokud vím tak ne, pane Hughu,“ řekl Mulberry.

Hugh se rozhlédl po pracovně. Byli přítomni všichni společníci až na Edwarda. „Ví někdo z vás o tom, že by se minulý týden vybíraly velké peníze?“

Nikdo nevěděl.

Hugh vstal. „Podíváme se na to,“ řekl Mulberrymu. Sešli dolů do pracovny hlavního účetního. Suma, kterou hledali, byla příliš vysoká, než aby mohla být mezi výběry v hotovosti. Muselo jít o mezibankovní transakci. Hugh ze svých úřednických dob věděl, že se vede denní žurnál takových operací. Posadil se ke stolu a požádal Mulberryho o mezibankovní knihu.

Mulberry vytáhl z regálu velký fascikl a položil jej před něho. Jiný účetní zapípal: „Mohu v něčem posloužit, pane Hughu? Já mám ten fascikl na starosti.“ Vypadal ustaraně a Hughovi bylo jasné, že má obavy z nějaké své chyby.

„Vy se jmenujete Clemmow, viďte?“

„Ano, pane.“

„Jaké velké výběry jste minulý týden zaznamenával – milion liber nebo víc?“

„Jenom jeden,“ odpověděl účetní bez váhání. „Společnost santamarijského přístavu si vyzvedla jeden milion osm set tisíc, celý obnos emise obligací, bez komise.“

Hugh vyskočil ze židle. „Ale vždyť tolik neměli – prodalo se jen za čtyři sta tisíc!“

Clemmow zbledl. „Emise byla na dva miliony liber…“

„Ale nebyla vypsána, byl to komisní prodej.“

„Zkontroloval jsem jejich účet – měli na něm milion a osm set tisíc.“

„Zatraceně!“ zařval Hugh. Všichni úředníci v místnosti na něho vytřeštili oči. „Ukažte mi fascikl!“

Na druhé straně účtárny vyhledal jiný úředník další velký svazek, přinesl jej Hughovi a otevřel na straně se záhlavím Správní rada santamarijského přístavu.

Záznamy tu byly jen tři: o úvěru ve výši dva miliony liber, o debetu dvou set tisíc bance za zprostředkování a o transferu zůstatku do jiné banky.

Hugh se zhrozil. Peníze jsou pryč. Kdyby šlo o mylný převod na účet, dala by se chyba snadno napravit. Jenže peníze hned druhý den z banky odešly. To svědčilo o promyšleném podvodu. „Za tohle půjde někdo sedět," zaburácel. „Kdo psal tyhle záznamy?"

„Já pane," řekl roztřesený účetní, který knihu přinesl.

„Na čí pokyn?"

„Přišlo to úplně v pořádku, normální cestou."

„Odkud?"

„Od pana Olivera."

Simon Oliver – rodilý Kordovan a bratranec Mickyho Mirandy. To by na podezření z podvodu stačilo, usoudil Hugh.

Nechtěl ve vyšetřování pokračovat před dvaceti úředníky. Už tak litoval toho, že je mimoděk s tím problémem seznámil.

Oliver byl Edwardův asistent a pracoval na patře společníků. „Přiveďte hned pana Olivera do naší pracovny," řekl Hugh Mulberrymu. Vyšetřování se musí zúčastnit ostatní společníci.

„Hned, pane Hughu," řekl Mulberry a zároveň poslal všechny účetní k jejich stolům. Ale Hugh ještě nedovřel dveře, když se rozbzučela vzrušená diskuse.

Hugh se vrátil do pracovny společníků. „Tak tu máme pěkný podvod," řekl pochmurně. „Společnosti santamarijského přístavu byla vyplacena celá suma obligací, přestože jsme jich prodali jen za čtyři sta tisíc."

Všichni se zděsili. „Jak se to kčertu mohlo stát?" chtěl vědět William.

„Částka byla jako úvěr poukázána na jejich účet a potom hned převedena do jiné banky."

„Kdo za to odpovídá?"

„Myslím, že to provedl Simon Oliver, Edwardův asistent. Poslal jsem pro něho, ale počítám, že ten darebák už je na lodi do Kordovy."

Sir Harry se dotazoval: „Můžeme dostat ty peníze zpátky?"

„To nevím, možná že už jsou převedeny do ciziny."

„Takže oni si postaví přístav za ukradené peníze."

„Třeba jim vůbec o přístav nejde. To celé může být velká špinavost.“

„Panebože!“

Vstoupil Mulberry – a spolu s ním k Hughovu překvapení i Simon Oliver. On tedy ty peníze neukradl. V ruce třímal smluvní listiny. Vypadal, že má nahnáno; bezpochyby mu byla tlumočena Hughova slova o tom, že někdo půjde sedět.

Oliver bez úvodu prohlásil: „Smlouva říká jasně, že obligace k Santamarii byly vypsány.“ Podal třesoucí se rukou dokument Hughovi.

Ten řekl: „Společníci se dohodli, že obligace se budou prodávat komisním způsobem.“

„Pan Edward mi uložil, abych koncipoval smlouvu k vypsání emise.“

„Můžete to dokázat?“

„Jistě.“ Podal Hughovi další papír. Byl to nástin smlouvy, stručný souhrn jejích podmínek, který společník dával tomu úředníkovi, jehož povinností bylo vypracovat smlouvu v úplném znění. Nástin byl psán Edwardovou rukou a říkal jednoznačně, že půjčka má být vypsána.

Všecko bylo jasné. Odpovědnost má Edward. O žádný podvod nejde a peníze se zpátky získat nedají. Celá transakce je naprosto legitimní. Hugha to zdrtilo, ale i rozkatilo.

„Dobrá, Olivere, můžete jít,“ řekl.

Oliver se vzchopil. „Doufám, že na mně nezůstává žádné podezření, pane Hughu.“

Hughovi se nezdálo, že by byl Oliver tak úplně nevinný, ale nezbylo mu než konstatovat: „Nemůžeme vám vytýkat nic, co jste udělal na příkaz pana Edwarda.“

„Děkuji vám, pane.“ Oliver odkráčel.

Hugh se rozhlédl po společnících. „Edward jednal proti našemu kolektivnímu rozhodnutí,“ řekl trpce. „Za našimi zády změnil podmínky. A my jsme tím přišli o milion čtyři sta tisíc liber.“

Samuel se ztěžka posadil. „To je hrůza.“

Sir Harry a major Hartshorn byli prostě u vyjevení. William řekl: „Znamená to bankrot?“

Hugh si uvědomil, že ta otázka patří jemu. Ano, jsou na tom tak špatně? To přece není možné. Chvíli uvažoval: „Z technického hlediska ne. I když se naše hotovost snížila o 1 400 000 liber, máme na druhé straně obligace v hodnotě přibližně

rovné jejich kupní ceně. Takže naše aktiva se vyrovnávají s pasivy a jsme solventní.“

„Pokud se cena obligací nepoloží,“ dodal Samuel.

„To jistě. Kdyby v důsledku nějaké události ceny jihoamerických obligací rapidně klesly, tak nás čekají zlé časy.“ Při představě, že bankovní kolos Pilasterů tak zeslábl, dostával na Edwarda vztek přímo šílený.

Sir Harry poznamenal: „Dokážeme to utajit?“

„To pochybuji,“ odpověděl Hugh. „Bohužel jsem to rozkřičel sám v pracovně hlavního účetního. Po budově se o tom mluví už teď a po poledni toho bude plná City.“

Jonas Mulberry přišel s praktickým dotazem: „Co naše likvidita, pane Hughu? Budeme do konce týdne potřebovat velký vklad, abychom zvládli běžné výběry. Přístavní obligace prodávat nemůžeme, tlačili bychom ceny dolů.“

To bylo na pováženou. Hugh po krátké úvaze řekl: „Vypůjčíme si milion od Koloniální banky. Starý Cunliffe o tom pomlčí. Tím bychom se měli udržet nad vodou.“ Pohlédl na ostatní. „To je bezprostřední nouzové opatření. Banka je ale nebezpečně slabá. Budeme se muset snažit její postavení zlepšit, jak rychle to jen půjde.“

William řekl: „Co s Edwardem?“

Hughovi bylo jasné, co musí Edward udělat: Odstoupit. Ale chtěl, aby to řekl někdo jiný.

Ujal se toho Samuel: „Edward musí z banky odejít. Nikdo z nás už mu nemůže věřit.“

William namítl: „Co když si vyzvedne svůj kapitál?“

„To sotva,“ ušklíbl se Hugh. „Nemáme žádnou hotovost. Tím nám vyhrožovat nemůže.“

„No ovšem,“ přiznal William. „To jsem si neuvědomil.“

Sir Harry řekl: „Kdo tedy bude hlavním společníkem?“

Chvíli bylo ticho. Pak podrážděně promluvil Samuel. „Propána krále, copak je potřeba se na to vůbec ptát? Kdo přišel na ten Edwardův podvod? Kdo v té krizi neztratil hlavu? Na koho se všichni obracíte o radu? Během poslední hodiny udělal všechna rozhodnutí jeden člověk. Vy ostatní jste se jen bezradně ptali. Vy víte, kdo musí být nový hlavní společník.“

Hugha to zaskočilo. Soustřeďoval se na problémy banky a vlastní postavení mu vůbec nepřipadlo na mysl. Teď viděl, že Samuel má pravdu. Ostatní byli víceméně pasivní. Od chvíle, kdy si všiml nesrovnalosti v týdenním výkazu, si počínal jako

hlavní společník. A věděl, že dokáže-li někdo vyvést banku z kalamity, bude to on.

Zvolna mu docházelo, že se naplňuje jeho životní sen. Podíval se na Williama, Harryho a Georgea. Četl na jejich provinilých tvářích vědomí, že tuhle katastrofu způsobili svým souhlasem, aby se Edward stal hlavním společníkem. Teď věděli, že pravdu měl Hugh, a chtěli svou chybu odčinit. Bylo jasné, že si přejí, aby se ujal kormidla.

Ale musejí to říci.

Otočil se k Williamovi, který byl po Samuelovi nejstarší Pilaster. „Co si o tom myslíš?“

Odpověděl ve vteřině: „Myslím si, že bys měl být hlavním společníkem, Hughu.“

„Majore Hartshorne?“

„Mám stejný názor.“

„Sire Harry?“

„Rozhodně souhlasím – a doufám, že přijmeš.“

A bylo to. Hugh měl pocit, že se mu to zdá.

Zdlouha se nadechl. „Děkuji vám, že mi věříte. Přijímám. Doufám, že se mi podaří dostat nás z téhle pohromy s nedotčenou pověstí a kapitálem.“

V tu pravou chvíli vstoupil Edward.

Nastalo rozpačité ticho. Mluvili o něm div ne jako o mrtvém, takže teď zapůsobil jako zjevení.

Zprvu si atmosféry v místnosti nevšiml. „V celém domě to jenom hučí,“ řekl. „Mladí úředníci pobíhají jako fretky, starší si šuškají po chodbách, prakticky nikdo nepracuje – co se propána děje?“

Nikdo neřekl nic.

Jeho tvář strnula, pak ji polilo zděšení. „Co se stalo?“ zeptal se, ale Hugh viděl, že mu je jasné, kolik uhodilo. „Neřekli byste mi laskavě, proč na mě všichni tak civíte?“ dožadoval se. „Jsem snad hlavní společník, ne?“

„Ne, nejsi,“ odpověděl mu Hugh. „Hlavní společník jsem já.“

KAPITOLA TŘETÍ
Listopad

I.

Slečna Dorothy Pilasterová se vdávala za vikomta Nicholase Ipswiche v Kensingtonské metodistické modlitebně jednoho chladného jasného listopadového rána. Obřad byl jednoduchý, jen kázání trvalo nekonečně dlouho. Po něm se ve velkém vytápěném stanu na zahradě Hughova domu podával lehký oběd pro tři sta hostí: horká polévka, doverská treska, pečený tetřívek a broskvový šerbet.

Hugh měl velikou radost. Jeho sestra zářila krásou a novomanžel každého okouzloval. Ale nejšťastnější ze všech byla Hughova matka. S blaženým úsměvem seděla vedle ženichova otce, vévody z Norwiche. Poprvé za posledních čtyřiadvacet let nebyla oblečena v černém. Modrošedá kašmírová róba skvěle ladila s jejími hustými stříbrnými vlasy a s klidnýma šedýma očima. Jejím životem otřásla sebevražda Hughova otce, protrpěla si dlouhá léta chudoby, ale nyní, kdy jí bylo šedesát, měla všechno, po čem mohla toužit. Její půvabná dcera je vikomtkou z Ipswiche a jednoho dne bude vévodkyní z Norwiche, její syn je bohatý a úspěšný hlavní společník banky Pilasterových. „Myslívala jsem si, že pro mne štěstí není," zašeptala Hughovi mezi chody. „Neměla jsem pravdu." Položila mu ruku na paži, jako by mu chtěla žehnat. „Jsem šťastná, nesmírně." Hugh byl dojat k slzám.

Protože žádná z přítomných žen se nechtěla obléknout do bílého (aby nekonkurovala nevěstě), ani do černého (aby nevypadala pohřebně), měly dámy na sobě barvy duhy. Přednost dávaly ohnivým tónům, jako by na obranu před podzimní lezavostí – jasně oranžové, sytě žluté, malinově červené a fuchsiově růžové. Muži byli v černém, šedivém a bílém, jako vždycky. Hugh měl frakový kabát se sametovými klopami a manžetami, ale konvenci se po svém zvyku vzepřel jasně modrou hedvábnou kravatou, jeho jedinou výstředností.

Měl teď tolik odpovědnosti, že se mu někdy až stýskalo po dobách, kdy byl černou ovcí rodiny.

Usrkl si Château Margaux, svého oblíbeného červeného vína. Uspořádal pro mladou dvojici přepychovou svatební hostinu a byl rád, že si to může dovolit. Zároveň ho však hryzlo

svědomí, že utrácí tolik peněz, když banka je tak slabá. Měli stále obligací santamarijského přístavu za milion čtyři sta tisíc liber a dalších kordovských obligací za téměř milion a nemohli je prodat, aby nesrazili cenu. Bude trvat nejméně rok, než svou bilanci posílí. Z bezprostřední krize však banku vyvedl a zajistil jí pro dohlednou dobu dostatek hotovosti ke krytí normálních výběrů kapitálu. Edward už do banky vůbec nechodil, i když formálně zůstával společníkem do konce finančního roku. Byli v bezpečí, pokud ovšem nepřijde nečekaná pohroma – válka, zemětřesení nebo mor. Vcelku měl dojem, že si může dovolit uspořádat jediné sestře nákladnou svatbu.

A bance Pilasterových to také prospěje. Každý finančník věděl, že banka prodělala na santamarijském přístavu přes milion. Tahle okázalá slavnost posílí důvěru lidí v to, že Pilasterovi jsou stále ještě při penězích. Skromná svatba by byla podezřelá.

Dottyino stotisícové věno bylo převedeno na jejího manžela, zůstávalo však uloženo v bance, kde vynášelo pětiprocentní úrok. Nicky si je mohl vyzvednout, ale nepotřeboval je celé hned. Bude si vybírat své peníze postupně, jak bude splácet otcovy hypotéky a nově uspořádávat své statky. Hugh byl rád, že nežádá všechnu hotovost hned, protože tak velký výběr by v tuto chvíli bance neposloužil.

O velkém Dottyině věnu věděl kdekdo. Hugh a Nicky neudrželi svou úmluvu tak docela pod pokličkou a taková zpráva se šíří bleskurychle. Teď se přetřásala po celém Londýně a Hugh odhadoval, že i teď se o ní mluví nejméně u poloviny stolů.

Jak se rozhlížel po společnosti, zachytil pohled jedné osoby, která spokojená nebyla, naopak vypadala zavile a ošizeně, jako eunuch přihlížející orgiím. Teta Augusta.

„Londýnská společnost úplně zdegenerovala," pravila plukovníku Mudefordovi.

„Obávám se, že budete mít pravdu, lady z Whitehavenu," zamumlal zdvořile.

„Dobré mravy už nic neplatí," vedla dál svou řeč. „Židi mohou všude."

„Ba, ba."

„Já byla sice první hraběnkou z Whitehavenu, ale Pilasterovi patřili k předním rodinám sto let před tím, než byli titulem

poctěni, kdežto dnes může být do šlechtického stavu povýšen syn nádeníka jen proto, že nasekal jmění prodejem párků."

„Na mou věru." Plukovník Mudeford se obrátil k dámě po své druhé straně a pravil: „Paní Telstonová, mohu vám nabídnout ještě trochu ředkvičkové omáčky?"

Augusta o něho ztratila zájem. Shlížela na podívanou, jíž byla nucena se zúčastnit. Hugh Pilaster, syn toho zbankrotělého Tobiase, nalévá Château Margaux třem stovkám hostů; Lydia Pilasterová, Tobiasova vdova, sedí vedle vévody z Norwiche; Dorothy Pilasterová, Tobiasova dcera, se provdala za vikomta z Ipswiche a dostala neslýchané věno. Zatímco její syn, drahoušek Teddy, potomek velkého Josefa Pilastera, byl bezevšeho zbaven místa hlavního společníka a jeho manželství bude co nevidět anulováno.

Žádná pravidla už neplatí! Do společnosti může kdekdo. A jako na potvrzení svých dum zahlédla mezi hosty nejhoršího přivandrovalce ze všech – paní Greenbournovou, dříve Maisii Robinsonovou. Bylo neuvěřitelné, že si Hugh troufal pozvat tuhle ženštinu, jejíž život byl jediný skandál. Nejdřív byla prakticky prostitutkou, pak si vzala nejbohatšího Žida v Londýně a teď vede nemocnici, kde mohou ženské stejně nemravné jako ona přivádět na svět své bastardy. Ale je tu, sedí u vedlejšího stolu v šatech barvy té nové měděné pence a náramně vážně rozmlouvá s guvernérem Anglické banky. Asi mu povídá o svobodných matkách. A on ji poslouchá!

„Představte si, že jste v postavení svobodné služky," říkala Maisie guvernérovi. Přijal to s úlekem a ona sotva potlačila úsměv. „Pomyslete na důsledky toho, že se máte stát matkou. Přijdete o práci a bydlení, nemáte z čeho žít a vaše dítě nebude mít otce. Řekl byste si snad: Ale co, vždyť je tady ta pěkná nemocnice paní Greenbournové v Southwarku, tak tam půjdu a je to. Tak to samozřejmě není. Moje nemocnice nijak děvčata nepovzbuzuje k nemorálnosti. Já je prostě zachraňuji před tím, aby rodily někde v příkopě."

Maisiin bratr Dan, který seděl po její druhé straně, se k ní připojil: „Je to dost podobné bankovnímu zákonu, který předkládám v parlamentě a který by měl přinutit banky, aby uzavíraly pojistky ve prospěch malých vkladatelů."

„Vím o tom," řekl guvernér.

Dan pokračoval: „Někteří mne kritizují, že by se tím podporovaly bankroty, protože by nebyly tak kruté. Ale to je

nesmysl. Žádný bankéř přece nechce zkrachovat, za žádných okolností.“

„To skutečně ne.“

„Když takový bankéř uzavírá nějaký obchod, ani ho nenapadne myslet na to, že by svou tvrdostí mohl připravit o poslední haléř nějakou vdovu v Bournemouthu – stará se jen o svůj majetek. Stejně tak utrpení nemanželských dětí nijak neodradí nesvědomité muže od toho, aby sváděli služky.“

„Já vám rozumím,“ řekl guvernér trpitelsky. „Nanejvýš… ehm… pozoruhodné přirovnání.“

Maisie usoudila, že se ho natýrali dost, a dovolila mu, aby se věnoval svému tetřívkovi.

Dan jí řekl: „Všimla sis někdy, jak důsledně se šlechtické tituly dávají těm nepravým lidem? Podívej se na Hugha a jeho bratrance Edwarda. Hugh je poctivý, nadaný a pracovitý, kdežto Edward hloupý, líný a k ničemu – a přece je Edward hrabě a Hugh jen obyčejný pan Pilaster.“

Maisie se snažila na Hugha nedívat. Těšilo ji sice, že ji pozval, ale na druhé straně ji trápilo vidět ho v jeho rodinném kruhu. Manželka, synové, matka a sestra – mezi nimi pro ni místo nebylo. Věděla, že manželství s Norou není šťastné, bylo to zřejmé už z toho, jak spolu mluví, že se jeden druhého nikdy nedotknou, neusmějí se na sebe, nedají na sobě znát cit. Ale to nebyla útěcha. Oni jsou rodina a ona k nim nikdy nebude patřit. Přála si, aby byla na tu svatbu nešla.

K Hughovi přišel sluha a pošeptal mu: „Máte telefon z banky, pane.“

„Teď nemohu,“ odpověděl Hugh.

Po pár minutách se u něho objevil komorník: „Volá pan Mulberry z banky, pane, a chce s vámi mluvit.“

„Teď to nejde!“ řekl Hugh, už nazlobeně.

„Jak si přejete, pane.“ Komorník se otočil.

„Ne, počkejte,“ zadržel ho Hugh. Mulberry přece ví, že Hugh je na svatební hostině. Tak rozumný a odpovědný člověk by ho nerušil, kdyby se nedělo něco zlého.

Moc zlého.

Hugha zamrazilo.

„Raději s ním promluvím," řekl. Vstal a omluvil se matce i vévodovi. Pospíšil si ze stanu, přes trávník a do domu. Telefon měl v knihovně. Ohlásil se.

Uslyšel hlas svého účetního. „Tady Mulberry, pane. Nerad vás…"

„Co se stalo?"

„Telegram z New Yorku. V Kordově vypukla válka."

„Kristepane!" Horší zpráva nemohla Hugha, rodinu a banku postihnout.

„Je to občanská válka," pokračoval Mulberry. „Povstání. Rodina Mirandových zaútočila na hlavní město Palmu."

Hughovi bušilo srdce jako zvon. „Říká se tam něco, jak jsou silní?" Kdyby mohlo být povstání rychle potlačeno, byla ještě naděje.

„Prezident Garcia uprchl."

„Kčertu s ním." Je to tedy vážné. Proklínal Edwarda a Mickyho. „Ještě něco?"

„Je tu ještě jeden telegram z naší kordovské kanceláře, ale teprve se dešifruje."

„Zavolejte mi hned, jak to bude hotové."

„Spolehněte se, pane."

Hugh zavolal přes ústřednu burzovního makléře, jehož služeb banka užívala. Čekal, až přijde k telefonu. „Danby, tady je Hugh Pilaster. Jak to vypadá s kordovskými obligacemi?"

„Nabízíme je za polovic a nikdo nekupuje."

Poloviční cena. Pilasterovi už jsou v bankrotu. Hugh se zoufale zeptal: „Jak hluboko klesnou?"

„Podle mě na nulu. Papíry vlády, která je v občanské válce, nekoupí nikdo."

Nula. Pilasterovi právě ztratili dva a půl milionu liber. Teď už si nemohl dělat naději, že postupně bilanci zachrání. Jako tonoucí chytající se stébla Hugh řekl: „Co kdyby dejme tomu byli vzbouřenci vyřízeni během pár hodin?"

„Myslím, že ani pak by ty obligace nikdo nekupoval," opáčil Danby. „Investoři budou vyčkávat. V nejlepším případě by se důvěra obnovila za pět šest týdnů."

„Rozumím." Hugh věděl, že Danby má pravdu. Makléř jen potvrzoval jeho vlastní mínění.

„Poslyšte, Pilastere, vaše banka se z toho dostane, viďte?" vyzvídal Danby starostlivě. „Musíte mít těch obligací až hanba.

Povídalo se, že z toho santamarijského přístavu jste neprodali skoro nic.“

Hugh váhal. Strašně nerad lhal. Ale úplná pravda by byla pro banku pohroma. „Máme kordovských obligací víc, než mi je milé, Danby. Ale máme také hodně jiných aktiv.“

„To rád slyším.“

„Musím zpátky ke svým hostům.“ Hugh to v úmyslu neměl, ale potřeboval vzbudit dojem klidu. „Mám tu na oběd tři sta lidí. Moje sestra se dnes ráno vdávala.“

„Slyšel jsem. Tak blahopřeji.“

„Na shledanou.“

Ještě než mohl Hugh vytočit další číslo, volal znova Mulberry. „Pane, je tady pan Cunliffe z Koloniální banky,“ oznámil a v jeho hlase slyšel Hugh paniku. „Žádá splacení půjčky.“

„Zatracený chlap,“ řekl Hugh s upřímnou zlostí. Koloniální banka půjčila Pilasterům milion liber, aby se dostali z nejhoršího, ale ty peníze byly splatné na požádání. Cunliffe slyšel tu zprávu a viděl, jak se poroučejí kordovské papíry, a bylo mu jasné, že Pilasterovi musejí být v úzkých. Přirozeně se chtěl dostat ke svým penězům, než se banka položí.

A to byl teprve první. Další na sebe nedají čekat. Zítra ráno bude přede dveřmi fronta klientů žádajících svou hotovost. A Hugh jim ji nebude moci vyplatit.

„Máme milion liber, Mulberry?“

„Ne, pane.“

Celá tíha světa se zhroutila Hughovi na ramena a on se cítil starý. To je konec. Tak vypadá bankéřova noční můra. Lidé si jdou pro své peníze, a banka je nemá. Jenže v Hughově případě to noční můra není.

„Řekněte panu Cunliffovi, že nemůžete dostat souhlas k vystavení šeku, protože všichni společníci jsou na svatbě.“

„Dobře, pane Hughu.“

„A potom…“

„Ano, pane?“

Hugh se odmlčel. Věděl, že jiná volba tu není, ale strašně se mu příčilo ta slova vyřknout. Zavřel oči. Ať už to má za sebou. „A potom, Mulberry, musíte banku zamknout.“

„Ach Bože, pane Hughu.“

„Mně je to strašně líto, Mulberry.“

Z aparátu se ozvaly divné zvuky a Hugh slyšel, že Mulberry vzlyká.

Položil sluchátko. Díval se na řady knih v regálech, ale v duchu viděl velikánské průčelí banky Pilasterových a představil si, jak se zavírají její ozdobná železná vrata. Viděl, jak se kolemjdoucí zastavují a civí. Zanedlouho se tam shromáždí dav, lidé si budou na zavřený vchod ukazovat a vzrušeně brebentit. Ta zpráva poletí celou City rychleji než oheň skladištěm ropy: Pilasterovi zkrachovali.

Pilasterovi zkrachovali.

Hugh si zakryl tvář rukama.

II.

„Všichni jsme úplně na mizině," prohlásil Hugh. Nejdřív mu nerozuměli. Bylo to na nich vidět.

Shromáždili se v přijímacím salonu jeho domu. Místnost byla přeplácaná, protože její zařízení bylo dílem Nory a ta si potrpěla na to, aby každý kousek nábytku byl čalouněn květovanou tkaninou a na každé rovné ploše stála nějaká ozdoba. Hosté konečně odešli – Hugh o té zlé zprávě pomlčel až do konce slavnosti –, ale rodina byla stále ještě ve svém slavnostním vyšňoření. Augusta seděla po Edwardově boku a oba nasadili výraz pohrdlivé nedůvěry. Strýc Samuel seděl vedle Hugha. Ostatní společníci, mladý William, major Hartshorn a sir Harry, stáli za pohovkou, na níž seděly jejich choti Beatrice, Madeleine a Clementine. Nora, rozpálená obědem a šampaňským, seděla ve svém oblíbeném křesle u ohně. Ženich a nevěsta, Nick a Dotty, se drželi za ruce a dívali se polekaně.

Hugh nejvíc litoval právě novomanžele. „Dottyino věno je pryč, Nicku. Bohužel je po všech našich plánech."

Teta Madeleine zakrákorala: „Ty jsi hlavní společník, takže to musí být tvoje vina!"

Byla stejně hloupá jako zlomyslná. Její reakce se dala čekat, ale přesto se Hugha dotkla. Svalovat na něj vinu po všem, co udělal, aby pohromě zabránil, bylo jednoduše sprosté.

Okřikl ji ale překvapivě ostře její mladší bratr William. „Neplácej nesmysly, Madeleine," řekl. „To Edward nás všechny

podvedl a zatížil banku obrovským množstvím kordovských akcií, které teď nemají žádnou cenu.“ Hugh mu byl za tu poctivost vděčný. William pokračoval: „Vinu mají ti z nás, kteří Edwarda udělali hlavním společníkem.“ Pohlédl na Augustu.

Nora vypadala zmateně. „Nemůžeme být přece úplně na mizině?“

„Bohužel jsme,“ řekl Hugh trpělivě. „Všechny své peníze máme v bance a ta zkrachovala.“ Nechápavost jeho ženy se jistě dala omluvit tím, že se v bankéřské rodině nenarodila.

Augusta vstala a šla ke krbu. Hugh čekal, zda se pokusí hájit svého syna, ale ona tak hloupá nebyla. „Nechme stranou, kdo je vinen,“ prohlásila. „Musíme zachránit, co se dá. V bance musí být ještě spousta hotovosti, ve zlatě i v bankovkách. Musíme to dostat ven a někde na bezpečném místě schovat, než přijdou věřitelé. Pak…“

Hugh ji přerušil. „Nic takového neuděláme,“ řekl ostře. „To nejsou naše peníze.“

„Samozřejmě, že jsou to naše peníze,“ křičela.

„Buďte zticha a posaďte se, Augusto, nebo zavolám sluhy, aby vás vyvedli.“

Překvapení bylo dost silné, aby jí zavřelo ústa, ale neposadila se.

Hugh řekl: „V bance hotovost je, a protože náš úpadek nebyl oficiálně vyhlášen, můžeme si zvolit některé věřitele, které uspokojíme. Vy všichni budete muset propustit své služebnictvo, a jestliže je pošlete zadním vchodem do banky s lístkem, kolik jim dlužíte, já je vyplatím. Měli byste požádat všechny své obchodní dodavatele o vyúčtování, a já se postarám, aby také dostali zaplaceno, ale jen do dneška. Žádné vaše další dluhy platit nebudu.“

„Jakým právem mi říkáš, abych propustila své služebnictvo,“ rozhořčovala se Augusta.

Hugh se snažil chápat svízele těch lidí, třebaže si je přivodili sami, ale tak zaryté vzpouzení už na něho bylo trochu moc. „Když je nepropustíte, odejdou vám sami, protože nebudou dostávat mzdu. Račte pochopit, vážená teto, že prostě nemáte peníze.“

„K smíchu,“ zamumlala.

Teď se ozvala Nora: „Já nemůžu sloužící propustit. V takovém domě se bez nich neobejdu.“

„Tím se netrap," odpověděl Hugh. „V takovém domě už bydlet nebudeš. Budu jej muset prodat. My všichni musíme prodat domy, nábytek, umělecké předměty, vinné sklepy a šperky."

„To je absurdní!" zavřískla Augusta.

„Takový je zákon," opáčil Hugh. „Každý společník je osobně odpovědný za všechny dluhy firmy."

„Já nejsem společník," namítla Augusta.

„Ale Edward je. Rezignoval na postavení hlavního společníka, ale na papíře společníkem zůstal. A je majitelem vašeho domu – Josef mu jej odkázal."

Nora řekla: „Někde přece musíme bydlet."

„Hned zítra ráno se musíme ohlížet po malých, levných domcích k pronajmutí. Když si najdete něco skromného, naši věřitelé na to přistoupí. Pokud ne, budete muset hledat dál."

Augusta oznámila: „Já nemám nejmenší úmysl se stěhovat a tím to končí. A mám za to, že ostatní členové rodiny smýšlejí stejně." Pohlédla na svou švagrovou. „Madeleine?"

„Naprosto správně, Augusto," řekla Madeleine. „George a já se ani nehneme. Tohle všechno je nesmysl. My prostě nemůžeme být bez haléře."

Hugh jich měl po krk. Ani teď, kdy je vlastní arogance a tupost zničily, nebyli ochotni se řídit rozumem. Nakonec stejně o své iluze přijdou. Ale lpěním na bohatství, které jim už nepatří, zničí nejen majetek rodiny, ale i její dobrou pověst. Byl odhodlán je donutit, aby se chovali poctivě do všech důsledků. Bude to nerovný boj, ale on se nevzdá.

Augusta se obrátila ke své dceři. „Clementine, doufám, že ty a Harry se zachováte stejně jako Madeleine a George."

Clementine řekla: „Ne, máti."

Augusta jen polkla. Hugh užasl neméně. Jeho sestřenice se staví proti matce? Aspoň jeden člen rodiny si zachoval zdravý rozum?

Clementine řekla: „Do toho maléru jsi nás dostala ty. Kdybychom udělali hlavním společníkem Hugha, pořád bychom se topili v penězích."

Hugh se začal cítit líp. A Clementine ještě nedomluvila: „Neměla jsi pravdu, máti, a připravila jsi nás o všechno. Já už se nikdy tvou radou řídit nebudu. Pravdu měl Hugh a nejlíp bude, když mu necháme volnou ruku, aby nás nějak z té mizérie dostal."

William řekl: „Výborně, Clementine. Udělejme všechno, co nám Hugh poradí.“

Teď bylo jasné, kde kdo stojí. Na Hughově straně William, Samuel a Clementine s manželem, sirem Harrym. Ti se budou snažit jednat slušně a poctivě. Proti němu Augusta, Edward a Madeleine, která mluvila za majora Hartshorna; ti budou hledět urvat, co se dá, bez ohledu na rodinnou reputaci.

Potom promluvila vyzývavě Nora: „Mě budeš muset z tohohle domu vynést.“

To byla hořká pilulka: Hughova vlastní žena se přidává k nepříteli. „Jsi tady jediná, kdo jde proti svému životnímu partnerovi,“ řekl trpce. „To ke mně nemáš ani trochu věrnosti?“

Pohodila hlavou: „Nebrala jsem si tě, abych s tebou třela bídu.“

„Přesto odsud půjdeš.“ Přehlédl ostatní zarputilce. „Všichni se nakonec poddáte. Když to neuděláte teď, ve vší důstojnosti, čeká vás to později a bude to s hanbou, za asistence soudních vykonavatelů, policie a reportérů od novin. Bude vás ostouzet bulvární tisk a vaši sluhové, kterým budete dlužni.“

„To si ještě povíme,“ odbyla ho Augusta.

Když všichni odešli, posadil se Hugh k ohni a dumal, jak by se dali věřitelé banky uspokojit.

Chtěl za každou cenu zabránit tomu, aby Pilasterovi formálně vyhlásili úpadek. Na něco tak hrozného nechtěl ani pomyslet. Celý jeho život poznamenal otcův bankrot. Veškerou svou kariérou se snažil prokázat, že jemu nic takového souzeno není. V hloubi duše měl strach, že kdyby ho potkal otcův osud, musel by si také sáhnout na život.

Jako bankéři byli Pilasterovi vyřízeni. Zavřeli dveře před vkladateli, a to znamenalo konec. Ale v delší perspektivě musejí být schopni své dluhy splatit, zvláště když společníci důsledně zpeněží všechny své cennosti.

Už se začalo smrákat, když měl zformovány obrysy určitého plánu a dovolil si aspoň jiskérku naděje.

V šest večer se vypravil za Benem Greenbournem.

Greenbournovi bylo sedmdesát, ale stále se dobře držel a řídil svou firmu. Měl dceru Kate, ale Solly byl jeho jediný syn, takže kdyby šel na odpočinek, musel by otěže odevzdat synovcům a to se mu patrně nechtělo.

Hugh vstoupil do domu Greenbournových na Piccadilly. Z toho sídla nebyl znát jen blahobyt, ale přímo nesmírné

bohatství. Každé hodiny byly skvost, každý kus nábytku vzácná starožitnost, všechno dřevěné obložení bylo umělecky vyřezáváno, každý koberec tkán na objednávku. Hugha uvedli do knihovny, kde zářilo plynové osvětlení, a v krbu hučel oheň. V téhle místnosti se dozvěděl, že chlapec jménem Bertie Greenbourne je jeho syn.

Napadlo ho, jestli tu knihy nejsou jen pro parádu, a během čekání si jich několik prohlédl. Usoudil, že některé se tu ocitly jen díky své přepychové vazbě, ale jiné byly dost ohmatány a některé byly v cizích jazycích. Greenbourne své vzdělání nepředstíral.

Starý pán se objevil po čtvrt hodině a omlouval se, že nechal Hugha čekat. „Zdržela mě rodinná záležitost," řekl s úsečnou pruskou zdvořilostí. Jeho rodina ovšem neměla žádné pruské kořeny, napodobovala jen způsoby německých horních vrstev a zachovala si je i po stu letech života v Anglii. Držel se zpříma jako vždycky, ale Hugh měl dojem, že vypadá unaveně a starostlivě. O své rodinné záležitosti neřekl nic víc a Hugh se nevyptával.

„Vy víte, že kurz kordovských obligací se dnes odpoledne zhroutil," začal Hugh.

„Ano."

„A pravděpodobně jste slyšel, že moje banka v důsledku toho pozastavila platby."

„Ano. Velice mě to mrzí."

„Poslední anglická banka se položila před čtyřiadvaceti lety."

„To byl Overend a Gurney. Pamatuji si to dobře."

„Já také. Můj otec tenkrát udělal bankrot a oběsil se ve své kanceláři v Leydenhall Street."

Greenbourne zrozpačitěl. „To je mi hrozně líto, Pilastere. Na tu tragédii jsem zapomněl."

„Na tehdejší krizi doplatilo mnoho podniků. Ale zítra to bude ještě horší." Hugh se naklonil ze své židle dopředu a rozehrál svou velkou partii. „V posledním čtvrtstoletí se objem obchodů v City zdesateronásobil. A protože bankovnictví je o tolik složitější, jsme navzájem mnohem propojenější. Někteří z těch, které jsme připravili o peníze, nebudou moci zaplatit své dluhy a také zbankrotují, a tak to půjde dál a dál. Příští týden se položí tucty bank, stovky firem budou muset zastavit práci a

tisíce a tisíce lidí budou zčistajasna na mizině – pokud proti tomu něco nepodnikneme.“

„Nepodnikneme?“ ozval se Greenbourne se zřetelným podrážděním. „Co chcete podnikat? Jediná možnost je zaplatit dluhy, a to není ve vašich silách, jste bezmocný.“

„Sám ano. To jsem bezmocný. Já ale doufám, že něco podnikne bankovní společenství.“

„Chcete požádat ostatní bankéře, aby zaplatili vaše dluhy? Proč by to měli dělat?“ Dostával se do ráže.

„Jistě se mnou budete souhlasit, že by bylo lepší, kdyby věřitelé Pilasterových byli vyplaceni do haléře.“

„To je samozřejmé.“

„Dejme tomu, že by se vytvořil syndikát bankéřů, který by převzal od Pilasterů jejich aktiva i pasiva. Syndikát by se zaručil, že vyplatí peníze všem věřitelům, kteří o to požádají. Zároveň by začal spořádaně likvidovat zbytkový kapitál Pilasterových.“

Greenbourna neobvyklý návrh ihned zaujal a jeho popudlivost zmizela. „Chápu. Kdyby měli členové syndikátu patřičný respekt a prestiž, jejich záruka by měla každého uklidnit, takže věřitelé by svou hotovost nevyžadovali bezodkladně. Kdyby jim přálo štěstí, mohl by plynulý výnos z prodeje cenných papírů krýt platby věřitelům.“

„A příšerná krize by byla odvrácena.“

Greenbourne zavrtěl hlavou. „Ale nakonec by členové syndikátu o peníze přišli, protože Pilasterové mají víc pasiv než aktiv.“

„Nemuselo by to tak dopadnout.“

„Jak to?“

„Máme přes dva miliony liber v kordovských obligacích, které dnes nemají žádnou hodnotu. Ale jiná naše aktiva jsou solidní. Hodně záleží na tom, kolik získáme prodejem nemovitostí společníků a dalšího majetku; odhaduji, že už dnes se nám nedostává jen asi milion liber.“

„V tom případě musí syndikát počítat se ztrátou jednoho milionu.“

„Možná. Ale kordovské obligace nemusejí být bezcenné věčně. Vzbouřenci třeba prohrají. Nebo nová vláda začne splácet úroky. V určitý moment se kordovské obligace vzpamatují.“

„Dejme tomu…“

„Kdyby jejich cena stoupla jen o padesát procent, syndikát by nic netratil. A kdyby se dostaly ještě výš, má syndikát dokonce naději na výdělek.“

Greenbourne potřásl hlavou. „Mohlo by to vyjít, kdyby nebylo santamarijského přístavu. Ten kordovský vyslanec, Miranda, je podle mne vyložený zloděj a jeho otec patrně ty vzbouřence vede. Počítám, že celé ty dva miliony padly na zbraně a munici. V tom případě investoři neuvidí ani penny.“

Dědkovi to myslí jako zamlada, říkal si Hugh. „Obávám se, že máte pravdu. Šance tu přesto je. A necháte-li dojít k finanční panice, ztratíte peníze jinak.“

„Plán je to důmyslný. Vy jste byl z té vaší rodiny vždycky nejchytřejší, mladý Pilastere.“

„Jenže plán závisí na vás.“

„Ale?“

„Budete-li ochoten se postavit syndikátu do čela, City půjde za vámi. Jestliže se k němu nepřidáte, syndikát nebude mít takovou prestiž, aby uklidnil věřitele.“

„To je pravda.“ Greenbourne si na falešnou skromnost nepotrpěl.

„Uděláte to?“ Hugh zadržel dech.

Starý pán několik vteřin tiše přemítal a potom řekl pevně: „Ne, neudělám.“

Hugh se ve svém křesle zhroutil. Tohle měl být poslední trumf – a nevyšel. Cítil, jak se ho zmocňuje veliká únava, jako by měl už život za sebou a byl najednou sešlý starý člověk.

Greenbourne pravil: „Celý život jsem byl opatrný. Tam, kde jiní vidí vysoké zisky, já vidím vysoká rizika a pokušení odolám. Váš strýc Josef byl jiný. On se rizika nebál – a proto shraboval zisky. Jeho syn Edward byl horší. O vás neříkám nic, vy jste to sotva převzal. Ale Pilasterové musejí zaplatit za ta léta vysokých zisků. Já jsem zisky nepobíral – tak proč bych měl platit vaše dluhy? Jestli teď vydám peníze, abych vás zachránil, bude z toho těžit nedbalý investor, kdežto ten rozumný přijde zkrátka. A kdyby se bankovnictví mělo praktikovat tímhle způsobem, proč by byl kdo opatrný? Klidně bychom mohli riskovat všichni, protože zkrachované banky vždycky někdo zachrání, žádné nebezpečí nehrozí. Jenže skutečné riziko tu pořád je. Bankovnictví se nedá dělat tak, jak navrhujete. Bankroty budou vždycky. Musejí být, aby připomínaly dobrým i špatným investorům, že riziko je reálné.“

Hugh před touto návštěvou uvažoval, zda by neměl starému pánovi povědět, že Sollyho zabil Micky Miranda. Teď ho to napadlo znovu, ale došel ke stejnému závěru: Bena Greenbourna by to šokovalo a zarmoutilo, ale nijak by ho to nepohnulo k záchraně Pilasterových.

Pátral ještě po něčem, čím by změnil Greenbournovo stanovisko, když vešel majordom a řekl: „Promiňte, pane Greenbourne, ale chtěl jste, abych vás uvědomil, až přijde detektiv."

Greenbourne rázem vstal, zřejmě rozrušený, ale zdvořilost mu nedala, aby odešel bez vysvětlení. „Lituji, Pilastere, ale musím se poroučet. Moje vnučka Rebecca zmizela… a celá rodina je z toho zoufalá."

„To je mi nesmírně líto." řekl Hugh. Znal Sollyho sestru Kate a matně si vzpomínal na její dceru, hezké tmavovlasé děvče. „Doufám, že ji v pořádku najdete."

„Jsme přesvědčeni, že se jí nestalo žádné neštěstí – abych pravdu řekl, jsme si skoro jisti, že utekla s jedním mladíkem. Ale i to je dost špatné. Tak mne prosím omluvte."

„Samozřejmě."

Starý muž odešel a zanechal Hugha v troskách jeho nadějí.

III.

Maisie si někdy říkala, že bolesti ohlašující porod snad jsou nakažlivé. Často se stávalo, že na pokojích plných žen v devátém měsíci těhotenství se celé dny nic nedělo, ale jakmile jednu popadly porodní bolesti, ostatní se přidaly během pár hodin.

Dnes zrovna tak. Začalo to ve čtyři ráno a od té doby přicházelo na svět jedno dítě za druhým. Většinu práce zastaly porodní báby a ošetřovatelky, ale když už nemohly, Rachel a Maisie položily pera a poletovaly po chodbách s ručníky a přikrývkami.

V sedm večer bylo konečně po všem a mohly si v Maisiině kanceláři vychutnat šálek čaje. Seděly spolu s Racheliným milencem, Maisiiným bratrem Danem, když přišel Hugh Pilaster. „Bohužel vám nesu moc špatnou zprávu," řekl hned.

Maisie mu nalévala čaj, ale tón jeho hlasu ji zarazil. Pozorně se na něho podívala. Měl obličej tak ztrhaný zármutkem, že hned pomyslela na něčí smrt. „Co se stalo, Hughu?“

„Myslím, že vaše nemocnice má všechny peníze uloženy v naší bance, je to tak?“

Jestli jde jenom o peníze, nemůže to být tak strašné, oddechla si v duchu Maisie.

Hughovi odpověděla Rachel. „Ano. O peníze se stará můj otec a ten má svůj soukromý účet u vaší banky, od té doby, co se stal jejím právníkem, takže u ní otevřel účet jistě i nemocnici.“

„A investoval vaše peníze do kordovských obligací.“

„Opravdu?“

Maisie vyhrkla: „Co se děje, Hughu? Tak už to pověz, prosím tě.“

„Banka se položila.“

Maisii se zalily oči slzami, kvůli němu, ne kvůli ní. „Ach Bože, Hughu!“ hlesla. Věděla, jak trpí. Pro něho to skutečně bylo, jako by mu zemřel někdo milovaný, protože banka, to byly všechny jeho naděje a sny. Tak ráda by byla něco z jeho bolesti vzala na sebe.

Dan si povzdechl. „To je nadělení. Vypukne pořádná panika.“

„Všechny vaše peníze jsou pryč,“ pokračoval Hugh. „Asi budete muset zavřít nemocnici. Ani vám nedovedu říct, jak mě to mrzí.“

Rachel zbledla jako plátno. „To přece není možné,“ sténala. „Jak by mohly naše peníze zmizet?“

Odpověděl jí trpce Dan. „Banka nemůže platit své dluhy. To je na bankrotu to celé, prostě dlužíš lidem peníze a peníze nemáš.“

Maisii se mihla hlavou vzpomínka na otce, o čtvrt století mladšího a tolik podobného dnešnímu Danovi, jak říká o bankrotu přesně totéž. Dan věnoval velkou část svého života, aby ochránil obyčejné lidi před důsledky takových finančních krizí – ale zatím nedosáhl ničeho. „Snad ti teď odhlasují ten tvůj zákon o bankách,“ řekla mu.

Rachel se obrátila na Hugha. „Ale co jste udělali s našimi penězi?“

Hugh vzdechl. „V podstatě to způsobil Edward, dokud ještě byl hlavním společníkem. Udělal chybu, hroznou chybu, a

ztratil spoustu peněz, víc než milion liber. Já jsem se to od té doby snažil napravit, ale dnes mě opustilo štěstí.“

„Já vůbec neměla tušení, že se něco takového může stát!“ naříkala Rachel.

Hugh řekl: „Měli byste část svých peněz dostat zpátky, ale ne dřív než za rok.“

Dan vzal Rachel kolem ramen, ale ona nebyla k utišení.

„Co teď bude s těmi ubohými ženami, které u nás hledají pomoc?“

Hugh vypadal tak ztrápeně, že by Maisie nejraději Rachel okřikla. „Strašně rád bych vám dal peníze z vlastní kapsy,“ řekl. „Ale já jsem také přišel o všecko.“

„Vždyť se přece musí dát něco podniknout,“ naléhala Rachel.

„Snažil jsem se. Právě jdu od Bena Greenbourna. Prosil jsem ho, aby naši banku zachránil a zaplatil věřitelům, ale on to odmítl. Má chudák sám starosti, jeho vnučka Rebecca zřejmě utekla s milencem. No a bez jeho pomoci se nedá dělat nic.“

Rachel vstala. „Půjdu za otcem.“

„Já musím do sněmovny,“ řekl Dan. Oba odešli.

Maisii pukalo srdce. Drtila ji představa, že budou muset zavřít nemocnici a že se má ze dne na den zhroutit všechno, oč usilovala; ale nejvíc ze všeho trpěla kvůli Hughovi. Živě si vybavovala tu noc před sedmnácti lety, kdy jí po dostizích v Goodwoodu vyprávěl o svém životě. Slyšela zoufalství v jeho hlase, když mluvil o tom, jak jeho tatínek udělal bankrot a vzal si život. Řekl tenkrát, že bude jednou ten nejchytřejší, nejkonzervativnější a nejbohatší bankéř na světě – jako by věřil, že to zmírní bolest ze ztráty otce. A snad by to tak skutečně bylo. Jenže místo toho dopadl stejně jako Tobias Pilaster.

Pohlédli na sebe přes celou místnost. Maisie četla v jeho očích němou prosbu. Pomalu vstala a šla k němu. Zůstala stát u jeho židle, vzala mu hlavu do dlaní a přitiskla si ji na prsa. Zdráhavě jí položil ruku kolem pasu a přivinul ji k sobě, zprvu jemně a potom nejsilněji, jak uměl. A pak se konečně rozplakal.

Když Hugh odešel, Maisie šla na obchůzku po pokojích. Viděla všechno jakoby novýma očima. Stěny, které bílily vlastníma rukama, postele, které kupovaly ve vetešnictví, hezké záclony, které šila Rachelina matka. Vzpomínala, jaké nadlidské úsilí musela s Rachel vyvinout, aby nemocnici

otevřely; jak zápasily se zdravotnickými úřady a s obecní radou, jak si musely neúnavným šarmem získávat ctihodné majitele nemovitostí v okolí a kritické duchovenstvo, jak nakonec dosáhly svého jen díky zarputilé houževnatosti. Utěšovala se myšlenkou, že přese všechny překážky udržely nemocnici v provozu dvanáct let a pomohly stovkám žen. Jenže ona měla na mysli změny podstatnější. Jejich Ženská nemocnice měla být první z tuctů podobných po celé zemi. V tom ztroskotala.

Promluvila si s každou z žen, které ten den porodily. Jediná, kvůli níž si dělala starosti, byla „slečna Neznámá“. Byla štíhlounká a její děcko bylo velmi drobné. Maisie odhadovala, že děvče úmyslně hladovělo, aby mohlo těhotenství co nejdéle skrývat před rodinou. Maisii nikdy nešlo na rozum, jak to ty holky dokáží – ona sama se v těhotenství rychle zakulatila a po pátém měsíci to na ní poznal každý –, ale ze zkušenosti věděla, že se to děje stále.

Posadila se na pelest postele slečny Neznámé. Novopečená maminka kojila své děcko, holčičku. „Není překrásná?“ řekla.

Maisie přikývla. „Má černé vlasy jako vy.“

„Moje matka má taky takové.“

Maisie pohladila dítě po hlavičce. I tohle mrně se podobalo Sollymu, jako všecky ostatní. Ale vlastně…

Maisie udělala objev.

„Panebože, vždyť já vím, kdo jste,“ vyhrkla.

Děvče na ni hledělo užasle.

„Ty jsi Rebecca, vnučka Bena Greenbourna, že je to pravda? Tajila jsi těhotenství co nejdéle, a pak jsi utekla, abys mohla dítě porodit.“

Děvče kulilo oči. „Jak jste to poznala? Vždyť jste mě viděla naposledy, když mi bylo šest!“

„Ale znala jsem tvoji matku. Přece jsem byla provdána za jejího bratra. Byla ke mně hodná, když zrovna její otec nebyl nablízku. A pamatuji si tě jako miminko. Měl jsi černé vlásky, zrovna jako tvoje dcerka.“

Rebecca prosila ulekaně: „Slibte mi, že jim to nepovíte.“

„Slibuji, že neudělám nic bez tvého souhlasu. Ale myslím, že bys měla poslat své rodině vzkaz. Tvůj dědeček si zoufá.“

„Právě z něho mám strach.“

Maisie kývla. „To chápu. Z vlastní zkušenosti vím, jaký je to starý necita. Ale kdybys mi dovolila, abych s ním promluvila, mám dojem, že bych ho dovedla přivést k rozumu.“

„Vy byste chtěla?“ pronesla Rebecca hláskem plným mladistvé naděje. „Vy byste to udělala?“

„To víš, že ano,“ řekla Maisie. „Ale neřeknu mu, kde jsi, dokud neslíbí, že bude hodný.“

Rebecca sklopila oči ke svému nemluvněti. Zavřelo oči a přestalo sát. „Usnula,“ řekla Rebecca.

Maisie se usmála. „Už jsi jí vybrala jméno?“

„Ano, jistě. Bude se jmenovat Maisie.“

Když Ben Greenbourne vyšel z nemocničního pokoje, byl celý uslzený. „Nechal jsem u ní ještě chvíli Kate,“ zachraptěl. Vytáhl kapesník a utíral si oči, i když slzet nepřestával. Maisie poprvé viděla, že její tchán se nedovede ovládnout. Vypadal politováníhodně, ale ona měla dojem, že mu to prospělo.

„Pojďte do mé kanceláře,“ vybídla ho. „Udělám vám trochu čaje.“

„Děkuji.“

Uvedla ho k sobě a vybídla, aby se posadil. Bude to už druhý muž, který dnes večer v tom křesle pláče, pomyslela si.

„Jsou na tom, všechny ty mladé ženy stejně jako Rebecca?“ zeptal se stařec.

„Všechny ne,“ odpověděla Maisie. „Některé jsou vdovy. Od některých odešel manžel. Hodně jich uteklo od mužů, kteří je bili. Žena snese hodně fyzické bolesti a zůstává s manželem, třebaže jí ubližuje; ale když otěhotní, dostane strach, že bitím utrpí dítě, a pak manžela opouští. Ale většina žen u nás je ve stejném postavení jako Rebecca, jsou to děvčata, která udělala nešťastnou chybu.“

„Měl jsem za to, že mne život už nemá čemu naučit,“ povzdechl si. „Teď vidím, že jsem byl pošetilý a nevědomý.“

Maisie mu podala šálek čaje. „Děkuji vám,“ řekl. „Jste velice laskavá. Já k vám nikdy laskavý nebyl.“

„Každý děláme chyby,“ podotkla rychle.

„Je to báječné, že jste tady,“ řekl jí. „Kam by jinam ty ubohé dívky šly?“

„Rodily by své děti po příkopech nebo ve křoví,“ řekla Maisie.

„Když si pomyslím, že to mohlo potkat Rebeccu…“

„My ale bohužel budeme muset nemocnici zavřít,“ posteskla si Maisie.

„Jak to?“

Podívala se mu do očí. „Měly jsme všechny peníze v bance Pilasterů. Teď jsme bez haléře.“

„Opravdu?“ řekl a hluboce se zamyslel.

Hugh se přichystal do postele, ale spát se mu ani zdaleka nechtělo, tak seděl v županu u ohně a přemýšlel. Znovu a znovu probíral situaci v bance, ale nepřicházel na nic, čím by ji mohl zlepšit. Myšlenkám se přesto ubránit nemohl.

O půlnoci uslyšel hlasité, energické klepání na domovní dveře. Šel ve svém nočním ustrojení otevřít. U chodníku stál kočár a sluha v livreji u vchodu se omlouval: „Promiňte, pane, že ruším tak pozdě, ale ta zpráva je naléhavá.“ Podal mu obálku a zmizel.

Když Hugh zavřel dveře, scházel ze schodů jeho komorník. „Je všechno v pořádku, pane?“ zeptal se starostlivě.

„Jen nějaké psaní,“ řekl Hugh. „Klidně si zase lehněte.“

„Děkuji, pane.“

Hugh otevřel obálku a díval se na úhledné písmo puntičkářského starce. To, co četl, ho k zbláznění rozradovalo.

12 Piccadilly
Londýn, W.E.
23. listopadu 1890

Milý Pilastere,
ještě jsem o věci přemýšlel a rozhodl jsem se přistoupit na váš návrh.

Váš atd.

B. Greenbourne

Pozvedl oči a rozzářeně hleděl do prázdné haly. „To snad není pravda,“ šeptal si nadšeně. „Proč si to starý pán rozmyslel?“

IV.

Augusta seděla v místnosti za prodejnou nejlepšího klenotnictví na Bond Street. V záři plynového osvětlení šperky ve skleněných vitrínách jen jiskřily. Stěny byly ověšeny

zrcadly. Uctivý příručí přeplul místnost a položil destičku potaženou černým sametem a na ní diamantový náhrdelník.

Majitel obchodu stál vedle Augusty. „Kolik?“ zeptala se.

„Devět tisíc liber, lady Whitehavenová.“ Vydechl tu cenu zbožně jako modlitbu.

Náhrdelník byl jednoduchý a masivní, prostě řada stejně velkých diamantů broušených do pravého úhlu a *zasazených* do zlata. Na jejích černých vdovských róbách by se skvěle vyjímal, usoudila. Jenže ona nekupovala proto, aby náhrdelník nosila.

„Je to nádherný kousek, mylady, to nejlepší, co právě v obchodě máme.“

„Nerušte mne, přemýšlím,“ okřikla ho.

Toto byl její poslední pokus, jak přijít k penězům. Nejdřív to zkusila jít rovnou do banky a vyzvednout si sto liber ve zlatých sovereignech; ten starý trulant Mulberry, jí je nedal. Pak se pokusila převést dům z Edwardova jména na svoje, ale ani to nešlo; papíry měl v sejfu starý Bodwin, právník banky, a toho si Hugh otočil kolem prstu. Teď hodlala koupit diamanty na úvěr a prodat je za hotové.

Edward zpočátku držel s ní, ale teď jí i on odmítl pomáhat. „Hugh to dělá nejlíp, jak to vůbec jde,“ vysvětloval pošetile. „Kdyby se rozkřiklo, že členové rodiny chtějí urvat, co se dá, mohl by se syndikát rozpadnout. Jeho členové se dali přesvědčit, aby se složili k odvrácení finanční krize, ne proto, aby Pilasterovi mohli žít v přepychu.“ Na Edwarda to byl dlouhý proslov. Ještě před rokem by Augustu dokonale vyvedlo z míry, kdyby se byl její syn postavil proti ní, ale od té doby, co si prosadil anulování manželství, to už nebyl ten hodný, povolný hoch, kterého měla tak ráda. I Clementine jí navzdory podpořila Hughův plán, podle něhož měli být všichni ožebračeni. Třásla se hněvem, když si to všechno vybavila. Ale však nebude po jejich.

Pohlédla na majitele krámu. „Vezmu si ho,“ řekla rozhodně.

„Moudré rozhodnutí, lady Whitehavenová, za to vám ručím.“

„Účet pošlete bance.“

„V pořádku, mylady. Náhrdelník vám doručím do Whitehaven House.“

„Já si ho odvezu s sebou,“ pravila Augusta. „Chci si ho vzít večer na sebe.“

Obchodník zřejmě prožíval muka. „Přivádíte mne do svízelné situace, mylady.“

„O čem to proboha mluvíte? Zabalte ten náhrdelník!“

„Já bohužel nemohu šperk vydat, dokud nebude zaplacen.“

„Nebuďte směšný. Copak nevíte, kdo jsem?“

„Ano – ale v novinách se píše, že vaše banka zastavila veškeré platby.“

„Vy mě urážíte!“

„Je mi nesmírně líto.“

Augusta vstala a uchopila náhrdelník. „Odmítám tyhle nesmysly dál poslouchat. Prostě si ho beru s sebou.“

Majitel, orosený potem, jí zatarasil cestu ke dveřím. „Prosím, nedělejte to,“ zaúpěl.

Pokročila k němu, ale on se nepohnul. „Jděte mi z cesty,“ zaburácela.

„Budu muset zavřít obchod a poslat pro policii,“ řekl.

Augustě došlo, že i když ten muž málem umírá strachy, neustoupí ani o píď. Bojí se jí, ale ještě víc se bojí o svých devět tisíc. Musela vzít na vědomí, že prohrála. Zuřivě hodila náhrdelník na zem. Muž se po něm vrhl, aniž dbal na důstojnost. Augusta si sama otevřela dveře, vykráčela z obchodu a zamířila ke svému kočáru.

Držela hlavu pyšně vzhůru, ale byla pokořena. Ten člověk ji vlastně obvinil z krádeže. Tichý hlásek svědomí jí říkal, že právě o krádež se přece pokoušela, ale ona jej přehlušila. Jela domů, rozkacená zlostí.

Když vcházela do domu, chtěl jí majordom Hastead něco sdělit, ona však neměla náladu na nějaké triviality kolem domácnosti a stroze přikázala: „Přineste mi sklenici teplého mléka.“ Bolel ji žaludek.

Šla do svého pokoje. Posadila se k toaletnímu stolku a otevřela skříňku se šperky. Nebylo v ní mnoho. Měla klenotů za pár set liber. Vyndala z dolní přihrádky kousek složeného hedvábí a z něho zlatý prstýnek ve tvaru hada, který měla od Stranga. Jako vždy si jej navlékla na prst a otřela si diamantovou hlavičku o rty. Ten neprodá nikdy. Jak by bylo všechno jiné, kdyby jí byli dovolili vzít si Stranga. Na chvíli jí bylo do pláče.

Pak uslyšela před svou ložnicí nějaké cizí hlasy. Mužský… snad dva mužské hlasy… a jeden ženský. Nevypadalo to na

služebnictvo a ostatně nikdo z jejího personálu by si netroufl postávat a klábosit na chodbě. Vyšla ven.

Dveře do pokoje jejího zesnulého manžela byly dokořán a odtamtud se hlasy ozývaly. Když Augusta vstoupila, spatřila jakéhosi mladého muže, patrně úředníka, a dvojici starších, vybraně oblečených lidí z její společenské vrstvy. Ani jednoho z nich předtím neviděla. Řekla: „Kdo jste, prosím vás?“

Úředník uctivě odpověděl: „Stoddart, z realitní kanceláře, mylady. Pan a paní de Graafovi mají velký zájem o koupi vašeho překrásného domu…“

„Už ať jste venku!“ vyštěkla.

Úředník zvýšil hlas do pisklavého tónu: „Dostali jsme pokyn, abychom tento dům dali do prodeje…“

„Okamžitě zmizte. Můj dům není na prodej!“

„Ale já jsem osobně mluvil…“

Pan de Graaf pokynul Stoddartovi, aby mlčel. „Zřejmě tu došlo k politováníhodnému omylu, pane Stoddarte,“ pravil mírně. Obrátil se ke své ženě. „Půjdeme, drahoušku?“ Opustili místnost tak důstojně, že Augusta mohla vyletět z kůže, a Stoddart je následoval, omlouvaje se na všechny strany.

Tohle spískal Hugh. Augusta si to ani nepotřebovala zjišťovat. Dům byl majetkem syndikátu, který banku zachránil, a samozřejmě jej hodlal prodat. Hugh Augustě oznámil, že se má vystěhovat, ale ona to odmítla. Nato jí řekl, že stejně pošle zájemce, aby si dům prohlédli.

Posadila se do Josefova křesla. Majordom jí přinesl horké mléko. Řekla mu: „Takové lidi už dovnitř nepouštějte, Hasteade – tenhle dům na prodej není.“

„Jak si přejete, mylady.“ Postavil nápoj, ale neměl se k odchodu.

„Ještě něco?“ zeptala se ho.

„Mylady, byl tu osobně řezník kvůli placení účtu.“

„Řekněte mu, že dostane zaplaceno, až to uzná za vhodné lady Whitehavenová, ne on.“

„Jak si přejete, mylady. A dnes odešli oba podomci.“

„Chcete říci, že dali výpověď?“

„Ne, oni prostě odešli.“

„Darebáci.“

„Mylady, ostatní služebnictvo se ptá, kdy dostane mzdu.“

„Ještě něco?“

Byl zjevně na rozpacích. „Ale co jim mám povědět?“

„Povězte jim, že jsem na vaši otázku neodpověděla.“

„Prosím.“ Odmlčel se a pak dodal: „Musím vám uctivě sdělit, že koncem týdne odcházím.“

„Proč?“

„Všichni ostatní Pilasterovi svůj personál propustili. Pan Hugh nám řekl, že budeme placeni do minulého pátku, ale pak už ne, ať zůstaneme, jak dlouho chceme.“

„Jděte mi z očí, zrádce!“

„Jak si přejete, mylady.“

Augusta si říkala, že se Hasteada zbaví docela ráda. Nikdy se jí nelíbil jeho obličej, každým okem jako by se díval někam jinam. Dobře, že táhnou, ty krysy prchající z lodi, která jde ke dnu.

Usrkávala mléko, ale bolest v žaludku nepřestávala.

Rozhlédla se po pokoji. Josef jí nedovolil, aby jej nově zařídila, a tak zůstával pořád stejný jako v roce 1873 s papírovou imitací kůže na zdech, s těžkými brokátovými záclonami a s Josefovou sbírkou tabatěrek vykládaných drahokamy v lakované vitrínce. Ten pokoj vypadal mrtvý, tak jako jeho pán. Kéž by tu zase byl, říkala si. Nic z tohohle všeho by se nestalo, kdyby tu zůstal. Zazdálo se jí, že ho vidí stát u arkýřového okna s jednou z jeho milovaných tabatěrek v ruce, jak jí otáčí ze strany na stranu a kochá se hrou světel na hranách drahých kamenů. Cítila v hrdle neznámou křeč a odvrátila hlavu od toho přeludu.

Brzo se v téhle ložnici uvelebí pan de Graaf nebo někdo podobný. Určitě odstraní záclony a tapety a zařídí všechno jinak, možná v tom novém rustikálním slohu s dubovým táflováním a těžkými křesly z tvrdého dřeva.

Bude se muset vystěhovat. Smířila se s tím, i když navenek tvrdila opak. Ale nepostihuje se do nějakého mrňavého moderního domu někde v St John’s Wood nebo v Claphamu jako Madeleine a Clementine. Pro ni by bylo nesnesitelné žít ve skromných poměrech v Londýně, kde by byla na očích lidem, na které se dříve dívala spatra.

Ona odejde z Anglie.

Kam se poděje, to ještě dobře nevěděla. V Calais je levně, ale je to příliš blízko. Paříž je elegantní, ale ona si připadala stará na to, aby začínala nový společenský život v cizí metropoli. Slyšela vyprávět o jakémsi městě Nice na francouzském pobřeží Středozemního moře, kde se dal udržovat

velký dům se služebnictvem za směšné peníze a kde pobývala poklidná obec cizinců, namnoze v jejím věku, libující si v klimatu mírné zimy a ve svěžím mořském povětří.

Ale nemůže žít ze vzduchu. Musí mít dost peněz na nájem a plat pro služebnictvo, a i když hodlala šetřit, bez kočáru se neobejde. Na hotovosti jí zbývalo málo, sotva padesát liber. Proto se tak zoufale snažila koupit ty diamanty. Devět tisíc liber není nijak moc, ale na pár let by to stačilo.

Věděla, že tím ohrožuje Hughovy plány, Edward v tom měl pravdu. Dobrá vůle syndikátu závisela na opravdové vůli členů rodiny splácet dluhy. Jeden z Pilasterů, který by prchl do Evropy se zavazadlem plným šperků, by docela dobře mohl rozvrátit ten křehký spolek. Pro ni byla podobná perspektiva ještě přitažlivější: Jak ráda by toho spravedlivého Hugha pokořila.

Ale musí mít něco cenného. To ostatní bude snadné: Vezme si jedno zavazadlo, půjde do paroplavební společnosti, aby si zamluvila jízdenku, na ráno si objedná drožku a zmizí na nádraží, aniž kdo bude co tušit. Ale kde sehnat něco, co by se dalo zpeněžit?

Rozhlížela se po manželově pokoji a spatřila malý zápisník. Otevřela jej, bez valné zvědavosti, a zjistila, že si do něj někdo – patrně Stoddart – zaznamenával jednotlivé kusy domovního zařízení. Hněvivě si četla položky svého majetku s odhadní cenou: jídelní stůl – 9 liber; egyptská zástěna – 30 šilinků; portrét ženy od Joshuy Reynoldse – 100 liber. V domě musí být obrazů za několik tisíc liber, ale ty se jí do kufru nevejdou. Otočila stránku a četla: 65 tabatěrek – obrátit se na oddělení klenotů. Zvedla oči. Přímo před sebou v lakované vitríně, kterou koupila před sedmnácti lety, je řešení jejího problému. Josefova sbírka tabatěrek vykládaných drahokamy má cenu mnoha tisíc, možná celých sto tisíc liber. Do zavazadla se dají uložit lehce, jsou to titěrné krabičky, které se měly pánům vejít do kapsičky u vesty. Dají se prodávat jedna po druhé, jak člověk potřebuje peníze.

Srdce se jí rozbušilo. Její prosby jsou vyslyšeny.

Zkusila vitrínu otevřít. Byla zamčená.

Na okamžik propadla panice. Nebyla si jistá, zda se dokáže dostat dovnitř. Dřevo bylo masivní, skleněné tabulky malé a silné.

Uklidnila se. Kde tak mohl mít klíč. Asi v zásuvce psacího stolu. Otevřela ji. Byla v ní kniha s otřesným titulkem Vévodkyně sodomská, kterou spěšně odsunula stranou, a spatřila malý stříbřitý klíček. Popadla ho.

Třesoucí se rukou jej vstrčila do zámku vitríny. Když jím otočila, slyšela cvaknutí západky a dveře se otevřely.

Zhluboka si oddechla a okamžik vyčkala, než se jí ruce přestanou chvět. Potom začala vyndávat tabatěrky z polic.

KAPITOLA ČTVRTÁ
Prosinec

I.

Krach Pilasterových byl společenským skandálem roku. Bulvární tisk se pachtil po každé jednotlivosti, ať to byl prodej velkých domů v Kensingtonu, dražba obrazů, starožitného nábytku a beden portského, nebo zrušení plánované šestiměsíční svatební cesty Nicka a Dotty po Evropě či skromné předměstské domečky, kde si kdysi hrdí a mocní Pilasterové teď sami loupali brambory a prali spodní prádlo.

Hugh a Nora si pronajali domek se zahradou v Chingfordu, vesnici dvanáct kilometrů od Londýna. Všechno služebnictvo propustili, jen jedna statná čtrnáctiletá dívka z nedalekého statku jim chodila odpoledne drhnout podlahu a mýt okna. Nora, která dvanáct let na domácí práce nesáhla, to nesla velmi těžce, vláčela se po domě v umolousané zástěře, pochmurně zametala, připravovala pokrmy, které se nedaly jíst, a věčně naříkala. Hochům se ve vesnici líbilo víc než v Londýně, protože si mohli hrát v lese. Hugh každý den jezdil vlakem do City a dále pracoval v bance, kde z pověření syndikátu pořádal pilasterovské záležitosti.

Každý společník dostával od banky malý měsíční plat. Skutečný nárok neměli na nic, ale členové syndikátu se nechovali jako barbaři; byli konečně finančníci jako Pilasterovi a v hloubi duše si říkali: Dnes mně, zítra tobě. Kromě toho

spolupráce společníků byla určitou pomocí při prodeji cenných papírů a za tu malou odměnu se vyplatila.

Hugh sledoval úzkostlivě průběh občanské války v Kordově. Její výsledek rozhodoval o tom, kolik peněz syndikát ztratí. Hugh by mu velice přál zisk. Toužil po tom, aby jednoho dne mohl říci, že na záchraně Pilasterových nikdo neprodělal. Ale tahle možnost se zdála být v nedohlednu.

Zpočátku mluvilo všechno pro vítězství strany Mirandových. Jejich plány byly zřejmě dobře připraveny a bezohledně uskutečňovány. Prezident Garcia musel uprchnout z hlavního města a uchýlit se do opevněného města Campanaria na jihu, odkud pocházel. Hugh pozbýval naděje. Vyhrají-li Mirandovi, budou Kordovu spravovat jako své soukromé panství a ani je nenapadne splácet půjčky poskytnuté dřívější vládě. Kordovské obligace by pak byly bezcenné kdovíjak dlouho.

Potom však nastal ve vývoji nečekaný zvrat. Toniova rodina, Silvové, kteří po léta tvořili jádro malé a slabé liberální opozice, vstoupili do bojů na straně prezidenta, který jim přislíbil svobodné volby a pozemkovou reformu, dostane-li se opět k moci. Hugh zase začal doufat.

Posílená prezidentova armáda získávala značnou podporu mezi lidmi a boj s uzurpátory se vyrovnal. Ozbrojené síly byly víceméně stejné a finanční zdroje také. Mirandovi svou válečnou pokladnu vyčerpali prudkým počátečním náporem. Sever měl ledkové doly a jih stříbro, ale ani jedna strana nemohla získat finance na vývoz, protože Pilasterovi už ve hře nebyli a žádná jiná banka nestála o zákazníka, jehož dny mohly být brzy sečteny.

Obě strany žádaly britskou vládu o uznání v naději, že jim to dopomůže k úvěru. Micky Miranda, stále ještě oficiální kordovský vyslanec v Londýně, horečně působil na činitele ministerstva zahraničí, na členy vlády a poslance, aby papá Miranda byl uznán za nového prezidenta. Ale ministerský předseda lord Salisbury se zatím odmítal vyjádřit tak či onak.

Pak se objevil v Londýně Tonio Silva.

Hughův předměstský domek navštívil na Štědrý den. Hugh dával v kuchyni chlapcům snídani – horké mléko a topinky s máslem. Nora se ještě oblékala; chystala se do Londýna na nákupy, i když peněz na utrácení měla málo. Hugh se uvolil zůstat doma a postarat se o děti; neměl dnes v bance nic naléhavého.

Šel na zazvonění otevřít sám a vzpomněl si přitom na staré časy ve Folkestonu, když bydlíval s matkou. Tonio si nechal narůst plnovous, jistě proto, aby nebylo vidět jizvy po poraněních, které mu před dvanácti lety způsobili Mickyho rabiáti. Ale Hugh hned poznal jeho mrkvově zbarvené vlasy a optimistický úsměv. Sněžilo a Tonio měl na klobouku i plášti bílý poprašek.

Hugh zavedl starého přítele do kuchyně a nabídl mu čaj. „Jak jsi mě našel?“ zeptal se.

„Lehké to nebylo,“ připustil Tonio. „V tvém bývalém domě nikdo není a banka je zavřená. Ale šel jsem do Whitehaven House a mluvil jsem s tvou tetou Augustou. Je pořád stejná. Tvoji adresu neznala, ale pamatovala si aspoň Chingford. Vyslovila to jméno tak, že to znělo jako název nějakého vězení nebo podobně.“

Hugh kývl. „Není to tak špatné. Klukům se tu líbí. Pro Noru je to utrpení.“

„Augusta se nepřestěhovala.“

„Ne. Ona je tou naší mizérií vinna nejvíc, a přitom se jediná odmítá smířit s realitou. Ta ještě uvidí, že jsou na světě horší místa než Chingford.“

„Například Kordova,“ řekl Tonio.

„Jak to tam vypadá?“

„Můj bratr padl.“

„To je zlé!“

„Válka je teď nerozhodná. Všechno závisí na britské vládě. Ta strana, která bude uznána, má naději na úvěr, posílení armády a porážku té druhé strany. Proto jsem tady.“

„Poslal tě prezident Garcia?“

„Víc než to. Jsem teď oficiální kordovský vyslanec v Londýně. Miranda byl propuštěn.“

„Skvělé!“ Tak konečně Mickyho odstavili! Hugh těžce nesl, když se musel dívat na člověka, který mu ukradl dva miliony, jak se prochází po Londýně, chodí do klubů a do společnosti jakoby nic.

Tonio dodal: „Mám s sebou pověřovací listiny a včera jsem je předložil na ministerstvu zahraničí.“

„A doufáš, že přesvědčíš premiéra, aby podpořil vaši stranu.“

„Ano.“

Hugh se něho podíval zpytavě: „A jak?“

„Garcia je prezident, Británie by se měla postavit za legitimní vládu.“

To zní dost chabě, pomyslel si Hugh. „Zatím jsme to neudělali.“

„Já prostě premiérovi řeknu, že byste to udělat měli.“

„Lord Salisbury má dost práce, aby udržel pod poklicí ten vroucí kotel v Irsku, těžko se může ještě starat o občanskou válku někde v Jižní Americe.“ Hugh nechtěl Tonia nějak srážet, ale sledoval myšlenku, která ho napadla.

Tonio promluvil trochu popuzeně: „No, to už je na mně přesvědčit Salisburyho, že by měl věnovat pozornost i tomu, co se děje v Jižní Americe, přestože má jiné starosti.“ Zřejmě sám však uznával nepřesvědčivost tak jednoduchého postupu, protože po chvilce se zeptal: „Dobrá, ty jsi Angličan, tak co myslíš, že by vzbudilo jeho pozornost?“

Hugh řekl okamžitě: „Mohl bys mu slíbit, že ochráníš britské investory před finanční ztrátou.“

„Jak?“

„Počkej, já zatím jen uvažuji.“ Trochu si posunul židli. Čtyřletý Sol si stavěl z dřevěných kostek hrad kolem Hughových nohou. Bylo to komické plánovat budoucnost země v kuchyňce levného předměstského domku. „Britští investoři vložili dva miliony liber do Společnosti santamarijského přístavu, přičemž banka Pilasterových byla největším účastníkem. Všichni členové představenstva Společnosti patřili k rodině Mirandových a já nepochybuji, že celé ty dva miliony šly rovnou na jejich válečné výdaje. My je potřebujeme dostat zpátky.“

„Ale za všechny ty peníze se koupily zbraně.“

„Samozřejmě. Ale Mirandovi musejí mít akcií za miliony.“

„To mají – patří jim ledkové doly v naší zemi.“

„A co kdyby prezident Garcia – pokud by vaše strana válku vyhrála – předal ty doly Společnosti santamarijského přístavu jako odškodnění za ten podvod. Obligace by pak měly svou cenu.“

Tonio řekl pevně: „Prezident mi uložil slíbit cokoli – cokoli – pokud se Britové postaví za vládní síly v Kordově.“

Hugh propadal vzrušení. Najednou se mu zdála být vyhlídka na splacení všech pilasterovských dluhů na dosah ruky. „Promysleme si to,“ řekl. „Musíme mít jasnou základní představu, než se vypravíš na ministerstvo zahraničí. Myslím,

že přesvědčím starého Bena Greenbourna, aby promluvil s lordem Salisburym a získal ho pro podporu britských investorů. Ale co s opozicí v parlamentě? Asi bychom měli jít za Danem Robinsonem, Maisiiným bratrem – je poslanec a bankovními krachy je přímo posedlý. Můj plán na záchranu Pilasterových schvaluje a chce, aby měl úspěch. Ten by mohl získat opozici v náš prospěch v Dolní sněmovně.“ Zabubnoval prsty na kuchyňský stůl. „Takhle to začíná vypadat reálně!“

„Měli bychom jednat rychle,“ řekl Tonio.

„Půjdeme do města hned teď. Dan Robinson bydlí s Maisii v jižním Londýně. Greenbourne bude na svém venkovském sídle, ale můžu mu zatelefonovat z banky.“ Hugh vstal. „Hned to řeknu Noře.“ Uvolnil si nohy ze Solova kostkového hradu a vyběhl.

Nora byla v ložnici a upravovala si načančaný klobouk s kožešinovým lemováním. „Musím do města,“ řekl Hugh a nasazoval si límec a kravatu.

„A kdo bude dávat pozor na kluky?“

„Doufám, že ty.“

„Ne!“ zavřeštěla. „Já jdu nakupovat.“

„Lituji, Noro, ale tohle je strašně důležité.“

„Já jsem taky důležitá!“

„Samosebou, ale v tomhle případě nemůžeš mít přednost. Musím nutně mluvit s Benem Greenbournem.“

„Už toho mám po krk!“ chrlila ze sebe znechuceně. „Mám po krk tady toho baráku, té mizerné vesnice, dětí a tebe. Můj táta bydlí líp než my!“ Nořin otec si s půjčkou od banky Pilasterových zřídil hostinec a vedlo se mu velice dobře. „Měla bych se odstěhovat k němu a pracovat ve výčepu. Bylo by víc zábavy a za práci bych aspoň dostala zaplaceno.“

Hugh se na ni upřeně díval. V tu chvíli věděl, že už s ní nikdy nebude spát. Z jejich manželství nezbylo nic. Nora ho nenávidí a on jí pohrdá. „Sundej si ten klobouk, Noro,“ řekl. „Dnes nakupovat nepůjdeš!“ Oblékl si sako a šel.

Tonio netrpělivě čekal v hale. Hugh políbil chlapce, vzal si kabát a klobouk. Otevřel dveře: „Vlak jede za pár minut.“

Na krátké zahradní pěšince si narazil klobouk a zachumlal se do zimníku. Sněžilo stále hustěji a na trávě už ležela několikacentimetrová přikrývka. Hughův domek byl jeden ze dvaceti nebo třiceti stejných, postavených v řadě na bývalém řepném poli. Šli štěrkovou cestou k vesnici. „Nejdřív zajdeme k

Robinsonovi," rozvažoval Hugh. „Potom snad budu moci říct Greenbournovi, že opozice je na naší straně…"

„Slyšíš?"

„Co?"

„To je náš vlak. Honem!"

Přidali do kroku. Nádraží bylo naštěstí na bližší straně vesnice. Když šli po přejezdu nad tratí, vlak už bylo vidět.

O zábradlí se opíral nějaký muž a pozoroval přijíždějící soupravu. Když ho míjeli, otočil se a Hugh ho poznal. Byl to Micky Miranda.

A v ruce držel revolver.

Pak se věci odehrály ráz na ráz.

Hugh vykřikl, ale jeho hlas úplně zanikl v rachocení vlaku. Micky namířil zbraň na Tonia a z bezprostřední blízkosti vypálil. Tonio zakolísal a padl. Micky teď obrátil revolver proti Hughovi, ale v tu chvíli pára a kouř z lokomotivy zahalily most neproniknutelným oblakem. Hugh se vrhl na zem do sněhu. Slyšel další výstřel a ještě jeden, ale necítil nic. Odkulil se stranou, zvedl se na kolena a snažil se v té mlze něco rozeznat.

Konečně postřehl obrys postavy a vyskočil po ní. Micky se k němu otočil, ale příliš pozdě. Hugh ho povalil na zem a vyrazil mu revolver, až obloukem sletěl přes zábradlí na trať. Chvíli zápasili na zemi, pak se dostali na nohy a Micky se shýbl pro svou hůl. Hugh ho novým výpadem zase srazil k zemi, ale Micky hůl nepouštěl, a když znova stáli a Hugh se pokusil ho zasáhnout pěstí, švihl ho Micky holí do hlavy. Byla to bolestivá rána. A po ní přišla další. Ta už pořádně zpěnila Hughovi krev, takže konečně poznamenal Mickyho v obličeji. Oba trochu odstoupili a ztěžka oddechovali.

Vtom se z nádraží ozval hvizd k odjezdu vlaku a Micky se zřetelně vyděsil. Hugh uhodl, že Micky chce upláchnout vlakem a nemůže zůstat další hodinu v Chingfordu, tak blízko místa svého zločinu. Hádal správně: Micky se otočil a pádil ke stanici.

Hugh za ním.

Micky nebyl dobrý běžec, podepsaly se na něm spousty proflámovaných nocí, ale Hugh nezískal u kancelářského stolu o nic lepší formu. Micky vběhl do stanice, když se vlak rozjížděl. Hugh mu byl v patách, téměř bez dechu. Železničář na nástupišti za nimi křičel: „Hej! Co vaše jízdenky?"

Hugh vykřikl: „Vražda!"

Micky se snažil zachytit držadla na stupátku posledního vagonu, Hugh ho doháněl, přes bodavou bolest v boku. Železničář se k němu připojil. Micky vlak dohnal a drápal se na schůdky. Hugh po něm skočil, chytil ho za kotník, ale neudržel. Železničář přes něj upadl.

Když Hugh vstal, mohl se už jen dívat za vlakem, do něhož se Micky nasoukal a zavřel za sebou dveře.

Železničář se zvedl, otřepal se ze sněhu a láteřil: „Co jste tu ksakru prováděli?“

Hugh se jen sehnul, snažil se popadnout dech a chvíli nemohl odpovědět.

Pak ze sebe vypravil: „Zastřelili člověka.“ Když zase nabral trochu síly, vracel se zpátky k východu z nádraží a vedl železničáře na most, kde ležel Tonio.

Hugh si k němu klekl. Tonio dostal kulku mezi oči a obličej měl rozbitý k nepoznání. „Bože, to je hrůza,“ vydechl železničář. Hugh přemohl záchvat nevolnosti a snažil se Toniovi nahmatat pod kabátem tep, ovšem marně. Před očima měl najednou toho nezbedného kloučka, se kterým se před čtyřiadvaceti lety šplouchal v lesním jezírku a bylo mu do pláče.

Pak si srovnával v hlavě děsivě jasný Mickyho plán. Měl přátele na ministerstvu zahraničí, jako každý jen trochu schopný diplomat. Jeden z nich mu den předtím musel na nějaké recepci či kde svěřit, že Tonio je v Londýně. Tonio už předložil své pověřovací listiny, takže Micky věděl, že jeho dny jsou tady sečteny. Ale kdyby Tonio zemřel, situace by se znovu zamotala. V Londýně by nebyl nikdo, kdo by jednal jménem prezidenta Garcii, a Micky by zůstal de facto vyslancem. To byla jeho jediná naděje. Musel ovšem pohotově využít příležitosti v tom zbývajícím dni nebo dvou.

Jak věděl, kde Tonia najde? Možná že ho dal sledovat – nebo mu Augusta řekla, že se Tonio u ní ptal po Hughovi. V každém případě se za ním vypravil do Chingfordu.

Hledat Hughův domek, to znamenalo mluvit s mnoha lidmi. Ale vždyť Tonio se dřív nebo později musí vrátit na nádraží. Číhal tedy nablízku, aby Tonia – i případné svědky – zabil a uprchl vlakem.

Micky jednal v zoufalé tísni a jeho plán byl šíleně riskantní, ale málem vyšel. Potřeboval se s Toniem zbavit i Hugha a jen kouř z lokomotivy mu to překazil. Nebýt toho, nikdo by jeho

totožnost neznal. Chingford neměl telegraf ani telefon a žádný rychlejší dopravní prostředek než vlak nebyl, takže se mohl do Londýna vrátit dříve, než by zločin někdo ohlásil. Kromě toho by mu jistě někdo z jeho zaměstnanců poskytl alibi. Jenže Hugha nezabil. A Hugh si bleskově uvědomil, že Micky už není oficiálně kordovským vyslancem, že ztratil diplomatickou imunitu.

Za tohle může viset.

Hugh vstal: „Musíme vraždu ohlásit co nejdřív."

„Policejní stanice je ve Walthamstow, to je pátá stanice k Londýnu."

„Kdy jede příští vlak?"

Železničář vyndal z kapy u vesty velké hodiny. „Za 47 minut."

„Musíme do něj nasednout oba. Vy půjdete na policii ve Walthamstow a já do města podat udání na Scotland Yard."

„Tady se nemá kdo starat o nádraží. Jsem tu sám, vždyť je dnes Štědrý den."

„Váš zaměstnavatel by si jistě přál, abyste splnil svou občanskou povinnost."

„Máte pravdu." Muž byl zřejmě povděčen, že dostal uloženo, co má dělat.

„Musíme chudáka Silvu někam uložit. Bude to možné na nádraží?"

„Jedině do čekárny."

„Tak pojďme." Odnesli nebožtíka na stanici a položili ho v čekárně. Pak nevěděli, co dělat. Hugh byl neklidný. Smutku se poddávat nemohl – na to bylo příliš brzy. Nechtěl truchlit, ale dopadnout vraha. Přecházel sem a tam, každých pár minut se díval na hodinky a třel si bolavé místo na hlavě, kam ho Micky udeřil holí. Železničář se posadil na protější lavici a s bojácným respektem pokukoval po mrtvém. Hugh si po chvíli sedl vedle něho. V té tiché bdělosti setrvávali v chladné čekárně spolu s nebožtíkem, až vlak přijel.

II.

Micky Miranda prchal, protože mu šlo o život. Štěstí ho začalo opouštět. Spáchal za těch čtyřiadvacet let čtyři

vraždy a ty první tři mu prošly, ale tentokrát klopýtl. Hugh Pilaster viděl, že za bílého dne zastřelil Tonia Silvu a katovi mohl uniknout jen tak, že opustí Anglii.

Tak byl rázem štvanec ve městě, jež bylo pro něho většinu života domovem. Rychle prošel nádražím Liverpool Street, uhýbal zrakům policistů a s bušícím srdcem, lapaje po dechu, skočil do drožky.

Jel rovnou do kanceláře Paroplavební společnosti Zlatého pobřeží Mexika.

V úřadovně byla hlava na hlavě. Většinou to byli Jihoameričané, kteří se buď chtěli vrátit do Kordovy, nebo chtěli odtamtud dostat příbuzné nebo snad jen sháněli informace. Vládl tu hlučný chaos. Micky si nemohl dovolit čekat uprostřed téhle sebranky. Odstrkoval holí muže i ženy, až se probojoval k přepážce. Vybraným oblečením a povýšeným chováním příslušníka lepších vrstev zaimponoval úředníkovi, jemuž oznámil: „Přeji si lodní lístek do Kordovy."

„V Kordově se válčí," odpověděl úředník.

Micky potlačil kousavou odpověď. „Všechny spoje jste doufám nezrušili."

„Prodáváme lístky do Limy v Peru. Loď popluje do Palmy, pokud to politická situace dovolí; o tom se rozhodne až v Limě."

„To mi vyhovuje." Micky hlavně musí zmizet z Anglie. „Kdy odplouvá příští loď?"

„Ode dneška za čtyři týdny."

Běda. „To je pozdě, musím odplout dřív!"

„Jedna loď odplouvá ze Southamptonu dnes večer, jestli skutečně spěcháte."

Díky Bohu! Štěstí ho ještě úplně neopustilo. „Rezervujte mi luxusní kabinu, nejlepší, jaká je k mání."

„Jak si přejete, pane. Vaše jméno?"

„Miranda."

„Jak prosím?"

Angličanům u cizích jmen nesloužil sluch a Micky už se chystal své jméno hláskovat, když náhle změnil názor. „Andrews," řekl. „M. R. Andrews." Vždyť policie může po jméně Miranda pást v lodních seznamech. Takhle to bude marné. Velebil chorobnou liberálnost britských zákonů, která dovolovala vstupovat do země a opouštět ji bez pasů. V Kordově by to tak snadné nebylo.

Úředník začal vystavovat jeho lístek. Micky ho netrpělivě pozoroval a hladil si tvář v místech, kde ho zasáhla Hughova pěst. Uvědomil si svůj další problém: Scotland Yard může telegraficky rozeslat jeho popis do všech přístavů. Zatracený telegraf. Za hodinu budou místní policisté prohlížet všechny cestující. Musí se nějak přestrojit.

Úředník mu podal lístek a dostal zaplaceno v bankovkách. Micky se prodral davem a ve starostech vyšel do zasněžených ulic.

Pustil se drožkou na kordovské velvyslanectví, ale zase si to rozmyslel. Vracet se tam je riskantní a stejně má málo času.

Policie bude hledat dobře oblečeného čtyřicátníka, který cestuje sám. Má šanci jim uniknout, když bude vypadat starší a bude mít společníka. Mohl by se vydávat za invalidu a dát se na palubu dovézt ve vozíčku. To bez kompliců nepůjde. Kdo by to mohl být? Žádnému ze svých zaměstnanců nemůže důvěřovat, zvlášť když už není vyslancem.

Takže zbývá Edward.

„Jeďte do Hill Street," poručil kočímu.

Edward měl malý dům na Mayfair. Na rozdíl od ostatních Pilasterů měl domek jen pronajatý, takže se nemusel stěhovat, protože zaplatil nájem na tři měsíce dopředu.

Edwardovi zřejmě nevadilo, že Micky zničil banku Pilasterových a celou jeho rodinu. Jeho závislost na Mickym se ještě prohloubila. S nikým jiným z Pilasterových se Micky od bankrotu nesešel.

Edward mu přišel otevřít v potřísněném hedvábném županu a zavedl Mickyho do své ložnice, kde hořelo v krbu. Teď, v jedenáct dopoledne, kouřil doutník a pil whisky. Vyrážku měl už po celém obličeji a Micky si říkal, že jako společník bude moc nápadný. Ale nemá čas si vybírat. Bude se muset s Edwardem spokojit.

„Odjíždím z Anglie," řekl Micky.

Edward propukl v pláč. „Vezmi mě s sebou."

„Co je s tebou, hrome?" řekl Micky nerudně.

„Já umírám," vzlykal Edward. „Pojeďme někam, kde je klid a kde bych mohl v pokoji zavřít oči."

„Vždyť neumíráš, ty blázne, máš jen nějakou kožní nemoc."

„To není kožní nemoc, já mám příjici."

Micky se zděsil. „Kriste Ježíši, to můžu mít taky!"

„Nebylo by divu při tom, jak dlouho jsme chodili k Nellii."

„Ale vždyť Apriliny holky měly být zdravé!“

„Žádná kurva není zdravá.“

Micky přemohl svou paniku. Kdyby se v Londýně zdržel kvůli lékařské prohlídce, mohl by viset. Musí odjet ještě dnes. Ale loď staví v Lisabonu; tam bude mít několik dní na to, aby se dal vyšetřit. Nic víc nemůže dělat. Třeba tu nemoc vůbec nemá – je celkově zdravější než Edward, vždycky se po souloži myl, kdežto Edward tak úzkostlivý nebyl.

Ale Edward na tom není tak, aby ho mohl propašovat ze země. Ostatně Micky si přece nevezme do Kordovy člověka v posledním stadiu syfilidy. Jenže komplice potřebuje. Takže teď už mu zbývá jen jediná vhodná osoba: Augusta.

V jejím případě si už nebyl tak jistý jako u Edwarda. Ten vždycky udělal to, co Micky chtěl. Augusta má svou nezávislost. Ale znamená poslední naději.

Obrátil se k odchodu.

„Neopouštěj mě,“ žadonil Edward.

Na city věru nebylo kdy. „Člověka v posledním tažení s sebou brát nemůžu,“ odsekl.

Edward zvedl hlavu a zatvářil se zle. „Když mě nevezmeš…“

„Tak co?“

„Řeknu policii, že jsi zabil Petra Middletona, strýce Setha a Sollyho Greenbourna.“

O starém Sethovi mu to musela říci Augusta. Micky se zadíval na Edwarda. Byla to žalostná postava. Jak jsem to s ním mohl táhnout tak dlouho, pomyslel si Micky. Najednou se cítil šťastný, že se ho zbaví. „Jen si to policajtům řekni,“ ulevil si. „Oni už jdou po mně kvůli zabití Tonia Silvy a je celkem jedno, jestli mě pověsí pro jednu vraždu nebo pro čtyři.“ Odešel a zpátky se už neohlédl.

Na Park Lane nasedl do drožky. „Kensington Gore,“ řekl kočímu. „Whitehaven House.“ Cestou ustaraně hloubal o svém zdraví. Žádné příznaky nemá – ani vyrážku, ani vřídky na genitáliích. Ale s jistotou se zatím nic nedá říci. Zatracený Edward.

Augusta mu také dělala starost. Od toho krachu ji neviděl. Pomůže mu? Věděl, že vždycky musela přemáhat svou tělesnou touhu po něm; při té děsivé příležitosti tenkrát se ovládat přestala. Tehdy po ní prahl i Micky. Jeho žádostivost už ochabla, ale cítil, že ta její se stupňuje. Aspoň v to doufal.

Augustiny dveře neotevřel majordom, ale nějaké ušmudlané děvče v zástěře. V hale si všiml, že není valně uklizeno. Augusta na tom musí být všelijak. Tím líp, snad ji to nakloní k jeho záměru.

Nicméně, když se zjevila v purpurové hedvábné blůze s širokými nabíranými rukávy a v černé zvonové sukni, přeštípnutá v pase, držela se stejně nadutě jako vždycky. V mládí by stála mužům za ohlédnutí. Připomínal si, jak ho vzrušovala, když mu bylo šestnáct let, ale po tom bylo veta. Bude muset hrát divadlo.

Nepodala mu ruku. „Proč jsi přišel?“ zeptala se chladně. „Přivedl jsi mne a mou rodinu na mizinu.“

„To jsem nechtěl…“

„Musel jsi vědět, že tvůj otec připravuje občanskou válku.“

„Ale netušil jsem, že válkou ztratí kordovské obligace hodnotu. Vy ano?“

Odmlčela se. Samozřejmě že ne.

V jejím pancíři se objevila skulina a on se jí pokusí rozšířit. „Jednal bych jinak, kdybych to byl věděl. Raději bych si vzal život, než abych vám ublížil.“ Doufal, že tomu bude chtít Augusta věřit.

Ona však řekla: „Přemluvil jsi Edwarda, aby podvedl své společníky a dal ti ty dva miliony.“

„Myslel jsem, že v bance je tolik peněz, že to nemůže uškodit.“

Podívala se stranou. „Já si to myslela taky,“ řekla tiše.

Naléhal dál. „Ostatně na tom teď nezáleží – dnes odjíždím z Anglie a patrně se už nikdy nevrátím.“

Pohlédla na něho s úlekem a on věděl, že ji má v moci. „Proč?“ řekla.

Na okliky nebyl čas. „Právě jsem zastřelil člověka a policii mám v patách.“

Polkla a vzala ho za ruku. „Koho jsi zastřelil?“

„Antonia Silvu.“

To jméno ji vzrušilo i překvapilo. „Tonia! Proč?“

„Ohrožoval mě. Mám lístek na parník, který odjíždí ze Southamptonu dnes večer.“

„Tak brzy!“

„Nemám na vybranou.“

„A přišel ses rozloučit,“ řekla zdrceně.

„Ne.“

Vzhlédla k němu. Bylo to s nadějí? Váhal, a pak vsadil všechno na jednu kartu. „Chci, abyste šla se mnou.“

Oči se jí rozšířily. Ustoupila o krok.

Uchopil ji za ruku. „Tím, že musím odejít – a ještě tak rychle – jsem si uvědomil něco, co jsem si měl přiznat už dávno. Myslím, že vy jste to věděla vždycky. Já vás miluji, Augusto.“

Hrál svou roli a snažil se číst v její tváři, jako čte námořník v hladině moře. Na okamžik se snažila vypadat užasle, vzápětí nedokázala potlačit náznak blaženého úsměvu a nato slabý ruměnec téměř dívčích rozpaků; a potom střízlivě přemýšlivý výraz naznačoval, že ještě počítá pro a proti.

Viděl, že se dosud nerozhodla.

Položil jí ruku kolem pasu sevřeného šněrovačkou a jemně ji přitáhl k sobě. Neodporovala, v její tváři však se stále zračila ta nedovršená kalkulace.

Když se jejich obličeje přiblížily a ona spočinula ňadry na klopách jeho pláště, zašeptal: „Nemohu žít bez tebe, drahá Augusto.“

Cítil, jak se chvěje, když selhávajícím hlasem řekla: „Mohla bych být tvoje matka.“

Teď už se rty dotýkal jejího ucha. „Ale nejsi. Jsi nejžádoucnější žena, s jakou jsem se kdy setkal. Celá ta léta jsem po tobě toužil, ty to víš. Teď…,“ posunul dlaň od jejího pasu výš, skoro až k prsům, „teď sotva poručím svým rukám, Augusto…“ Odmlčel se.

„Co?“ řekla.

Užuž byla jeho, ale ještě ne docela. Musí vytáhnout ten poslední trumf.

„Teď, když už nejsem vyslancem, se mohu rozvést s Rachel.“

„Co to říkáš?“

Zašeptal jí do ucha. „Vezmeš si mne?“

„Ano,“ řekla.

Políbil ji.

III.

April Tilsleyová vpadla do Maisiiny kanceláře v Ženské nemocnici oblečena podle poslední módy do růžového hedvábí

a liščích kožešin. Mávala novinami a volala: „Už víš, co se stalo?“

Maisie vyskočila. „April! Co je, proboha?“

„Micky Miranda zastřelil Tonia Silvu.“

Maisie věděla, kdo je Micky Miranda, ale chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že Tonio patřil k tomu houfu mládenců, kteří se točili kolem Sollyho a Hugha, když byli mladí. Teď si vybavovala, že tehdy hazardně hrál a že April byla k němu milá, než přišla na to, že pokaždé prohraje svůj hubený příjem. „Micky ho zastřelil?“ řekla užasle. „To znamená, že je mrtvý?“

„Jo. Stojí to v dnešních novinách.“

„Proč to udělal, prosím tě?“

„To nepíšou. Ale zato píšou…,“ April váhala. „Sedni si, Maisie.“

„Proč? Tak mluv!“

„Píšou, že policie ho bude vyšetřovat i kvůli třem dalším vraždám, totiž Petra Middletona, Setha Pilastera a … Solomona Greenbourna.“

Maisie se ztěžka posadila. „Solly!“ řekla a bylo jí na omdlení. „Micky že zabil Sollyho? Bože, chudák Solly!“ Zavřela oči a přikryla si obličej dlaněmi.

„Potřebuješ si loknout brandy,“ řekla April. „Kde ji tady máte?“

„My tu brandy nemáme vůbec,“ odpověděla Maisie a snažila se zase vzchopit. „Ukaž mi ty noviny.“

Přečetla si první odstavec. Pravilo se v něm, že policie stíhá bývalého kordovského vyslance Miguela Mirandu, aby ho mohla vyšetřovat pro vraždu Antonia Silvy.

April zavzdychala: „Chudinka Tonio. To byl jeden z nejroztomilejších mužů, kterým jsem dala.“

Maisie četla dál. Policie hodlá Mirandu vyšetřovat také v souvislosti s úmrtím Petra Middletona z Windfieldské školy roku 1866, Setha Pilastera, hlavního společníka banky Pilasterových z roku 1873, a Solomona Greenbourna, který byl sražen pod jedoucí kočár v jedné postranní ulici u Piccadilly v červenci roku 1879.

„Co ten Seth Pilaster – Hughův strýc Seth,“ řekla Maisie vzrušeně. „Proč všechny ty lidi zabíjel?“

April mínila: „V novinách ti nikdy neřeknou, co bys chtěla vědět.“

Třetí odstavec Maisii znova rozčilil. Zločin byl spáchán v severovýchodní části Londýna, nedaleko Walthamstow, ve vesnici jménem Chingford. Srdce jí vynechalo. „Chingford," vydechla úzkostlivě.

„Jakživa jsem to neslyšela…"

„Tam bydlí Hugh!"

„Hugh Pilaster? Pořád ti nejde z hlavy?"

„On do toho musí být zapletený, to přece nemůže být náhoda. Panebože, snad je v pořádku."

„V novinách by asi napsali, kdyby se mu něco stalo."

„Jenže to všechno je několik hodin staré. Třeba to ještě nevědí." Maisie tu nejistotu nemohla snést. Vstala. „Já musím zjistit, jestli je v pořádku."

„A jak?"

Nasadila si klobouk a připíchla jehlicí. „Půjdu k němu domů.

„Jeho ženě se to nebude líbit."

„Jeho žena je paskudniak."

April se zasmála. „Co to je?"

„Hajzl." Maisie si oblékla kabát.

April také vstala. „Mám venku kočár. Odvezu tě na nádraží."

Když nastoupily do kočáru, uvědomily si, že ani jedna neví, ze kterého londýnského nádraží jede vlak do Chingfordu. Kočí, který byl také vrátným v Aprilině podniku, jim naštěstí mohl říci, že je to stanice Liverpool Street.

Když se tam dostali, Maisie chvatně April poděkovala a vlétla do stanice. Vládl zde vánoční shon, spousty lidí se vracely s vánočními nákupy do svých domovů na předměstí. Vzduch byl plný kouře a prachu. Cestující překřikovali gratulacemi a pozdravy na rozloučenou skřípění ocelových brzd a supění parostrojů. Probojovala se k pokladně davem žen ověšených balíčky, úředníků v tvrďácích, kteří šli domů dřív než obvykle, umouněných strojvedoucích a topičů, dětí, jakož i koní a psů. Na vlak musela čekat patnáct minut. Pozorovala na nástupišti srdceryvné loučení dvou mladých milenců a záviděla jim.

Vlak pospíchal chudinskými okrsky Bethnal Green, předměstími kolem Walthamstow a zasněženými poli Woodfordu a každých pár minut zastavoval. I když jeli dvakrát rychleji než koňské spřežení, Maisii to připadalo dlouho; kousala si nehty a myslela na Hugha.

Když v Chingfordu vystoupila z vlaku, zastavila ji policejní hlídka a zavedla ji do čekárny. Detektiv se jí zeptal, zda byla v tomto místě ten den ráno. Zřejmě hledali svědky vraždy. Řekla mu, že v Chingfordu předtím nikdy nebyla. Mimoděk se zeptala: „Nezastřelili kromě Antonia Silvy ještě někoho jiného?“

„Dva další lidé při té šarvátce utrpěli drobná poranění,“ opáčil policista.

„Mám strach o jednoho svého přítele, který znal pana Silvu. Jmenuje se Hugh Pilaster.“

„Pan Pilaster zápasil s tím násilníkem a byl udeřen do hlavy,“ řekl muž. „Ale jeho zranění nejsou vážná.“

„Díky Bohu,“ oddechla si Maisie. „Můžete mi říci, kde bydlí?“ Detektiv jí to pověděl. „Pan Pilaster byl dnes ve Scotland Yardu a nemohu vám říci, jestli se už vrátil.“

Maisie uvažovala, nemá-li se rovnou vrátit do Londýna, když si je prakticky jista, že Hugovi nic není. Aspoň by se vyhnula setkání s tou děsnou Norou. Ale byla by šťastnější, kdyby ho viděla. A z Nory nahnáno nemá. Tak se vydala deseticentimetrovou pokrývkou sněhu k jeho domku.

Chingford vypadá podstatně hůř než Kensington, říkala si cestou kolem nově postavených levných domků s neupravenými zahrádkami. Hugh asi bral své zchudnutí stoicky, ale u Nory to nebylo zdaleka jisté. Ta potvora si brala Hugha pro peníze a nestojí o to být zase chudá.

Když Maisie zaklepala na dveře, slyšela uvnitř plakat dítě. Otevřel jí chlapec asi jedenáctiletý. „Ty jsi Toby, viď?“ řekla Maisie. „Přišla jsem navštívit tvého tatínka. Jmenuji se Maisie Greenbournová.“

„Tatínek bohužel není doma,“ řekl hoch zdvořile. „Kdy se tak asi vrátí?“

„To nevím.“

Maisie byla zklamaná. Tolik se těšila, že Hugha uvidí. Řekla: „Snad bys mu jen mohl vyřídit, že jsem četla noviny a přišla jsem se ubezpečit, že je v pořádku.“

„Dobře, já mu to vyřídím.“

To tedy bylo všecko. Teď nezbývalo než jít zpátky na stanici a čekat na příští vlak do Londýna. Už se otáčela a říkala si, že se aspoň vyhnula setkání s Norou.

Ale zarazilo ji něco v chlapcově tváři, jakoby téměř ustrašený výraz. Zeptala se ho: „Maminka doma je?“

„Ne, bohužel není.“

To bylo divné. Hugh si teď nemohl dovolit chůvu. Maisie měla dojem, že tu něco nehraje. Řekla: „Mohla bych mluvit s někým, kdo vás hlídá?“

Chlapec zaváhal. „On tu nikdo není, jenom já a moji bratři.“

Maisii tušení nezklamalo. Co se tu děje? Jak mohli tři malí kluci zůstat úplně sami? Nechtělo se jí do toho míchat, tušila, že by to mohla od Nory Pilasterová schytat. Naproti tomu ale nemohla dost dobře nechat Hughovy děti, aby si se vším poradily samy. „Já znám dlouho vašeho tatínka a maminku,“ řekla.

„Já vás viděl na svatbě tetičky Dotty,“ řekl Toby.

„Ano, tak vidíš. Ehm… mohla bych jít dál?“

Tobymu se zjevně ulevilo. „Ano, jen pojďte.“

Maisie šla za pláčem děcka do kuchyně v zadní části domku. Tam seděl na podlaze čtyřletý klučík a vzlykal, zatímco šestiletý seděl u stolu a vypadal, že se co nevidět pustí do breku také.

Zvedla toho drobka. Věděla, že se jmenuje Solomon, po Sollym Greenbournovi, a že mu říkají Sol. „No tak, no tak?“ šeptala. „Copak je?“

„Já chci maminku,“ řekl a spustil ještě hlasitěji.

„Pst, pst,“ šeptala Maisie a houpala ho v náručí. Cítila přitom přes šaty vlhkost – Sol se počural. Rozhlédla se kolem a viděla slušný nepořádek. Na stole plno drobků a rozlité mléko, v dřezu špinavé nádobí, podlaha nesetřená. Bylo tu i chladno, oheň vyhasl. Jako by ty děti byly nadobro opuštěné.

„Co se tu vlastně děje?“ zeptala se Tobyho.

„Dal jsem jim něco k obědu,“ svěřoval se, „chleba s máslem a trochu šunky. Chtěl jsem uvařit čaj, ale spálil jsem se o konvici.“ Pokoušel se o statečnost, ale k slzám neměl daleko. „Nevíte, kde by mohl být tatínek?“

„Ne, to nevím.“ Malé dítě se shánělo po matce, ale starší chlapec chtěl otce, povšimla si Maisie. „Co je s vaší maminkou?“

Toby vzal z krbové římsy obálku a podal ji Maisii. Bylo na ní napsáno jen Hugh.

„Není zalepená,“ řekl Toby. „Já jsem si to přečetl.“

Maisie obálku otevřela a vytáhla jediný list papíru. Stálo na něm rozezlenými tiskacími písmeny jedno slovo:

SBOHEM

Maisie se zhrozila.

Jak mohla matka nechat o samotě tři malé děti? Nora každého z těch tří hochů porodila a chovala je u prsu jako bezmocné kojence. Maisie vzpomínala na matky v southwarské Ženské nemocnici. Kdyby kterékoli z nich dal někdo třípokojový domek v Chingfordu, myslela by si, že je ráji.

Prozatím tyhle myšlenky vypudila z hlavy. „Tatínek se dnes večer vrátí, to vím určitě," řekla a modlila se, aby to byla pravda. A oslovila čtyřletého, kterého měla na ruce: „Ale přece nechceme, aby našel doma spoušť, že ne?"

Sol vážně zavrtěl hlavou.

„Umyjeme nádobí, uklidíme kuchyň, zatopíme a uděláme něco k večeři." Podívala se na šestiletého. „Co tomu říkáš, Samueli?"

Samuel přikývl. „Já mám rád topinky s máslem," dodal přičinlivě.

„Tak si je uděláme."

Toby se ještě neuklidnil. „Kdy myslíte, že tatínek přijde domů?"

„To určitě nevím," přiznala upřímně. Lhát nemá smysl, děti to vždycky poznají. „Ale něco vám povím. Můžete zůstat vzhůru tak dlouho, dokud nepřijde, i kdyby to bylo kdovíjak pozdě. Co vy na to?"

Vypadalo to, že se mu trochu ulevilo. „Tak dobře," řekl.

„No a teď ty, Toby, protože jsi nejsilnější, přineseš kbelík uhlí. Samueli, tobě myslím mohu svěřit odpovědnou práci, takže otřeš kuchyňský stůl. A ty, Sole, bys mohl zamést podlahu, poněvadž jsi nejmenší a máš k ní nejblíž. Tak, kluci, dejme se do toho!"

IV.

Hughovi velmi imponovalo, jak ve Scotland Yardu reagovali na jeho zprávu. Případ dostal přidělen inspektor Magridge, muž s ostře řezanou tváří asi Hughova věku, úzkostlivě pečlivý a inteligentní, typ, který by to v bance dotáhl na hlavního účetního. Během hodiny rozeslal popis Mickyho Mirandy a dal po něm pátrat ve všech přístavech.

Na Hughův návrh poslal také seržanta, aby vyslechl Edwarda Pilastera. Policista se vrátil se zprávou, že Miranda odjíždí ze země.

Edward také uvedl, že Miranda měl co dělat s úmrtím Petra Middletona, Setha Pilastera a Solomona Greenbourna. Hugh se zděsil při pomyšlení, že Micky sprovodil ze světa i strýce Setha, ale řekl Magridgeovi, že už ho podezíral z vraždy Petra a Sollyho.

Týž detektiv byl vyslán, aby vyslechl Augustu. Ta stále bydlela ve Whitehaven House. Bez peněz sice nemohla takový objekt držet donekonečna, ale zatím se jí dařilo bránit prodeji domu i jeho zařízení.

Strážník pověřený kontrolou kanceláří londýnských paroplavebních společností hlásil, že muž odpovídající popisu, ale udávající jméno M. R. Andrews si koupil lístek na Aztec, odplouvající ze Southamptonu ten den večer. Southamptonská policie dostala pokyn, aby rozmístila své lidi na železniční stanici a kolem přístavu.

Detektiv, který měl zpovídat Augustu, se ve Whitehaven House na nikoho nedozvonil ani nedoklepal.

„Já mám klíč," podotkl Hugh.

Magridge řekl: „Ona bude zřejmě někde venku – a já potřebuji, aby seržant šel na kordovské vyslanectví. Nepodíval byste se do Whitehaven House sám?"

Hugh byl rád, že může nějak přispět, a zajel drožkou na Kensington Gore. Zvonil a klepal bez výsledku. Odešli patrně i poslední sluhové. Otevřel si dveře sám.

V domě byla zima. Schovávaná nebyla v Augustině stylu, ale on se přece rozhodl pokoje prohledat. Přízemí bylo prázdné. Šel do prvního poschodí a nahlédl do její ložnice.

Byla to překvapivá podívaná. Šatník dokořán, zásuvky prádelníku vytahané, oblečení poházené na posteli a židlích. Tohle nebylo Augustě podobné, potrpěla si na pořádek a měla jej promyšlený.

Nejdřív uvažoval, že ji někdo vykradl. Pak ho napadla jiná možnost.

Vyběhl po schodech do patra pro služebnictvo. Když tu před sedmnácti lety bydlel, ukládaly se všechny kufry a zavazadla do jedné velké komory.

Její dveře byly otevřené. Uvnitř bylo pár kufříků, ale velký lodní kufr chyběl.

Augusta utekla.

Rychle prohlédl všechny zbylé místnosti v domě. Jak předpokládal, nikde nikdo. Pokoje sluhů a ložnice pro hosty už začínaly být cítit ztuchlinou. Když se podíval do pokoje strýce Josefa, překvapilo ho, že vypadá úplně stejně jako kdysi, přestože ostatní prostory domu se několikrát zařizovaly nově. Už chtěl jít dál, když mu oči padly na lakovanou vitrínu, kde měl Josef svou cennou sbírku tabatěrek.

Vitrína byla prázdná.

Hugh se zachmuřil. Věděl, že tabatěrky do dražby nepřišly, Augusta zatím nedovolila, aby bylo z domu odvezeno cokoli. To znamená, že je vzala s sebou.

Měly cenu 100 000 tisíc liber – za to mohla pohodlně žít do konce života.

Jenže tyhle drahocennosti nepatřily jí, ale syndikátu.

Musí ji pronásledovat.

Seběhl se schodů a na ulici. Pár metrů vedle bylo stanoviště drožek. Kočí stáli ve skupince a podupávali, aby se zahřáli. Hugh k nim přiběhl a ptal se: „Vezl někdo z vás dnes odpoledne lady Whitehavenovou?“

„Byli jsme na to dva,“ řekl jeden drožkář. „Jeden měl co dělat se zavazadly.“ Ostatní se rozesmáli.

Hughova domněnka se potvrdila. „Kam jste ji vezli?“

„Waterloo Station, na vlak do přístavu v jednu.“

Vlak do přístavu – to znamenalo Southampton, odkud má odplout Micky. Ti dva vždycky táhli za jeden provaz. Micky se kolem ní točil jako její otrok, líbal jí ruce, lichotil jí. Byl sice mezi nimi rozdíl osmnácti let, ale pár by z nich být mohl.

„Jenže jim ujel vlak,“ dodal drožkář.

„Jim?“ zeptal se Hugh. „On byl někdo s ní?“

„Nějaký starší chlápek v kolečkové židli.“

Micky tedy ne. Ale kdo? Nikdo z rodiny na tom není tak špatně, aby potřeboval pojízdné křeslo. „Říkáte, že nestihli vlak. Víte, kdy jede další vlak do přístavu?“

„Ve tři.“

Hugh se podíval na hodinky. Bylo půl třetí. To se dá stihnout.

„Zavezte mne do Waterloo,“ řekl a naskočil do drožky.

Dorazil právě včas, aby si koupil lístek a nastoupil. Byl to vlak s propojenými vagony, takže jím mohl procházet. Když

vlak vyjel z nádraží a začal v jižním Londýně nabírat rychlost, vydal se hledat Augustu.

Nemusel chodit daleko. Byla hned v sousedním voze.

Rychle přešel kolem jejího oddělení, aby ho neviděla.

Micky s ní nebyl. Musel jet dřívějším vlakem. V jejím oddělení seděl jen nějaký starší muž s plédem na kolenou.

Šel do vedlejšího vagonu a našel si místo. Nemělo žádný smysl udeřit na Augustu hned. Možná si nevzala tabatěrky k sobě, třeba jsou v některém z jejích zavazadel v nákladním vagonu. Mluvit s ní teď, to by znamenalo varovat ji předem. Až vlak dorazí do Southamptonu, on vyskočí, najde nějakého policistu a bude se s ní konfrontovat, až budou vykládat její kufry.

Co když bude tvrdit, že tabatěrky jsou její? Dohadovat se na místě bude těžké. Pro takový případ se Hugh rozhodl, že navrhne, aby policie vzala cenné předměty do úschovy, než se o protichůdných nárocích rozhodne.

Projížděli zasněženými lány Wimbledonu a on krotil svou nedočkavost. Sto tisíc liber byl slušný díl peněz, které měla banka Pilasterových splácet. On Augustě nedovolí, aby s nimi upláchla. Ty tabatěrky měly i svou hodnotu symbolickou, jako výraz odhodlání rodiny dostat se z dluhů. Kdyby Augustu nezastavil, řekl by každý, že Pilasterovi kradou jako všichni bankrotáři. Hugh byl zlostí bez sebe.

Když dojeli do Southamptonu, stále ještě sněžilo. Lokomotiva supěla podél nástupiště a Hugh se vyklánět z okénka. Všude kolem stáli uniformovaní policisté. Hugh z toho usoudil, že Mickyho zatím nechytili.

Vyskočil ještě za jízdy a doběhl k zábradlí, kde se vybíraly jízdenky, jako první. Oslovil policejního inspektora: „Jsem hlavní společník banky Pilasterových, tady je můj průkaz. Vím, že hledáte vraha, ale tímto vlakem přijíždí žena, která má u sebe kradený majetek banky v hodnotě sto tisíc liber. Domnívám se, že má v úmyslu odejet dnes večer z Anglie na palubě Azteku a vzít tento majetek s sebou.“

„Jaký majetek by to měl být, pane Pilastere?“ tázal se inspektor.

„Sbírka tabatěrek posázených drahými kameny.“

„A jméno té ženy?“

„Je to ovdovělá hraběnka z Whitehavenu.“

Policista zvedl obočí. „Sleduji noviny, pane. Předpokládám, že to souvisí s úpadkem banky.“

Hugh přikývl. „Ty tabatěrky musíme prodat, pomůže nám to zaplatit něco lidem, kteří u nás přišli o peníze.“

„Můžete mi lady Whitehavenovou ukázat?“

Hugh se rozhlédl po peróně závojem padajícího sněhu. „Tamhle je, u zavazadlového vozu, ta, co má ten veliký klobouk s ptačími křídly.“ Dohlížela na vykládání svých kufrů.

Inspektor pokývl. „V pořádku. Zůstaňte tady se mnou u výběru jízdenek. Zastavíme ji, až půjde kolem.“

Hugh pozoroval proud cestujících z vlaku napjatě. Sice si byl jist, že Micky ve vlaku není, ale přesto se snažil každému průchozímu pohlédnout do tváře.

Augusta šla až úplně poslední. Její zavazadla vláčeli tři nosiči. Když u zábradlí uviděla Hugha, zbledla.

Inspektor byl zdvořilost sama. „Promiňte, lady Whitehavenová. Dovolila byste mi laskavě pár slov?“

Hugh nikdy neviděl Augustu tak vystrašenou; vznešené chování ji však neopustilo. „Nemám bohužel čas, pane inspektore,“ pravila chladně. „Spěchám na loď, která odplouvá teď večer.“

„Ručím vám, že Aztec bez vás neodjede, mylady,“ ujistil ji inspektor líbezně. Obrátil se k nosičům. „Můžete si ty věci na chvíli položit, mládenci.“ Potom oslovil znovu Augustu: „Tady pan Pilaster tvrdí, že máte u sebe nějaké velmi cenné tabatěrky, které patří jemu. Je to pravda?“

Zdálo se, že její zděšení poněkud polevilo, což Hugha zarazilo. Dostal strach, že má Augusta za lubem něco, o čem on neví. „Nechápu, proč bych měla odpovídat na otázku tak impertinentní,“ řekla pyšně.

„Pokud neodpovíte, budu muset vaše zavazadla prohledat.“

„Budiž, ty tabatěrky mám,“ řekla. „Ale je to můj majetek. Patřily mému manželovi.“

Inspektor se obrátil k Hughovi. „Co tomu říkáte, pane Pilastere?“

„Patřily jejímu manželovi, ale ten je odkázal svému synovi Edwardu Pilasterovi a Edwardův majetek propadl bance. Lady Whitehavenová se je pokouší ukrást.“

Inspektor prohlásil: „Musím vás oba požádat, abyste se odebrali na policejní stanici, kde bychom toto obvinění prošetřili.“

Augusta se zatvářila zoufale. „Ale já nesmím zmeškat loď.“

„V tom případě vás musím požádat, abyste ten sporný majetek odevzdala do opatrování policie. Bude vám navrácen, pokud se potvrdí, že na něj máte nárok.“

Augusta váhala. Hugh věděl, že ztráta takového bohatství je pro ni katastrofa. Ale snad si uvědomuje, že jinou možnost nemá? Byla přistižena při činu a může být ještě ráda, že neskončí ve vězení.

„Kde jsou ty tabatěrky, mylady?“ zeptal se inspektor.

Hugh čekal.

Augusta ukázala na jeden kufřík. „Všechny jsou tady.“

„Dáte mi klíček, prosím?“

Znovu váhala a znovu se poddala. Vyndala svazek klíčků, jeden uvolnila z kroužku a podala ho inspektorovi.

Otevřel kufřík. Byl plný sáčků s botami. Augusta na jeden ukázala. Inspektor z něj vytáhl dřevěnou skříňku od doutníků. Zvedl víko a pod ním se objevilo množství malých předmětů pečlivě zabalených do papíru. Namátkou jeden rozbalil; ukázala se zlatá krabička posázená diamanty sestavenými do podoby ještěrky.

Hugh dlouze vydechl úlevou.

Inspektor na něho pohlédl. „Víte, kolik jich mělo být, pane?“

To věděl z rodiny každý. „Pětašedesát,“ řekl Hugh. „Tolik, kolik let bylo strýci Josefovi.“

„Byl byste tak laskav a spočítal je?“

Augusta řekla: „Jsou všechny.“

Hugh je přesto spočítal. Bylo jich šedesát pět. Začal se opájet vítězstvím.

Inspektor vzal skříňku a podal ji dalšímu policistovi. „Račte jít s konstáblem Nevillem na policejní stanici, mylady, a on vám vydá stvrzenku na tyto předměty.“

„Pošlete ji do banky,“ řekla. „Mohu teď jít?“

Hugh byl nesvůj. Augusta vypadala roztrpčeně, ale ne pokořeně. Skoro to vypadalo, že ji znepokojuje cosi důležitějšího než tabatěrky. A kde je Micky Miranda?

Inspektor se uklonil a Augusta odešla, následována třemi shrbenými nosiči.

„Velice vám děkuji, pane inspektore,“ řekl Hugh. „Mrzí mne jenom, že jste nedopadli také Mirandu.“

„Dostaneme ho, pane. Na palubu Azteku nepronikne, leda by se naučil létat.“

Po nástupišti se k nim blížil zřízenec od zavazadlového vozu a tlačil před sebou kolečkové křeslo. Zastavil se před Hughem a inspektorem a pravil: „Co teď mám jako dělat s tímhletím?“

„O co jde?“ zeptal se inspektor trpělivě. „Ta ženská s tou spoustou kufrů a s ptákama na klobouku.“

„Lady Whitehavenová, ano.“

„Přišla na Waterloo s nějakým dědou. Posadila ho do první třídy a po mně chtěla, abych dal tu kolečkovou židli do zavazadlového vagonu. Jak račte, říkám jí. V Southamptonu vystoupí a dělá, že neví, o čem mluvím. ‚To jste si mě musel s někým splést,‘ povídá. ‚To sotva,‘ já na to, ‚takovej klobouk je jen jeden na světě.‘“

Hugh ho podpořil: „To je pravda – drožkář také mluvil o muži na kolečkovém křesle a s ní byl v oddělení nějaký starší člověk.“

„Tak vidíte,“ prohlásil zřízenec vítězně.

Inspektor se rázem přestal chovat žoviálně a obrátil se k Hughovi. „Viděl jste toho starého muže procházet kolem odběru jízdenek?“

„Ne, neviděl. A všiml jsem si každého cestujícího. Teta Augusta byla poslední.“ Pak pochopil. „Panebože! Myslíte, že to byl Micky Miranda v přestrojení?“

„To si tedy myslím. Ale kde je teď? Mohl vystoupit na předchozí zastávce?“

Železničář řekl: „Ne – to je spěšný vlak, jede z Waterloo do Southamptonu bez zastávky.“

„Tak prohledáme vlak. Musí být ještě tam.“

Ale nebyl.

V.

Aztec se skvěl barevnými lampiony a papírovými girlandami. Když Augusta nastupovala, byl vánoční večírek v plném proudu. Na hlavní palubě hrála kapela a cestující ve večerních šatech popíjeli šampaňské a veselili se s přáteli, kteří se s nimi přišli rozloučit.

Stevard zavedl Augustu po ústředním schodišti do přepychové kajuty na horní palubě. Vydala všechny peníze, co měla, na nejlepší kabinu, jaká byla k mání, protože spoléhala na

tabatěrky. Z místnosti se vycházelo přímo na palubu. Uvnitř byla široká postel, velké umyvadlo, pohodlná křesla a elektrické osvětlení. Na prádelníku stála váza s květinami, u postele bonboniéra a v kbelíku s ledem na nízkém stolku láhev šampaňského. Augusta už chtěla stevardovi říci, aby šampaňské odnesl, ale pak si to rozmyslela. Začíná přece nový život, tak by snad měla ode dneška pít i šampaňské.

Přišla na poslední chvíli. Právě když nosiči ukládali její zavazadla do kabiny, zaslechla tradiční volání: „Všichni na břeh, kdo tam patří!“ Muži odešli a ona vystoupila na úzký pruh paluby; vyhrnula si límec pláště proti padajícímu sněhu. Opřela se o zábradlí a hleděla dolů. Strmě pod ní se na vodní hladině chystal vlečný člun vytáhnout parník z přístavu na volné moře. Viděla, jak se jeden po druhém zvedají můstky a uvolňují poutací lana. Zazněla lodní mlhová siréna, dav na pobřeží se rozjásal a zaoceánský obr se dal pomalu, téměř neznatelně do pohybu.

Augusta se vrátila do kabiny a zavřela dveře. Potom zavolala stevarda a řekla mu, že už ten večer nebude nic potřebovat.

„Mám vás ráno vzbudit, mylady?“

„Ne, děkuji, zazvoním na vás.“

„Jak si přejete, mylady.“

Augusta za ním zamkla dveře.

Pak otevřela lodní kufr a pustila Mickyho ven.

Dopotácel se k posteli a padl na ni. „Kriste na nebi, už jsem myslel, že to nepřežiju,“ sténal.

„Můj drahoušku ubohý, co tě bolí?“

„Nohy.“ Třela mu lýtka. Měl nohy stažené křečí. Masírovala mu údy špičkami prstů a cítila přes látku kalhot teplo jeho pokožky. Už dávno se takto muže nedotýkala a teď cítila, jak jí vlna horkosti stahuje hrdlo.

Tak často snila o tom, že udělá to, co dnes, že uteče s Mickym Mirandou; snila o tom před smrtí manžela i po ní. Vždycky jí v tom zabránilo pomyšlení na všechno, co by ztratila – dům, služebnictvo, přepychové oblékání, společenské postavení a moc nad rodinou. Ale krach banky tohle smetl a ona může povolit svým tužbám.

„Vodu,“ zaúpěl Micky. Nalila mu sklenku ze džbánu na nočním stolku. Posadil se na postel a vypil sklenici do dna.

„Ještě, Micky?“

Zavrtěl hlavou.

Vzala mu sklenici z ruky.

„Přišla jsi o tabatěrky," řekl. „Všechno jsem to slyšel. Hugh je svině."

„Ty máš přece spoustu peněz," řekla. Ukázala na šampaňské v kbelíku s ledem. „Měli bychom se napít. Jsme z Anglie venku. Unikl jsi jim!"

Upřeně zíral na její poprsí. Uvědomila si, že má bradavky vystouplé vzrušením a že vidí, jak napínají hedvábí noční košile. Měla chuť mu říci: Sáhni si na ně, jestli chceš, ale váhala. Vždyť je tolik času, mají pro sebe celou noc. Mají před sebou celou plavbu. Celý čas, který jim pro život zbývá. Ale najednou už nemohla čekat déle. Cítila se provinile a zahanbeně, ale toužila šíleně držet jeho nahé tělo v objetí a ta touha přemáhala zahanbení. Posadila se na okraj postele. Vzala ho za ruku, zvedla si ji ke rtům a políbila; pak si ji přitiskla k prsům.

Chvíli se na ni zkoumavě díval. Potom začal pod hedvábím svírat její prs. Počínal si něžně. Špičkami prstů třel citlivou bradavku a žena blaženě vzdychala. Uchopil prs do dlaně a kolébal jím. Pak vzal bradavku mezi palec a ukazováček a stiskl. Zavřela oči. Stiskl silněji, až to bolelo. A potom najednou bradavku zkroutil tak surově, že vykřikla, odtrhla se od něho a vyskočila.

„Ty děvko pitomá," zašklebil se a vstal z postele.

„Ne!" zvolala. „Ne!"

„Ty sis vážně myslela, že si tě vezmu?"

„Ano…"

„Nemáš ani vindru, nemáš sebemenší vliv, banka zkrachovala a teď ti ke všemu sebrali tabatěrky. Co bych si s tebou počal?"

Ta bolest ji bodala jako nůž. „Říkal jsi, že mě miluješ…"

„Je ti osmapadesát – jako mojí matce, kristepane. Jsi stará, vrásčitá, podlá a sobecká a já bych s tebou nespal, ani kdybys byla poslední ženská na světě."

Myslela, že omdlí. Nechtěla plakat, ale bylo to marné. Slzy jí zalily oči a začala se otřásat zoufalým vzlykotem. To je konec. Nemá domov, nemá peníze, nemá přátele a muž, kterému důvěřovala, ji podvedl. Odvrátila se od něho, aby jí neviděl do tváře; chtěla před ním skrýt svou hanbu a bolest. „Prosím tě, přestaň," šeptala.

„Přestanu," zavrčel. „Mám na téhle lodi zamluvenou kabinu a jdu tam."

„Ale až přijedeme do Kordovy…"

„Ty do Kordovy nejedeš. Můžeš v Lisabonu vystoupit a vrátit se do Anglie. Já už tě nepotřebuju."

Každé slovo na ni dopadalo jako rána a ona před ním couvala s rukama vztaženýma, jako by chtěla odvracet jeho hrubosti. Narazila na dveře kabiny. V zoufalé snaze se ho zbavit dveře otevřela a pozadu se vypotácela ven.

Mrazivý noční vzduch ji rázem vzpamatoval. Chová se jako bezmocné děvčátko, ne jako zralá žena, která si ví rady. Na chvíli ztratila kontrolu nad svým životem, musí jí získat zpátky.

Prošel kolem ní muž ve večerním obleku, kouřící doutník. Užasle zíral na její noční košili, ale neřekl nic.

Pak dostala nápad.

Vešla do kabiny a zavřela za sebou dveře. Micky si před zrcadlem upravoval motýlka. „Někdo jde," řekla chvatně. „Policista!"

Mickyho chování se bleskem změnilo. Aroganci v jeho tváři vystřídala panika. „Můj Bože," zaskučel.

Augusta jednala rychle. „Ještě jsme v britských vodách," řekla. „Mohou tě zatknout a poslat zpátky na člunu pobřežní stráže." Neměla ponětí, jestli mluví pravdu.

„Musím se schovat." Vlezl do kufru. „Honem víko."

Zavřela ho do kufru.

Pak jej zamkla.

„Tak to bude lepší," řekla.

Posadila se na postel a dívala se na lodní kufr. V duchu zase probírala jejich rozhovor. Vydala se mu napospas a on ji tak potupil. Vzpomínala na jeho laskání. Jejích ňader se dotkli jen dva muži: Strang a Josef. Vzpomínala, jak je surově stiskl a pak zahrnul hrubostmi. Za těch několik minut její vášnivá zloba zchladla v neúprosně krutou chtivost pomsty.

Z kufru se ozval přidušený Mickyho hlas: „Augusto! Jak to vypadá?"

Začal křičet o pomoc. Přikryla kufr poduškami, aby zvuk ztlumila.

Křik za chvíli ustal.

Augusta s rozmyslem odstranila z kufru nálepky se svým jménem.

Slyšela bouchání kabinových dveří. Loď se začala lehce pohupovat na vlnách, jak vyplouvala do Lamanšského průlivu. V dumách na posteli Augustě večer rychle ubíhal.

Mezi půlnocí a druhou hodinou se cestující trousili zpátky do kabin. Pak orchestr přestal hrát a loď ztichla, až na dunění motorů a hukot moře.

Augusta upřeně hleděla na kufr, do něhož zamkla Mickyho. Sem jej přivlekl svalnatý nosič na zádech. Augusta by jej nedokázala zvednout, ale táhnout snad ano. Měl mosazné rukojeti po stranách a kožená poutka nahoře a dole. Vzala za horní poutko a táhla kufr do strany. Převrátil se a padl naplocho, až to zadunělo. Micky začal zase povykovat a ona musela znova hodit na kufr podušky. Čekala, jestli se bude někdo zajímat o tu ránu, ale nic se nedělo. Micky přestal křičet.

Chytla znovu poutko a táhla. Byla to tíha, ale dokázala kufrem pohnout o pár centimetrů, pak si odpočinula.

Trvalo jí deset minut, než dovlekla kufr ke dveřím kabiny. Potom si natáhla punčochy, nazula boty a oblékla kožich. Otevřela dveře.

Venku nebyl nikdo. Cestující už spali, a pokud měl některý člen posádky hlídku, nebyl v dohledu. Loď byla osvětlena mdlými elektrickými žárovkami, hvězdy nesvítily. Protáhla kufr dveřmi a zase odpočívala.

Pak to šlo trochu lépe, protože podlaha byla kluzká sněhem. Za deset minut měla kufr u zábradlí.

Další úkol byl těžší. Uchopila poutko, zvedala kufr na jedné straně a pokoušela se jej postavit na výšku. Při prvním pokusu jej upustila. Zdálo se jí, že je to hrozná rána, ale zase se nikdo nepřišel přesvědčit, co se děje. Na lodi se každou chvíli ozýval nějaký hluk, když z komínů vyrážela oblaka dýmu nebo když příď narážela do vln.

Podruhé vynaložila více úsilí. Klekla si na jedno koleno, popadla poutko oběma rukama a pomalu zvedala. Když dostala kufr do náklonu pětačtyřicet stupňů, Micky se uvnitř sesunul dolů a najednou bylo docela lehké tu věc postavit.

Popotáhla kufr ještě o kousek, aby se opíral o zábradlí.

Poslední fáze byla nejobtížnější. Sehnula se a uchopila dolní poutko. Zhluboka se nadechla a začala zvedat.

Nemusela nést celou váhu kufru, protože jeho druhý konec se opíral o zábradlí. Přesto musela vynaložit všechny síly, co

jich měla, aby tu tíhu zvedla aspoň o pár centimetrů. Pak ji zkřehlé prsty zradily a kufr byl zase na palubě.

Tohle prostě nedokáže.

Odpočívala s pocitem naprostého vyčerpání. Ale vzdát se nemohla. S takovou námahou dostala kufr až sem. Musí to zkusit znova.

Sehnula se a vzala zase za poutko.

Micky se ozval. „Augusto, co to děláš?“

Odpověděla mu tiše, ale zřetelně: „Vzpomeň si, jak umřel Petr Middleton.“

Odmlčel se. „Ty umřeš právě tak,“ dodala.

„Ne, prosím tě, Augusto, má lásko!“

„Voda bude studenější a bude chutnat slaně, až ti půjde do plic. Ale tu hrůzu, až po tobě sáhne smrt, tu poznáš stejně jako on.“

Začal ječet: „Pomoc, pomoc! Zachraňte mě někdo!“

Augusta popadla poutko a zvedala ze všech sil. Spodek kufru se ocitl vysoko ve vzduchu. Micky tušil, co se děje, a jeho dušené skřeky nabývaly na síle a úzkostlivosti, takže je zvuky motorů a moře už nemohly překrýt. Brzy někdo musí přijít. Augusta znovu zabrala. Teď měla dno kufru ve výši hrudi, ale musela odpočívat. Zevnitř se ozývalo zoufalé škrabání, beznadějné Mickyho pokusy dostat se ven. Zavřela oči, zaťala zuby a tlačila. Jak napínala síly do posledního zbytku, něco v zádech jí prasklo, až bolestí vykřikla, ale tlačila dál. Kufr byl už spodkem výš než horní část a sklouzl po zábradlí několik centimetrů dopředu, ale zase zůstal viset. Augusta měla záda v jednom ohni. Každou vteřinu mohlo Mickyho skučení někoho přivolat. Věděla, že víc než jeden nápor už nevydrží. Musí být poslední. Vzchopila se, zavřela oči, silou vůle potlačovala bolest v zádech a zvedala.

Kufr se pomalu sunul po zábradlí kupředu a potom padal doprázdna.

Mickyho táhlý skřek zanikal ve větru.

Augusta se zhroutila na zábradlí, aby ulevila kruté bolesti v zádech, a pozorovala velký kufr, jak pomalu letí vzduchem a převrací se mezi sněhovými vločkami. Dopadl s hlučným šplíchnutím na hladinu a potopil se.

Po chvilce se zase vynořil. Augusta věděla, že nějakou dobu popluje na hladině. V zádech ji nesnesitelně bolelo a toužila si

jít lehnout, ale přesto zůstávala u zábradlí a dívala se za kufrem tančícím na vlnách. Potom zmizel.

Uslyšela vedle sebe mužský hlas: „Zdálo se mi, že slyším někoho volat o pomoc.“ Augusta se rychle vzpamatovala, a když se otočila, spatřila zdvořilého mladého muže v hedvábném županu a se šálou kolem krku. „To jsem byla já,“ řekla s nuceným úsměvem. „Měla jsem ošklivý sen a probudila jsem se vlastním křikem. Vyšla jsem ven, abych se uklidnila.“

„A tak. Cítíte se už v pořádku?“

„Naprosto, jste velmi laskav.“

„Tak tedy dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Vrátil se do své kabiny.

Augusta hleděla dolů na moře. Za chvíli se odvleče do postele, ale teď chtěla ještě chvíli pozorovat moře. Uvažovala, že kufr se bude plnit pomalu, protože voda se dovnitř dostává jen úzkými štěrbinami. Její hladina bude Mickyho tělo nadnášet centimetr po centimetru, zatímco on se bude zoufale snažit kufr otevřít. Až mu voda dostoupí k nosu a ústům, pokusí se zadržovat dech, jak dlouho to jen půjde. Ale nakonec se bude muset nadechnout a studené, slané moře mu vhrkne do nosu a úst a zalije mu plíce. Ještě chvíli se bude zmítat a zápasit s bolestí a hrůzou. Pak jeho pohyby zmalátní a ustanou, všechno pomalu zčerná a on umře.

VI.

Hugh byl nesmírně unaven, když jeho vlak konečně zastavil v Chingfordu a on vystoupil. Jakkoli se těšil do postele, zastavil se na chvíli na mostě nad tratí, tam, kde ráno Micky zastřelil Tonia. Smekl klobouk a minutu tam postál s nepokrytou hlavou v chumelenici. Věnoval vzpomínku příteli z dob chlapeckých i mužných. Pak zamířil k domovu.

Přemítal, jak tato událost zapůsobí na ministerstvo zahraničí a jeho postoj ke Kordově. Micky zatím policii uniká. Ale ať už bude dopaden, nebo ne, Hugh může využít skutečnosti, že byl svědkem té vraždy. Noviny s chutí otisknou jeho podrobné líčení. Veřejnost bude rozhořčena tím, že se cizí diplomat dopustil vraždy za bílého dne, a poslanci parlamentu budou

pravděpodobně žádat nějakou protestní nótu. Micky jako vrah by mohl zmařit vyhlídky papá Mirandy na uznání britskou vládou. Ministerstvo zahraničních věcí by se mohlo dát přesvědčit, aby napomohlo rodině Silvových ztrestat Mirandovy – a odškodnit britské investory ve Společnosti santamarijského přístavu.

Čím víc o tom hloubal, tím větší optimismus pociťoval.

Doufal, že až přijde domů, bude Nora už spát. Neměl chuť poslouchat nářky, jaký mizerný den měla v té zastrčené vsi, kde jí nikdo nepomůže s třemi nezdárnými kluky. Nechtěl nic víc než vklouznout do postele. Zítra si promyslí dnešní události a to, co znamenají pro něj a pro banku.

Ke svému zklamání viděl ze zahradní pěšiny za záclonami světlo. Nora je tedy ještě vzhůru. Otevřel si vlastním klíčem a vešel do předního pokoje.

Překvapilo ho, když viděl všechny tři chlapce v pyžamech, jak sedí na pohovce u obrázkové knížky.

A vůbec už nevěřil svým očím, když mezi nimi spatřil Maisii, jak jim předčítá.

Kluci vyskočili a běželi k němu. Objal je a políbil jednoho po druhém: nejmladšího Sola, pak Samuela, pak jedenáctiletého Tobyho. Oba menší byli prostě šťastní, že ho vidí, ale v Tobyho tváři jako by viděl něco jiného. „Copak je, kamaráde?“ vyzvídal Hugh. „Stalo se něco? Kde máš maminku?“

„Šla nakupovat,“ řekl a rozplakal se.

Hugh objal chlapce kolem ramen a pohlédl na Maisii.

„Já jsem přišla kolem čtvrté odpoledne,“ řekla. „Nora musela odejít brzo po tobě.“

„To je nechala samotné?“

Maisie přikývla.

Hugha se zmocňoval vztek. Děti zůstaly samy většinu dne. Mohlo se stát cokoli. „Jak to mohla udělat?“ řekl trpce.

„Nechala ti zprávu.“ Maisie mu podala obálku.

Otevřel ji a četl to jediné slovo: SBOHEM.

Maisie podotkla: „Nebylo to zalepené. Toby si lístek přečetl a ukázal ho mně.“

„To je k nevíře,“ řekl Hugh, ale sotva to vyslovil, uvědomil si, že nemá pravdu; bylo to až příliš snadno k uvěření. Nora vždycky stavěla vlastní přání nade všecko ostatní. Teď tedy opustila děti. Patrně se uchýlila do hospody svého otce.

A ze zprávy bylo zřejmé, že se nevrátí.

Nevěděl, jaké pocity to v něm má vyvolat.

První povinnost má k chlapcům. Je důležité, aby je už nic nerozrušovalo. Nechal své city prozatím stranou. „Jste už moc dlouho vzhůru, kluci," řekl. „Je čas do postele. Jdeme!"

Doprovázel je do schodů. Samuel a Sol spali spolu. Toby měl vlastní ložničku. Hugh uložil oba menší a zašel k nejstaršímu. Sehnul se nad postel, aby ho políbil.

„Paní Greenbournová je prima," řekl Toby.

„Já vím," řekl Hugh. „Byla provdána za mého nejlepšího přítele Sollyho. On potom umřel."

„Je taky hezká."

„Myslíš?"

„Ano. Vrátí se maminka?"

Té otázky se Hugh bál. „Samozřejmě se vrátí," řekl.

„Vážně?"

Hugh si vzdechl. „Abych ti řekl pravdu, já nevím."

„Jestli se nevrátí, bude se o nás starat paní Greenbournová?"

Člověk se může spolehnout, že dítě vždycky zamíří k jádru věci, pomyslel si Hugh. „Ona vede jednu nemocnici," řekl. „Musí pečovat o tucty pacientů. Neřekl bych, že by měla čas se starat ještě o nějaké kluky. A teď už dobrou noc."

Nezdálo se, že Tobyho přesvědčil, ale chlapec už nenaléhal. „Dobrou noc, tati."

Hugh sfoukl svíčku a zavřel za sebou dveře.

Maisie uvařila kakao. „Určitě bys raději brandy, ale zřejmě doma žádnou nemáte."

Hugh se usmál. „My z nižších středních vrstev si alkohol nemůžeme dovolit. Kakao je prima."

Šálky a konvice čekaly na podnose, ale on ani ona se k nim neměli. Stáli uprostřed místnosti a dívali se jeden na druhého. Maisie řekla: „Četla jsem o tom střílení v novinách a musela jsem se přesvědčit, jestli se ti nic nestalo. Našla jsem děti samotné a udělala jsem jim večeři. No a pak jsme na tebe čekali." Usmála se rezignovaným, chápajícím úsměvem, který říkal, že je na Hughovi, co bude dál.

On se najednou roztřásl. Musel se opřít o opěradlo židle. „To byl tedy den," řekl rozechvěle. „Je mi nějak divně."

„Snad by sis měl sednout."

Náhle v něm nebylo nic než láska k ní. Místo aby si sedl, vzal ji do náruče. „Stiskni mě jako do kleští," prosil ji.

Sevřela ho v pase.

„Miluju tě, Maisie,“ řekl. „Miloval jsem tě vždycky.“

„Já vím,“ řekla.

Pohlédl jí do očí. Byly plné slz, a jak se díval, jedna vytryskla a kutálela se jí po tváři. Zachytil ji polibkem.

„Tolik let,“ vzdychl. „Tolik let.“

„Pomiluj se dnes se mnou, Hughu,“ řekla.

Přikývl. „A ode dneška noc co noc.“

Pak ji znovu políbil.

EPILOG
1892

Z rubriky ÚMRTÍ v listu Times:

„Dne 30. května skonal ve svém sídle v Antibes ve Francii po dlouhé nemoci hrabě z Whitehavenu, bývalý společník banky Pilasterových.“

„Edward umřel,“ řekl Hugh a vzhlédl od novin.

Maisie seděla vedle něho v železničním vagoně, oblečená do sytě žlutých letních šatů s červenými puntíky a s malým kloboučkem, zdobeným žlutými taftovými stužkami. Jeli do Windfieldské školy na slavnostní závěr školního roku.

„Byl to hnusný sprosťák, ale matce bude chybět,“ řekla.

Augusta a Edward žili posledního půldruhého roku v jižní Francii. Přes to, co udělali, jim syndikát platil stejnou apanáž jako všem ostatním Pilasterovým. Oba byli nemocní. Edward měl příjici v posledním stadiu a Augusta těžce zkoušela s pochroumanou páteří a většinu času trávila v kolečkovém křesle. Hugh se doslechl, že přes své postižení byla nekorunovanou královnou anglické pospolitosti v tomto koutě světa: Dávala lidi dohromady, rozhodovala ve sporech, organizovala společenské události a určovala pravidla chování.

„Edward miloval svou matku,“ řekl Hugh.

Zkoumavě na něj pohlédla. „Proč to říkáš?“

„Na žádnou jinou dobrou vlastnost si u něho nedokážu vzpomenout.“

Usmála se a políbila ho na nos.

Vystoupili na nádraží ve Windfieldu. Toby měl za sebou první a Bertie poslední rok ve škole. Den byl teplý, slunce se činilo. Maisie otevřela slunečník – byl z téhož puntíkatého hedvábí jako šaty – a šli do školy.

Změnila se hodně za těch šestadvacet let od chvíle, kdy ji Hugh opustil. Starý ředitel dr. Poleson dávno zemřel a jeho socha stála na čestném místě. Proslulou rákoskou, které říkali práskačka, teď vládl nový ředitel, ale uchyloval se k ní řidčeji. Žáci čtvrté třídy spali pořád v budově bývalé slepičárny u kamenné kaple, ale stála tu i budova nová, se sálem, kde se mohli shromáždit všichni žáci. Výuka byla rovněž na lepší

úrovni. Toby a Bertie se kromě latiny a řečtiny učili také matematiku a zeměpis.

Bertieho potkali v předsálí. Už před rokem nebo dvěma přerostl Hugha. Byl to vážný chlapec, pilně se učil a dobře choval; nedostával se ve škole do takových malérů jako Hugh. Hodně se podobal svým předkům z rodu Rabinowiczů a Hughovi připomínal Maisiina bratra Dana.

Políbil matku a Hughovi potřásl rukou. „Je tu trochu binec," usmál se. „Nemáme dost kopií naší školní hymny a kluci z nižší čtvrté ji opisují ostošest. Musím je ještě trochu popohnat. Uvidíme se po té slávě." A byl pryč. Hugh se za ním díval s dojetím a říkal si, jak důležitá připadá člověku škola, dokud je v ní.

Pak potkali Tobyho. Malí hoši už nemuseli nosit cylindříky a redingoty. Toby měl na sobě krátké sáčko a na hlavě slamák.

„Bertie říkal, že si s vámi můžu vypít čaj v jeho studovně, až bude po těch projevech, je to pravda?"

„Samozřejmě," smál se Hugh.

„Díky, tati!" Toby odběhl.

Ve školní hale se ke svému překvapení sešli s Benem Greenbournem; zestárl a vypadal jako věchýtek. Maisie ho oslovila se svou obvyklou přímostí: „Dobrý den, copak tu děláte?"

„Můj vnuk je nejlepší žák," odpověděl stroze. „Tak jsem si přišel poslechnout jeho projev."

Hugh se podivil. Bertie Greenbournův vnuk není a starý pán to ví. Že by se na sklonku života obměkčil?

„Sedněte si sem ke mně," nařídil Greenbourne. Hugh se podíval na Maisii. Pokrčila rameny a posadila se, Hugh usedl vedle ní.

„Slyšel jsem, že vy dva jste se vzali," řekl Greenbourne.

„Minulý měsíc," řekl Hugh. „Moje první žena nic nenamítala proti rozvodu." Nora žila s jakýmsi obchodníkem s lihovinami a Hughův soukromý detektiv měl pohromadě důkazy o cizoložství za necelý týden.

„Já rozvod neschvaluji," poznamenal Greenbourne odměřeně. Pak si povzdechl. „Ale jsem už moc starý, abych napomínal druhé. Tohle století je málem za námi. To příští patří vám. Přeju vám hodně štěstí."

Hugh vzal Maisii za ruku a stiskl ji.

Greenbourne se obrátil k Maisii. „Pošlete chlapce na univerzitu?“

„Nemohu si to dovolit. Už tyhle školní poplatky byly hodně vysoké.“

„Rád to budu platit,“ řekl Greenbourne.

„To je od vás laskavé,“ podivila se Maisie.

„Měl jsem být laskavější už před lety,“ odpověděl. „Vždycky jsem si myslel, že vy jdete po penězích. To byl jeden z mých omylů. Kdyby to tak bylo, nevzala byste si tady mladého Pilastera. Zmýlil jsem se ve vás.“

„Nijak jste mi neublížil,“ řekla Maisie.

„Ale přesto, byl jsem příliš drsný. Nelituji mnoha věcí, ale tohle je jedna z nich.“

Studenti se začali shromažďovat v hale; nejmladší se usadili vpředu na podlaze, starší za nimi na židlích.

Maisie řekla Greenbournovi: „Hugh teď Bertieho adoptoval.“

Starý muž upřel na Hugha pátravý pohled: „Předpokládám, že jste skutečný otec.“

Hugh přikývl.

„Měl jsem to uhodnout dávno. Ale to je jedno. Chlapec si myslí, že jsem jeho dědeček, a z toho mi plyne odpovědnost.“ Rozpačitě zakašlal a změnil téma: „Slyšel jsem, že syndikát bude platit dividendu.“

„Ano, bude,“ řekl Hugh. Uhradil konečně všechny dluhy banky Pilasterových a syndikát, který banku sanoval, zaznamenal malý zisk. „Všichni členové dostanou pět procent ze svých investic.“

„Dobrý výsledek. Myslel jsem, že to nedokážete.“

„O to se zasloužila nová kordovská vláda. Převedla aktiva rodiny Mirandových na Společnost santamarijského přístavu, takže obligace zase získaly na ceně.“

„Co se stalo s tím Mirandou? To byl mizera.“

„Micky? Našli jeho tělo v lodním kufru vyvrženém na břeh u ostrova Wight. Nikdy se nezjistilo, jak se tam dostal a proč byl vůbec uvnitř.“ Hugh se zajímal o identifikaci mrtvoly, protože zjištění Mickyho smrti bylo nutné, aby si Rachel konečně mohla vzít Dana Robinsona.

Přišel k nim studentík, který obcházel rodiče a příbuzné s opsaným textem školní hymny.

„A co vy?“ zeptal se Greenbourne Hugha. „Co budete dělat, až se syndikát rozpustí?“

„Chtěl jsem se ohledně toho s vámi poradit. Rád bych založil novou banku.“

„Jak?“

„Spekulováním s akciemi na burze. Pilasters Limited. Co si o tom myslíte?“

„Je to odvážný nápad, ale vy jste vždycky přišel s něčím originálním.“ Greenbourne chvíli přemítal. „Je to zvláštní, ale vám ten krach vaší banky nakonec jen zvýšil reputaci, protože jste to zvládl. Kdo by taky mohl být spolehlivější než bankéř, který zaplatil všem věřitelům, přestože udělal úpadek?“

„Takže… myslíte si, že to půjde?“

„Určitě. Možná, že do toho dám i nějaké peníze.“

Hugh s povděkem kývl. Greenbournův příznivý úsudek je důležitý, protože se jím v City řídí kdekdo. Hugh byl přesvědčen, že jeho plán vyjde, a Greenbourne jeho sebedůvěru zpečetil.

Všichni vstali, když vstoupil ředitel, učitelé, pozvaný řečník – jeden liberální poslanec – a Bertie, nejlepší žák. Všichni zaujali místa na pódiu, potom k řečnickému pultu přistoupil Bertie a zvučně vyzval přítomné: „Zazpívejme si školní hymnu.“

Hugh zachytil Maisiin pohled a hrdý úsměv. Na pianě zazněly známé tóny předehry a pak všichni začali zpívat.

O hodinu později nechal Hugh ostatní popíjet čaj v Bertieho studovně a vyklouzl přes squashové hřiště do Biskupského lesa.

Bylo horko, právě jako v ten den před dvaceti šesti lety. Les se zdál být úplně stejný, stinný a vlahý pod korunami buků a jilmů. Pamatoval si cestičku k jezírku a našel ji bez potíží.

Neslezl po stěně lomu dolů – to už by nedokázal. Posadil se na jejím okraji a hodil do jezírka kámen, který rozbil nehybně skelnou hladinu a šířil kolem dokonalé kruhy.

Zbyl jenom on jediný, až na Alberta Cammela v daleké Kapské kolonii. Všichni ostatní jsou mrtví: Petr Middleton byl zabit v ten neblahý den; Tonia zastřelil Micky o předminulých Vánocích; Micky sám se utopil v lodním kufru; a teď Edward zemřel na příjici a byl pochován na francouzském hřbitově. Tenkrát roku 1866 jako by z vodní hlubiny vyvstalo zlé kouzlo,

které proniklo do jejich životů a rozvířilo v nich osudný kolotoč vášní, nenávisti a chtivosti, sobectví a krutosti, jež plodily podvody, úpadky, choroby a vraždění. Ale teď to všechno pominulo. Dluhy jsou splaceny. Zlé kouzlo, pokud tu nějaké bylo, se vrátilo na dno jezírka. A Hugh zůstal naživu.

Vstal. Bylo načase, aby šel za svou rodinou. Obrátil se k odchodu, ale ještě jednou se ohlédl zpátky.

Kruhy po kameni zmizely a hladina byla zase jako zrcadlo.

KEN FOLLETT

KOLO ŠTĚSTĚNY

Z anglického originálu A Dangerous Fortune (Macmillan London Limited,
a division of Pan Macmillan Publishers Limited, London 1993)
Přeložil Vladimír Marek
Redigovala Renata Alanova
Obálku navrhla Viera Fabiánová
Graficky upravila Renáta Hrabušická
Vydalo nakladatelství Ikar Praha, spol. s r. o., Pod Viktorkou 5, Praha 10,
v roce 1996 jako svou 140. publikaci Vydání první
Sazbu zhotovil Item, spol. s r. o., Bratislava
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

ISBN 80-85944-6737